

உமா வரதராஜன்

என்மீடும்
ஒன்றென்

பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம், கிழக்கு மாகாணம்

Dant

13/03/23

எல்லாமும் ஒன்றல்ல

உமா வரதராஜன்

வெளியீடு

பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்

கிழக்கு மாகாணம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

எல்லாமும் ஒன்றல்ல

கட்டுரைகள்

நூலாசிரியர் : உமா வரதராஜன் ©

மொழி : தமிழ்,

பதிப்பாண்டு : 2022, பக்கங்கள் : 262, கணினி வடிவமைப்பு : த. சங்கர்
அட்டை ஒளிப்படம் : அப்துல் ஹமீத் தாஹீர், அட்டை வடிமைப்பு : றஷ்மி

அச்சாக்கம் : ஏ.ஆர்.டி.ரேடர்ஸ், 82, திருஞானசம்பந்தர் வீதி,

திருகோணமலை, இலங்கை. 0776566173

வெளியீடு : பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம், கிழக்கு மாகாணம்.

Ellamum Ondralla

Collection of Essays

Author : Umavaratharajan ©

Language : Tamil

Edition : 2022, Pages: 262,

Designed : T.Shankar, Cover Photo: Abdul Hameed Thaheer, Cover Design : Rashmy

Printed : AR Traders, 82 Samanthar Rd, Trincomalee, Sri Lanka. 0776566173

Published by : Department of Cultural Affairs, Eastern Province.

ISBN : 978-624-98246-0-7

என்றும் என் அன்புக்குரிய
ஜமுனா தேவிக்கு

நன்றிகள்

- திரு. எஸ் நவநீதன்
(பணிப்பாளர், கிழக்கு மாகாணப் பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்)
- திரு. சிவ வரதராஜன்
- திரு. த. சங்கர்
- ஜனாப். அப்துல் ஹமீத் தாஹீர்,
- றஷ்மி
- கிழக்கு மாகாணப் பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்
- கட்டுரைகளுக்கு அவ்வப்போது களமமைத்துத் தந்த தோழமைகள்
- அச்சிட்ட ஏ.ஆர்.டி.ரேடர்ஸ், திருகோணமலை

என்றும் என் அன்புக்குரிய
ஜமுனா தேவிக்கு

நன்றிகள்

- திரு. எஸ் நவநீதன்
(பணிப்பாளர், கிழக்கு மாகாணப் பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்)
- திரு. சிவ வரதராஜன்
- திரு. த. சங்கர்
- ஜனாப். அப்துல் ஹமீத் தாஹீர்,
- றஷ்மி
- கிழக்கு மாகாணப் பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்
- கட்டுரைகளுக்கு அவ்வப்போது களமமைத்துத் தந்த தோழமைகள்
- அச்சிட்ட ஏ.ஆர்.டி.ரேடர்ஸ், திருகோணமலை

கிழக்கு மாகாணக் கல்விச் செயலாளரின் வாழ்த்துச்செய்தி.

கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களமானது மிகக்குறைந்தளவு, ஆளணி மற்றும் நிதிவளத்துடன், கிழக்கு மாகாணத்தில் வசிக்கின்ற அனைத்து இனங்களினதும் கலாசார, பண்பாட்டியல்சார் அம்சங்களையும் அடையாளப்படுத்துதல், பேணுதல், ஆவணப்படுத்துதல் போன்ற காத்திரமான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வருவது பாராட்டத்தக்கது.

கிழக்கு மாகாணத்தில் வாழ்கின்ற பல்லின எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் நோக்கில் வினைத்திறனுடன் செயற்பட்டுவரும் இத்திணைக்களமானது, கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்களை ஊக்க மளிக்கும் வகையில் அவர்களின் கையெழுத்துப் பிரதிகளை அச்சுருவாக்கும் காத்திரமான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. 2021ம் ஆண்டிலும் பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தினால் எமது மாகாணத்தின் கலைஞர்களுக்காக இத்திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்து வதற்காக எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிக்கு இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனது மகிழ்ச்சியையும், பாராட்டுக்களையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்நூல்களை ஆக்கிய ஆக்க இலக்கியகர்த்தாக்களின் சிந்தனை, பல்வேறு அனுபவங்கள் மற்றும் ஆளுமைப்பண்பு அத்துடன் ஆக்க பூர்வமான இரசனைகள் என்பவை இந்நூல்களில் உள்ளடக்கங்களாக மிளிர்கின்றன. இவை எதிர்கால இலக்கிய செழுமைக்கு வளம் சேர்ப்பவையாக அமையும் என்பது எனது நம்பிக்கை. அதன் பிரதிபலன்கள் எதிர்கால ஆவணமாகவும் உசாத்துணையாகவும் விளங்கும்.

இந்த நூல்களை வாசிக்கும் போது அதில் காணப்படும் விடயப் புலமை, மற்றும் மொழிவளம் என்பவை எழுத்தாளாரின் ஆளுமையை எடுத்தியம்புகின்றன. இந்நூல்களை ஆக்கிய எழுத்தாளர்களின் எதிர்கால நல்வாழ்விற்கு எனது நல்வாழ்த்துகளைத் தெரிவிப்பதுடன், எதிர்வரும் காலங்களில் இது போன்ற நற்பணிகளை மென்மேலும் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமெனவும் பிரார்த்தனை செய்கின்றேன்.

M.C.L பெர்ணாண்டோ,
செயலாளர், கல்வி அமைச்சு,
கிழக்குமாகாணம்.

கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களப் பணிப்பாளரின் வெளியீட்டுச் செய்தி.

மென்மேலும் இத்துறையிற் பிரகாசியங்கள்

கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தின் காத்திரமான செயற்பாடுகளில் கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களின் செயற்பாடுகளுக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் கொடுத்தல் என்பது பெறுமதி வாய்ந்த பணியாகும். காத்திரமான கருவைக்கொண்ட கையெழுத்துப் பிரதிகளையும், தமது கையெழுத்துப் பிரதிகளை வெளியீடு செய்வதற்கு பொருளாதார ரீதியான இடர்பாடுகளை எதிர்நோக்குகின்ற கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களின் கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் நூலுருவாக்கம் செய்யும் செயற்பாடு வருடா வருடம் நடைபெற்று வருகின்றது.

உலகளாவிய ரீதியில் ஏற்பட்ட பெருந்தொற்று ஏனைய விடயங்களைப் போலவே எமது திணைக்களத்தின் செயற்பாடுகளையும் முடக்கிப்போட்டது. எனினும் கிழக்கு மாகாண கலைஞர்களை ஊக்குவிக்கும் வகையில் நூலுருவாக்கம், சிறந்த நூல் தெரிவு, நூல் கொள்வனவு என்பன கிழக்கு மாகாணப் பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தினால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இந்தவகையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தகுதியான நூல்களைப் பிரசுரிக்கின்ற 2021ஆம் ஆண்டிற்கான நூலுருவாக்கப் பணித்திட்டத்தினூடாக தங்களைச் சந்திப்பதில் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

ஒரு எழுத்தாளன் தனது கற்றல், கற்பனைத்திறன், எண்ணம், அனுபவம், படைப்பாற்றல், ஆளுமை என்பவற்றைப் பயன்படுத்தி சீரான ஒழுங்கு முறைகளினூடாக ஒரு ஆக்கத்தைப் பிரசுரிக்கின்றான். இவ்வாறான பிரசவங்களினூடாக பல்வேறு ஆக்க இலக்கியங்கள் எமக்கு கிடைக்கப்பெறுகின்றன. இவை சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சிக்குரிய பண்பாடுகள் மற்றும் விழுமியங்களை எடுத்தியம்பி அடுத்த தலைமுறைக்கு அவற்றை எடுத்துச் செல்கின்றன.

2021ஆம் ஆண்டு தமிழ்மொழி மூலம் நூலுருவாக்கத்திற்குக் கிடைக்கப்பெற்ற இருபத்திமூன்று (23) பல்வேறு தரப்பட்ட கையெழுத்து ஆக்கங்களிலிருந்து எமது நிதி ஒதுக்கீட்டின் அடிப்படையில் பன்னிரண்டு (12) கையெழுத்துப் பிரதிகள் பிரசுரத்திற்கு உகந்தவையாக தகுதியான நடுவர் குழாமினால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன. இங்கு இளம் எழுத்தாளர்களின் கன்னி வெளியீடும், மூத்த எழுத்தாளர்களின் விரிந்த எண்ண அனுபவ ஆக்கங்களும், அறிவியலும், தொழில்நுட்பமும், நாட்டார் இலக்கியம், சுயகவிதை, சிறுகதை, சிறுவர் இலக்கியம், புலமைத்துவம் சார் படைப்புக்கள் எனப் பல்வேறு வடிவில் ஆக்க இலக்கியமாக நூலுருப் பெறுவது சிறப்பான ஒரு அம்சமாகும்.

'எல்லாமும் ஒன்றல்ல' எனும் இந்நூலின் நூலாசிரியர் தனது விரிந்த சிந்தனை, பரந்த அனுபவம் என்பவற்றுடன் கூடிய மொழி வாண்மை மூலம் இதனைப் படைத்துள்ளார். இந்தப் படைப்பும் வாசகர் நுகர்விற்கு மிகவும் பொருத்தமானது என நம்புகின்றேன். அந்தவகையில் இப்படைப்பினை மேற்கொண்ட நூலாசிரியரைப் பாராட்டுவதுடன், அவர் மேலும் இத்துறையில் பிரகாசிக்க வாழ்த்துகளைத் தெரிவிப்பதோடு, இத்தேர்விற்கு உதவிய நடுவர்கள் குழுத்திற்கும் மற்றும் ஏ.ஆர் (AR) அச்சுக்கத்திற்கும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நன்றியை நவில்கின்றேன்.

திரு. சரவணமுத்து நவநீதன்,
மாகாணப் பணிப்பாளர்,
பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்,
கிழக்கு மாகாணம்.

உள்ளடக்கம்

மதிப்பீடுகள்

1. கல்முனைப் பிரதேச சிறுகதை முயற்சிகள் - 3
2. வெகுமக்கள் ரசனையும், தீவிர கலை-இலக்கிய முயற்சிகளும் - 13
3. ஊடகத்துறையில் சமூக ஊடகங்கள் - 22
4. எல்லோரும் நல்லவரே: பேராசிரியர் செ.யோகராசா - 33
5. அன்பென்ற மழையிலே: அன்புடன் - 35

நினைத்தல்

6. நானும் எனது படைப்புலகமும் - 41
7. புத்தம் புதிய புத்தகமே - 49
8. காலடி மண் - 53
9. இன்னொரு வீடு - 58

ஆளுமைகள்

10. சுந்தரராமசாமி: நட்பும் மதிப்பும் - 64
11. நீலாவணன் கவிதைகள் - 75
12. வீ.ஆனந்தன்: அகாலத்தின் அழைப்பு - 83
13. சண்முகம் சிவலிங்கம்: நினைவின் நிழல் - 89
14. அஷ்ரஃப்: கடலில் வீழ்ந்த நிலவின் துண்டுகள் - 100
15. பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு: என்றும் குலுங்கும் சலங்கை - 109
16. ஏ.ஈ.மனோகரன்: ஒரு நினைவுக்கீற்று - 118
17. இதுவரை சோலைக்கிளி - 124
18. டாக்டர் முருகேசபிள்ளை: எங்கிருந்தோ வந்தான் - 128

அஞ்சலி

19. மருதூர்க் கொத்தன்: கடைசி நாள் - 137
20. அருட்சகோதரர் எஸ்.ஏ.ஐ.மத்தியூ: - 140
ஒளிவட்டத்திலிருந்து விலகும் போது
21. நண்பர் பளீல்: துப்பாக்கிக்கு மூளை இல்லை - 146

விமர்சனம்

22. ஆயிரம் கிராமங்களைத் தின்ற வெள்ளாடு: றஷ்மி - 154
23. மருதூர்க்கொத்தன் கதைகள் - 158
24. மலர்ச்செல்வனின் 'பெரிய எழுத்து" - 174
25. குர்ஷித்தின் 'விசித்திரங்களால் நிறமூட்டப்பட்ட உலகு' - 180
26. தேவிபாரதியின் 'நிழலின் தனிமை' - 186
27. தேவமுகுந்தனின் 'கண்ணீரினூடே தெரியும் வீதி" -193
28. உருத்திராவின் 'ஆண்கோணி' - 200
29. ராஜாத்தியின் 'என் கொலைகாரர்கள்' - 213
30. மஹரிஷியின் 'படைகளின் வரவால்' - 218
31. வி.என்.மதி அழகனின் 'சொல்லும் செய்திகள்' - 222
32. எம்.எம்.நௌஷாத்: புதிர்களின் கதைகள் - 229
33. அலறியின் 'துளி அல்லது துகள்' - 237
34. தக்ஷிலாவின் 'அந்திம காலத்தின் இறுதி நேசம்' - 244
35. சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் 'காண்டாவனம்' - 253

முன்னுரைகள்

36. துயரத்தின் நெடும்பயணம் - 259
37. சொர்க்கபுரிச் சங்கதி - 269
38. ஓயாப்பயணி - 278
39. ராஜாத்தியின் 'கொலைகாரர்கள்' - 283
40. காலடியில் ஒட்டிக்கொள்ளும் பட்டு மணல் - 288

செருமல்

அவ்வப்போது கட்டுரை வடிவில் நான் எழுதியவைகளும், மேடையில் பேசியவைகளும் இந்தத் தொகுப்பில் உள்ளன. மேடைகளில் நான் வாசித்த அநேகமான கட்டுரைகள் இத் தொகுப்பில் இல்லை. ஆரம்ப காலத்துக் கட்டுரைகளெல்லாம் கையினால் எழுதப் பட்டவை. அப்போது தட்டச்சு வசதியோ, பிரதியெடுக்கும் வாய்ப்புகளோ இருக்கவில்லை.

மேடையை விட்டிறங்கும் போது ஊடக நண்பர்களில் ஒருவர் என் கட்டுரைப் பிரதிக்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பார். இந்தக் கட்டுரையிலிருந்து ஒரு பகுதியை உருவியெடுத்து, செய்தியாக்கி தன்னுடைய பத்திரிகைக்கு அனுப்பி வைத்து விடுவார். கடைசியில் அந்த செய்தியும் பத்திரிகையில் வராது. என் கையெழுத்துப் பிரதியும் அவரிடமிருந்து திரும்பாது. இப்படிக் கைநழுவிப் போன கட்டுரைகள் ஏராளம்.

1976ல் கவிஞர். எம்.ஏ.நுஃமானின் 'தாத்தாமாரும் பேரர்களும்' கவிதை நூல் வெளியான போது நான் ஜி.சி.ஈ.உயர்தர வகுப்பு மாணவன். கல்முனையில் அந்த நூல் வெளியீட்டு நிகழ்விலேயே முதன்முதலாக விமர்சகனாக மேடையேறினேன். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை- இந்த 46 ஆண்டுகளில் - ஆண்டுக்கு சராசரி நான்கு கூட்டங்களில் பங்கு பற்றி உரையாற்றியிருப்பேன். இதன்படி ஆகக் குறைந்தது 184 கட்டுரைகளாவது என் கைவசம் இருந்திருக்க வேண்டும். இவை தவிர பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய கட்டுரைகளுக்குத் தனிக் கணக்குண்டு.

ஆனால் இன்று என் கையில் மிஞ்சியவை இந்த நாற்பது கட்டுரைகள்தான். (திரைப்படம் சார்ந்து நான் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூலான 'மோகத்திரை' ஏற்கனவே வெளியாகி விட்டது.) இந்த நூலுக்கு ஆதரவுக் கரம் நீட்டி, வெளியிட்டு வைக்கும் கிழக்கு மாகாணப் பண்பாட்டலுவலர்கள் திணைக்களத்தினருக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்.

அன்புடன்

உமா வரதராஜன்,

பாண்டிருப்பு, கல்முனை

umavaratharajan@gmail.com

மதிப்பீடுகள்

- » கல்முனைப் பிரதேச சிறுகதை முயற்சிகள்
- » வெகுமக்கள் ரசனையும், தீவிர கலை-இலக்கிய முயற்சிகளும்
- » ஊடகத்துறையில் சமூக ஊடகங்கள்
- » எல்லோரும் நல்லவரே: பேராசிரியர் செ.யோகராசா
- » அன்பென்ற மழையிலே: அன்புடன்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

கல்முனைப் பிரதேச சிறுகதை முயற்சிகள்

1950 தொடக்கம் இன்றுவரையுள்ள சுமார் 40 ஆண்டு கால சிறுகதை முயற்சிகள் கல்முனைப் பிரதேசத்திலே எவ்வாறு இருந்திருக்கின்றன என்பது நாம் இதற்கு முன் சிந்தித்துப் பார்த்திராத ஒரு கேள்வியாகும்.

இந்தக் கேள்வியை எப்படி அணுகுவது என்பதே ஒரு பிரச்சினை. பலர் சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். பல கதைகள் பிரசுரமாகி இருக்கின்றன. பல சிறுகதைத் தொகுதிகளும் இங்கே வெளியாகியிருக்கின்றன. இவைகளின் தொகையும்வகையும் ஒரு புறமிருக்க, கடந்த சுமார் 40 ஆண்டுகாலப் பகுதியில் இப்பிரதேசத்தில் நிலவிய கருத்தோட்டங்களையும் இலக்கிய இயக்கங்களின் கோட்பாடுகளையும் நாம் கணக்கிலெடுக்க வேண்டியுள்ளது. இலக்கியக் கோட்பாடுகள் ஒருபுறமிருக்க சிறுகதையின் அழகியல்கூட பெரிதும் மாறுபட்டும் வேறுபட்டும் வந்திருக்கிறது. இவைதவிர நாம் முற்று முழுதான ஒரு கிராமிய சூழலிலிருந்து மெல்ல மெல்லப் பட்டினப்பாக்கத் தன்மைகளைப் பெற்றிருக்கிறோம். இவை யாவற்றினதும் பின்னணியிலேயே எமது 40 ஆண்டுகால சிறுகதைகளைப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

2

முதலாவதாகக் காலத்தையும் கருத்தோட்டங்களையும் வரையறை செய்து அவற்றின் பின்னணியில் சில சிறு கதைகளையும் சிறுகதை ஆசிரியர்களையும் மதிப்பீடு செய்யலாம்.

காலத்துக்குக்காலம் கருத்துப்போக்குகள் வெவ்வேறு தளத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகின்றன என்பதும் அவை உலக தேசிய சமூக, பொருளாதார, அரசியல்மாற்றங்களை அடியொற்றிச் செல்பவை

எல்லாமும் ஒன்றல்ல

3

என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. இப்பிரதேசத்தின் இலக்கிய ஆக்கங்களுடனும் இலக்கிய இயக்கங்களுடனும் பரிச்சயமான நாம் இலக்கியம் சமூகப் பார்வை உள்ளதாய் இருக்கவேண்டும், எழுத்தென்பது சமூக யதார்த்தநெறியின் பாற்பட்டதாய் அமையவேண்டும் என்ற கோட்பாடு இந்தப் பிரதேசத்தில் முன்வைக்கப்பட்ட காலகட்டத்தை அறிவோம். அது பொதுவாக 1965க்குப் பிற்பட்டது அல்லது குறிப்பாகச் சொன்னால் 1967க்குப் பிற்பட்டது.

இந்தக்கோட்பாடு 1975 அல்லது 1980 வரையிலும் இப்பிரதேசத்தில் செல்வாக்குடன் விளங்கியது. இந்தக் கோட்பாட்டுடன் தம்மை இணைத்துக்கொண்டு எழுதிய சிறுகதை எழுத்தாளர்களை இந்தக் காலப்பரப்பு கொண்டிருந்தது. எம். ஏ. நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம், மருதூர்கொத்தன், மருதூர்க்கனி முதலிய பலர் அவ்வாறு எழுதினார்கள். எழுபதுகளில் அ.ஸ.வும் இந்தக் கருத்தோட்டத்தை அனுசரிக்கத் தவறவில்லை. நுஃமான் எழுபதுகளில் எழுதிய சிறுகதைகள் சொற்பம். சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் 'வெற்றிலைப்பாத்தி சரிகிறத்' நிலமானிய சமுதாயத்தில் நவீனகல்வியும் தொழிலும் அறிமுகப்படுத்திய புதிய வர்க்கஅமைப்பைப் புலப்படுத்தும் ஒரு கதை. அ.ஸ.வின் 'எனக்கு வயது 13'ம் இன்னும் இரண்டொருகதைகளும் வர்க்க முரண்பாடுகளைத் தொட்டுக்காட்ட முயல்கின்றன. சமூக யதார்த்தநெறியில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் கதைகளை எழுதியவர்கள் மருதூர்க்கொத்தனும், மருதூர்க்கனியும் ஆவார்கள். இளங்கீரனுடன் இவர்களுக்கிருந்த நெருங்கிய தொடர்பு இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. மருதூர்க்கொத்தன் தம்முடைய கதைகளின் முன்னுரையில் தன்னைப்பற்றிக் கூறுகையில் 'அவன் இலக்கியம் மக்களுக்காக அதுவும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக எழுதப்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறவன். வர்க்கக் குணாம்சத்தை இனங்காட்டவும், கூர்மைப்படுத்தவும் அவன் முயன்றான்' என்கிறார். அவருடைய 'சாதிகள் இரண்டே', 'கோடரிகள் கூராகின்றன' என்பன இத்தகைய கருத்தேற்றம் கொண்ட கதைகள். மருதூர்க்கொத்தன் இந்தக் கருத்தேற்றங்களிலிருந்து மாறுபட்ட அல்லது வேறுபட்ட கதைகளை எழுதவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆனால் 1967க்கு முன்பு எத்தகைய கதைகள் எழுதப்பட்டன என்பதை அறிவதும் இங்கே முக்கியமானது. ஐம்பதுகளும் அறுபதுகளின் முற்பகுதியும் சுதந்திரத்திற்குப் பின்பு தேசிய மறுமலர்ச்சி சகலதரப்பிலும் ஏற்பட்ட காலப்பகுதி. இக் காலகட்டத்தின் உட்பொருளாக சமுதாய சீர்திருத்தவாதம் அமைந்திருந்தது. கவிஞர் நீலாவணன் 'வேதாந்தன்' என்ற பெயரில் எழுதிய 'நெருஞ்சிமுள்' கதையும் இதற்கொரு சான்று. அறுபதுகளின் முற்பகுதியில் தேசிய ரீதியில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கு எதிராக எஸ்.பொன்னுத்துரை, ரஹ்மான் போன்றோர் நற்போக்கு இலக்கியக்கோட்பாட்டை முன்வைத்தார்கள். அக் காலப்பகுதியில் நீலாவணனும், மருதூர்க்கொத்தனும் எஸ்.பொ.வின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருந்தார்கள் என்பது வரலாறு. 1962ல் தினகரன் நடாத்திய இலக்கியப்பரிசோதனைக் களத்தில் சிறுகதை எழுதும் வாய்ப்பை எஸ்.பொ. தனக்கு வழங்கியதாகவும், அந்தப் பரிசோதனைக் களத்திலேயே 'வேலை'யைத் தான் எழுதியதாகவும் மருதூர்க்கொத்தன் கூறுகின்றார். 'வேலி' என்னும் சிறுகதையில் இர்தா எனப்படுவது வயதான முஸ்லிம் பெண்டிருக்குத் தேவையற்ற ஒன்று என்ற சமய சமூக மறுமலர்ச்சிக் கருத்தை அவர் முன்வைக்கிறார். சீதனக்கொடுமை எனப்படுவது இன்றும் உள்ள சமூகப்பிரச்சினை எனினும் ஐம்பதுகளிலும் அறுபதுகளின் முற்பகுதியிலும் எழுத்தாளர்களால் ஆர்வத்துடன் அது கையாளப்பட்டிருக்கிறது. கொத்தனின் 'மூக்குத்தி', அ.ஸ.வின் 'சாணைக்கூறை' முதலிய கதைகள் சீதனப்பிரச்சினையை முன்வைத்த கதைகள். பழைய பண்பாட்டம்சங்களை சிலாகித்துக்கூறும் சிந்தனையோட்டமும் இந்த மறுமலர்ச்சிக் காலத்திற்குரியது. கொத்தனின் 'சங்கிலித் தொடர்கள் அறுகின்றன' என்பது பிற்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் அந்தக் காலத்துக்குரிய நீலாவணனின் 'வேளாண்மை'யை ஒத்த சிந்தனைகளைக் கொண்டிருக்கின்றது. அ. ஸ. கதைகளிலும் இடையிடையே இந்தப் பண்பாட்டம்சங்கள் இடம்பெறுவதுண்டு.

அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில் தொடங்கி எழுபதுகளில் சமூக யதார்த்தவாதக் கருத்துகளுடன் முத்துமீரான், மருதூர் ஏ. மஜீத், முஸ்மீம், மு.சடாட்சரன், மருதூர்வாணன், ஏ.எச்.ஏ.பஷீர், அன்புடையன், மருதமுனை மஜீத் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்க கதைகளை எழுதியுள்ளார்கள்.

இனி எழுபதுகளின் பிற்பகுதியிலும் எண்பதுகளிலும் சோஷலிஸவாதக் கோஷமும் யாருக்கும் அதிகம் புரியாத வறட்டுத்தனமிக்க சமூகயதார்த்தவாதமும் கல்முனைப் பிரதேசத்தை விட்டு விடை பெறுகின்றன. புதிய எழுத்தாளர்கள் வருகிறார்கள். புதிய எழுத்து முறைகளும் கல்முனைப்பிரதேசத்தில் குடியேறுகின்றன. இந்த மாற்றத்தின் ஊடுபாதைகளாகக் கல்முனைப் பிரதேசத்தில் சிறுகதைகளைப் பொறுத்தவரையில் மூவரைச் சொல்லலாம். மீண்டும் எம்.ஏ. நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம் மற்றவர் உமா வரதராஜன்.

அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில் அல்லது எழுபதுகளின் முற்பகுதியில் நுஃமான் எழுதிய 'சதுப்புநிலம்' கணையாழி என்ற தமிழ்நாட்டு சஞ்சிகையில் வெளியாகின்றது. அது ஒரு எழுத்தாளன் தன்னுள்ளே ஊடுருவிப் பார்க்கும் வகையிலான ஒரு கதை. அதே காலப்பகுதியில் சண்முகம் சிவலிங்கம் 'மழை', 'அது வேறு ஆள்', 'நீக்கம்' ஆகிய மூன்று கதைகளை எழுதினார். இவை முறையே மல்லிகையிலும், கீற்றிலும், அலையிலும் வெளியாகின. இம்மூன்று கதைகளும் இருப்பியல் தத்துவார்த்த நோக்கில் எழுதப்பட்ட அகவயமான கதைகளாகும். சண்முகம் சிவலிங்கம் ஆரம்பத்தில் எழுதிய 'உறவு', 'கூத்து', 'வெற்றிலைப்பாத்தி சரிகிறது' ஆகிய சமுதாயப் பார்வைகொண்ட கதைகளில் இருந்து வேறுபட்டு எழுத்தாளன் தன் உள்ளே தன் இயல்பை விசாரணை செய்கின்ற கதைகளாகும் இவை.

இதே காலப்பகுதியில் 1974ல் உமா வரதராஜனின் காலரதத்தில் 'அவருடைய அந்தப்பார்வை அப்படித்தான் இருக்கும் என்ற கதை வெளிவந்தது. அந்தக் கதையில் தன்னை உள்ளோக்கிய பார்வை என்று எதுவுமில்லை. ஆனால் அயலில் வாழும் போலிகளிலும், வீண்பெருமைகளிலும் தீவிர அதிருப்தியை வெளிப்படுத்தும் ஒரு கதை. எழுத்தாளனின் நோக்கு நிலையைப் பொறுத்தவரையில் இதுவும் அகவயமானதே. உமா வரதராஜன் பின்னர் எழுதி 'உள்மன யாத்திரை' என்ற தனது தொகுப்பில் சேர்த்துக்கொண்ட அத்தனை கதைகளிலும் தனது சூழலில் உள்ள அதிருப்தியையே வெளிப்படுத்துகின்றார். அகவயமான சமூகவிமர்சனம் என்று இவருடைய கதைப்பொருளைப் பொதுப்படக் கூறலாம்.

முற்றிலும் 80ம் ஆண்டுக்குரிய ஓர் அகவயநோக்கு சிறுகதை எழுத்தாளன் எம்.ஐ.எம்.றணப் ஆவார். றணப்பின் கதைகள் யாவும் தன்னைச் சுற்றித் தானே இயங்குபவை. அவருடைய கழிவிரக்கமாகிய பழைய இளமை நினைவுகளின் பூரிப்பு ஒரு புறம் - சும்மா வெறுமனே கனவுதல் மறுபுறம். அவருடைய வாட்டங்கள் ஒருபுறம். வேதனைகள், சோதனைகள், விரத்திகள், ஆத்திரங்கள், சலிப்புகள் மறுபுறம். தனக்குத்தானே உள்ள இந்த உணர்வு வருடல்களில் தன் குடும்பம், தன் சுற்றாடல், தன் வாழ்க்கைச்சரிதை ஆகியவற்றைத் தோண்டித் தோண்டி மனதை உருவிஉருவி அங்கலாய்க்கிறார். இவருடைய கதைகள் ஆழ்மனதின் அங்கலாய்ப்புகள் என்றால் மிகையில்லை.

இவ்வாறு கல்முனைப் பிரதேசத்தில் எழுபதுகளில் இங்கொன்று அங்கொன்றாய்த் தொடங்கி எண்பதுகளில் சமூகப் பிரக்ஞையுள்ள சிறுகதைகளைப் புறந்தள்ளி தனிமனித உணர்வுகள் மேலோங்கும் படைப்புகள் உருவாகத் தொடங்கியிருக்கின்றன.

3

இதுவரை கூறியவற்றில் 1950ல் இருந்து இன்றுவரையுள்ள காலப்பகுதி மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டு அவற்றுக்குரிய சிறுகதைகளும் இனம்காணப்பட்டது. மறுமலர்ச்சி காலப்பகுதி என்னும் முதலாவது காலப்பகுதியில் சமுதாய சீர்திருத்தமும், தேசியவாதத்துடன் ஒட்டிய கருத்துக்களும், கதைகளின் மையப்பொருளாயிற்று என்பதையும், சோஷலிஸக் கோட்பாட்டுக்காலம் என்று சொல்லக்கூடிய இரண்டாவது காலப்பகுதியில் வர்க்கப் பிரச்சினை கதையின் மையப்பொருள் ஆயிற்று என்பதையும், அகவயநோக்குக் காலம் எனப் பெயரிடப்படக் கூடிய மூன்றாவது காலப்பகுதியில் தனிமனித சிந்தனை உணர்வுகளும் மனோநிலைகளும் கதைப்பொருளாயின என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

இனி சிறுகதையைப் பொறுத்தவரை இப்பிரதேசத்தில் அதன் கலையாக்க நெறிகள் எப்படி இருந்தன, என்னென்ன மாற்றங்கள் பெற்றன என்பதைப் பார்ப்பதும் அவசியம்.

மறுமலர்ச்சிக்காலம் என்று சொல்லக்கூடிய 65க்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியில் மருதூர்க்கொத்தனின் கதாபாத்திரங்கள் அலங்காரம்மிக் கவையாக எடுத்து வைக்கப்பட்டாலும் சுயம்புவான கருத்தேற்றம் பெறாத பாத்திரங்களாகக் காணப்படுகின்றன. அ.ஸ.வின் கதாபாத்திரங்கள் இயல்புமிக்கவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். அ. ஸ. வின் 'விடிவு' என்னும் கதையில் வரும் பொட்டணிவியாபாரியும், ஆமிருவும் இத்தகைய இயல்பான பாத்திரங்கள். அ.ஸ. தொடர்ந்து எழுதிய எல்லாக் கதைகளிலும் பாத்திரங்களின் தனித்தன்மையும் இயல்பானபோக்கும் பெருமளவு பேணப்பட்டேயுள்ளன. ஆனால் கொத்தனின் சமூக யதார்த்தவாதக் கதைகளின் வகைமாதிரியான பாத்திரங்கள் நிஜத் தன்மையை இழந்துவிடுகின்றன. அது கொத்தனின் தவறு அல்ல. அவர் சரியாகவோ பிழையாகவோ அப்போது ஆரத்தமுவிச சமூக யதார்த்த வாதத்தின் பக்கவிளைவாகும். கொத்தனைப்போன்ற நல்ல கலைஞர்கள் தாம் வரித்துக் கொண்ட கொள்கைக்காக தங்கள் கலை யாற்றலை மாசுபடுத்திக் கொண்டார்கள் என்றே சொல்லத்தோன்றுகின்றது. கொத்தனைப்போன்றே அல்லது அவருக்கு சற்று முந்தியே முற்போக்கு இலக்கியத்தில் நாட்டம்கொண்ட நுஃமான், சசி முதலியோர் இந்தக் 'கொள்கை விளக்க படைப்பு' என்ற சுழலுக்குள் சிக்கத் தயாராகவில்லை என்பது ஒரு முக்கிய விஷயம்.

மு.சடாட்சரன் ஆரம்பத்திலிருந்தே ஜெயகாந்தனைப் பின்பற்றியோ என்னவோ சற்று வினோதமான பாத்திரங்களைக் கதைகளில் கையாண்டார். மருதூர் ஏ. மஜீத் அவர்களோ வினோதமான சம்பவங்களுக்காக ஜீவனற்ற பாத்திரங்களைப் படைத்தார். சமூகத்தில் இயல்பாக உள்ள மாந்தர்களை எம்.ஐ.எம். முஸம்மில், ஏ.எச்.ஏ. பஷீர், யூ.எல். ஆதம்பாவா, முத்துமீரான், மருதூர் அலிக்கான் போன்றோர் பாத்திரங்களாக்கிப் பூசிமினுக்கினார்கள். உள்மன யாத்திரைக்கார எழுத்தாளர்கள் சண்முகம் சிவலிங்கம், உமா வரதராஜன், றஹப் ஆகியோர் தங்களையே கதாபாத்திரங்களாக்கியதால் நிஜ மனிதர்களையும் நிஜத்தன்மைகளையும் கதைகளில் கொணர்வது சாத்தியமாயிற்று. சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் பிந்திய சில கதைகளில் பெண்கள் மையப்படுத்தப்படுகிறார்கள்.

அவருடைய இப் பெண்பாத்திரங்கள் நிஜத்தன்மையிலிருந்து சற்று விலகி இலட்சியபூர்வமாகிவிட்டனவோ என்ற சந்தேகம் எழாமல் இல்லை. றகுமான் ஏ. ஜபாரின் 'பாவங்கள் களையப்படுகிறது' சிறுகதையில் முஸாதிக்கினதும் அவனது மூத்தம்மாவினதும் பாத்திரங்கள் நன்றாகவே வந்துள்ளன.

சிறுகதையின் உயிர் கதைப்பொருளும் கதாபாத்திரங்களும் என்றால் அதனுடைய உடலும் வனப்பும் இருப்பும் அதன் உருவம், நடை, உத்தி என்பனவாகும். கல்முனைப் பிரதேச சிறுகதைகளின் உருவம், நடை, உத்தி முதலிய அழகியல் அம்சங்களை நுணுக்கபூர்வமாக இங்கே ஆராயாமல் இவைபற்றிய சில குறிப்புக்களை மாத்திரம் இங்கே சொல்ல எண்ணுகிறேன்.

தோற்றம், வளர்ச்சி, முடிவு என்பது இயங்குநிலையில் உள்ள எந்த Phenomenonக்கும் உரிய தன்மைகள். அங்கிகளின் ஜீவிதத்திற்கு மட்டுமல்லாமல் எந்தக் கலைவடிவத்திற்கும் இன்றியமையாதது. சிறுகதைக்கும் இது பொருந்தும். மரபுவழிச் சிறுகதைக்கும் இது உண்டு. நவீன சிறுகதைக்கும் உண்டு இது. மரபுவழிச் சிறுகதையில் தோற்றம் என்பது ஒரு புதிரை அல்லது முடிச்சைப் போடுவதாகவும் வளர்ச்சி என்பது அந்தப் புதிரின் அல்லது முடிச்சின் விடுவிப்பை அல்லது வெளிச்சத்தைத் தரும் வகையில் சட்டென நிறைவுபெறுவதாகவும் அர்த்தங்கொள்ளப்பட்டது. இந்த உருவஅமைதி அ. ஸ. வின் பெரும் பாலான கதைகளில் இல்லை. அவருடைய பல கதைகளில் உருவக்கோளாறு உண்டு. இதை அ.ஸ.வின் செய்நேர்த்தி கைவராத நிலை என்று சொல்லலாம். மருதூர்க்கொத்தன் இந்த உருவத்தினை இருள், வேலி முதலிய கதைகளில் புத்திபூர்வமாய்க் கையாண்டிருக்கிறார். அத்துடன் இந்த உருவத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சில விகற்பங்களையும் சாதித்துள்ளார். இந்த விகற்பத்தை அல்லது மாறுதலை உள்ளொதுக்கல் என அவர் பெயரிட்டிருக்கிறார். மருதூர்க்கொத்தனின் உள்ளொதுக்கலில் புதிரும் முடிவும் மட்டுமிருக்கும் வளர்ச்சிநிலை உள்ளொதுக்கப் பட்டிருக்கும். முடிவைக் கொண்டே வளர்ச்சிப் பகுதியைக் கிரகித்துக் கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். சிறுகதைக்கு செறிவையும் திடத்தையும்

கொடுக்கக்கூடிய ஒரு வலுவான உத்தி இது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. கொத்தனின் 'இராவணக்கம்', 'மூக்குத்தி'. 'கேள்விக் குறி', ஆகிய கதைகளில் இந்த உருவ விகற்பகம் காணப்படுகின்றது. மு. சடாட்சரன், மருதூர் ஏ. மஜீத், பஷீர் முதலியோர் கதைகளில் உருவம் செப்பமாய் இருந்தாலும் பல கதைகளில் அங்கமுழுமை குறைந்தே காணப்படுகிறது.

சண்முகம் சிவலிங்கம் பொதுவாக மரபுவழி உருவத்தைப் பேணுகின்றார். எனினும் அகவயமான உள்நோக்கில் 'மழை', 'தொலைவும் மீட்டும்' முதலிய கதைகளில் மரபுவழி உருவத்தைப் புறக்கணித்துமிருக்கிறார். நுஃமான் ஏற்கனவே தனது 'சதுப்புநிலம்' சிறுகதையில் மரபுவழி உருவத்தை ஒதுக்கியிருந்தார்.

எண்பதுகளில் எழுதிய உமா வரதராஜனும், றஊபும் பழைய உருவப் பிரக்ஞை சிறிதும் இல்லாதவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். ஒரு புதிரின் தோற்றத்திற்குப் பதிலாக வேறு விசைகள் கதையின் கடிவாளங்களை இறுகப் பற்றுகின்றன. உமாவரதராஜன் கூர்மையான சொடுக்கல்களினாலும் எள்ளல்களினாலும் கவித்துவ விபரிப்புகளாலும் கதையைக் கொண்டுபோகிறார்.

றஊப் நுணுக்கமான உணர்வுகளைக் கோர்க்கின்ற கவித்துவ இழையின் அதிர்வில் கதையை நகர்த்துகின்றார்.

உமாவரதராஜனின் முடிவுகள் காலநீட்சியையும் தூர நீட்சியையும் பொறுத்தது. உணர்வு நீட்சியில் செல்லும் கதைகள் சட்டென்று முடியும். றஊபின் கதைகள் லேசான நீர்வளைய அதிர்வை ஏற்படுத்தும், கவித்துவமான வாக்கியத்தில் ஊசலாடும்.

சிறுகதையின் நடையைப் பொறுத்தவரை மருதூர்க்கொத்தன், அ. ஸ. ஆகியோரின் நடையே பெரிதும் மாற்றமடைந்துள்ளது.

1. நீண்ட வாக்கியங்கள் சிறிய வாக்கியங்களாக மாற்றமடைந்துள்ளன
2. செம்பாகமான வாரத்தைப் பிரயோகங்கள் இப்போது தவிர்க்கப்பட்டு சாதாரண சொற்கள் உபயோகிக்கப்படுகின்றன.
3. சௌந்தர்யமான ஆலாபனைகளுடன் கூடிய சொற்றொடர்கள் இப்போது வழக்கிழந்ததுபோல ஆகிவிட்டன.

4. கொத்தன், அ. ஸ. ஆகியோரின் படைப்புகளில் நகைச்சுவை இன்னமும் இழையோடுகின்றது.
5. எள்ளலும், கிண்டலும், வக்கரிப்பான பார்வையும் உமா வரதராஜனுக்கே சொந்தமான முத்திரைகள் ஆகிவிட்டன.
6. கதையின் பின்புலத்தை சிருஷ்டிக்கும் சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் சித்தரிப்பு முறை அவருடைய நடைக்கு வலுவளிக்கின்றது. இதனாலேயே கதாசிரியன் தலைநீட்டி வழங்கும் குறிப்பு, விமர்சனம், அங்கதம் எதற்கும் இசைவற்றதாக்கிவிடுகின்றது.
7. சடாட்சரனின் பேச்சுமொழி அவருடைய நடைக்குக் கிராமியத் தன்மையை அளிக்கின்றது.
8. பஷீர், முஸம்மில், மருதூர் ஏ. மஜீத், கவிதா, யூ.எல். ஆதம்பாவா, முகில்வாணன், றகுமான் ஏ. ஜப்பார் ஆகியோரின் நடை வாசிப்பின் கனதியைக் குறைத்து அதனை எளிதாக்கும் Journalist முறையின் பாற்பட்டதாய்க் காணப்படுகின்றது.
9. றஹ்பின் நடை மௌனியின் சாயலில் உள்ளதாகவும் படிமச் செதுக்கல் நிரம்பியிருக்கிறதென்றும் நுஃமான் குறிப்பிடுகின்றார்.

இறுதியாக கல்முனைப் பிரதேசத்தில் 40 ஆண்டுகால சிறுகதை வரலாற்றில் ஏதேனும் சாதனை உண்டா என்ற விசாரணை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இது சற்று சிக்கலான கேள்வி எனப்படுகின்றது. எனினும் நமது பிரதேசத்தின் சில முக்கிய சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் பற்றி அறிந்துகொள்வதில் குற்றமில்லை. அ. ஸ. வின் 'மசக்கை' தேறக்கூடிய ஒரு கதை. மசக்கையின் அஹ்மத் தக்பீர் பாவாவையும் அவனுடைய தறாராக் கட்டையையும் 'ஹஸ்பி றப்பி சைர்ல்லா மாலி கஸ்பி சைரல்லா' என்ற பாடலையும் நாம் எளிதில் மறப்பதற்கில்லை. மருதூர்க்கொத்தனின் 'இருள்', 'வேலி', 'சங்கிலித்தொடர்கள் அறுகின்றன' என்பன அவருடைய திறமைக்கு எடுத்துக்காட்டுகள். நுஃமானின் 'சதுப்புநிலம்' ஒரு புதியபோக்கின் முன்னோடிப் படைப்பு. சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் 'நீக்கம்', 'தொலைவும் மீட்டும்', 'அது வேறு ஆள்' ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன. சடாட்சரனின்

'பிடிப்பு' என்ற சிறு கதை இன்றளவும் பேசக்கூடியது. ஹசனூல் பாரியின் ஊரடங்கு சிறுகதை அவருடைய கலாநேர்த்தி உயர்வுக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டு. சம்மாந்துறை நெளஷாத் குறிப்பிடத்தக்க ஓரிரு கதைகளை எழுதியிருக்கிறார். பலரை உலுப்பிவிடக்கூடிய ஒரு கதையை எம். கே.எம்.மன்தூர் எழுதியிருக்கிறார். நகுமான் ஏ. ஜப்பாரின் 'பாவங்கள் களையப்படுகின்றன' சிறுகதை பாராட்டப்படவேண்டிய முயற்சி. நணப்பின் 'நொட்டிக்கதை', 'தனக்குள்ளே ஒரு தரிசனம்', 'நீளுகின்ற இருப்பு' ஆகியன மனித இருத்தலின் மறையாச் சுவடுகள் உள்ள கதைகள். உமா வரதராஜனின் 'மாலை சூட்டிகள்', 'முகங்கள்', 'ஜெனி', 'சூரியனின் முன்புறம்', 'எலியம்' ஆகியன மிகச்சிறந்த படைப்புகள் என நுஃமான் அபிப்பிராயப்படுகிறார். மருதூர் ஏ. மஜீதின் 'அவள் ஏன் அழுதாள்' ஒரு நல்லகதை என்பதில் சந்தேகமில்லை. முஸம்மிலின் 'வைராக்கியம்', 'அவளுக்கு வயது நாற்பது' என்ற கதைகளும் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவை. மலர்மன்னன் என்ற இளம்எழுத்தாளர் ஓரிரு கதைகளே எழுதினாலும்கூட கவனத்தை ஈர்க்கும் விதத்தில் அவர் கைவண்ணம் இருக்கின்றது.

இத்தகைய சிற்சில சாதனைகள் - சாதனைகள் என்ற இச் சொல்கூட காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன்ன்குஞ்சு என்ற மனோ பாவத்தில் பிறந்ததாக இருக்கவேண்டும்- கல்முனைப் பிரதேசத்தின் சிறுகதைப் பங்களிப்பு பற்றிக் கூறவருகையில் சந்தோஷத்தை அளிக்கின்றது. ஆனால் உலக சிறுகதை இலக்கியப்பரப்பில் எங்களுக்குள்ள இடம் என்ன? தமிழ் சிறுகதை இலக்கிய உலகில் இன்றைக்கு நமக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் இடங்கள் எத்தகையன என்ற கேள்விகள் நெருடாமல் இல்லை.

[04.07.1993 கல்முனைப் பிரதேச சாகித்தியவிழாவில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை]

வெகுமக்கள் ரசனையும், தீவிர கலை - இலக்கிய முயற்சிகளும்

வெகுஜன ரசனை என்றும் தீவிர ரசனை என்றும் நாம் அடிக்கடி கூறியும் எழுதியும் வாசித்தும் வருகின்றோம். ரசனை என்ற சொல் ரசித்தல் என்பதன் அடியாக வரும் ஒரு சொல். ரசித்தலின் தன்மையை, ரசிக்கப்படும் பாங்கை ரசிக்கப்படும் விஷயத்தை ரசனை என்ற சொல் குறிக்கின்றது.

இந்த ரசனை என்பது ஆளுக்காள் வேறுபடும். சிலருக்கு கர்நாடகஇசை பிடிக்கும். சிலருக்கு மெல்லிசை பிடிக்கும். சிலருக்கு அடித்தடியும் ஆபாசக்காட்சிகளும் நிறைந்த சினிமா பிடிக்கும். சிலருக்கு ஜெயகாந்தனைப் பிடிக்கும். சிலருக்கு ரமணிச் சந்திரனைப் பிடிக்கும். அது அவரவர் ரசனையைப் பொறுத்தது என நாம் கூறுகிறோம்.

இவ்வாறு ரசனை ஆளுக்காள் வேறுபடுவதினால் குறிப்பிட்ட ஒரேதன்மை கொண்ட ரசனையுடையவர்களை ஒரு குழுவாக ஒரு கூட்டமாக இனங்காண்கிறோம். இவ்வாறு அமையும் ரசனைக் கூட்டங்களை, குழுக்களை, வட்டங்களை அறிகிறோம்.

ஒருமனிதனின் ரசனை என்பது அவனது தொட்டிற் பருவத்திலேயே தொடங்கிவிடும் ஒன்றல்ல. மெல்ல மெல்ல வெல்லக்கரைசலில் விளையும் பளிங்கினைப் போல் அவன் ரசனைகள் உருப்பெறுகின்றன. ஒருவன் வளர்ந்த, பயின்ற சூழல் அவனது ரசனையைத் தீர்மானிக்கும் முக்கியகாரணிகள்.

தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்தின் வரலாற்றில் ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கு என அறியப்பட்டாலும் ஒருசில கலைகளே நடைமுறையில் இருக்கின்றன. இயல், இசை, நாடகம் என்ற பிரிவுகளாக அவை அறியப்பட்டன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்துக்கு முற்பட்ட இந்தக் காலப்பகுதியைப் பழங்காலம் எனப் பொதுவாகக் குறிப்பிட்டு சங்ககாலம், சங்கமருவியகாலம், காவியகாலம், இடைக்காலம் எனப் பிரித்துப் பார்க்கின்றோம்.

இடைக்காலத்திற்கு அடுத்து வருவது மேற்காலகின் செல்வாக்குப் பெற்ற நவீனகாலம். மேற்கத்திய செல்வாக்கு இல்லாதிருந்த பழங்காலத்தில் இயல், இசை, நாடகம் என்ற எமது கலை இலக்கியத்தில் கூட கலை இலக்கிய ரசனையின் அடிப்படையில் இரு பெருங்குழுக்களை நாம் அடையாளம் காணலாம்.

செவ்வியல் கலைகள் அல்லது செந்நெறிக்கலைகள் என ஒரு பிரிவும், சாமானியக் கலைகள் அல்லது மக்கள் கலைகள் என இன்னுமொரு பிரிவும் அங்கே இயங்கியதை நாம் அறியலாம்.

சங்க இலக்கியம், சங்கம் மருவிய இலக்கியம், காவியங்கள், நீதிநூல்கள், பரதநாட்டியத்தின் ஆரம்பங்கள், கர்நாடக சங்கீதத்தின் தொடக்கங்கள் ஆகியவை செவ்வியல் கலைகளாக மதிக்கப்பட்டன. இவற்றை Classics என்று ஆங்கிலத்தில் தற்போது சொல்லுகின்றோம். நாட்டார் பாடல்கள், நாட்டார் கதைகள், பாணர் விறலியர் கூத்துக்கள், நாட்டுக்கூத்துகள், தெருக்கூத்துகள் இவற்றோடு இசைந்த நாட்டாரிசை என்பன சாமானிய மக்களின் கலை வடிவங்களாயின. இவை தற்காலத்தில் Folk Art, Folk Literature, Folk Drama, People Art எனப் பலவாறு ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படுகின்றன.

ஆக நம்முடைய பழங்காலத்தில் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கிய உயர் குழாம் ஒன்றின் கலைவடிவங்களும், கல்வி கேள்விகளில் குறைந்த அல்லது பின்தங்கிய கொத்தடிமை, கூலி மக்களின் நாட்டுப்புறக் கலை வடிவங்களும் இருந்தன என்பதும், இந்த இருவேறு கலைவடிவங்களும் இருவகை ரசனைப் போக்குகளைப் பிரதிபலித்தன என்பதும் இன்று உணரப்படும் உண்மைகளாகும். உயர்ரசனை, பாமரரசனை என்ற பெயர்களை இவ்விதமே இந்த ரசனைக் குழுக்கள் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தொடங்கிய, தமிழ்ச்

சூழலின் நவீனகாலத்தில் இந்த இருபெரும் ரசனைக்குழுக்களும் எவ்வாறு அமைந்தன என்பதும், இந்த ரசனைக்குழுக்களுக்கு என்ன பெயர்கள் உபயோகிக்கப் பட்டன என்பதும் முக்கியமான கேள்விகள்.

நவீனகாலத்தில் அல்லது நவீனம் வரப்பெற்றிருந்த 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்குத் தேவையான உத்தியோகத்தர்களை சிருஷ்டிக்கும் கல்வி முறையாலும், அப்போது உருவாகத் தொடங்கியிருந்த முதலாளித்துவ பொருளாதார அமைப்பாலும், கல்வியறிவு விரிவாக்கம் பெற்று மத்தியதர வர்க்கம் என ஒன்று உருவாகிற்று.

செவ்வியல் நெறிக்காலத்தில் தமிழ் சமூகத்தின் உயர்குழாம் ஒன்றிடமிருந்த கலைப்படைப்புகள் புதிய மத்தியதர வர்க்கத்தின் கைக்கு மாறியது. இந்தப் பழைய உயர் குழுத்தினரின படைப்புகளை வியாக்கியானப்படுத்தும் பண்டிதர்கூட்டமொன்றும் இங்கே உருவானது. இந்தப் பண்டிதர், புலவர் குழுத்தின் மிக உயர்ந்த பெறுபேறுகளாக கி. வா. ஜகந்நாதன், டொக்டர். மு. வரதராசன் பரம்பரையினரை நாம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். சில காலம்வரை தொங்கி ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த இந்த மரபு இன்று அருகிப்போய்விட்டது என்றே சொல்ல வேண்டும். அதாவது பழைய உயர் குழுத்தினரின் கலை இலக்கியப் படைப்புக்கள் ரசனைக்குரிய ஒன்றாக இல்லாமல் போய் ஆய்வுக்குரியனவாகவும், நூதனசாலைகளுக்குரியவைகளாகவும் ஆகிவிட்டன. இதேபோல பழைய நாட்டார்கலைகளும் அருகிப்போவதைக் காணலாம். அவற்றுக்குரியோரின் வாழ்க்கை முறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களே இதற்குக் காரணம்.

பண்டிதமரபு உருவாகிக் கொண்டிருந்த அதே வேளையிலேயே, தமிழ்உலகத்தின் கலை இலக்கிய உணர்வுப் பலகணிகள் மேற்குத்திசை நோக்கி திறந்து விடப்படத் தொடங்கின. புதிய கலை இலக்கிய வடிவங்கள் தமிழில் நுழைந்தன. சிறுகதை, நாவல், சினிமா, புதுக்கவிதை என்பன முக்கியமாகவும் நவீன ஓவியம், நாடகம் என்பன அருகலாகவும் புதிதாய்ப் பிரவேசத்தன.

குறிப்பாக பழைய நாட்டார்கலைகளின் இடத்தை சினிமா கைப்பற்றிக்கொண்டது. சினிமா வடிவம் என்பது சாதாரண விவசாய

பாட்டாளி மக்கள் பூஜிக்கும் ஒரு தெய்வமாக உருப்பெற்றது.

ஒரு பழைய உலகத்தின் -பழைய சாதாரண மக்களின்- ரசனை மறைந்து புதிய சாதாரண மக்களின் ரசனைக்குரியதாக சினிமா தோற்றம் பெற்றது.

உயர்சினிமாவை ஒரு பெருங்கலையாக போற்ற நினைப்பவர்கள் சாதாரண பாமர ரசனையின் காவலனாகவே சினிமா தோன்றியதென்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். சினிமாவுக்கும், சாதாரண பாமர ரசனைக்கும் இடையேயுள்ள அன்னியோன்னியம் மிகுந்த, இறுக்கமான, நெருக்கமான, மிக உரிமை கொண்டாடும் உறவை நாம் எல்லோரும் ஞாபகத்தில் கொள்வது அவசியம்.

சாதாரண சினிமாவிலிருந்து தான் உயர்சினிமா உருவானது என்ற கருத்தில் விவாதத்திற்கு இடமில்லை. எனினும் சாதாரண சினிமாவிலிருந்து உயர்சினிமா ஒரு கிளையாகவும். வர்த்தக,பாமர சினிமா இன்னொரு கிளையாகவும் உருவானது என்பதை மறுக்க இயலாது.

இதுபோலவே சாதாரண சிறுகதை, நாவலிலிருந்து உயர் சிறுகதைகள், தீவிர நாவல்கள் ஒருகிளையாகவும் மறு கிளையாக மலினமான வர்த்தக நாவல்களும். சிறுகதைகளும் உருவாயின எனவும் சொல்ல முடியும். வர்த்தக மலினத்தை மறைப்பதற்காக இங்கே ஜனரஞ்சகம் என்ற பெயர் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. நாடகங்களில் இத்தகைய இரு கிளைத்தல்,வளர்ச்சி காணப்படவில்லையாயினும் தென்னிந்திய சினிமாவின் தாக்கத்தில் உருவான நகைச்சுவை உரையாடல் மற்றும் காட்சியமைப்புக்களும் அவற்றின் வளர்ச்சியாக இப்போது வெளிப்படும் தமிழ்நாட்டு தொலைக்காட்சி நாடகங்களும் தமிழ்ச் சூழலின் வெகுஜன ரசனையை குறிப்பதாக எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

இவை மாற்றீடு இன்றி மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட மலினச் சரக்குகள் என்பதில் ஐயமில்லை. மேல்நாட்டின் நாடக ரசனை புதிய எல்லைகளைக் கண்டிருக்கும் அதேவேளை அவற்றின் பாதிப்பில் உருவான சிங்கள நாடகங்களையும் ஈழத்தில் உண்டான ஒரு சில நவீனநாடகங்களையும் தமிழ் நாட்டில் வேறுசில களங்கள் வழியாக

உருவான சொற்பமான நாடக முயற்சிகளையும் நாம் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இசையைப் பொறுத்தவரையில் கர்நாடக இசை மேல்தட்டு மக்களின் நூதனமான இசையாக அமைந்துவிட, வேறுவகை இசை முயற்சிகள் சினிமா மூலமும், அரங்குகள் வழியாகவும் இசைத்தட்டுக்கள்-ஒலிநாடாக்கள் வாயிலாகவும் சாதாரண மக்களை சென்றடைகின்றன.

பரதநாட்டியம் என்பது தவிர்க்க முடியாத பாரம்பரிய கலையாகப் போற்றப்பட்டாலும் கூட மக்களின் அபிமானத்திற்குரிய ஒரு நடன வகையாக அது இன்றைக்கு இருந்தாலும் கூட பரதநாட்டியம் மீதான கவர்ச்சி மெல்ல மெல்லக் குறைந்து கொண்டே செல்கின்றது. நவீன வாழ்வின் கொந்தளிப்பையும், சும்மாளங்களையும் இந்தப் பரத நாட்டிய வகையால் வெளிப்படுத்த இயலாத அதன் வீச்செல்லையே இதற்குக் காரணம்.

நவீனகாலத்தின் கலை இலக்கிய வடிவங்களின் நிலைகளை மேலெழுந்த வாரியாகப் பின்வருமாறு வரிசைப்படுத்தலாம்.

1. பழைய உயர்குழாம் கலை-இலக்கிய ரசனை என்பது பண்டித மரபாகி நூதனசாலைப் பரிமாணத்தை எட்டியது.
2. பழைய நாட்டார்கலைகள் அருகிச்செல்லும் நிலையில் அவற்றுக்குப் புத்துயிர் அளிக்கும் நடவடிக்கைகள் வெற்றிபெறவில்லை.
3. சாதாரண சினிமாவிலிருந்து வர்த்தகமயமான பாமர சினிமாவும், வணிகநோக்கற்ற உயர்சினிமாவும் தோன்றியிருக்கின்றன.
4. வேறு மாற்றீட்டின்றி சினிமாத்தனமான மலின நாடகங்கள் தோன்றின
5. தவிர்க்க முடியாத நிலையில் பாரம்பரியக்கலைகள் இன்றும் போற்றப்படுகின்றன

இவையனைத்தும் இந்த நவீனகாலத்திலும் பின்வரும் இருவகையான ரசனைகள் உள்ளதை உறுதிப்படுத்தும்.

அவற்றுள் ஒன்று, உயர்ரசனை அல்லது கலைரசனை அல்லது தீவிர ரசனை என்ற பெயர்களைப் பெறுகின்றது.

மற்றது, வர்த்தகமயமான பாமர ரசனை அல்லது ஜனரஞ்சக ரசனை அல்லது சினிமாத்தனமான மலின ரசனை என்ற பெயர்களைப் பெறுகின்றது.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் ஒருபுறத்தில் தீவிர ரசனையும் மறுபுறத்தில் வர்த்தகமயமான மலினப்படுத்தப்பட்ட ஜனரஞ்சக ரசனையும் இங்கே தற்போதும் உள்ளன.

தீவிர ரசனை என்றால் என்ன? வர்த்தக மயமான ஜனரஞ்சக ரசனை என்ற கேள்வி இங்கே எழலாம்.

தீவிர கலை, இலக்கியத்தின் பால் நாட்டங்கொள்வது தீவிர ரசனை. தீவிர கலை, இலக்கியத்திற்கென மறைமுகமானதும். நேர்முகமானதுமான சில இயல்புகள் உள்ளன. தீவிர கலை இலக்கிய ரசனை பொழுதுபோக்கை அல்லது கேளிக்கையை இலக்காகக் கொள்ளாதது. நுகர்வு மனப்பான்மையைக் கருத்தில் கொள்ளாது. படைப்புடன் ஆத்மார்த்தமான உறவை அது வளர்த்துக் கொள்ளும். படைப்பின் மூலம் வாழ்வின் உண்மை நிலையை அறிந்து கொள்ள விரும்புவது, படைப்பை அனுபவிக்கும் போது விழிப்புணர்வில் இயங்குவது, கலைநுட்பங்கள் பற்றிய புரிதலை வேண்டி நிற்பது. கலை உத்திகளில் கண்டுபிடிப்பை நிகழ்த்துவது, விமர்சன ரீதியானது, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக படைப்பு என்பது ஒரு வகை எழுச்சி அல்லது புத்தாக்கத்துக்கு வழி கோலுவது.

வர்த்தக மயமான கலை இலக்கிய ரசனையோ இத் தன்மைகளிலிருந்து மாறுபட்டு வேறுபட்டது.

முன்பு கூறிய பழங்காலத்தில், செவ்வியல் கலை இலக்கியம் படைத்த உயர்குழாம் தாமே தமக்குரிய தமது வர்க்கத்திற்கு உரிய கலை, இலக்கியத்தைப் படைத்தனர். அதுபோல நாட்டார் கலை இலக்கியத்தைப் படைத்த பாமரமக்களும் தாமே தமது வர்க்கத்திற்குரிய கலை, இலக்கியத்தைப் படைத்தனர்.

இந்த இருதரப்பினருக்கும் படைப்பும், அனுபவிப்பும் அவரவர்க்கு ஆத்மார்த்தமாகவே இருந்தன. எந்தவொரு தரத்தாரும் இன்னொரு தரத்தாரின் நுகர்வுக்காகப் படைக்க முயலவில்லை.

ஆனால் நவீனகாலத்தில் முதலாளித்துவ உற்பத்திமுறை ஏற்பட்ட பிறகு எல்லா உற்பத்திகளுக்கும் ஒரு வர்த்தக நோக்கம் வந்து சேர்ந்தது. வர்த்தக நோக்கு என்பது பெருமளவில் உற்பத்தி செய்து விற்பனையாக்கி பெருலாபம் பெறுகின்ற ஒரு முயற்சியாகும்.

முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையில் கலைப்படைப்பு என்பது கலைஞரின் ஆன்மீகஎழுச்சி என்ற நிலையிலிருந்து விடுபட்டு நுகர்வோனுக்கு விற்று இலாபம் பெறும் பொருள் உற்பத்தி போலாயிற்று. ஆகவே படைப்பு என்பது படைப்பாளியின் மையம் கடந்து வாசகனின் மையத்தை இலக்காகக் கொண்டு வாசகனுக்கு ஏற்றாற்போல கலைப் படைப்பை ஆக்குவது என்ற முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதாவது ஒருவன் இன்னொருவனுக்காகப் படைத்தல். இன்னும் தெளிவாகச் சொன்னால் முதலாளித்துவ வர்க்கம் விவசாயி, பாட்டாளி மற்றும் புத்திஜீவிகளுக்காகப் படைக்கத் தொடங்கினார்கள் எனலாம். இந்த விசித்திரமான முரண்பாடு வணிகலாபத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

ஆகவே நுகர்வோரின் மேலோட்டமான, வக்கரிப்பான, பாலியல்வன்முறை ரசனைக்கேற்ற விதத்தில் ஆபாச, அபத்த சித்தரிப்பு களுடன் மலினமான படைப்புகளை அது உருவாக்குகின்றது. மாற்றீடு இல்லாத நிலையில் இந்த முதலாளித்துவ கலை, இலக்கியப் படைப்புக்களே சகலருக்கும் நியமமாகி அதுவே கடைசியில் பொதுவான ஜனரஞ்சக ரசனை ஆகிவிடுகின்றது.

தமிழ் சூழலில் பெரும்பாலான வாசகர்கள் பிரபல வணிக சஞ்சிகைகளையே தங்கள் வாசிப்புகளுக்காக நாடிச்செல்கின்றனர். தங்கள் கைகளிலுள்ள ஊடகங்களைப் பணம் ஈட்டலுக்கான தளங்களாக இன்றைய வணிகர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர். அவர்களுடைய வியாபாரம் உலகம் முழுக்க வியாபித்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். பெருவாரியான மக்களின் ருசிகளை அபிப்பிராயங்களை அரசியல் பார்வைகளை சினிமா ரசனையை இந்த வணிகர்களே தீர்மானிக்கிறார்கள்.

அனுமான் வாலாக நீளும் அபத்தங்கள் நிறைந்த தொலைக்காட்சி மெகா சீரியல்களுக்கு முன்னால் நமது குடும்பத்தலைவிகளை மண்டி

யிட்டு உட்கார வைத்திருக்கின்றன இந்த நிறுவனங்கள்.

சாக்கடை மணம் நாளடைவில் மூக்குக்குப் பழகிப்போகும் சுரணையுணர்வு அறவே மரத்துப்போன ஒரு நோயாளியின் மனநிலைக்கு வெகுஜனங்களை இந்த ஊடகங்கள் இட்டுச் சென்றிருக்கின்றன.

ஜனரஞ்சக இலக்கியம் தீவிர இலக்கியம் என்ற இரு பிரிவுகள் இரு துருவ நிலைப்பாடுகள் மிக அழுத்தமான எல்லைக்கோடுகளுடன் நமது ஈழத்து சூழலில் காணப்படாவிட்டாலும் கூட இதர துறைகளான தொலைக்காட்சி, வானொலி என்பன எமது ரசனை மேம்பாட்டை சீரழிப்பதில் முக்கிய பங்காற்றி வருகின்றன.

தமிழகத் தமிழர்களின் சிந்தனையை மழுங்கடித்த கேளிக்கை ஊக்குவிப்பாளர்கள் இங்கும் ஊடுருவுகின்றனர். தமிழக மக்களைப் போன்றே இங்கும் மக்களை சினிமா மயப்படுத்தும் முயற்சிகள் வெகு மும்முரமாக நடக்கின்றன. குறிப்பாக கடந்த ஐந்து அல்லது ஆறு ஆண்டுகளில் வெகுஜன ரசனை சார்ந்து இவர்கள் ஏற்படுத்தி இருக்கும் கறைகள் உதாசீனம் செய்யப்படக்கூடியவை அல்ல.

முதலாளித்துவ கலை இலக்கிய உற்பத்தி நெறியிலிருந்து மீளமுடியாமல் ஒரு அச்சவட்டத்தில் அகப்பட்டு படைப்பு என்ற பெயரில் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் முதலாளிகள் அல்ல. சாதாரண கலைஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் ஆவார்கள். தாங்கள் உற்பத்தி செய்யும் ஜனரஞ்சகப் படைப்பு என்னும் நாமகரணத்தை உடைய எழுத்துக்களின் போலித்தன்மைகளையும் வக்கரிப்புக்களையும் பிறழ்வுகளையும் அவர்கள் உணர்வார்களேயானால் இரண்டு காரியங்களைச் செய்யலாம்.

ஒன்று, தங்களுடையதும் தங்களைப் போன்ற சாமான்யர்களினதும் உண்மை உணர்வுகளை அறிந்து அவற்றிற்கு உருவந் தரலாம்.

இரண்டாவது, மக்கள் விரும்பமாட்டார்கள் என்ற உற்பத்தியாளனின் பூச்சாண்டியை உதறித்தள்ளிவிட்டு, ஒத்த மனமுடையவர்கள் தங்களுக்குள் கைகோர்த்து சிறிய முதலீடுகளுடன் படைப்புகளை வெளிக்கொணர முயற்சி செய்யலாம்.

இன்னொரு காரியமும் உண்டு.

தீவிரமான கலை, இலக்கியப் படைப்புகளில் ஈடுபட்டு மக்களின் ஆதரவைப் பெறாத படைப்பாளிகள் தமது இறுக்கமான கலைநுட்ப கட்டமைப்புகளை சற்றுத் தளர்த்தி தமது தந்தக் கோபுரத்திலிருந்து கருணையுடன் சற்றுக் கீழிறங்கி வர சம்மதிக்க வேண்டும். ஒரு படைப்பின் அடிநாதம் அதன் தொடர்பாடல் தன்மை என்ற உண்மையை யுணர்ந்து தன்னை சற்று மிருதுவாக்கி இருட்டறையிலிருந்து வெளியே வர இசைதல் வேண்டும்.

நமது கல்விக் கூடங்களும் ரசனை மேம்பாட்டைக் கருத்தி லெடுத்து அதற்கான காரியங்களில் இறங்க வேண்டும். தமிழாசிரியர்கள் வெறும் இலக்கண விதிகளை மாத்திரம் உடும்புபோல் பற்றிக் கொண்டிருக்காமல் சமகால தமிழிலக்கியங்களுடன் பரிச்சயம் கொள்ள வேண்டும்.

சமகால கலை இலக்கியங்களில் அவர்கள் பரிச்சயம் கொண்டு இளைய தலைமுறையினருக்கு அவற்றை அறிமுகம் செய்துவைக்க முயல வேண்டும். ஊட்டச்சத்துக்கள் நிறைந்த உணவுகளை உட்கொண்ட தாயொருத்தியே வற்றாத வளத்துடன் தன் குழந்தைக்குப் பால் ஊட்டக்கூடியவள் என்ற உண்மையை இவர்கள் மறக்கக்கூடாது.

நான்காவது முனையில் விமர்சகர்களுக்கும் , தீவிர கலை இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் ஒரு கடமை இருக்கின்றது.

வாசகர்களுக்கும் ரசிகர்களுக்கும் சிறந்த கலைப்படைப்புகள் பற்றி இடைவிடாமல் எடுத்துக்கூறிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

கண்டிப்பாகவும் கறாராகவும் விமர்சகர்கள் செயற்படும்போது நமது சூழலில் மெல்லமெல்ல முன்னேற்றம் ஏற்படும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

மெல்லென்பாயும் தண்ணீர்

கல்லையும் அரிக்கும்.

[டிசெம்பர் 2004 மண்முனை வடக்கு பிரதேச செயலக முத்தமிழ் விழாவின் போது மட்டக்களப்பு வின்சென்ட் மகளிர் கல்லூரி மண்டபத்தில் நிகழ்த்திய உரை.]

ஊடகத் துறையில் சமூக ஊடகங்கள்

அநுபவவாயிலாக நான் கண்டறிந்த இரண்டு விஷயங்களை இங்கே பகிர்ந்துகொள்ள எண்ணுகிறேன்.

144 வருடங்கள் பழமை வாய்ந்த ஒரு தனியார் நிறுவனமொன்றில் நான் சுமார் 30 வருடங்கள் பணி புரிந்தவன். 70களின் பிற்பகுதியில் நான் அங்கு பணியில் இணைந்தபோது அதன் வர்த்தகத்துடன் போட்டியிட பலம் வாய்ந்த எந்த நிறுவனமும் களத்தில் இருக்கவில்லை. வர்த்தக உலகத்தில் அவர்கள் ஏகபோகம் மிக்கவர்களாக இருந்தார்கள். காலப் போக்கில் அந்த நிலை மாறி என் கண்கள் எதிரேயே மாற்றங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. எங்கள் நிறுவனத்தின் அதே வகை வியாபாரத்தை மேற்கொள்ள ஐந்தாறு நிறுவனங்கள் போட்டியாளர்களாக வந்து சேர்ந்தனர். நீண்டகாலப் பாரம்பரியம் கொண்ட எங்கள் நிறுவனம் ஆரம்பத்தில் தடுமாறினாலும் பின்னர் காலத்துக்கேற்பத் தன்னை மாற்றிப் புதுப்புது தந்திரோபாயங்களுடனும் வியூகங்களுடனும் தன்னிருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொண்டது. பழைய பெருமிதங்கள் எக்காலத்திலும் செல்லுபடியாகா என்பதை எனக்குணர்த்திய ஒரு சம்பவம் இது.

இன்னொரு அனுபவத்தை ஒரு பாலத்திடமிருந்து கற்றேன். எங்கள் ஊருக்கு அருகேயுள்ள மாநகரத்தில் ஒரு பாலம் இருந்தது. 1924 இல் அமைக்கப்பட்ட, 92 வயதையுடைய பாலம் அது. அந்த மாநகரத்தின் முக்கிய அடையாளங்களில் அதுவுமொன்று. அந்தப் பாலத்தின் குறைபாடாக சொல்லக் கூடியது ஒன்றே ஒன்று. நான்கு சக்கர பெரிய வாகனங்கள் ஒரே சமயத்தில் எதிரும் புதிருமாகச் செல்லமுடியாது. தமது முறை வரும்வரை சாரதிகள் காத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இன்று நிலைமை மாறி, அதன் அருகிலேயே

அகலமான பாலம் ஒன்று புதிதாகத் தோன்றிவிட்டது. எதிரெதிரே வரும் வாகனங்கள் எவ்வித தங்குதடையுமின்றி 24மணி நேரமும் இன்று பயணிக்கின்றன.

இவ்விதம் பாரம்பரியத்தின் பெருமைகள் குன்றுவதும், இழப்பதும், வரலாற்றுச் சின்னங்களின் வெளிச்சம் மங்கிப் போவதும் இயல்பானவை தான். தம்மைப் புதுப்பித்துத் தகவமைத்துக் கொள்பவை மீண்டும் நிலைக்கும். மற்றையவை தொல்பொருள் அந்தஸ்தை எய்தும். வரலாறு என்பது முன்னோக்கி நகர்ந்து செல்வது. புதிது புதிதாக எழுதிச் செல்வது. மாற்றங்கள் என்பவை இந்த உலகத்தின் இயல்பான ஒரு நிகழ்வு. மாற்றீடுகளை மனித மனம் எப்போதும் நாடி நிற்கின்றது. காலமும், அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளும் ஒவ்வொன்றையும் மாற்றியமைக்கின்றன. கலை, இலக்கியம், அரசியல், விளையாட்டு, வர்த்தகம் என உலகின் எந்தத் துறையிலும் ஏகபோக அதிகாரம் என்பது நீண்டகாலத்துக்கு செல்லுபடியாகும் ஒன்றல்ல என்பதை வரலாறு நமக்குக் கற்றுத்தந்திருக்கிறது.

ஊடகத் துறையும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

இன்றைய அறிவியல் உலகில் பத்திரிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சி, திரைப்படங்கள், கைபேசி ஆகியவற்றின் பரிச்சய மில்லாத மனிதர்கள் மிகவும் சொற்பம். அறிவியல் உலகத்தின் ஒரு மாற்றமாக ஏற்கனவே இருந்த தொடர்பாடல் முறைகளுக்கு மாற்றாகவும் சமாந்தரமாகவும் சமூக ஊடகங்கள் இப்போது நுழைந்திருக்கின்றன.

சமூக ஊடகங்கள் எந்த வாசல் வழியாக உள்ளே நுழைந்தது என்பதை விட எந்த வெற்றிடத்தை நிரப்ப அது முயல்கிறது என்பதை அறிவதே முக்கியமாகும்.

ஊடகத் துறையின் ஆதிவடிவம் எப்படியிருந்தது?

மொழியொன்று தோன்றும் முன் மனிதனின் தொடர்பாடல் முறைகள் எவ்விதமிருந்தன ?

சைகைகள், உடலசைவுகள், பறை மணி ஆகியவற்றில் ஓசைகளை உண்டாக்குதல், கூவியழைத்தல், புகையெழுப்புதல், தீப் பிழம்புகள் கொண்ட அம்புகளை வானத்தை நோக்கி எய்தல் ...இப்படி ஆதி மனிதன் தன் தொடர்பாடலை மேற்கொண்டான் என வரலாறு

கூறுகின்றது. மொழி என்பது தனக்கென்றொரு எழுத்து வடிவத்தை உருவாக்கிக் கொண்ட பின்னர் தொலைதூரத் தொடர்பியலுக்கு பறவைகள் உதவின. உளவாளிகள் உதவினார்கள். காலப்போக்கில் சுவடிகளிலும், பனை ஓலைகளிலும் செய்திகள் 'படி' எடுக்கப்பட்டுப் பரப்பப்பட்டன .

இந்த சமூகத்தில் நிகழும் அன்றாட நிகழ்வுகளையும், செய்தி களையும், செய்தி விமர்சனங்களையும் உடனுக்குடன் தெரிவிக்கும் ஆற்றல் மிகுந்த ஊடகங்களாக தொடர்பியல் சாதனங்கள் பின்னாட்களில் மாற்றமடைந்தன. இந்த ஊடகங்கள் மூன்று வகைகளின் கீழ் வரும்.

முதலாவதாக, *Traditional Media* என்று கூறப்படும் மரபு ஊடகம். இதன் கீழ் பொம்மலாட்டம், கூத்து, கிராமிய நடனம், நாடகம், முரசு அல்லது பறையறைதல் போன்றவை அடங்குகின்றன.

இரண்டாவது, *Print Media* என்றழைக்கப்படும் அச்ச ஊடகம். இந்த வகைக்குள் பத்திரிகைகள் 'சஞ்சிகைகள்' இதர பிரசுரங்கள் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம் .

மூன்றாவதாகக் குறிப்பிடக் கூடியது பெருந்திரளான மக்கள் மத்தியில் உடனடிப் பிரதிபலிப்புகளை ஏற்படுத்தும் *Electronic Media* என்றழைக்கப்படும் மின்னணு ஊடகம்.

மரபு ஊடகங்களும் அச்ச ஊடகங்களும் எட்ட முடியாத ஒரு பெரும்பரப்பை காலப்போக்கில் மின்னணு சாதனங்களான வானொலி, தொலைக்காட்சி, திரைப்படங்கள் ஆகியவை எளிதாகக் குறுகியகாலத்தில் கைப்பற்றின. இதன் முக்கிய காரணம் இவ் வகைத் தொடர்பியல் சாதனங்கள் படித்த குழாத்தினரை மட்டுமில்லாமல் பாமரர்களையும் தங்களின் நுகர்வோர்களாக ஆக்கிக்கொண்டமை. இந்த வெகுஜன ஊடகங்களின் நுகர்வோர் தளப் பரப்பு மிகவும் விரிவானதாகும்.

இந்த ஊடகங்கள் வழியே பெருந்திரளான மக்களை செய்திகள், கருத்துகள், விமர்சனங்கள் சென்றடைவதால் ஆளும் அல்லது அதிகார வர்க்கங்கள் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ இவற்றைத் தம் கையகப்படுத்தவும் பயன்படுத்தவும் கண்காணிக்கவும், மேலாதிக்கம் செலுத்தவும் முயல்வதுண்டு. இவை இயலாமல் போகும் சந்தர்ப்பங்களில் சாம, தான, பேத, தண்டங்களில் இறங்கி இறுதியில் உயிர்களுக்கு உலை வைப்பதுமுண்டு.

இன்றைய சூழ்நிலையில் ஊடகம் என்பது ஒரு ஜனநாயக சேவையா அல்லது வாழ்தலுக்கான தொழில்முறைகளில் ஒன்றா என்பது முக்கியமான கேள்வி. ஊடகத் துறை என்பது மக்கள் சேவையென்ற கற்பிதம் ஒருகாலத்தில் இருந்தது. இன்றைக்கு அதனைப் பொய்த்துப் போன ஒரு கருத்தாகவே கொள்ளவேண்டும். இன்றைய உலகளாவிய தன்மையில் இது போட்டி மிகுந்தவொரு தொழில். 'முயல் கண்ணயர்ந்தால் ஆமை முந்திச்' செல்லுகின்ற ஒரு பந்தயம்.

இந்த மாற்றம் அறம் சார்ந்த சரிவுகள் பலவற்றைக் கொண்டுவந்து சேர்த்திருக்கிறது. ஊடகம் என்பது சேவையாகவும், இலட்சிய நோக்கமாகவுமிருந்த காலத்தில் நடுநிலைமைக்கும், உண்மைக்கும் முக்கியத்துவமளித்தது. தமிழ் இதழியலின் முன்னோடியாக 1882 இல் வெளிவந்த சுதேசமித்திரனை சொல்வதுண்டு. இந்த இதழ் தேசிய உணர்வுகளைத் தூண்டியது. ஈழத்துத் தமிழ்ப்பத்திரிகை வரலாறு 1841 இல் மாதம் இருமுறை வெளிவந்த 'உதயதாரகை'யுடன் ஆரம்பமாகின்றது. உதயதாரகை ஆண் -பெண் என்ற இரு பாலினர் மத்தியிலும் கல்வி விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதை இலட்சியமாகக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால் இன்றைய இதழியல் நிலை அப்படியல்ல. ஊடகத்தின் முதன்மையான நோக்கங்களாகவும், லட்சணங்களாகவும் சொல்லப்பட்டு வந்த தெரிவித்தலும், பயிற்றுவித்தலும், லயித்தலும் இன்றைக்கு 'ஏட்டு சுரைக்காய்' போலவும் காலாவதியான கருத்துகள் போன்றும் ஆகிவிட்டன. இன்று பெரும்பாலான ஊடகங்களின் பணி பரபரப்பூட்டுவதும் கேளிக்கையளிப்பதுமாகிவிட்டன.

ஜனநாயகத்தின் நான்காவது தூண் என்றும், குரலற்றவர்களின் குரலென்றும் குறிப்பிடப்பட்ட ஊடகங்கள் உண்மையிலேயே பெரும்பான்மை மக்களின் (இது இனத்தைச் சுட்டும் பிரயோகமல்ல) மனநிலையைப் பிரதிபலித்திருக்க வேண்டும்; வழி நடத்தியிருக்க வேண்டும்; மாற்றுக் கருத்துகளுக்கு மதிப்பளித்திருக்க வேண்டும்; இனம் -மதம் -ஜாதி-கட்சி -வர்க்கம்-பிரதேசம் என்ற குறுகிய வரையறைகளைத் தாண்டித் தன்னை வெளிப்படுத்தியிருக்க வேண்டும் .

ஆனால் நிலைமை வேறாக இருந்தது. தத்தம் முதலீட்டாளர்களின் நோக்குநிலைக்கும், சார்பு நிலைக்குமேற்பவே பெரும்பாலான ஊடகங்

கள் இயங்கத் தொடங்கின. விமர்சனங்களுக்குப் பதிலாக வீரவழிபாடு! தீர்க்கதரிசனத்துக்குப் பதிலாக குருட்டு நம்பிக்கை! செய்திகளை இருட்டடிப்பு செய்வது, திரிப்பது, அதிகாரத்திலிருப்பவர்களைத் துதிப்பது, அவர்கள் சரிந்துவிட்டால் அடுத்த அதிகார பீடத்திடம் சரணடைவது, அவ்வப்போதையக் காற்றுக்கேற்பப் பாய்மரம் செலுத்துவது என ஊடகங்கள் தம்மைத் தாமே இழிவுபடுத்திக் கொண்டன. இந்த சூழலிலும் எதிர்நீச்சல் போட்ட, நெஞ்சில் உரமும், நேர்மைத் திறனும் கொண்ட ஊடகங்களும், ஊடகவியலாளர்களும் நம்மிடையே இல்லாமல் போகவில்லை. அவர்களில் பலர் கொல்லப் பட்டனர்; விரட்டப்பட்டனர்; அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டனர். இந்த விபரீதமான சூழலில் எது தங்கள் மார்க்கம் எனப் புரியாமல் தவித்த ஊடகவியலாளர்கள் பலர் .

ஊடகவியலாளர்களின் சுதந்திரம் பற்றிய நோம் சோம்ஸ்கியின் கருத்து இங்கே நினைவு கூரத்தக்கது.

'...கருத்து வெளிப்பாட்டுக்கான சுதந்திரம் என்பது நாம் ஆதரிக்கும் கருத்துகளுக்கான சுதந்திரம் மட்டுமல்ல. நம்மை அதிர்ச்சி அடையச் செய்யும் கருத்துகளுக்கான சுதந்திரமும் கூட

எல்லா ஊடகப் பணியாளர்களும் தாங்கள் சுயாதீனமாக செயற்படுபவர்கள் என்று உரிமை கோரலாம். அது சரியாகவும் இருக்கலாம். தங்களுக்குக் கட்டுப்பாடு கிடையாது; நினைத்தவற்றை எழுத முடிகிறது என்றும் கூறலாம். அது உண்மையாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் நடைமுறையில் இருக்கின்ற ஒன்றை நீங்கள் கேள்விக்கு உட்படுத்தினால் மறுநாளே உங்களுடைய ஆசனத்தில் இன்னொருவர் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பார்.'

ஊடகத் துறை என்பது இன்றைக்கு லாப நோக்கம் கொண்ட ஒரு தொழில். இந்தத் தொழில் தன் பரிசோதனைகளை நுகர்வோர்களின் மீது நிகழ்த்திப் பார்க்கின்றது. இந்த உலகத்தின் யுத்தங்கள், பாலியல் வன்முறைகள், சினிமா நட்சத்திரங்களின் செல்வாக்கு, அரசியல்வாதிகளின் இரட்டை நாக்குகள் திடீரென ஒருநாள் உலகத்தை விட்டே ஒழிந்து போனால் முதலில் ஸ்தம்பிக்கப்போவது இந்த ஊடகத் துறைதான் என்பதை வெளிப்படையாக நான் சொல்லத் தேவையில்லை.

தங்களால் உற்பத்தி செய்யப் படும் ஒரு பொருளை வாங்க நுகர்வோனை அதே மனநிலையில் தொடர்ந்து தக்கவைத்திருப்பது அவசியம் என்பதை இன்றைய ஊடகங்கள் புரிந்து வைத்திருக்கின்றன.

தொலைக்காட்சி என்ற ஊடகம் தனிமனித வாழ்க்கையின் மீதும், சமூகத்தின் மீதும் செலுத்தும் தாக்கத்துக்கு அளவில்லை. கண்ணீரும் கம்பலையுமான 'ரியலிட்டி ஷோக்கள்' ஆட்டமும் பாட்டமான 'நடன நிகழ்ச்சிகள்', பழியும் பழிக்குப் பழியும் உருக்கிப் பிழிவதுமாக வரும் 'மெகா சீரியல்கள்' கூச்சலும் கூப்பாடுமாக வரும் 'அரசியல் விவாத அரங்குகள்' எல்லாமே திட்டமிட்ட நாடக பாணியிலான 'ஊடகங்களின் உற்பத்திப் பண்டங்கள்' என்று சொன்னால் அது தவறில்லை.

இதழியல் ஊடகங்களின் அறம் என்பது திசை மாறியதில் தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகளுக்கு முக்கிய பங்கிருக்கின்றது.

இந்த வியாபாரப் போட்டியில் சந்தையில் நிலைத்திருக்க பத்திரிகைத் துறையும் கீழிறங்கி வரவேண்டி ஏற்பட்டு விட்டது. பாலியல் வன்புணர்வு சம்பவம் ஒன்றை ஒளித்திருந்து பார்த்தவனின் தோரணையிலும், கொலைச் சம்பவம் ஒன்றை 'கொலையாளிக்குக் கத்தி தீட்டிக் கொடுத்ததே நான்தான்' என்ற பாணியிலும் பத்திரிகையின் முழுப் பக்கங்களில் பெயர்களுடன், படங்களுடன், விபரிப்புகளுடன் கட்டுரைகளை வெளியிடுகின்றன.

இப்படி ஒரு துழலில்தான் சமூக ஊடகங்கள் பலருடைய கவனத்தையும் ஈர்க்க ஆரம்பித்து முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. அவற்றின் பாவனையும் அதிகரித்து வருகின்றது. இன்றைக்கு 16 பில்லியன் பேர்கள் இணைய வழித் தொடர்பில் உள்ளார்கள் எனத் தகவல்கள் உள்ளன. வானொலி, தொலைக்காட்சி, இதழ்கள் பார்ப்பவர்களை விட இந்தத் தொகை அதிகமானதாகும். முகப்புத்தகம், ட்விட்டர், யூ டியூப், மின்னஞ்சலைப் பயன்படுத்தி உருவான குழுக்கள், குழுமங்கள் போன்ற சமூக ஊடகங்கள் புழக்கத்தில் உள்ளன. புதிதாக நுழைந்த இந்த ஊடகங்கள் குறித்த அச்ச உணர்வு ஊடகத் துறைக்கு உண்டு. ஏனெனில் சமூக ஊடகங்களின் மூலம் தகவல்கள் ஒரு நொடியில் இந்த உலகமெங்கும் பரவுகின்றன .

கணினித் தொழில் நுட்பமும், தட்டச்சும் அறிந்த எவருமே தங்கள் பதிவுகளை, படைப்புகளை, படங்களை பல்லாயிரக் கணக்கானோரின் பார்வைக்கு எளிதில் கொண்டு சென்றுவிட முடிகின்றது.

சமூக ஊடகங்களுக்குப் பெரும் கவர்ச்சியை வழங்கிக் கொண்டிருப்பது அவற்றின் கட்டற்ற சுதந்திரம் . இந்தக் கவர்ச்சியின் பின்னணியில் ஒளிந்திருப்பது 'விட்டு விடுதலையாகிப் பறக்கும் சிட்டுக்குருவி மனநிலை'. நாமார்க்கும் குடியல்லோம்; நமனை அஞ்சோம்' என்ற துணிச்சல்.

'யார் எமக்கரசர்? இங்கு யார் இடல் நியமம்' என்ற தைரியம்.

இந்த சமூக ஊடகங்களில் எவரையும் போற்றலாம்; எவரையும் திட்டலாம். தம்மைத் தாமே அறிஞர்களாக, அழகர்களாக, ஞானிகளாக, யோகிகளாக, போகிகளாக, உலக மகாகவிகளாக பிரகடனம் செய்து கொள்ளலாம்.

என்னுடைய காலை உணவு இதுதான் என்று ஒரு படத்தை எடுத்துப் போடவும், தன்னுடைய ஊரிலுள்ள மாடுகளுக்கு இரண்டு கொம்புகள் உண்டென்று ஒருவர் தகவலைப் பதிவிடவும். 'காலை வணக்கம்' மற்றும் 'மாலை வணக்க'த்தை நாள்தோறும் தெரிவித்துக் கொள்ளவும் போதுமான சுதந்திரத்தை அவை வழங்குகின்றன.

நாளொரு ஆடையும் பொழுதொரு படமுமாக எண் கோணங்களிலுமிருந்து எடுக்கப்பட்ட தங்கள் படங்களைப் பதிவிடும் நங்கைகள், தங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஒரு லொறி கொள்ளளவு பட்டங்கள், விருதுகள், பொன்னாடைகளைப் பறைசாற்றும் நம்பிகள், அயோத்தி ராமனிலிருந்து, அமெரிக்க அதிபர் வரை சவால் விடுக்கும் சண்டியர்கள், பெண்களின் கண்ணில் நீர் வழிந்தால், உதிரும் கொட்டித் துடித்துப் போகும் அண்ணாக்கள், அங்கிள்கள், புனிதர்கள், ஞானிகள், சுய மோகிகள் எல்லோரையும் ஒருங்கே இங்கே காணலாம். இப்படி எல்லோரையும், எல்லாவற்றையும் இந்த சமூக ஊடகங்கள் பூமாதேவியின் பொறுமையுடன் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

ஒரு நாணயத்துக்கு இரண்டு பக்கங்கள் இருப்பதைப் போல சமூக ஊடகங்களிலும் சாதக-பாதக விஷயங்கள் இருக்கின்றன. சாதகமான அம்சங்களை மாத்திரம் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்வது மன ஆரோக்கியத்துக்கு உகந்தது.

இந்த சமூக ஊடகங்கள் பல்வேறு தனிநபர்களையும் இணைத்து கருத்துகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் வசதியை அளிக்கின்றது. நம்முடைய ஒரு கட்டுரையோ, கதையோ, கவிதையோ பத்திரிகையில் பிரசுரமான பின் கிணற்றில் விழுந்த கல் போல் ஆகிவிடுவது வழக்கம். இவை பற்றிய கருத்துகளைப் பகிர்வதில் வாசகர்கள் அவ்வளவு ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. நாமே புனைபெயர்களில் வாசகர்களாகி நம் படைப்புகளை 'ஆஹா அற்புதமான படைப்பு' என்று கடிதங்களை அனுப்பி வைத்தாலும் அவை பிரசுரமாகும் என்பதற்கு எந்த உத்தரவாதமுமில்லை. ஆனால் சமூக ஊடகங்களில் அப்படியல்ல. உடனுக்குடன் எதிர்வினைகளை அறிந்து கொள்ளக் கூடிய வசதி உண்டு. நம்முடைய சுமாரான படங்களுக்குக் கூட 'இந்த உலகத்தில் அழகனய்யா நீ ... இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் பேரழகியம்மா நீ' என்று பின்னூட்டங்கள் வரும் போது சிலருடைய ஆயுட்காலம் மேலும் பல வருடங்களால் நீடிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டுகின்றது.

இங்கு எல்லோருமே வாசகர்கள். எல்லோருமே படைப்பாளிகள். எல்லோருமே படப்பிடிப்பாளர்கள். எல்லோருமே கருத்தாளர்கள். எல்லோருமே பொன் மொழி உதிர்ப்பவர்கள். எல்லோருமே தத்துவ ஞானிகள். எல்லோருமே வாசகர் கடிதங்களை ஒத்த பின்னூட்டம் எழுதுபவர்கள். சுருக்கமாகச் சொன்னால் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் அளவில் சுயாதீனமாக இயங்குபவர்கள். தணிக்கை முறை இங்கே கிடையாது .

சமூக ஊடகங்களின் இன்னொரு கவர்ச்சிகரமான அம்சம் அதன் சுருக்கமான சுவாரச்யமான தன்மை. நேரத்துடன் போட்டியிட்டு வேகத்தை நாடும் இன்றைய நவீன உலகத்தில் ஆழமான நீளமான வாசிப்புக்கு இடமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இன்றைக்கு செய்தி ஊடகங்களில் வெளிவரும் நீளமான வழ வழ கொழ கொழா கட்டுரைகளைப் படிக்கும்போது 'இதை எழுதியவரே திரும்பிப் படிப்பதுண்டா என்று எனக்கொரு சந்தேகம் தோன்றுவதுண்டு. கால்பக்கத்தில் சுருக்கமாக சொல்லக் கூடிய விஷயத்துக்கு ஏன் இவ்வளவு நீளமான சமூக்காளத்தை விரிக்கிறார்கள் என்பது புரியாத புதிர்.

இன்றைய இளந் தலைமுறையினர் இலக்கியக் கூட்டங்கள், பத்திரிகைகள் என்றதும் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஏழு காத தூரம் ஓடிச் செல்வதற்கு காரணமில்லாமலில்லை. அவர்களைக் குறை சொல்ல முடியாது. காலத்தின் பெறுமதியை உணராத இலக்கியவாதிகளும் ஊடகவியலாளர்களுமே இந்த நிலைமைக்குக் காரணம். இவர்கள் இம்சை தாங்காமல் தலை தெறிக்க ஓடிவரும் அவர்களை இந்த சமூக ஊடகங்கள் இரு கைகள் நீட்டி வரவேற்கின்றன .

'பேசக் கூடாத விஷயங்கள்' என செய்தி ஊடகங்கள் நினைக்கும் பல விஷயங்களை இன்றைக்கு சமூக ஊடகங்கள் சர்வசாதாரணமாக விவாதித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இதை ஒரு சாதகமான விஷயமாகவே நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். தொடர்பாடல் சாதனமாகவும், ஒன்றிணைப்பு ஊடகமாகவும், தகவல்கள் பரப்பியாகவும் இவை செயற்படுகின்றன .

இப்போது முக்கிய இடத்துக்கு வருவோம். பிற ஊடகங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் சமூக ஊடகங்களின் விமர்சனங்கள் ஆக்கபூர்வமானவையா...?

நெய்யாண்டி தொனிக்கும் கருத்துகள் அப்போதைக்கு சுவாரஸ்யத்தை அளித்தாலும் அவை ஊடகங்களின் முறையான பொறுப்புணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றனவா?

சமூக ஊடகங்களை யார் யார் பார்க்கின்றனர்...?

முக்கிய பொறுப்புக்களில் உள்ளவர்கள், பணிகளில் உள்ளவர்கள் பார்க்கின்றனரா...?

அவர்கள் எத்தகைய சமூக ஊடகங்களில் தங்கள் நேரடிக் கவனத்தை செலுத்துகின்றனர்...?

சமூக ஊடகங்கள் அறநெறி பிறழ்ந்து இயங்குவதில்லையா? வித்தியா மீது நிகழ்ந்த வல்லுறவின் பின்னால் சமூக ஊடகங்களில் அதிகம் வெளிப்பட்டது அனுதாபமா, கரிசனையா, தார்மீக கோபமா அல்லது அதைக் காட்சிப்படுத்துவதில் உள்ள ஆர்வமா, குரூர ரசனையா?

இது போன்ற குற்றச் சம்பவங்கள் நடக்கும்போது கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் சமூக ஊடகங்கள் காலப்போக்கில் அமைதியும் மௌனமும் கொண்டு அடுத்த 'இன்றைய ஸ்பெஷலை' நோக்கி ஓடிப்போவதன் உளவியல் என்ன ?

தமிழ்தேசிய மக்கள் முன்னணிக்கு - வெற்றி வாய்ப்பைத் தரும் பல குரல்கள் சமூக ஊடகங்களில் வந்தன..

ஆயினும் தேர்தல் முடிவுகள் ஏன் அப்படி அமையவில்லை?

இந்த சமூக ஊடகங்களில் நிகழும் 'சைபர் க்ரேம்' குறிப்பாக சிறார்கள், பெண்கள் மீதான வன்முறை - ஏன் அதிகரித்த வண்ண மிருக்கின்றன? மொட்டைக் கடிதம், நிழல் யுத்தம், ப்ளேக் மெயிலிங் (Black Mailing) போன்றவற்றின் மற்றுமொரு தோற்றப்பாடா இந்த சமூக ஊடகங்களின் செயற்பாடு? என்றெல்லாம் ஏராளமான கேள்விகள் எழாமல் இல்லை.

சமூக ஊடகங்களின் வரவால் ஏனைய ஊடகத் துறைகள் பாதிக்கப்பட்டாலும் அவற்றின் செல்வாக்கு அடியோடு குறைந்து போய்விட்டதாக சொல்லமுடியாது. நிதானத்துடன் வடிகட்டும் அதன் தன்மை குறைத்து மதிப்பிடக் கூடியதல்ல. சமூக ஊடகங்களின் வரவால் அது நிலை குலைந்து போனதாகத் தெரியவில்லை. மாறாக சமூக ஊடகங்களில் தனக்கு சாதகமாகத் தென்படும் அம்சங்களை பொறுக்கியெடுத்து அது உள்வாங்க ஆரம்பித்து விட்டது. சமூக ஊடகங்களுக்கு நிகரான வேகத்தையும் புதுமையையும் உட்புகுத்த வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறது. கச்சிதம், புதுமை நாட்டம், சுருங்கச் சொல்லுதல், புதியவர்களைக் கண்டுபிடித்தல் ... போன்றவற்றில் தீவிர கவனம் செலுத்த வேண்டி உள்ளது.

சமூக ஊடகங்களின் அவசரக் கோலம், ஊர்ஜிதம் செய்யப்படாத அல்லது பொய்த்துப்போன செய்திகள், தனிநபர்த் தாக்குதல்கள் காரணமாக நிதானமான ஒரு வாசகன் இன்னமும் செய்தி ஊடகங்களையே நம்பிக் கொண்டிருக்கிறான்.

இந்த தொழில்நுட்ப காலகட்டத்தில் உள்ளங்கை விரலில் அல்ல - சுட்டு விரலில் இந்த உலகம் - என்று சுருங்கிவிட்ட நிலையில் அது எந்த ஊடகமாக இருந்தாலும் அற நோக்கங்களைக் கைவிடாமல், அநீதிக்குத் துணை போகாமல், சுய லாபங்களுக்காக விலை போகாமல், உன்னத நோக்கங்களுக்காக அர்ப்பணிப்புடன் செயற்படுவது நல்லது .

எதை எது மிஞ்சுகிறது என்பதல்ல இங்கேயுள்ள பிரச்சினை .அவை எப்படி செயற்படுகின்றன, எவற்றை அடைய எத்தனிக்கின்றன என்பதே இங்கே நம் கவனிப்புக்குரியவை.

[13.03.2016 கொழும்பு தமிழ்சங்கத்தில் 'உழைக்கும்ஊடகவியலாளர் அமைப்பின்' ஓராண்டு நிறைவின் போது நிகழ்த்திய உரை.]

எல்லோரும் நல்லவரே : பேராசிரியர் செ .யோகராசா

சிலருடைய முகங்கள் கோபத்துடன், வெறுப்புடன், வன்மத்துடன், கபடத்துடன் கனவிலும் கூடப் பொருத்திப் பார்க்க முடியாதவை. பேராசிரியரும், நண்பருமான செ.யோகராசாவின் முகமும் அவற்றில் ஒன்று. அவரை எண்ணும் போதே மனம் தன்பாட்டில் சில சித்திரங்களை எழுதிச் செல்வதுண்டு. அவற்றுள் ஒன்றில் புத்தகத்தின் பக்கங்களைப் பந்தயக் குதிரையின் வேகத்துடன் கடந்து கொண்டிருக்கிறார். இன்னொன்றில் வீதியில் குறுக்கிடும் மஞ்சள் வர்ணக் கடவை வழியாக ஒவ்வொரு எழுத்தாளனின் கையையும் பற்றி பாதுகாப்பாக கரை சேர்த்து விடுகிறார். மற்றொன்றில் குறிப்புகளுக்காக புத்தகத்தின் சில வரிகளுக்கு அடிக் கோட்டிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். இன்னொன்றில் ஒரு நீண்ட பயணம் செய்யும் ரயில் போலாகி மேடைப் பேச்சை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறார். வேறொன்றில் எவ்வித பந்தாவுமில்லாமல் இலக்கியக் கூட்டமொன்றில் பார்வையாளனாகத் தனக்குப் பிடித்த வரிசையில் உட்கார்ந்திருக்கின்றார்.

நண்பர் செ. யோகராசா எல்லோருக்கும் இனியர். இந்த இயல்பை அவருடைய எழுத்துகளிலும், உரையாடல்களிலும், மேடைப் பேச்சுகளிலும் நாம் உணரமுடியும். வலிக்காத ஊசி போடும் வைத்தியர், பிரம்பு தூக்காத ஆசிரியர், லஞ்சம் வாங்காத பொலிஸ்காரர் போன்றோர் மீது எவர்தான் பிரியம் கொள்ளமாட்டார்? இதனாலேயே நம் படைப்பாளிகளில் அநேகமானோர் அவரிடம் முன்னுரை பெறச் செல்வதுண்டு...

முன்னுரைகளில் அவர் காட்டும் கறாரற்ற தன்மை, தாராள வாதம், ஒரு படைப்பின் இலக்கியத்தரம் குறித்து தாரதம்மியம் பாராமை குறித்தெல்லாம் எனக்கு நட்பு ரீதியிலான விமர்சனங்கள்

உண்டு. ஆனால் ஆழ்ந்து யோசிக்கும்போது, அதை அவருடைய இனிமையான சபாவத்தின் பிரதிபலிப்பாகவே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஆயிரம் பூக்கள் மலரட்டும் என்று நினைக்கும் ஒரு தோட்டக்காரனின் பரந்த மனநிலை அது. மரம், செடி, கொடி என்ற பாகுபாடு இல்லாமல் அது நீர் பாய்ச்ச முனைகின்றது. மறந்தும் கிருமிநாசினி தெளிக்க நினைக்காதது.

கிட்டத்தட்ட 30 வருடங்களுக்கு முன் விரிவுரையாளராகவும் இலக்கியவாதியாகவும் எனக்கு அறிமுகமான அவர் இன்று பேராசிரியர். மூத்தவர், இனியவர், பேராசிரியர் என்பதற்கும் அப்பால் நாம் அவர் மீது மரியாதை செலுத்த, நேசிக்கப் பல காரணங்கள் உள்ளன. முக்கியமான காரணம் தமிழ் இலக்கிய வாசிப்பில் இன்றுவரை அவர் காட்டும் ஆர்வம். சமகால தமிழ் இலக்கியத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாற்றங்களை வெறும் தகவல்கள் வாயிலன்றி வாசிப்பனுபவம் மூலம் அவர் கண்டறிந்து வருபவர்.

இன்னொரு சிறப்பம்சம் எந்தக் கோட்பாடுகளின் 'ஆமை ஒடுக்குள்ளும்' அவருடைய விமர்சனப் பார்வை ஒடுங்கிப் போனதில்லை. சுயாதீனமான ஒரு பார்வை அவருக்குண்டு.

மட்டக்களப்பின் முன்னோடி இலக்கிய முயற்சிகளை, இலக்கிய வாதிகளை அடையாளம் காண்பித்தமை அவருடைய மேலதிக சிறப்பு.

[2016, நவம்பர் - கருணையோகம்- பேராசிரியர் செ.யோகராசா பணி நயப்பு சிறப்பு மலர்]

அன்பென்ற மழையிலே: அன்புடன்

கவிஞர் அன்புடன் அவர்களுடன் எனக்கு அறிமுகம் ஏற்பட்டு கிட்டத்தட்ட 44 வருடங்கள் இருக்கலாம். வயதால் அவர் எனக்கு மூத்தவர். இலக்கிய உலகில் என்னைவிடப் பழுத்த அனுபவசாலி. ஈழத்தின் தென்கிழக்கில் மட்டுமல்லாமல் ஈழத்தினதும் முக்கியமான இலக்கிய முகம்.

நானும், நண்பர் அன்புடன் போன்றவர்களும் முதன்முதலாக சந்தித்துக் கொண்ட அந்தக் காலத்தில் மழையையோ, புயலையோ எதிர்வுகூறுவது போல 'இதோ, பாட்டாளி மக்கள் புரட்சி வந்து கொண்டிருக்கிறது ...' என அன்புடனும், அவரைப் போன்ற ஒரு தொகைக் கவிஞர்களும் நம்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

அன்புடன் அந்தக் காலகட்டத்தில் தான் எழுதிய கவிதை யொன்றின் இந்த வரிகளை இப்போது படிக்கும் போது சிரிக்கக்கூடும்.

'...விடிவு பிறக்க வேண்டுமடா
விரைவில் தம்பி கூடுமடா
முடிவில் மடமை ஒழியுமடா
முற்றாய் மகிழ்ச்சி பிறக்குமடா
'இரத்தக் களரி' வருகுமடா
இருள்கள் மறைந்து சாகுமடா
வருத்தப் பட்டு உழைப்போமடா
வாய்மை எங்கும் சிறக்குமடா ...'
(இப்படி நிறைய 'டா' க்கள்)

கனவு காணும் அவருடைய சுதந்திரத்துக்கு மதிப்பளித்து இந்தக் கவிதையை என்னுடைய 'காலரதம்' சிற்றிதழில் 1974 இல்

பிரசுரித்தேன். (இரத்தக்களரி பின்னாட்களில் வந்தது; ஆனால் அவர் எதிர்பார்த்த கோட்பாட்டாளர்கள் வழியாக அல்ல.)

1988 ஆம் ஆண்டு, அன்புடனின் முதலாவது கவிதைத் தொகுதியான 'முகங்களின் வெளியீட்டுவிழா அவருடைய கிராமமான ஒலுவிலில் இடம் பெற்றது. மறைந்த நண்பர் வீ.ஆனந்தன், சோலைக்கிளி, எச்.எம்.பாறாக் உள்ளிட்ட இன்னும் சில நண்பர்களுடன் பஸ்ஸில் வந்து, பிரதான வீதியில் இறங்கி, பிரதான வீதியிலிருந்து ஓரிரு கிலோ மீற்றர் உள்ளேயிருந்த ஒலுவில் கிராமத்துக்கு கால்நடையாக சென்றடைந்தோம். அன்றைய ஒலுவிலை இப்போது காணமுடியாது. இப்போது ஏராளமான கட்டிடங்கள் முளைத்து விட்டன. கப்பல்கள் வராவிட்டாலும் துறைமுகம் என்ற ஒன்று இந்தக் கிராமத்துக்கு வந்து விட்டது. புதியன நுழையும் போது பழையவற்றின் முனகல்களும் இயற்கை. துறைமுகத்தின் பொருட்டு கடலில் கொட்டிக் குவிக்கப்பட்ட பாறாங்கற்களால் தங்கள் பாரம்பரியமான மீன்பிடித் தொழிலை இழந்து விட்டதாகவும், கடலின் மூர்க்கமான மண்ணரிப்பால் கரையோரத் தென்னைகள் பல சரிந்துவிட்டதாகவும் ஏராளமான புகார்கள்.

ஒருகாலத்தில் என் தொழில் நிமித்தம் இந்தப் பிரதேசத்தின் ஒவ்வொரு ஊருக்கும் நான் செல்லவேண்டியிருந்தது. ஒலுவிலுக்குப் போகும் போதெல்லாம் அங்குள்ள அஞ்சல்நிலையத்துக்கு தவறாமல் செல்லவேன். அங்குதான் அன்புடன் பணிபுரிந்தார். என்னைக் கண்டதும் இன்முகத்துடன் வரவேற்று எதிரிலிருக்கும் சின்ன ஹோட்டேலுக்கு அழைத்துச் செல்வார். இஞ்சித் தேநீரை அருந்திய படி சிகரெட்களைப் பற்ற வைத்துக் கொள்வோம். புகை நடுவில் பத்தும் பலதும் பேசுவோம். இறுக்கமும், பரபரப்பும், சலிப்பும், வேகமும் நிறைந்த வாழ்வில், மதியவெயிலில் புற்களுக்குத் தண்ணீர் தெளிப்பது போல அவ்வப்போது இத்தகைய சந்திப்புகளும் உரையாடல்களும் தான் என்னை உயிர்ப்பித்துக் கொண்டிருந்தன.

பல திருப்புமுனைகளைக் கொண்ட சுவாரச்யமான நூலொன்றைப் போன்றது எங்கள் காலமும் வாழ்க்கையும். எவ்வளவு திகிலூர்ட்டும் காட்சிகள். எவ்வளவு துயரமான காட்சிகள். எவ்வளவு

மனப் போராட்டங்கள். புயல், வெள்ளம், ஆழிப் பேரலை போன்ற இயற்கைப் பேரிடர்கள். உள்நாட்டினதும் அந்நியநாட்டினதும் இராணுவ சப்பாத்துகள் எங்கள் மண்ணை உழக்கியிருக்கின்றன. ரகம் ரகமான துப்பாக்கி வேட்டுகளைக் கேட்டிருக்கிறோம். கந்தக நெடி வீசிய காற்றை சுவாசித்திருக்கிறோம். வியட்நாம் புரட்சி பற்றி வியந்து பாடிய அன்புடன் நம்முடைய பையன்களும் கண்ணெதிரே துப்பாக்கி ஏந்திப் போராடுவார்கள் என எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார். நானும்தான்!

இன்று எங்கள் தோற்றங்களில் மாத்திரமில்லாமல் அக உலகம், புறவுலகம் சார்ந்தும் கூட எவ்வளவோ மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து விட்டன . காலம் தன் கூடையிலிருந்து நீட்டிய ஒவ்வொன்றையும் விரும்பியோ விரும்பாமலோ பெற்றவாறு அதன் பின்னால் இழுபட்டு இன்று இங்கு வந்து நிற்கிறோம். இன்னும் தருவதற்கெனக் காலம் தன் கூடையில் பாக்கியாக வைத்திருப்பவை எவை என்பதையும் அறியோம்.

ஆனாலும் எந்த சூழலிலும் உணர்ச்சியின் சுழியில் அகப்பட்டு அமிழ்ந்து போகாமல் நிதானத்துடன் 'நண்பர் அன்புடன் இருந்தார் என்பதுதான் அவர்மீதான என்மதிப்புக்குக் காரணம். அவருடைய அன்பு என்பது தெளிந்த நீரோடையின் அடியாழத்தில் உள்ள பொன்னிற மணல் போன்றது. துவேஷத்துக்கும், வன்மத்துக்கும் இடம் கொடுக்காத மனம் அவருடையது. .

நண்பர் அன்புடனை அவருடைய படைப்புகளுடன் மாத்திரம் மட்டுப் படுத்தி எடை போடுவது முறையாகாது. அவர் மக்களிடமிருந்தும், தன் அனுபவங்களிலிருந்தும் கற்றவற்றை வெகுஜன மக்களின் மொழியில் சொல்ல முயற்சிக்கும் ஒருவர். தனக்குத் தெரிந்த ,தனக்குக் கைகூடி வந்த, தன்னுடைய வாசிப்பனுபவத்தால் பொலிவேறிய ஒரு மொழியையே அவர் பிரயோகிப்பதுண்டு. கவிஞரின் ஆரம்ப காலக் கவிதைகள் யாப்பை விடாப்பிடியாக இறுகப் பற்றியவை அல்ல. அதேவேளை ஒரேயடியாக ஓசைக்கட்டுப்பாடுகளை உதறியவையுமல்ல. ஈழத்துக்கவிஞர்கள் மஹாகவி, நீலாவணன், முருகையன், எம்.ஏ. நுஃமான் போன்று பேச்சோசைப்பாங்கின் பிரயோகத்தை அவருடைய அநேகமான கவிதைகளில் காணலாம். இவர்களை இணைக்கும் பொதுவான அம்சம் 'கவிதையின் எளிமை' என்று கூறினாலும் கூட

அன்புடனின் இலக்கும் பாணியும் வேறானவை. அவருடைய பெரும்பாலான கவிதைகளில் 'ஜனரஞ்சகத்தை நோக்கிய அவா' முன்னிலைப்படும். இதனால் இவருடைய கவிதைகளில் நுட்பம், சூசகம், இறுக்கம் என்பவை நழுவிப் போயிருக்கின்றன. துணுக்குகளிலும், சொல் விளையாட்டுகளிலும் ஈடுபாடு காட்டுமளவுக்கும் இந்த ஜனரஞ்சக பாணியை அவர் உற்சாகத்துடன் பல சந்தர்ப்பங்களில் கையாண்டிருக்கிறார். இந்தப் போக்குக்கு வெகுஜனப் பத்திரிகைகளும், கவியரங்குகளும் அவரை மென்மேலும் தூண்டியிருக்கக் கூடும்.

இன்னொரு முக்கிய அம்சம் அவருடைய பெரும்பாலான கவிதைகள் சமூக மேம்பாட்டுக்காக, சமத்துவத்துக்காக சிந்தித்து எழுதப்பட்டவை. ஓர் கலைஞனுக்கு இருக்க வேண்டிய உயரிய லட்சணங்களில் இதுவும் ஒன்று. இந்தவகையில் மக்கள் வாழ்க்கையுடன் சம்பந்தப்பட்டு, அதன் பின்னணியிலுள்ள அரசியலுடன் தொடர்பு படுத்தி அந்த அனுபவங்களின் சூட்டில் அவர் தன் படைப்புகளை உருவாக்க முயற்சித்தவர் .

கடந்த 44 ஆண்டுகளில் நண்பர் அன்புடனின் கவிதை வெளிப்பாட்டு முறைகளில் 'கவிதைத் தலைப்புகளில் நிறைய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருப்பதைக் காணலாம். அவருடைய ஆரம்பகாலக் கவிதைகளின் தலைப்புக்கள் இவ்வாறு இருந்தன. 'சாவதா ... நாம் வாழ்வதா', 'மானுடம் எங்கே?', 'மனைவிக்கு ஒரு மடல்', 'பொதுமைப் பூக்கள்'..... இந்த வகையான ஒற்றைத் தன்மையான, வெளிப்படையான தலைப்புக்கள். காலப்போக்கில் இவை 'சாமரையில் மொழி கலந்து', 'பிணம் தின்னி சூரியன்', 'தாமரைகள் தின்னும் எருமை', 'பூவில் விழுந்த மழை' என்பவை போல் மாறுகின்றன. பாடுபொருள்களிலும் மாற்றங்கள் தென்படுகின்றன. சமதர்மம், சீதனக்கொடுமை, மகளிர்க்கு அறிவுரை, ஊர் நடப்புகள் என்பவற்றிலிருந்து அடுத்த கட்டத்துக்கு அவர் நகர்வதாக இதனைக் கொள்ளலாம். 'நவீனத்துவம்' என்றொரு கிண்டல் கவிதையை அவர் எழுதியபோதும் காலப்போக்கில், காலத்தின் தவிர்க்கமுடியாத நியதியாக அவர் நவீனத்துவத்தை நோக்கி நகர்ந்து சென்றதை ஒரு வாசகனாக அறிந்திருக்கிறேன். என்னுடைய 'பிரதி பிம்பம்' இலக்கியப் பகுதியிலும் (தினகரன் வாரமஞ்சரி), பெருவெளி

சிறந்தழிலும் அவர் தன் 'வழித்தடம்' சார்ந்து எழுதிய சில கட்டுரைகளில் அவர் 'பளிச்சிட்டிருக்கிறார்'.

நண்பர் அன்புடனை நான் மதிப்பதற்கு நிறையக் காரணங்கள் இருக்கின்றன. முக்கிய காரணம் அவர் ஓர் இலக்கிய உபாசகர். கலை இலக்கியத்துக்காகத் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்து இன்றுவரை வாழ்ந்து வருபவர். ஏன் இந்தத் துறைக்கு வந்தோம் என அவர் சலித்து நான் கண்டதில்லை. கருத்து, கொள்கை, தாரதம்மியம் வயது என்பவற்றைத் தாண்டி பல தலைமுறை இலக்கியவாதிகளுடன் அவர் சுமுகமான நட்பையும் உறவையும் பேணுவதைக் கண்டிருக்கிறேன். இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு விடுக்கப்படும் அழைப்பை மதித்து ,அதில் கலந்து கொள்ளும் உயரிய பண்பை அவரிடம் இன்றுவரை உண்டு. வாசிக்கும் ஒரு படைப்பு தன்னை ஈர்க்குமானால் அடுத்தகணம் அந்தப் படைப்பாளியைத் தொடர்பு கொண்டு 'நாலு வார்த்தைகள்' நல்ல விதமாகச் சொல்லும் அன்புடனின் மனம் எல்லோருக்கும் வாய்ப்பதில்லை.

[03.07.2018ல் எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரை ஒக்டோபர் 2018 ல் வெளியான 'சிற்பம் செதுக்கிய சிற்பி- கவிஞர் அன்புடன் இலக்கியப் பொன்விழா மலரில் இடம் பெற்றது.]

நினைத்தல்

- » நானும் எனது படைப்புலகமும்
- » புத்தம் புதிய புத்தகமே
- » காலடி மண்
- » இன்னொரு வீடு

நானும் எனது படைப்புலகமும்

நான் எழுத ஆரம்பித்து கிட்டத்தட்ட 40 ஆண்டுகள். என் எட்டு வயதில் தந்தையின் புத்தக அலுமாரியைத் திறந்தபோது மரமும், காகிதமும் கலந்த ஒருவித வாசனை மூக்கில் நுழைந்தது. மூன்று தட்டுகளைக் கொண்ட ஆறடி அகலமும் எட்டடி உயரமும் கொண்ட அலமாரி அது. ஒன்றின் மீதொன்று சாய்ந்தபடி ஏராளமான புத்தகங்கள்.

அப்பா டாக்டர் மு.வரதராசனின் தீவிர வாசகராக இருந்திருக்க வேண்டும். அவர் எழுதிய அனைத்துப் புத்தகங்களும் அங்கே இருந்தன. மு.வரதராசன் மீதுள்ள பிரேமையினால்தான் எனக்கு அவர் வரதராசன் என்று பெயரிட்டிருக்கவும் கூடும். என் தம்பியின் பெயர் விஸ்வநாதன். நான் நல்ல ஒழுக்க சீலனாகவும், நீதிக்கதை எழுத்தாளனாகவும், என் தம்பி சிறந்ததோர் இசையமைப்பாளனாகவும் வரக் கூடும் எனப் பெயர்கள் சூட்டும்போது அவர் நம்பியிருப்பார். ஆனால் இரண்டுமே நடக்கவில்லை.

உயர்ந்த நான்கு மதில்களுக்கிடையில் செல்லமும், கண்டிப்புமாக வளர்க்கப்பட்டவன் நான். புத்தகங்களும், திரைப்படங்களும், இசையும் தான் என் உற்ற சகாக்கள். எனக்காக கண்ணன், அம்புலிமாமா போன்ற சிறுவர் சஞ்சிகைகளை அப்பா தருவிப்பார். ஆனால் நான் அவற்றுடன் நிற்காமல் குழுதம், விகடன், பொம்மை, தினமணி கதிர் பக்கமாகவும் வேலிபாய்ந்து விட்டேன்.

பாடசாலைக் காலத்தில் சிறந்த தமிழ் ஆசிரியர்கள் எனக்கு வாய்த்திருந்தார்கள். இப்ராஹீம் மாஸ்டர், திரு. பரராஜசிங்கம், திரு. சரவணமுத்து, சங்கைக்குரிய அருட்சகோதரர்கள் மார்டின், எஸ்.ஏ.ஐ.மத்தியூ போன்றோர் என் வாசிப்பையும் எழுத்தாற்றலையும் தூண்டிவிடுவதில் முக்கிய பங்கு வகித்தார்கள்.

என் அயலூரான மருதமுனையில் சிறந்ததொரு நூலகம் இருந்தது. பாடசாலை கலைந்ததும் ஒவ்வொருநாளும் அங்கே சென்று விடுவேன். வாசிப்புப் பித்து தலைக்கேறிய காலமது.

தமிழ்வாணன், சாண்டில்யன், நா.பார்த்தசாரதி, மகரிஷி ஆகியோரை ஆவலுடன் படித்துக் கொண்டிருந்த நான் எம்.வி. வெங்கட்ராமின் 'வேள்வித் தீ' யையும் அங்குதான் கண்டெடுத்துப் படித்தேன். இலக்கியம் என்பது வெறும் கற்பனையோ, கனவுலக சஞ்சாரமோ, சாகசங்களின் கோர்வையோ, கேளிக்கைக்குரியததோ அல்ல; வாழ்க்கையுடன் சம்பந்தப்பட்டது என்ற கருத்தை நோக்கி என்னை முதன் முதலாகத் தள்ளிய நாவலாக அதையே குறிப்பிட முடியும்.

கல்முனை எழுத்தாளர்களுக்கென அப்போது இருந்த அமைப்பு கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் ஆகும்.

இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு சென்று பின் வரிசையில் அமர்ந்திருப்பேன். சுமார் 30 பேர்கள் பார்வையாளர்களாக இருப்பார்கள். செவிப்புலன் மந்தமான 3000 பேர்களாக அவர்களை மதிப்பிட்ட பாவனைகளுடன் சில பேச்சாளர்கள் முழக்கமிடுவதைப் பார்க்கும் போது வேடிக்கையாக இருக்கும். அப்போதெல்லாம் அங்கு பேசப்படும் சில விஷயங்கள், பெயர்கள் எனக்கு பிடிபடுவதில்லை. அத்தகைய சந்தர்பங்களில் கூரையில் சுழலும் மின்விசிறியைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது என் வழக்கம் .

அரைக்காற்சட்டை அணிந்த தோற்றத்தில் நான் இருந்ததால் என்னை ஓர் எழுத்தாளனாக ஏற்றுக் கொள்வதில் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்துக்கு தயக்கம் இருந்திருக்க வேண்டும். அவர்களை சங்கடப்படுத்தாமல் சினிமாத் தயாரிப்பாளர்கள் சிலர் நடிகர்களாக மாறுவது போன்ற ஓர் அசட்டுத் துணிச்சலுடன் 1972 இல் 'காலரதம்' என்றொரு சஞ்சிகையை வெளியிட்டேன். எனக்கு அப்போது வயது 16.

முதலாவது இதழிலேயே 'அந்தப் பார்வை அப்படித்தான் இருக்கும்' என்ற என்னுடைய சிறுகதையைப் பிரசுரித்தேன். காலரதம் இரண்டு இதழ்களுடன் நின்று போய் விட்டது. நஷ்டம் சில ரூபாக்கள். ஆனால் கிடைத்த லாபம் பெறுமதி மிக்கது. முக்கியமான படைப்பாளிக

ளின் அறிமுகங்களையும், விலைமதிப்பற்ற அனுபவங்களையும் பெற்றுக் கொண்டேன். கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கத்துடன் பரிச்சயம் ஏற்பட்டது இந்தக் காலகட்டத்தில்தான்.

பின்னேரங்களில் கடைசிப் பாடவேளைகளில் பாடசாலை கலையும் மணி ஓசைக்காகத் தவித்துக் கொண்டிருப்பேன். பாடசாலை கலைந்ததும் சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டு என் அயலூர்களிலிருந்த சிரேஷ்ட எழுத்தாளர்களான நீலாவணன், மருதூர்க்கனி, மருதூர்க் கொத்தன், மு.சடாட்சரன், சண்முகம் சிவலிங்கம், அன்பு முகையதீன், பஸீல் காரியப்பர், எம். ஏ. நுஹ்மான் எனப் பலரையும் தேடிச் சென்றிருக்கிறேன். வாசிப்பு என்பது என்னை சிருஷ்டித்துவம் நோக்கி உந்தித் தள்ளிய காலம். மனம் ஒரு பெளர்ணமிக் கடல் போலாகி இருக்கும். பொங்கி எழும் அலைகளைப் போல் எவ்வளவோ கனவுகள், எவ்வளவோ வார்த்தைகள்!

17 வயதளவில் கொழும்பு சென்றேன். ஒரு கிராமத்தானான நான் அந்தப் பெரு நகரத்தில் என்னை ஒரு சிற்றெறும்பு போல் உணர்ந்த நாட்கள் அவை. நகர நாகரீகத்துடன் போட்டி போடக் கூடிய நல்ல ஆடைகள் என் கை வசம் அப்போது இருந்ததில்லை. பஸ்களின் இலக்கங்களை மனப் பாடம் செய்து ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்வது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. வீட்டில் அம்மாவிடம் இருந்து மாதா மாதம் வரும் மணி ஓர்டரை மாற்ற டிக்மன் வீதியிலுள்ள அஞ்சல் அலுவலகத்துக்கு கால்நடையாக செல்ல வேண்டும். தொழிற்சாலையொன்றில் பணி புரிந்து கொண்டிருந்த என்னுடைய சிநேகிதி ஒருத்தி தொடர்ந்து தன் பணத்தில் எனக்கும் சேர்த்து சினிமாவுக்கு டிக்கெட் எடுத்துக்கொண்டிருப்பது உள்ளூர வெட்கத்தைத் தந்தது.

ஆனாலும் இவ்வளவு இக்கட்டுகளுக்கும் மத்தியில் நல்ல விஷயங்களும் நடந்தன.

1974 இல் நான் கொழும்பில் வசித்த காலம் ஒரு வகையில் முக்கியமானது. நான் வாடகைக்கு இருந்த அறையில் என் சக பாடியாக இருந்தவர் கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள். கன்னட எழுத்தாளர் சிவராமகாரந்தின் 'மண்ணும், மனிதர்களும்', அழிந்த

பிறகு', சிங்கிங் ஐதம்மத்தாவின் 'குல்சாரி' நீல பத்மநாபனின் 'தலைமுறைகள்', 'பள்ளி கொண்டபுரம்', அசோகமித்திரனின் 'கரைந்த நிழல்கள்' நாவல்களை சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள்தான் எனக்கு அறிமுகப் படுத்தினார். சண்முகம் சிவலிங்கம் வழியாகவே அப்போது பாமன்கடை ஒழுங்கையில் குடும்பத்துடன் குடியிருந்த அண்ணன் மௌனகுரு எனக்கு அறிமுகமாகி இருந்தார்.

அண்ணன் நுஹ்மான் அப்போது கொள்ளப்பிட்டியில் இருந்தார். வெள்ளிக்கிழமைகளில் அங்கு சென்றுவிடுவேன். அவரிடம் அப்போ திருந்த சிவப்பு நிற 'ரலே' ரேலிங் சைக்கிளையும், புத்தகங்களையும் இரவல் வாங்கிக்கொண்டு வருவதும், பின்னர் அவற்றை திங்கள் அதிகாலையில் ஒப்படைப்பதும் அப்போது என் வழக்கம். என் வாசிப்புலகத்தை விரிவுபடுத்தியவர்களில் நுஹ்மானும் ஒருவர். இலக்கிய இன்பம் என்பது எல்லை கடந்தவை என்பதை அவர் தந்த ரஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு நாவல்கள் எனக்குப் புரியவைத்தன.

என் படைப்புலகத்தைத் தீர்மானித்தவை இத்தகைய அனுபவங்களும், புத்தக வாசிப்புகளும், திரைப்பட மோகமும், இசைப் பித்தும், பயணங்களும் என்றே கூற வேண்டும் .

எழுத்து என்பதை இரண்டாம் நபருடனான ஒரு பகிர்வாகவே நான் கருதுகிறேன். மனதில் பதிந்தவற்றை எழுத்து வழியாக வெளியேற்றப் பார்க்கிறேன். மீளுருவம் கொடுக்க முயற்சிக்கிறேன்.... என்னை யார் என்று தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறேன், என் அனுபவ உலகைத் தெரிந்துகொள்ள முயற்சிக்கிறேன். இதற்கு மேல் என் சட்டியிலோ, அகப்பையிலோ வேறெதுவுமே இல்லை.

என் முதல் கதையை எழுதியது நேற்றுப் போல் இருக்கிறது. 1974 இல் எழுதி வெளியான எனது முதல் தலைப்பு 'அந்தப் பார்வை அப்படித்தான் இருக்கும்'. வெறுமனே ஒரு குறிப்பிட்ட சிறுகதைக்கான தலைப்பாக மாத்திரம் அதை இப்போது நினைக்கத் தோன்றவில்லை. நான் பின்னாட்களில் எழுதப் போகும் கதைகளுக்கும் - அவை உள்ளடக்கப் போகும் அம்சங்களுக்கும் ஒரு கட்டியகாரனின் குரல் - யோவானின் பாலவனக் குரல் போல - என்னையறியாமல் அந்தத் தலைப்புக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டு இருந்திருக்கின்றது.

என்னுடைய எல்லாக் கதைகளையும் மொத்தமாக இப்போது படிக்கும் போது மனச் சித்திரங்கள் சில துலக்கமடைகின்றன. ஒரு பிரமாண்டமான அடுக்குமாடிக் கட்டிடத்தின் நுழைவாயிலின் முன்னே நின்று 'உள்ளே நுழைவதா, வேண்டாமா' எனக் குழம்பிக் கொண்டிருக்கிறேன். குளவிக் கூடொன்றுக்குக் கல் எறிந்து விட்டு ஓட்டம் பிடிக்கிறேன். வெறுமையான படகாக நான் மாறி நீர்ப்பரப்பில் அலைந்துகொண்டிருக்கிறேன். என் கை நீங்கி, பறந்து சென்று ஆகாய மேகங்களுடன் கலக்கும் புறாக்களை ஏக்கத்துடன் அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். முரட்டுக் கால்களால் மைதானமெங்கும் அலைக்கழிக்கப்படும் ஓர் உதைபந்து போல் ஆகின்றேன். நிலமதிர வரும் பாதங்கள் கொண்ட கொடுங்கோலர்களின் முன்னால் கைகள் கட்டப்பட்டு, மண்டியிட வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.

எனது பார்வையில் ஓர் ஏளனமும், நையாண்டியும் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதாக பலரும் கூறுகிறார்கள்.

நான் மிகவும் நேசிக்கின்ற, மதிக்கின்ற எழுத்தாளன் சதாத் 'ஹசன் மன்டோ. அவர் தன் பிரார்த்தனையாக ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இவ்வாறு எழுதினார்.

'அன்புள்ள இறைவனே,

அவனை உன்னோடு அழைத்துக் கொள் இறைவனே!

நறுமணங்களில் இருந்து விலகி, தூய்மையற்றதை தேடி ஓடுகிறான். பிரகாசமான சூரிய ஒளியை வெறுத்து, குழப்பமான இருண்ட பாதைகளை தேர்ந்தெடுக்கிறான்.

அம்மணத்தையும், அவமானமற்ற உணர்வுகளையும் கண்டு பிரமித்துப் போகும் அவன் நாணத்தை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து அலட்சியப் படுத்துகிறான். இனிமையானதை வெறுத்து, கசப்பான பழத்தை ருசி பார்க்க தன் உயிரையும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறான். குடும்பப் பெண்களை ஏறெடுத்தும் பார்க்காத அவன் பரத்தைகளுடன் இருக்கும் போது ஏழாவது சொர்க்கத்தில் இருக்கிறான். ஓடிக் கொண்டிருக்கும் தண்ணீர்ப் பக்கம் போகாதவன், சகதியில் நடக்க விரும்புகிறான். மற்றவர்கள் அழும் போது அவன் சிரிக்கிறான். மற்றவர்கள் சிரிக்கும் போது அவன் அழுகின்றான். பாவங்களால் கருமையாக்கப் பட்டிருக்கும்

முகங்களை அக்கறையுடன் கழுவிவிட்டு அந்த உண்மையான முகங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறான்.

இறைவனே! உன்னை எப்போதும் அவன் நினைத்ததில்லை. ஆனால் சாத்தானை எப்போதும் அவன் பின் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறான். முன்பு ஒரு முறை உன் அதிகாரத்துக்குக் கட்டுப்பட மறுத்த அதே தேவ தூதன்தான் அவன்.

மனதின் மாயங்களையும், விசித்திரங்களையும் எழுதிப் பார்த்த மன்டோ போன்ற ஓர் எழுத்தாளனையே நான் எப்போதும் மதிக்கின்றேன். மாறாக அரசியல்வாதிகளின், மடாதிபதிகளின் பாதங்களை நக்கிக் கொண்டு பிறருக்கு அறம் போதிக்க வரும் எழுத்தாளர்களை அல்ல.

இலட்சிய புருஷர்களை நாயகர்களாக்கி, நீதிக் கதைகளைத் தயாரிப்பது அவ்வளவு சிரமமான காரியம் அல்ல. இலக்கியத்தின் பணி அதுவல்ல. ஒரு தனி மனிதன் சமூக வாழ்க்கை என்ற பொறி முறைக்குள் அடக்கப்பட்டவன் என்ற காரணத்தினால் சமூகம் தன்னை குறிப்பாக இனங் கண்டுவிடக் கூடாதே என்பதற்காக அவன் தரிக்கின்ற வேஷங்கள் ஏராளம். இனவாதியாக இருக்கும் ஒருவன் பகிரங்கத்தில் எப்போதும் சமாதான கோஷம் எழுப்பிக்கொண்டிருக்கின்றான். தேவதூதர்கள், புனிதர்கள், அபலைப் பெண்களின் மீட்பர்கள் என்ற முகமூடிகள் தரித்த பேர்வழிகளின் அந்தரங்க வாழ்க்கைகள் நாம் அறியாததல்ல.

ஓர் எழுத்தாளன் அப்படியே 'உள் நினைவுகளின்' சாரம் தப்பாமல், உள்ளதை உள்ள படியே, தன் பலம் பலவீனங்களுடன், மனதின் விசித்திரங்களுடன் அப்படியே எழுத்தில் பிரதிபலிக்க வேண்டும். எந்தக் கூட்டல், கழித்தலுமின்றி வாசகனிடம் தன்னை ஒப்படைப்பதே நேர்மையானது.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள், முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற காலாவதியான வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் நம் ஈழத்தில் விசேஷமான அழுத்தங்களுடன் உச்சரிக்கப்படுகின்றன. காலத்துக்குக் காலம் வெவ்வேறு 'இசைங்களை' உயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டு இலக்கியப் பேரலைகள் தோன்றுகின்றன; ஆர்ப்பரிக்கின்றன. கோட்பாட்டாளர்கள் மருட்டுகிறார்கள். இவற்றைப் பற்றி எனக்கு எந்த மிரட்சியும், மலைப்பும் இல்லை.

என்னுடைய எழுத்து தனக்குரிய பொருளையும், உருவத்தையும் பரிபூரண சுதந்திரத்துடன் தானாகத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளுகின்றது. அது பிள்ளையாராக இருக்கலாம். அல்லது குரங்காக இருக்கலாம். ஏன் இப்படி எழுதினாய், அல்லது இப்படி எழுதி இருக்கலாமே என்ற கேள்விகளை நான் சட்டை செய்வதில்லை. 'உன் கதையை நீதான் எழுத வேண்டும். என் கதையை நான் எழுதிக் கொள்வேன்' என்பதுதான் என்னுடைய பதில். அடிப்படையில் ஒரு வாசகன். பின்னர்தான் எழுத்தாளன். என்னுடைய சிந்தனையும், உணர்வும் சிருஷ்டியைப் பின்புலமாகக் கொண்டவை. ஒரு படைப்புக்குப் பொருளைக் கொடுப்பதுதான் எனது வாசிப்பே தவிர, அதற்கு தீர்ப்பு வழங்குவது அல்ல. தீர்ப்பு கூற வருபவன் என்பவன் நியம அளவுகோல் களைக் கடைப் பிடிப்பவன். ஆனால் எந்த நியம அளவுகோல்களும் என்னைக் கட்டுப்படுத்த நான் அனுமதிப்பதில்லை.

எனக்கு இளவயது நண்பர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். அவர்களில் சிலர் எழுத்துத் துறை சம்பந்தமாக என்னிடம் ஆலோசனை பெற விரும்புவார்கள்.

என் இளவயதில் நான் யாருடைய ஆலோசனையையும் கேட்டு நடந்தவன் அல்ல. எனவே நான் கூறுவதை மற்றவர்கள் ஏற்க வேண்டும் என்று எதிர் பார்ப்பதுமில்லை. எவர் மீதும் மேலாண்மை செலுத்த நான் விரும்புவதுமில்லை.

ஆனால் சில விஷயங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். கடந்த 45 வருடங்களாக ஏறத் தாழ ஒவ்வொருநாளும் நான் நூல் களை வாசிக்காமல் தூங்கச் செல்லுவதில்லை. வாசிப்பைப் பொறுத்த வரையில் தீண்டத் தகாதவை என்று எனக்கு எவையும் இல்லை. சாண்டிலியன், கல்கி, தமிழ்வாணன், ஜெகசிற்பியன் என்று என் வாசிப்பு தொடங்கியது. அது இன்றைய எழுத்தாளர்கள் வரை வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. நம் சிருஷ்டித்துவத்தின் ஊற்றுக் கண் அடைபடாமல் இருக்க பரந்து பட்ட வாசிப்பு தேவை. நானே ராஜா என்று கண்ணை மூடிக் கொண்டு உச்சாடனம் செய்தபடியிருந்தால் ஒரு கட்டத்தில் குடிமக்களே இல்லாத ஒரு தீவில் தனித்துப் போயிருப்போம். நம்மைப் புதுப்பிக்க வாசிப்பு நிச்சயம் உதவும்.

எனவே அழுத்தந் திருத்தமாக நான் சொல்ல விரும்புவது
'வாசியுங்கள்... வாசியுங்கள்... வாசியுங்கள்...'

இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் முன்னால் தென்
படும் சவால் 'பாதை அமைப்பது அல்ல; நம் முன்னோர் எட்டிய
தூரத்தைத் தாண்டிச் செல்லும் பயணம்.'

[கனம்- 05.10.2014]

புத்தம் புதிய புத்தகமே !

என்னுடைய முதலாவது சிறுகதையை 1974 இல் நான் எழுதினேன். ஆனால் என் 13 கதைகளின் தொகுப்பொன்றை நூலுருவில் காண்குமார் 15 வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. நான் அதிகம் எழுதாதது மட்டுமே இதன் காரணமல்ல. கொஞ்சம் தயக்கம். எழுத ஆரம்பித்தவுடனேயே புத்தகம் வெளியிடக்கூடிய நெஞ்சுரம் எனக்கு இல்லை. அத்துடன் இணையம் போன்ற வசதிகள் அப்போது இல்லாததால் வாசகர்கள் 'காறித் துப்புகிறார்களா', 'கட்டியணைக்கிறார்களா' என்று அறியமுடியாத ஓர் இக்கட்டான நிலை.

ஒவ்வொரு எழுத்தாளனுக்கும் தன்னுடைய எழுத்துக்களைப் புத்தக வடிவில் காணவேண்டுமென்பது ஒரு கனவு. சிலர் கண்களைத் திறக்க விரும்புவதேயில்லை. இதனால் கனவு பழைய சினிமாக்கள் போல் 18610 அடிகள் வரை நீண்டு, அவர்கள் வாழ்நாளில் புத்தகம் வராமலே போனதுண்டு. வரப்போகும் தங்கள் நூலை எதிர்பார்த்து இந்த உலகமே ஊண் உறக்கமின்றி இருப்பதைப் போலவும், இலக்கியத் துக்கான நோபல் பரிசு மயிரிழையில் தவறினாலுங் கூட உள்ளூர் விருதுகளும், பரிசுகளும் வரிசை கட்டிக் காத்திருப்பதைப் போலவும் தோன்றும் இனிய கனவுகளிலிருந்து கண்களைத் திறப்பது சற்று சிரமமான காரியந்தான்.

ஓர் எழுத்தாளனைப் பொறுத்த வரையில் அவனுடைய முதலாவது புத்தகம் இலக்கிய உலகத்தில் அவனுக்குரிய அடையாள அட்டை போல் ஆகிவிடுகிறது . இப்படித்தான், தவிர்க்க முடியாமல் நானும் புத்தகமொன்றை வெளியிடுவது என முடிவெடுத்தேன் .

என்னுடைய கனவுப்புத்தகம் எப்படி அமைய வேண்டுமென்று அடிக்கடி நினைத்து வைத்திருந்தேன் .அது தலை வாராத, முகம்

கழுவாத ஒருவனைப் போலவோ, நீண்ட பயணத்தில் நாம் செல்லுகின்ற பஸ் வண்டிகள் உணவுக்காக நின்று செல்லும் உணவகங்களின் பின்புற சமையற்கட்டுகளைப் போலவோ இருக்கக் கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன். முதற்புத்தகம் என்பது மணமகளின் கூறைச் சேலை. எளிமையாக இருக்கலாம். ஆனால் கண்களை ஈர்க்க வேண்டும். என்னுடைய முதலாவது நூலை மிகவும் அழகாகப் பதிப்பிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன். என்னுடைய மாமனாருக்கு ஓர் அச்சகம் இருந்தது. அங்கு அச்சிடுவதில்லை என்பதை ஒரு சபதமாக வைத்துக்கொண்டேன். இந்த உலகத்தின் மிகப்பெரிய வில்லன்கள் மாமனார்களே என்பதில் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை கொண்டவன் நான்.

அந்நாட்களில் நவீன இலக்கியத்துக்கும், நூல்களின் அழகிய வடிவமைப்புக்கும் முன்னுரிமை கொடுத்த பதிப்பாளர்கள் என்றதும் ஞாபகத்துக்கு வரக்கூடியவர்கள் தமிழ்நாட்டை சேர்ந்த க்ரியா ராமகிருஷ்ணன், அன்னம் பதிப்பகத்தின் கவிஞர் மீரா ஆகியோர். இருவருடனும் எனக்கு அப்போது நேரடியான அறிமுகமில்லை. அப்போதெல்லாம் இலகுவான தொடர்பாடல் வசதிகள் இல்லை. இப்போது போல் 'சாட்'டில் போய் பதிப்பாளரிடம் 'சாப்பிட்டீர்களா , தூங்கினீர்களா' என்றெல்லாம் குசலம் விசாரித்து விட்டு இறுதியில் 'என்னுடைய நூல் எப்போது வெளிவரும்' என்று கேட்கும் வாய்ப்புகள் இல்லை.

'என் கதைகளைப் பதிப்பிக்க முடியுமா' எனக் கேட்டு மீராவுக்கு என் கையெழுத்தில் ஒரு கடிதத்தை அனுப்பி வைத்தேன். என் அழகான கையெழுத்து தந்த ஈர்ப்பினாலோ என்னவோ மீராவிடமிருந்து பதினான்கு நாட்களில் இளநீல வர்ண 'ஏரோ கிராமி'ல் சாதகமானதொரு பதில் வந்தது

சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அப்போது பட்டப் படிப்பு மேற்கொண்டிருந்த எம்.ஏ .நுஃமான் அவர்களிடம் தட்டச்சு வடிவத்தில் 'பைண்ட்' செய்யப்பட்டிருந்த என் கதைகளின் பிரதிகளை ஒப்படைத்து, மீராவிடம் சேர்க்குமாறு கேட்டுக்கொண்டேன். 'பைண்ட்' செய்யப்பட்ட அந்தத் தொகுதியின் நீள, அகல, உயரம்

மற்றும் எடை என் தந்தையின் அடகுக்கடை 'கௌண்டரில் வைத்திருந்த கணக்கு-வழக்குப் புத்தகத்தை நினைவுபடுத்தியது. எம்.ஏ.நு ஃமான் அவர்களை 'சுமை காவி'யாக்கியதோடு நிற்காமல் இன்னொரு தண்டனைக்கும் ஆளாக்கினேன். அவரையே இந்த தொகுப்புக்கு முன்னுரை எழுதித்தருமாறும் கேட்டுக் கொண்டேன்.

நூலுக்கு கெட்டியான அட்டை போடவேண்டும்; அட்டையின் முகப்பிலும் பின்புறத்திலும் இரண்டு ஓவியங்கள் இடம்பெற வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டேன். ஓவியர் ஆதிமூலம்தான் என் தேர்வு. அந்த நாட்களில் தொடர்ச்சியாக ஆனந்த விகடனில் வெளிவந்த கி.ராஜநாராயணனின் 'கரிசல் காட்டு கடுதாசி'க்கு ஆதிமூலம் வரைந்த ஓவியங்கள் அந்தளவுக்கு என்னைக் கவர்ந்திருந்தன. என் புத்தக அட்டைக்கான இரண்டு ஓவியங்களையும் வரைய முடியுமா என றுஃமான் அவர்கள் என் சார்பில் கேட்டபோது மகிழ்ச்சியுடன் அவர் ஒத்துக் கொண்டார்.

தமிழ்நாடு சிவகெங்கையில் மீராவின் அன்னம் பதிப்பகத்தில் தயாராகிக் கொண்டிருந்த என் புத்தகத்தின் வாசனையை, அந்தத் தாள்களின் வழவழப்பை, ஓவியங்களின் கோடுகளை, வர்ணங்களை, அதன் எடையை, தாள்களைக் கோர்க்கும் நூலின் அளவை, தாள்களைச் சேர்த்து ஒட்டும் பசையின் நெடியை திரைக்குப் பின்னாலிருக்கும் ஓர் அந்தகன் போல் பல்லாயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு இந்தப் புறமிருந்து கற்பனையால் உணர்ந்தவாறிருந்தேன்.

புத்தக வேலைகள் இறுதிக் கட்டத்தை அடைந்து கொண்டிருந்த போது கவிஞர் மீராவிடமிருந்து 'முடிந்தால் புறப்பட்டு வாருங்கள்' என்று ஒரு தந்தி அழைப்பு வந்தது. பிறந்த குழந்தையைப் பார்க்கத் துடிக்கும் ஒரு தந்தையின் ஆவல் மனமெங்கும் தளும்பிக் கொண்டிருக்க திருச்சி விமானநிலையத்தில் இறங்கி மதுரை வழியாக சிவகெங்கை சென்றேன்.

மீரா 'உள்மன யாத்திரை' என்ற என் புத்தகத்தைக் கையில் தந்தபோது ஒரு குழந்தையின் கதகதப்பை உணர்ந்தேன். அட்டையின் இரு பக்கங்களின் ஓவியங்களையும் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தேன். வெள்ளைத் தாள்களில் இருந்த எழுத்துகள் மறைந்து அங்கே ஒரு

தோட்டம் பூத்துக் குலுங்குவது போலிருந்தது. என் கனவுப் புத்தகம் நிஜமாகி விட்டது.

இந்தப் புத்தகத்தையொட்டி நான் அடைந்த இரண்டு ஏமாற்றங்களையும் இங்கே குறிப்பிட்டாக வேண்டும். சிவகெங்கை சென்ற அன்றைய பின்னேரம் அங்கு ஒரு குளத்தைத் தேடி அலைந்தேன். 'சின்னஞ் சிறு பெண் போலே, சிற்றாடை தனையடுத்தி, சிவகெங்கை குளத்தருகே' என்றொரு பக்திப் பாடலை சீர்காழி கோவிந்தராஜன் பாடியிருப்பார். அந்தக் குளம் கடைசிவரை கண்களில் படவில்லை. மீராவிடம் இது பற்றி விசாரித்த போது "பாட்டுத்தானே, சும்மா சேர்த்திருப்பார்கள் ... அப்படியெல்லாம் இங்கு ஒரு குளமும் கிடையாது" என்று கூறி விட்டார்.

மற்றைய ஏமாற்றம், புத்தக வெளியீட்டுக்குப் பின்னர் ஏதாவது தமிழ்த் தொலைக்காட்சி சேனல் என்னை அழைத்துப் பேட்டி காண்பார்கள் என்று எண்ணினேன்.

"உங்கள் இளமைக்காலம் எப்படி இருந்தது?" என்று அவர்கள் ஆரம்பித்தால் "இளமையாகவே இருந்தது" என்று சொல்லக் காத்திருந்தேன்.

அதுவும் நடக்கவில்லை.

[வீரகேசரி-சங்கமம்-28.06.2016]

காலடி மண்

சொந்தஊர் என்றால் பலருக்கும் நெகிழ்வான அல்லது பெருமிதமாகச் சொல்லக்கூடிய உணர்வுகள் மேலெழுவது இயல்பு.

'யாதுமூரே...யாவரும் கேளிர் ...' என்று கணியன் பூங்குன்றன் சொன்னபோதும் மகிபாலன்பட்டி என்ற தனது சொந்தஊரை தாய்க்கு நிகராக அந்தப்புலவனும் நேசித்திருக்கக் கூடும்.

சென்னை வாசியாகி விட்டாலும், உலகமெங்கும் இசை பரப்பிக் கொண்டிருந்தாலும் இளையராஜா என்ற இசை மேதையின் வேர்கள் அவரது சொந்த ஊரான பண்ணைபுரத்திலேயே எப்போதும் நிலைத்திருந்திருக்கும்.

உலகப் புகழ் பெற்ற காதல் ஜோடியான லைலா-மஜ்னூ சம்பந்தமான சுவையான கதையொன்று உண்டு.

அந்த நாட்டின் மன்னர் இந்தக் காதலைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டு, மஜ்னூ இந்தளவு காதலைக் கொட்டி வைத்திருக்கும் அந்த லைலா நேரில் எப்படி இருப்பான் என்பதையறிய ஆவல் கொள்ளுகிறார். லைலாவை ஒரு தடவை பார்த்தும் விடுகின்றார். பின் மன்னர், மஜ்னூவை அழைத்து "நீ காதல் பித்தேறித் துடிக்கும் அளவுக்கு அந்த லைலா அப்படி ஒன்றும் பேரழகி இல்லையே" என்று பரிசாசம் செய்கின்றார்.

இதைக்கேட்ட மஜ்னூ மன்னனுக்குப் பதில் சொல்லுகிறான்.

"மன்னவா ! லைலாவின் அழகு உங்கள் கண்களுக்கு ஒரு போதும் புலப்படாது. ஏனென்றால் அவளுடைய அழகை நீங்கள் அறிய வேண்டுமென்றால் நீங்கள் என் கண்களால்தான் அவளைப் பார்க்க வேண்டும்"

அதே போன்றதுதான் சொந்த ஊரை நேசிக்கும் ஒருவனுடைய பார்வையும்.

மருதத்துக்கும், நெய்தலுக்கும் நடுவில் இருக்கும் ஒரு சிறு நிலத் துண்டு இந்த ஊர். பெயர்: பாண்டிருப்பு. இங்கே வாழும் சுமார் 8715 பேர்களுள் நானும் ஒருவன். ஒரு திரௌபதை அம்மன் ஆலயமும், தீப்பள்ளயமுந்தான் இந்த ஊரின் அதிமுக்கிய அடையாளங்கள் என்று மயங்கிய ஒருகாலம் இருந்தது. தீப் பள்ளயம் என்பது என்னைப் போன்ற பலரின் சிறு பராயத்தின் இனிய கனவு.

இந்த ஊரின் வரலாறு, குடிப்பரம்பல்கள், சாதி முறைமைகள், ஐதீகங்கள், தொழிலின் தன்மைகள், கல்வி கலாசார கலை இலக்கியப் பின்னணிகள் என்பவற்றையெல்லாம் பின்நாட்களிலேயே அறிந்து கொண்டேன்.

வரலாறு என்பது தங்கள் காலத்துடன் முற்றுப் பெறுகிறது என மூத்த தலைமுறையொன்று நினைக்கின்றது. ஓர் இளைய தலைமுறையோ வரலாறு என்பது தங்களுடன்தான் ஆரம்பமாகின்றது என எண்ணுகிறது .

என் சிறுவயதில் நான் பார்த்த அந்த ஊர் இன்றில்லை. காலமாற்றத்துக்கு இசைந்து, முன்னகர்ந்து இன்று இந்த ஊர் தனது கிராமத்து முகத்தை மெல்லமெல்ல இழக்கத் தொடங்கி விட்டது. நகரத்தின் குணாதிசயங்கள் எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டன.

பிரதான வீதியில் இருந்த பெரு மரங்கள் பல மறைந்து விட்டன. என் அம்மப்பாவின் கையைப் பற்றிக் கொண்டு நான் கடந்து சென்ற முந்திரிக் காடுகளும், மணலளைந்த வெம்பு வளவுகளும் இன்றில்லை. கரும்பச்சை நிறத்துடன் நீர் தேங்கி நிற்கும் துரவுகளோ, அங்கு தலை நீட்டி நிற்கும் ஆமைகளோ இப்போது இல்லை. இரவில் 'இரண்டாம் காட்சி' சினிமா பார்த்து விட்டு வரும் போது, இந்தப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு முன்னால் நள்ளிரவு மோகினி போல் நின்று தன் வெண்ணிறப் பூக்களால் கிளர்ச்சி தரும் வாசத்தைப் பரப்பிய விளிநம் பாலை மரம் இருந்த இடத்தில் கடைகள் இருக்கின்றன. பண்டிகை தினங்கள் என்றாலே அவற்றின் முந்தைய தினங்களில் தொற்றிக் கொள்ளும் பரபரப்பு, பட்டாசுச் சத்தம், புத்தாடை மோகம், குடும்பங் களுக்கிடையேயான அன்னியோன்னியங்கள்,, பட்சணங்களைப் பரிமாறல், புதுப்படம் பார்க்கும் ஆவல்எல்லாமே இப்போது நினைவேக்கத்தூரிய விஷயங்கள் ஆகிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஊரின்

கிழக்கு எல்லையில் கடற்கரையையொட்டி அமைந்திருந்த மயானத்தின் ஒருகாலத்திய ஏகாந்தமும் பீதியுணர்வும் இப்போதில்லை. மயான பூமியிலும் ஒருகாலத்தில் மனிதர்கள் குடியேறி, பேய்களிடமே பீடிக்கு நெருப்பு கேட்பார்கள் என ஒருகாலத்தில் எவருமே கற்பனை பண்ணியிருக்க மாட்டார்கள். புதைகுழிகளும், சிதைநெருப்பும் உன்னருகே எந்தக் கணமும் காத்திருக்கிறது என்ற பக்குவநிலைக்கு இன்றைய மனிதர்கள் வந்துவிட்டார்கள்.

புதிது புதிதாகக் கோயில்கள் இன்று முளைத்திருக்கின்றன. சாதிகள் எல்லாம் ஒன்றாகக் கூடுவதற்கு ஊர் மையத்தில் ஒரு கோயில். அதைச் சுற்றி ஊரெங்கும் சாதிக்கொரு கோயில். குடியிருப்புகள். ஆக, இன்று மனிதர்கள்தான் தெய்வங்கள். மனிதர்கள்தான் பேய்களும்.

இந்த ஊரின் இயல்பு நிலையைத் தலைகீழாக மூன்று விஷயங்கள் புரட்டிப் போட்டன. ஒன்று, 1978ல் வீசிய தூறாவளி. இரண்டு மாதங்களுக்கு மின்சாரமில்லாத, வாகனங்கள் அதிகம் ஓடாத ஒரு பழையகால அனுபவத்துக்கு சென்று மீண்டு வந்தோம். ஏராளமான மரங்களை இழந்தோம். மீண்டும் துளிர்ந்தோம்.

இரண்டாவதாக நிகழ்ந்தது இயற்கைப் பேரிடர். 'கடல் பொங்கியது' என வெறும்வார்த்தைகளில் அறிந்து வைத்திருந்ததை, அதன் கொடுரத்தை நேரில் கண்டோம். 2004 ல் நாம் எதிர் கொண்ட சனாமி அது. எந்தக் கை, எந்தக் கால், எந்த முகம் என்றறிய முடியாமல் சடலங்கள் நடுவே தடுமாறிய நாட்கள் அவை. தனித்தனியாக குழி வெட்ட இடமில்லை; அவகாசமில்லை. சும்பலான உடல்களை ஒரேகுழியில் போட்டு மூடினோம். ஊர் வெறிச்சோடிப் போய்க்கிடந்தது.

இந்த அனர்த்தத்தின் தொடர்ச்சியாக அந்நிய நாடுகளும், அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களும் ஊருக்குள் நுழைந்தன. கிளிண்டனும் வந்து போனார். வெவ்வேறு மொழி பேசும், வெவ்வேறு நிறம் கொண்ட அந்நிய நாட்டுத் தொண்டு நிறுவனங்களின் பிரதிநிதிகள் வந்திறங்கினார்கள். அவற்றிடமிருந்து கிட்டிய உதவிகள் குறைத்து மதிப்பிடத் தக்கவை அல்ல. ஆனால் ஓர் இளைய தலைமுறையின் நடையுடை பாவனைகளிலும் சிந்தனைகளிலும் இந்தத் தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்கள் மறைமுகமாக நிகழ்த்திய தாக்கங்கள் ஏராளம்.

மற்றையது 24 வருடங்களாக நீடித்த உள்நாட்டு யுத்தம். இலக்கியப் படைப்புகளிலும், சினிமாக்களிலும் நாம் ஆவென்று புருவமுயர்த்தி, வாய்விரித்துப் பார்த்த யுத்தம் அசல் வடிவத்தில் நம் வாசலிலே நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டோம். ஓடுவதும் ஓளிவதும், முழந்தாளிட்டு நிற்பதுமான ஒரு வாழ்க்கை. அடையாள அட்டைகளால் அளக்கப்பட்டோம். வீதிகள் இருண்டு கிடந்தன. திரையரங்குகள் செயலிழந்து கல்லறைகள் போலாகி, புல் முளைத்து, புதர் மண்டி அங்கெல்லாம் கால்நடைகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன.

அரபு நாடுகளை நோக்கி எங்கள் இளைஞர்கள் செல்ல ஆரம்பித்தனர். சம்பாதித்தல் மாத்திரம் இதன் காரணமல்ல. சூழலின் நெருக்குவாரத்திலிருந்து தப்பிப்பதும் அவர்களுடைய நோக்கம். அதன் அடுத்த கட்டமாக ஐரோப்பிய நாடுகளின் இறுக்கமான சுவர்களிலும் துளை போட்டு நம்மவர் உள்ளே நுழைய ஆரம்பித்தனர். இந்த வாசல்கள் எல்லாம் திறந்திரா விட்டால் எங்கள் வாழ்க்கைத் தரமும், பொருளாதார நிலைமையும் எப்படி இருந்திருக்கும் என்பது திகிலூட்டக் கூடிய ஒரு கேள்வி.

இந்த ஊரை நினைத்தவுடன் மூன்று முகங்கள் என் மனதில் சட்டென்று தோன்றும். ஒருவர் கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம். தமிழ்கூறு நல்லுலகு போற்றிய அந்தக் கவிஞனை இந்த ஊர் உரிய முறையில் கொண்டாடவில்லையே என்றொரு மனவருத்தம் எனக்குண்டு. மற்றவர் கவிஞர் பாண்டியூரன். இவர் அகாலமரணமடைந்த ஒரு கவிஞர். ஊர் நன்கறிந்த அந்தக் கவிஞனின் புலமையைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகு அறிந்து கொள்ளும் வகையில் அவருடைய கவிதைகளின் தொகுப்பு நூலொன்று இன்னமும் வெளியாகவில்லையே என்ற ஆதங்கமும் எனக்குண்டு. மூன்றாவதாகத் தோன்றுவது தாடியுடன் வேல்முருகு சேரின் முகம். தான் நம்பிய அரசியலின் பொருட்டுப் பல இன்னல்களையும், சித்திரவதைகளையும் அவர் அனுபவித்தவர். ஆனால் தான் விதைத்ததை அறுவடை செய்யவோ அனுபவிக்கவோ அவருக்குக் கொடுப்பினை இருக்கவில்லை .

இவ்வூரின் திரௌபதை அம்மன் ஆலயத் தீ மிதிப்பைப் பார்த்தவர்களுக்குத் தெரியும். நாடகீயத்தன்மை கொண்ட இந்த சடங்கில் பாத்திரங்களை ஏற்கும் முகங்கள் அவ்வப்போது மாறி

வந்திருக்கின்றன. ஆனால் பாத்திரங்கள் மாறியதில்லை. அதே குருஷேத்திரம். அவை ஆண்டு தோறும் கல்யாணக்கால் வெட்டல், வனவாசம், தவநிலை எனத் தொடர்ந்து இறுதியில் நெருப்பாறைக் கடந்து கரையேறுகின்றன. இந்த ஊரும் அவ்வாறான ஒன்றே. சாம்பலிலிருந்து உயிர்த்தெழும் ஒரு பறவையாய் துயரங்களிலிருந்து அது மீண்டெழுகிறது.

[பாண்டிருப்பு மறுமலர்ச்சி சனசமூக நிலையத்தின் 70வது ஆண்டு நிறைவு விழா 01.09.2018 அன்று நிகழ்ந்தபோது ஆற்றிய உரை].

இன்னொரு வீடு

கல்முனையின் பெருமைக்குரிய வரலாற்றுச் சின்னங்களில் ஒன்றான வெஸ்லி கலாசாலை 136 வது ஆண்டை நிறைவு செய்திருக்கிறது. அதையொட்டி ஒரு மலரும் வெளியாகின்றது.

இந்தப் பாடசாலைக்கும் எனக்குமான பிணைப்பு வார்த்தைகளையும் காலத்தையும் கடந்து நிலைத்து நிற்கும் ஒன்று. இந்தப் பாடசாலைக்குள் முதன்முதலாகக் காலடி எடுத்து வைத்த அந்த நாட்களை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

பறவைகளை வரவேற்கும் நீலவானம் போல அல்லது அவற்றுக்கு இடம் கொடுக்கும் மரக்கிளைகள் போல ஒல்லாந்தர்களின் தேவாலயத் தோற்றத்திலிருந்த இந்தப் பள்ளிக்கூடம் எங்களையெல்லாம் இன, மத பேதமற்று அணைத்துக்கொண்டது. இங்கே நுழைந்த பின்வர்தான் இந்த உலகத்தின் பல்வேறு வர்ணங்களும், மணங்களும், மூச்சுகளும், பேச்சுகளும் எனக்குப் பரிச்சயமாயின.

கண்களை சற்று மூடிக் கொண்டாலே போதும். கண்பொழுதில், ஒரு சறுக்கலில் காலம் தன்னுடைய மலையடிவாரத்துக்கு என்னை எப்போதும் அழைத்துச் சென்றுவிடுவதுண்டு. என் ஆன்மா ஒரு பஞ்சாகி இந்தப் பள்ளிக்கூட வளாகத்துள் அலைய ஆரம்பித்துவிடும். என் மனமோ இங்கே அப்போதிருந்த ஆலமரங்களின் விழுதுகளில் தொங்கி ஊஞ்சலாட ஆரம்பிக்கும். என் நினைவுகள் இறக்கைகள் முளைத்து இங்கே அப்போதிருந்த நாவின்னி செடிகளின் பல வர்ணப் பூக்களிலும் மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும் கார்த்திகைப் பூச்சிகளை விரட்டியபடி அலையத் தொடங்கும்.

ஐந்தாம் வகுப்பு வரையிலான எங்கள் ஆரம்பப் பிரிவையும் சிரேஷ்ட பிரிவையும் ஒரு பெரிய துரவு அப்போது பிரித்துக் கொண்டி

ருந்தது. மழையின் நிறம் பச்சையோ என எண்ண வைப்பது போல தூரவொன்று அந்த வர்ணத்தில் ஒரு சிறு குளமாகி மாறிகாலத்தில் அங்கே ததும்பிக்கொண்டிருக்கும். வறண்டு கிடந்த அந்தப் பகுதியில் மழை நூலேணி வழியாக ஆமைகளும், தவளைகளும் வந்திறங்கி விட்டவை போல் தோன்றும். ஆமைகள் அவ்வப்போது தலை நீட்டிப் பார்த்து விட்டு மறுபடியும் நீரினுள் அமிழ்ந்துவிடும். அங்கே நின்று நாங்கள் 'தெத்துக் கல்' எறிவோம். கற்கள் நீரினுள் மறைவதும் எழுவதுமாக மூன்று நான்கு தடவைகள் தத்திப் பாய்ந்து சென்று இறுதியில் நீரினுள் அமிழ்ந்து மறைவதை வேடிக்கை பார்ப்போம்.

கோடைகாலங்களில் 'பச்சை' மறைந்து, மாறாத தழும்பு போல் மறுபடியும் அங்கே ஓர் ஒற்றையடிப் பாதை தோன்றி விடும். ஒற்றையடிப் பாதையின் இரண்டு பக்கங்களிலும் வெளிர் சிவப்பு நிறத்திலான பூக்களுடன் அடர்த்தியான கல்யாணிப் பற்றைகள். காட்டு மா, மஞ்சவணா மரங்களின் கீழே ஆங்காங்கே பாம்புப் புற்றுகள். பூவரசு மரங்களில் செம்புள்ளிகள் மூன்றுடன் ஏராளமான மஞ்சள் பூக்கள். எங்கள் பள்ளிக்கூட வளாகமெங்கும் ஆலமரங்கள் நின்றன.

எங்கள் காலத்தில் வில்சன் சேர் அதிபராக இருந்தார். முன் வழக்கை கொண்ட, கண்டிப்பு நிறைந்த முகம். அவருடைய நடையுடை பாவனைகள் மேற்கத்திய நாடுகளுக்குரியவை. எப்போதாவது எங்கள் ஆரம்பப்பிரிவின் காலைநேர ஒன்றுகூடலுக்கு கனவான் தோற்றத்துடன் வில்சன் சேர் வருவார். அப்படி வரும்போதெல்லாம் ஒருமித்த குரலில் ஒரு பாடலை நாங்கள் பாடத் தவறுவதில்லை.

'பள்ளிக்கு தலைவன் வில்சன் ...

நம் எல்லோருக்கும் கட்சி கலைதான்.

நீ படிப்பதை எண்ணி வந்தாயோ...

அன்றி பகைவரை எண்ணி வந்தாயோ...'

(சங்கீத டீச்சர் 'பிள்ளைக்குத் தந்தை ஒருவன்' பாடல் மெட்டில் போட்டது இது என்பது வில்சன் சேருக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.)

இந்தப் பாடலைப் பாடும்போது இராணுவ ஜெனரல் ஒருவரின் கம்பீரத்துடனும், மிடுக்கு நிறைந்த முகபாவத்துடனும் வில்சன் சேர் இந்த மரியாதையை ஏற்றுக்கொள்வார்.

அவர் தன் குடும்பத்தினருடன் வசித்த அதிபர் விடுதி பள்ளிக்கூட மைதானத்தை ஒட்டி, அகலமான தண்ணீர்க் கப்பலொன்றின் வடிவத்துடன் அமைந்திருந்தது. குங்குமநிறப் பூக்களைச் சொரியும் ஏராளமான போகன்வில்லா மரங்கள் முற்றத்தில் வரிசையாக நின்றன. நிலங்களில் சொரிந்து கிடக்கும் பூக்களை மிதிக்காமல் அதிபர் இல்லத்தின் வாசற்படியை அடைய முடியாது.

விடுதியிலிருக்கும் வில்சன் சேரின் மூத்தமகள் தன் விரல்களில் ஏதோ மாயமோதிரங்களை அணிந்திருக்க வேண்டும். அவளுடைய விரல்கள் பியானோவின் கட்டைகளில் அங்குமிங்கும் மேயும்போது பிறக்கும் இனிய சங்கீதம் முற்றத்து போகன்வில்லாக்களை இன்னும் அதிகளவில் பூத்துக் குலுங்கச் செய்துகொண்டிருந்தன. மழைச்சாரல் போல் ஆரம்பிக்கும் பியானோவின் இன்னிசை அந்த விடுதியை அண்டிய வெளியெங்கும் மெல்லமெல்லக் காற்றுடன் கலந்து நீராய்ப் பொழிவது போலிருக்கும். அந்த இசை பக்கத்திலிருக்கும் மைதானத்தில் தும்பிகளாகவும், வண்ணத்துப்பூச்சிகளாகவும், இலவம் பஞ்சுகளாகவும் பறந்தலைவது போல் தோன்றும்...

கொஞ்சக்காலத்துக்குள் அதிபர் இல்லத்திலிருந்து வந்த அந்தப் பியானோ ஓசை மறைந்து விட்டது. வில்சன் சேர் மாற்றலாகிச் சென்று விட்டார். நானும் இந்தப் பள்ளியை விட்டுச் சென்றேன். மீண்டும் 12 வருடங்கள் கழித்து இந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வந்தபோது திரு. யோகம் வேலுப்பிள்ளை அதிபராக இருந்தார்.

இவ்வாறு இந்தப் பள்ளிக்கூடம் பற்றி எண்ணும் போது எவ்வளவோ முகங்கள் நிழலாடுகின்றன ... எவ்வளவு அதிபர்கள் ! எவ்வளவு ஆசிரியர்கள் ! ... எவ்வளவு மாணவர்கள் ! எவ்வளவு அனுபவங்கள் !

உவெஸ்லி என்பது 136 வருட வரலாறைக் கொண்ட ஒரு மாபெரும் விருட்சம்.

இதன் முழுவரலாறையும், குறுக்கு வெட்டுமுகத்தையும் ஆவணப்படுத்த, எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியாகவே இந்த மலரைக் கொள்ள வேண்டும். சுருக்கமாகச் சொன்னால் ஒரு மாபெரும் சமுத்திரத்தை குங்குமச் சிமிழ் ஒன்றுக்குள் அடக்கும் பேராசைக்கு ஒப்பானது இது.

நமது மகாகவி பாரதி சொன்னான்,

“ஞாலத்தில் விரும்பியது நண்ணுமோ?” என்றேன்.

“நாலிலே ஒன்றிரண்டு பலித்திடலாம்” என்றான்.

அது போன்றுதான் இந்த மலரின் இலக்கையும், அது இறுதியில் எட்டி நிற்கும் இடத்தையும் கொள்ள வேண்டும்.

இத்தகைய மலர்களின் ஆரம்பப் பக்கங்கள் சமய வழிகாட்டிகளின் ஆசிச் செய்திகளுடனும், அரசியல் பிரமுகர்கள், அதிகாரிகள், நிறுவனத் தலைவர்கள் ஆகியோரின் வாழ்த்துச் செய்திகளுடனும் வெளியாவது ஒரு வழக்கம் .

குறிப்பிட்ட பாடசாலையின் கல்விப் பாரம்பரியத்தையும் ,அதன் பெருமைக்குரிய பெறுபேறுகளையும், கல்வித் துறை தவிர்ந்த பிறகு செயற்பாடுகளையும் இத்தகைய மலர்கள் முதன்மைப் படுத்துவது ஒரு நடைமுறை.

ஆனால் இந்த மலர் அவற்றுடன் மாத்திரம் நின்று விடாமல் ஆவணத் தன்மைக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்க முனைந்துள்ளது என்பதை இங்கே நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் .

இந்த மலரில் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலுமாக எழுதப்பட்டுள்ள 21 கட்டுரைகளும் வரலாற்று அடிப்படையிலும், மனப்பதிவுகள் ரீதியாகவும், மறைந்த அதிபர்கள் பற்றிய நினைவோடைத் தன்மையிலும் அந்த மையப் புள்ளியை நோக்கியே நகர்ந்திருக்கின்றன. இதில் வெளியாகியுள்ள பெரும்பாலான கவிதைகளிலும் அந்தத் தன்மையைக் காணலாம்.

இப்போதைய அதிபர் திரு .பிரபாகரனுடனான நேர்காணலை ஒரு தனி மனிதருடனான நேர்காணலாக மாத்திரம் அடையாளம் காண இயலாது. அவர் சார்ந்திருந்த மெதடிஸ்த திருச்சபை அவர்

பணியாற்றிய உவெஸ்லி உயர்தர பாடசாலை அவர் வாழ்ந்த சமூக சூழல் என்ற மூன்று முனைகளையும் இணைக்கும் அம்சங்களை இந்த நேர்காணலில் காண முடியும்.

இவற்றுக்கு அப்பால் பொதுவான புனைவுகள் என்ற வகைக்குள் ஒரு சிறுகதையும், ஓர் உரைச் சித்திரமும், ஒரு கவிதையும் ,ஒரு கட்டுரையும் இடம் பெற்றுள்ளன. 108 பக்கங்கள் கொண்ட இந்த மலரில் முக்கியமான வண்ணப் படங்களும் உள்ளன.

[2019 அன்று கல்முனை உவெஸ்லி உயர்தர பாடசாலையின் 136 வது ஆண்டு நிறைவையொட்டி ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட நிகழ்வின் போது ஆற்றிய உரையின் கட்டுரை வடிவம்]

ஆளுமைகள்

- » சுந்தரராமசாமி: நட்பும் மதிப்பும்
- » நீலாவணன் கவிதைகள்
- » வீ.ஆனந்தன்: அகாலத்தின் அழைப்பு
- » சண்முகம் சிவலிங்கம்: நினைவின் நிழல்
- » அஷ்ரஃப்: கடலில் வீழ்ந்த நிலவின் துண்டுகள்
- » பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு: என்றும் குலுங்கும் சலங்கை
- » ஏ.ஈ.மனோகரன்: ஒரு நினைவுக்கீற்று
- » இதுவரை சோலைக்கிளி
- » டாக்டர் முருகேசபிள்ளை: எங்கிருந்தோ வந்தான்

சுந்தர ராமசாமி : நட்பும், மதிப்பும்

சுந்தர ராமசாமி அவர்களின் நண்பனாக என்னை நானே குறிப்பிட முயல்வது அதிகப்படியான உரிமையை எடுத்துக் கொள்ளும் ஒரு முயற்சியோ என்ற தயக்கம் இந்த வேளையில் எழாமல் இல்லை. குறிப்பிட்ட சில மணித்தியால சம்பாஷணைகள், விரல் விட்டு எண்ணி விடக் கூடிய சில கடிதப் பரிவர்த்தனைகள் என்பவை ஆழமான ஒரு நட்புக்கு சாட்சியங்களா என்பதையும் உறுதியாக என்னால் சொல்ல முடியவில்லை.

ஏறத்தாழ இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் வயது வித்தியாசமும், மூப்பும் கொண்ட, தமிழின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர் ஒருவரை 'என் இலக்கிய நண்பர்' என்று அழைப்பதில் எனக்குப் பல சங்கடங்கள் உள்ளன.

எனது நாட்டை சேர்ந்த இலக்கிய ஆளுமைகளான சண்முகம் சிவலிங்கம், எம்.ஏ.நுஹ்மான் போன்றோருடன் எவ்வளவுதான் நெருக்கத்தைப் பேணியபோதும் அவர்களை 'நண்பர்கள்' என்று அழைக்கத் தயங்கும் அதே மனோபாவத்துடன்தான் சு.ரா. அவர்களையும் அணுக வேண்டியிருக்கின்றது. அவர்களுடைய மூப்பும் அவர்கள் மீதான மதிப்பும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத தடுப்பு ஒன்றை மனதில் எழுப்பிவிடுகிறது. இன்னும் சற்று யோசித்துப் பார்க்கையில் இந்தத் தலைப்பின் வார்த்தைகள் இப்படி இடம் மாறி அமைந்திருந்தால் பொருத்தமாக இருக்குமோ என்றும் எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

'சுந்தர ராமசாமி - மதிப்பும் நட்பும்'

ஒரு வாசகன் படைப்புகள் வாயிலாக, தமிழின் ஓர் முக்கிய எழுத்தாளன் மேல் கொண்ட மதிப்பு, அதன் நிமித்தம் பின்னாட்களில் உருவான நெருக்கம், எழுத்தாளன்-வாசகன் என்ற நிலைகளைக்

கடந்து பரஸ்பரம் சுகதுக்கங்களை அறிவதில் கொண்டிருந்த அக்கறை.... இப்படி முன்னோக்கி நகர்ந்த ஓர் எழுத்தாள- வாசக அந்நியோன்னி யத்திற்கு அதுவே பொருத்தமான தலைப்பு.

இலங்கையில் முஸ்லிம்களும் தமிழர்களும் செறிவாகக் காணப்படுகின்ற மாவட்டம் எங்களுடையது. எங்களுர் அரசியல்வாதிகள் தேர்தல் காலங்களில் வாக்குக் கேட்க வரும்போது இன ஐக்கியத்தை முதன்மைப்படுத்தி 'பிட்டும் தேங்காய்ப் பூவுமாக வாழ்கின்ற எமது பிரதேசத்து மக்களே! 'என விளிப்பார்கள். பிட்டு என்பது எங்களுர் உணவுப்பண்டங்களில் ஒன்று. மூங்கில் குழலொன்றில் அரிசிமாவைப் பிசைந்து புரட்டியுருவாக்கப் பட்ட சிறு உருண்டைகளும் நடுநடுவே தேங்காய்ப்பூவுமாக நிரப்பப்பட்டு நீராவியால் அவித்தெடுக்கப்படும் ஓர் உணவுவகை அது. எமது பிரதேசத்தின் முஸ்லிம் கிராமங்களும், தமிழ்க்கிராமங்களும் புவியியல் ரீதியாக அமையப்பெற்ற விதமும் இவ்விதமானதுதான். இதனால்தான் அரசியல்வாதிகள் இவ்வாறனதொரு உவமையை முன் வைப்பார்கள். ஆனாலும் எந்த இனம் மாப்பண்டம், எது தேங்காய்ப்பூ என அவர்கள் வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடுவதில்லை.

இவர்கள் பொதுமேடைகளில் என்னதான் இனஐக்கியம் பேசினாலும் நிலஅபகரிப்பு, அரசியல் அதிகாரப் போட்டி, ஒரு இனம் மற்றைய இனத்தின் மேல் செலுத்த முனையும் ஆதிக்கவெறி, காழ்ப்பு என்பவற்றின் காரணமாக விரிசல்களும் இனக்கலவரங்களும் அடிகடி மூள்வதுண்டு. இந்தக் கலவரங்களின் பின்னணியில் அற்பமான காரணங்கள் சொல்லப்பட்டாலும் பின்னணியில் ஒருசமூகம் இன்னொரு சமூகத்தின் மேல்கொண்ட சந்தேகமும், தீராப்பகையும், ஆதிக்க வெறியுமே காரணங்களாக அமைந்தன.

இத்தகைய சூழலைக் கொண்ட ஒரு பிரதேசத்தில்தான் நான் பிறந்தேன்; வளர்ந்தேன்; கல்விபயின்றேன் திருமணம் புரிந்தேன்; பிள்ளைகள் பெற்றுக் கொண்டேன் வர்த்தகம் செய்தேன்; உயிர் தப்பி வாழும் கலையைக் கற்றுக்கொண்டேன்.

இப்போதைய என்னுடைய இந்த விபரிப்புகளுக்கும் சு.ரா. மீது நான் கொண்ட மதிப்புக்கும், நட்புக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்ற கேள்வி இப்போது எழலாம். காரணமில்லாமலில்லை.

கல்லூரி மாணவனாக என் பதினேழாவது வயதில் நான் இருந்த ஒரு காலத்தை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். இளரத்தம், ஓடுகின்ற பாம்பைப் பிடிக்கின்ற வயதென்று அதைச் சொல்வார்கள். ஆனால் அந்த வயதில் இலக்கியக்கூட்டங்களுக்கு நான் ஆள் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தேன். எனதுபகுதியில் இடம்பெறும் இலக்கிய நிகழ்வுகளுக்கு எங்கள் இலக்கிய அமைப்பின் சார்பாக அழைப்பிதழ்கள் விநியோகிக்கும் பணியை அநேகமாக நான்தான் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

அப்படி ஒரு நூல் வெளியீட்டுக்கான அழைப்பிதழைக் கொடுப்பதற்காக எனது பட்டினத்திலிருந்த புடவைக் கடையொன்றின் சிப்பந்தியான இக்பால் என்பவரை சந்திக்க சென்றிருந்தேன்.

அழைப்பிதழை வாங்கிக்கொண்ட இக்பால் அதனை மேசையில் வைத்துவிட்டு பிளவுஸ் துணியைப் பெரிய கத்தரிக்கோலால் நறுக்கியபடி 'வரதன், சுந்தரராமசாமி என்றொரு தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர். இருக்கிறார். அவர் எழுதிய புரியமரத்தின் கதையைப் படித்துப் பாருங்கள். எவ்வளவு அற்புதமாக இருக்கின்றது அது.' என்றார்.

நான் கொண்டுசென்ற அழைப்பிதழில் இருந்த நூலாசிரியரின் பெயரைக் கண்டதும் ஏற்பட்ட சலிப்பால் அவர் இப்படி சொல்லியிருக்கக் கூடும்.

நான் அந்தக்காலத்தில் ஜெயகாந்தனின் தீவிரவாசகனாகவும், கே.பாலச்சந்தரின் திரைப்பட ரசிகனாகவும் இருந்தேன். 'ஒரு பிடி சோறு', புதியவார்ப்புகள், தேவன் வருவாரா?, 'கருணையினால் அல்ல', 'பாரிஸுக்குப் போ!', 'சிலநேரங்களில் சிலமனிதர்கள்'....இப்படி தொடர்ச்சியாக அவருடைய படைப்புகளைப் படித்து அவருடைய அதிஅபிமானியாக மாறியிருந்தேன். பாரதிக்குப் பின் தமிழ் எழுத்தாளன் ஒருவனுக்கு மீசையும், முடியலங்காரமும், கம்பீரமான தோற்றமும் வந்து வாய்த்ததை எண்ணிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். இப்படியான ஒரு வேளையில்தான் 'சுந்தர ராமசாமி' என்ற அந்தப் பெயரை இக்பாலால் நான் அறிந்தேன்.

எங்கள் பட்டினத்தின் மத்தியில் பெரியதோர் அரச மரம் ஒன்றிருந்தது. அங்கே பழைய பஸ்நிலையத்தின் பின்னாலிருந்த

பாதணிக் கடைகள் இரண்டுக்கு நடுவே பயில்வான்களுக்கு நடுவே மாட்டிக்கொண்ட ஒரு சோனிக்குழந்தை போல ஒடுங்கியபடி ஒரு புத்தக சாலை இருந்தது. அதன்பெயர் 'மணமகள் புத்தகசாலை'. மணமகளுக்கும் புத்தகத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று புரியவில்லை. அதன் உரிமையாளர் 'மணமகள்' திரைப்படத்தின் பரமரசிகராக இருந்திருக்கக் கூடும்.

அங்கே பாடப்புத்தகங்களுடனும் உபகரணங்களுடனும் கல்கி, தமிழ்வாணன், சாண்டிலியன், அகிலன் ஆகியோரின் புத்தகங்கள்தான் அதிகளவில் விற்றுக் கொண்டிருந்தன. அங்கே மறைந்திருந்த 'ஒரு புளியமரத்தின் கதை'யை சற்றுக் கஷ்டப்பட்டுத் தேடிக்கண்டு பிடித்து விட்டேன். மிகவும் எளிமையான தோற்றத்துடன் 'தமிழ்ப் புத்தகாலய' வெளியீடாக அது வந்திருந்தது.

ஏற்கனவே நான் படித்த பல நாவல்களிலிருந்து அதை வித்தியாசப் படுத்துவது அதில் ஒரு புளியமரத்துக்குக் கிடைக்கும் முக்கியத்துவம். மனித நடமாட்டம் குறைந்த ஒரு பகுதியில் இருந்த புளியமரமொன்று அந்தஊரில் நிகழ்ந்த பல காரியங்களுக்கும் மெளனசாட்சியாக நிற்கின்றது. அந்தப் புளியமரத்தைப் பற்றியும், புளிக்குளம் நிரப்பப் பட்டு புளியமர நாற்சந்தியான வரலாறு பற்றியும் தாமோதரஆசான் கதைகள் கூறுகின்றார். இந்தநாவலின் இன்னொரு பகுதி கதைசொல்லியின் பார்வையில் அந்தப் பகுதியின் மரத்தோப்பு அழிக்கப்பட்டு நவீன பூங்கா உருவான விபரங்களை சொல்கின்றது. நாவலின் மற்றொரு பகுதி தாமுவுக்கும் காதருக்கும் நடுவே உண்டாகும் வியாபர அரசியல் போட்டாபோட்டிகள் பற்றி சொல்கின்றது. மரம் ஒருகட்டத்தில் தெய்வமாக்கப் படுகின்றது. அதுவே இன்னொரு கட்டத்தில் சாய்க்கப் படுகின்றது. இது தொடர்பாக இரண்டுபிரிவினரிடையே கலவரம் மூள்கின்றது.

இந்தநாவலைப் படித்ததும் இரண்டு விஷயங்கள் என் மனதில் உடனடியாகப் பதிந்தன.

'நாயகன்-நாயகியில்லாமல் தமிழில் இப்படியெல்லாம் எழுத்து வகை உண்டா? ஒரு மரத்தை முதன்மைப்படுத்தி ஒரு நாவலை எழுத எவ்வளவு புதுமை மனமும், ஆற்றலும் வேண்டும்?

இரண்டாவதாக, என்னுடைய இந்தப்பேச்சின் ஆரம்பத்தில் நான் குறிப்பிட்ட என்னுடைய பிரதேசம் பற்றிய விபரிப்புடன் இந்த நாவலும் சம்பந்தப்பட்டுச் செல்வது போன்றதான உணர்வு.

எல்லாமும் ஒன்றல்ல

நான் பிறந்து வளர்ந்த பட்டினம் இரண்டு இனங்களைக் கொண்டது. என்னுடைய பட்டினம் பற்றி எரிவதற்கு ஒரு சிறு உரசல் போதும்.

‘ஒரு புளியமரத்தின் கதையில்தான் வந்த அந்தப் பட்டினத்திற்கும் என்னுடைய பட்டினத்துக்கும் இடையில் ஏகப்பட்ட ஒற்றுமைகள் இருந்தன. என்னுடைய பட்டினத்திலும் தாமுக்களும், காதர்களும் இருந்தனர்.

இப்படி இந்த நாவல் தந்த எதிர்பாராத அனுபவங்களாலும், லாவகமான நகைச்சுவை நிறைந்த மொழிநடையாலும், பாத்திர சித்திரிப்புகளாலும் சு.ரா. என்னை உடனடியாகவே கவர்ந்துவிட்டார். என்னுடைய ரசனைக்கும் இயல்புக்கும் சு.ரா.வின் எள்ளல் கலந்த மொழிநடை மிகவும் பொருந்திப் போய்விட்டது. இதழோரங்களில் புன்னகையை வரவழைத்த, வரவழைக்கும் எழுத்தாளர்களையே பின்னாட்களிலும் நான் தேர்ந்தெடுத்து ரசித்தேன் என்பதற்கு ஏதேனும் உளவியல் தன்மைகளும் உள்மன நாட்டமும் காரணங்களாக இருந்திருக்கலாம்.

ஆனந்தன் என்றொரு இலக்கியநண்பர் எனக்கிருந்தார். சில வருடங்களுக்கு முன்னர் பஸ்பயணமொன்றின் போது இரு தரப்பினரின் துப்பாக்கி மோதல்களுக்குள் சிக்குண்டு அவர் உயிரிழந்து விட்டார். என் ஊரிலிருந்து சுமார் ஐந்து கிலோ மீட்டர்கள் தூரமுள்ள சம்மாந்துறை என்ற சிறிய பட்டினமொன்றில் அஞ்சல் அலுவலகத்தில் அவர் தபாற் காரராகப் பணிபுரிந்தார். கல்லூரி கலைந்ததன் பின்னர் அவரைத் தேடி நான் செல்வதுண்டு. அஞ்சல் அலுவலகத்தின் அருகிலிருந்த தேநீர்க் கடையொன்றின் வாங்கிலிருந்த படி சு.ரா.வின் கதைகளைப் பற்றிப் பேசுவது அப்போதெல்லாம் ஒரு வழக்கமாகி விட்டது. ஆனந்தன் அவருடைய ‘பிரசாதம்’ பற்றி சிலாகித்துக் கூறுவான். நான் ‘முட்டைக் காரி’ பற்றி சொல்வேன். ‘சீதை மார்க் சீயைக் காய்த் தூள்’ குறித்து அவன் பேசுவான். நான் ‘லீலை’ பற்றிக் குறிப்பிடுவேன். இப்படி ஒரு காலம்.

1981ல் சு.ரா.வின் ‘ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள்’ நாவல் வெளியாகி இருந்தது. அது வந்த கையோடு ஈரோடு கல்வெட்டுப்பாளையத்தில் இருந்த எனது நண்பன் இரவிச்சந்திரன் அதைத் தபால்மூலம் அனுப்பி வைத்திருந்தான். ஆதிமூலத்தின் அட்டை முகப்போவியத்துடன் க்ரியா வெளியீடாக அது வந்திருந்தது.

எதிர்பாராத பரவசத்தை அந்த நாவல் எனக்கு வழங்கியது. மலையாள இலக்கியப் பின்புலத்தில் தமிழ்நாட்டின் கலை-இலக்கிய

சூழலை நையாண்டி ததும்ப அலசிய ஒரு நாவலாக அதை சொல்லலாம். பாலு என்ற தமிழ் எழுத்தாளன் ஜே.ஜே. என முன் இரண்டு எழுத்துகளால் அழைக்கப்படும் ஜோசெப் ஜேம்ஸ் என்ற மலையாள இலக்கிய ஆளுமையை முதன் முதலாக மாநாடொன்றில் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கின்றது. ஆரம்ப சந்திப்பிலேயே ஜே.ஜே. பாலுவிடம் சத்தம் போட்டு பரிகாசமாக சிரித்தபடி எழுப்பும் முதல் கேள்வி இதுதான்.

‘ சிவகாமி அம்மாள் அவளுடைய சபதத்தை நிறைவேற்றி விட்டாளா? ’

ஜே.ஜே.யின் அந்தக்கேள்வியும், பரிகாசமான சிரிப்பும் பாலு என்ற தனி மனிதனை மாத்திரம் நோக்கியவை அல்ல. தமிழ்சூழலின் கட்டற்ற கற்பனாவாதத்தை, ரசனை மயக்கத்தை, கனவுநாட்டத்தை இலக்காக வைத்து எள்ளிநகையாடியவை.

சுள்ளென்று உறைக்கும் இந்தநாவலின் பலபகுதிகளும், மொழியழகும் எனக்குள் அன்று ஏற்படுத்திய உற்சாகத்துக்கு அளவே இல்லை. என்னைப் போன்றே அந்தக்காலத்தில் ஜே.ஜே.யால் ஈர்க்கப் படாத இளம் இலக்கியவாதிகள் இல்லையெனலாம்.

‘ஜே.ஜே. சில குறிப்புகளை’ இப்போது வாசிக்கும் போது கூட ‘மொழியின் கூர்வாள்வீச்சு’ என்றே அதை சொல்லத் தோன்றுகின்றது. அந்த நாவலின் உள்ளடக்கமும் உருவமும் அன்று தந்த பிரமிப்பில், கவர்ச்சியில் சு.ரா. அவர்களுக்கு முதல்தடவையாக ஒருகடிதம் எழுதினேன். என் அறிவுக்கு எட்டிய வார்த்தைகளைக் கொண்ட ஒரு கடிதம் அது. அனுப்பி, இரண்டாவது வாரத்திலேயே இள நீலநிற ‘ஏரோ கிராமி’ல் பதில்கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. தட்டச்சில் பதிவு செய்யப் பட்ட நான்கு பந்திகளைக் கொண்ட கடிதம் அது.

தமிழ் சூழலில் அந்த நாவல் எதிர்கொள்ளப்பட்ட விதம், உற்சாகம் அளிக்கத் தகுந்த விதத்தில் அமைந்த வாசகர்களின் எதிர்வினைகள், நேர்மையினத்துடனும், ஏமாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் விதத்திலும் அமைந்த சிலஎழுத்தாளர்களின் விமர்சனங்கள். இவற்றைப் பற்றி அந்தக் கடிதத்தில் சு.ரா. எழுதியிருந்தார். எனது கடிதத்துக்கு நன்றி தெரிவித்த அவர் இந்தத் தொடர்பு மேலும் நீடிக்க வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இந்தக் கடிதம் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷத்தை அளித்தது. கடிதத்தின் அந்த மென்மையான தொனி அவர்மீது மிகுந்த மரியாதையை ஏற்படுத்தியது. அந்தக் கடிதத்தை நண்பர்களுக்கெல்லாம் வாசிக்கக் கொடுத்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். நான் கடிதம் எழுதுவதும் அதற்கு அவர் பதிலெழுதுவதும் இடையில் நான் சும்பகர்ணத் தூக்கத்தில் அவ்வப்போது ஆழ்ந்துவிடுவதும் அவர் மீண்டும் தன் கடிதத்தால் என்னைத் தட்டி எழுப்புவதும் நான் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு பதில் கடிதம் அனுப்புவதுமாக எங்கள் தொடர்பு வலுப்பெற்றுக் கொண்டு வந்தது.

சு.ரா.வின் 'அக்கரை சீமையிலே', 'பிரசாதம்', 'திரைகள் ஆயிரம்' ஆகிய சிறுகதைகளைப் படித்திருந்த எனக்கு அவரின் இன்னொரு பரிமாணத்தைப் புரிய வைத்தது 'பல்லக்குத் தூக்கிகள்' தொகுப்பு. நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் அவரால் எழுதப்பட்ட அந்தத் தொகுப்பின் கதைகளில் அவருடைய புத்துயிர்ப்பை நான் உணர்ந்தேன். தன்னுடைய குறிப்பிட்ட சில அம்சங்களுக்காக சேர்ந்திருந்த வாசகர்கள் அவருடைய மனக்கண்களிலிருந்து மறைந்து போனதற்கான தடயங்களை அந்தக்கதைகள் கொண்டிருந்தன. எல்லை விரிந்தும், அகன்றும் சென்று கொண்டிருந்த என் வாசிப்புப் பயணத்தில் என் அக உலகத்துக்கு மிகவும் நெருக்கமான இரண்டுகதைகள் அங்கே இருந்தன.

ஒன்று 'அழைப்பு'.

மற்றையது 'போதை'

இதே போன்று அவர் மீதான என் மதிப்புக்கு அவர் மொழி பெயர்த்த மலையாளநாவலொன்றும் காரணமாக இருந்தது.

சு.ரா. தகழி சிவசங்கரன்பிள்ளையின் இரண்டு மலையாள நாவல்களை மொழி பெயர்த்திருக்கின்றார்.

ஒன்று, 'தோட்டியின் மகன்'. மற்றது, 'செம்மீன்'.

தோட்டியின் மகன் என்னை அவ்வளவாகக் கவராவிட்டாலும் கூட செம்மீன் தந்த அனுபவம் முற்றிலும் வேறானது. மொழிபெயர்ப்பு என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தாத சு.ரா.வின் அதிசிரத்தை மிக்க உழைப்பை, அக்கறையை அங்கே காணமுடியும். நாவலின் உருக்கத்தை மொழி வழியாக இடம்பெயர்க்க சொற்கள் மாத்திரமல்ல, ஒரு படைப்பு மனமும் தேவைப்படுகின்றது என்ற உண்மைக்கு செம்மீன் ஓர் எடுத்துக் காட்டு.

சு.ரா.வுக்கும் எனக்கும் பொருந்திப் போகக்கூடிய இன்னும் சில விஷயங்கள் இருந்தன.

ஒரு பொதுப்புத்தியுடன் ஒத்தோட மறுக்கின்ற மனநிலை. பாசாங்குகளை எள்ளிநகையாடுகின்ற குணாதிசயம், கலை-இலக்கியப் போலித் தனங்களுடனான முரண்பாடு....என சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

அவருடைய கவிதை ஒன்று இப்படி ஆரம்பிக்கும்.

‘மேற்கே

ரொமென்டிஸிசம்

நேச்சுரலிசம்

ரியலிசம்

அப்பால்

இம்பிரசனிசம்

என் மனைவிக்கு தக்காளி ரசம்...’

.....

சு.ரா. அறிவுஜீவித்தனமான எழுத்துகளுக்கு, இஸங்களுக்கு, எதிரியா? இந்த மனப்போக்கு ஆரோக்கியமானதுதானா என்ற கேள்விகள் அவரை நோக்கி எழுப்பப்பட்டிருக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

இந்த ‘இஸங்கள்’ மீதான பரிகாசத்துக்கு, சலிப்புக்கு இரண்டு காரணங்கள் இருக்கக் கூடும்.

ஒன்று, அவற்றைக் கிரஹித்தறிவதில் ஒருவருக்கு உள்ள இயலாமை. மற்றையது பாசாங்கான முறையில் ஓர் படைப்பில் இந்த இஸங்கள் பிரயோகிக்கப படும் சூழல்.

சு.ரா.வின் பரிகாசமும், சலிப்பும் இந்த இரண்டாவது வகையை சேர்ந்தவை.

ஓர் இலக்கியவாதி மீதான மதிப்பை வெறும்கடிதங்களும், சந்திப்பும் அனுபவங்களும், உரையாடல்களும் மாத்திரம் உருவாக்குபவை அல்ல. சு.ரா.வின் விஷயத்திலும் அவருடைய படைப்புகள், பேட்டிகள், அவர் பற்றிய செவிவழி செய்திகள் என்பவை உருவாக்கிய சித்திரம் என்னைப் பொறுத்த வரையில் முக்கியமானது.

சுமார் 37 வருடகால இலக்கிய உலகஅனுபவத்தில் ஓரளவு மோப்ப உணர் திறன் எனக்கு வாய்த்திருக்கிறது. சில எழுத்தாளர்களின்

வாசற் கதவைத் தட்டத் தோன்றுகின்றது. சில எழுத்தாளர்களைக் கண்டால் வாசற்கதவை சாத்தத் தோன்றுகின்றது. அல்லது ஒதுங்கத் தோன்றுகிறது.

சு.ரா.வை ஒருநாள் நேரில் சந்தித்தேன்.

3

நான் கடந்துவந்த பாதையில் 1990 என்பது மறக்கமுடியாத வருடம். மனிதப்படுகொலைகளைப் பார்த்து, அந்த அதிர்வில் மனமும் உடலும் நடுங்கிக்கொண்டிருந்த காலம் அது. தெருநாய்கள் மனித சடலங்களின் பாகங்களை சர்வ சாதாரணமாக கவ்விச்சென்ற பயங்கர சூழல். ஓட்டமும், அலைச்சலுமாக ஊர்விட்டு ஊர் ஓடிக்கொண்டிருந்தேன். துப்பாக்கி வேட்டுகளின் ஓசை. தலைதாழ்ந்த அவமானம். இவற்றால் கொடுகிப்போய் இருந்தேன். ஒரு பல்லியாய், புழு பூச்சியாய் ஆகி பதுங்குவதும், ஊர்வதுமான வாழ்க்கை. நிகழ்காலம் நெருப்பின் மீது. எதிர்காலமோ இருட்டு.

தற்காலிகமாக தமிழ்நாட்டுக்கு இடம்பெயர்ந்தால் என்ன என்று ஒரு கட்டத்தில் யோசனைவந்தது. இந்த நிலைமையில் ஆலோசனை பெற சுந்தர ராமசாமியையே கடிதம் மூலம் அணுகி இருந்தேன். உடனே பதில் வந்தது. எதனைப் பற்றியும் யோசிக்காமல் நாகர்கோயிலுக்கு உடனே வந்துவிடும் படி அவர் அழைத்திருந்தார். அதன் முன்னோட்டமாக நான் மட்டும் முதலில் நாகர்கோயில் சென்று அங்கு வசிப்பதற்கான வசதி வாய்ப்புகளை அறிந்து வருவதெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

1990 செப்டெம்பரில் திருவனந்தபுரம் வழியாக ஒரு மதியவேளை நாகர்கோயில் சென்றேன். முதல்தடவையாக சு.ரா. அவர்களை நேரில் சந்தித்தேன். வாசல்நிலை தட்டும் உயரத்தைக் கொண்ட கம்பீரமான தோற்றம் கொண்ட அவர் என் கையைக் குலுக்கி அன்புடன் வரவேற்றார். பின்னாட்களில் புகைப்படங்களில் மீசை, தாடியுடன் காணப்பட்டதைப் போலல்லாமல். மொழுமொழுவென சவரம் செய்த முகம்.

சில வாரங்கள் அவருடைய அவுட் ஹவுசில் தங்கி இருந்தேன். குடும்பம் ஓரிடமும், நான் வேறிடமுமான என் மனத்தத்தளிப்பை அந்த நாட்களில் என்முகம் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது. என்னுடைய அந்த முகபாவம் அழியாத சித்திரமாக அவருடைய நெஞ்சில் பதிந்து

போயிருக்கவேண்டும். ஏனெனில் பின்னாட்களில் தான் சந்தித்த ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் சிலரிடமும், எனக்கு எழுதிய கடிதங்கள் வாயிலாகவும் என் 'முகபாவ முன்னேற்றம்' குறித்து அறிந்துகொள்வதில் மிகவும் அக்கறை காட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

நான் அங்கு தங்கியிருந்த காலத்தில் பகல்பொழுதுகளில் எழுத்து வேலைகளில் அவர் மும்முரமாக இயங்கிக்கொண்டிருப்பார். 'குழந்தைகள்-பெண்கள்-ஆண்கள்' நாவலை தன் உதவியாளரைக் கொண்டு தட்டச்சு செய்வித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த சுற்று வட்டாரத்தில் பகல்பொழுதுகளில் நான் சென்றுபார்க்கக் கூடிய இடங்களை அவர் சிபார்சு செய்வார். அதன் படி தக்கலை, முட்டம், கன்னியாகுமரி உட்படப் பல இடங்களுக்குப் போய் வந்திருக்கின்றேன்.

இரவானதும், வாகன ஓசைகள் குறைந்த அமைதியான சூழலில் அவரும் நானும் பேசிக்கொண்டிருப்போம். இப்போது யோசிக்கும்போது ஜே.ஜே. என்ற ஆளுமையின் முன்னால் பாலு என்ற எழுத்தாளன் உட்கார்ந்திருக்கும் அவருடைய நாவலின் காட்சி மனதில் தோன்றும். அவருடன் உரையாடுவது என்பது சந்தோஷம் தரும் ஒன்று. 'குருத்துவம்' மேலோங்கிய உபதேசத்தை, அறிவுரையை, சுய புராணத்தை அவரிடம் நான் பெற்றதில்லை. நம்மை அப்படியே ஒப்புவிக்கத் தோன்றும் மனதுக்கு நெருக்கமான உரையாடல் அது.

நல்ல சிறுகதைகள் என்பவை ஒரு வகையில் கவிதைகள்தான் என அவர் அழுத்தந்திருத்ததாக சொல்வார். தமிழ்நாட்டின் சாபக்கேடு தங்களுக்கு சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாத துறைகளில் சிலர் தங்களை விற்பன்னர்களாக காட்ட முயல்வது என்பார். சினிமா மயப்பட்ட தமிழ்நாட்டின் பாமரசனை அவருக்கு வெறுப்புரைத் தந்தது. மு. தளையசிங்கம் மீது அவர் மிகவும் மதிப்பு வைத்திருந்தார். உரிய முறையில், சீரான காலஒழுங்கில் அவருடனான கடிதப் போக்குவரத்தைப் பேணாதது தன்னுடைய துரதிருஷ்டம் எனக் கூறி அவர் வேதனைப் பட்டார். கிருஷ்ணன்நம்பி, மௌனி ஆகியோருடனான தன்னுடைய அனுபவங்களை சுவாரஸ்யம் ததும்ப நினைவு கூர்ந்தார்.

அவரிடமிருந்து விடைபெறும் ஒருநாள் வந்தது. சென்னைக்குக் கிளம்பும் காலைநேர ரயிலை நான் பிடிக்க வேண்டும்.

நான் சுமந்துவந்த என் கைப்பையை அவர் கட்டாயப்படுத்தி வாங்கிக் கொண்டார். அவர் என் கைப்பையை சுமப்பது என் மனதுக்கு சங்கடமாக இருந்தது. 'நீங்கள் என் விருந்தாளி' எனப் புன்னகையுடன் கூறி வாசல் வரை வந்து அனுப்பியது இன்றும் என் ஞாபகத்தில் நிலைத்திருக்கின்றது.

ரயில்நிலையத்துக்கு சென்று ரயிலில் அமரும்வரை உச்சக்கட்டக் காட்சி ஒன்று பாக்கியிருப்பதை நான் அறியவில்லை. சு.ரா. வின் அவுட் ஹவுசைப் பத்திரமாகப் பூட்டி வழக்கமான என் மறதிக்குணத்தால் அதன் சாவியை என் காற்சட்டைப்பையில் போட்டுக் கொண்டு வந்திருந்தேன். ரயில் கிளம்ப சில நிமிடங்கள் இருக்கும் போதுதான் இதை அறிந்தேன். செல்லிடத் தொலைபேசி பழக்கத்தில் இல்லாத காலம்.

ஸ்டேஷன்மாஸ்டரிடம் பரபரப்புடன் ஓடிப்போனேன். நான் ஞாபக மறதியாக சுந்தர ராமசாமியின் வீட்டுத் திறப்பை எடுத்து வந்த கதையை அவரிடம் சொன்னேன். அந்த சாவியை உரியவர்களிடம் ஒப்படைக்க முடியுமா? என அவரிடம் கேட்டேன்.

"சுந்தர ராமசாமியா...யார் அது?" என்று நெற்றி சுருங்க அவர் யோசித்தார். "அவர் ஒரு பெரிய எழுத்தாளர்" என்றெல்லாம் விளக்கினேன். வீடு அமைந்திருக்கும் இடத்தையும் கூறினேன்.

மலர்ந்த முகத்துடன் "ஓ... சுதர்ஸன் டெக்ஸ்டைல் ஓனர்... அப்பிடிச் சொல்றதுதானே" என்று கூறிய படியே சாவியை வாங்கிக் கொண்டார்.

சொந்தஊரில் சரியாக அறியப்படாத ஓர்ஆளுமையை தூர தேசத்திலிருந்து ஒருவன் தேடிவந்த விந்தையை எண்ணி மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன்.

[எழுத்தாளர் சுந்தர ராமசாமியின் 80ம் ஆண்டு நிறைவையொட்டி தமிழ்நாடு, கன்னியாகுமரி-விவேகானந்த கேந்திரத்தில் 04.08.2011 அன்று இடம்பெற்ற நிகழ்வில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை]

நீலாவணன் கவிதைகள்

இந்த மண்ணின் பெருமைக்குரிய அடையாளங்களில் ஒருவரான கவிஞர் நீலாவணன் என்னுடைய நெருங்கிய உறவினர். ஆனால் அவர் என்னுடைய உறவினராக அல்லாமல், ஒரு கவிஞராகவே என்நினைவுகளின் பாதையில் அறிமுகமாகிறார்.

பொங்கலோ, புத்தாண்டோ என சரியாக ரூபகமில்லை. அது என்னுடைய சிறுபராயம். பனித்தூறல் புல்வெளியை நனைக்க ஆரம்பித்திருந்த முன்னிரவு நேரம். முன்னால் இருக்கும் தலைகள் கலைநிகழ்ச்சிகள் நடக்கும் மேடையை மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவ்வப்போது அசையும் தலைகளின் புண்ணியத்தில் வெளிச்சமயமான மேடை தெரிகின்றது.

அங்கே ஒருவர் கவிதை பாடிக் கொண்டிருக்கின்றார். ஒலிவாங்கியின் முன்னால் நிற்கும் அவர் வளைந்தும், நெளிந்தும், சுழன்றும் கவிதை பாடிக்கின்றார். அப்போது எனக்கு கவிதையில் லயிக்கும் வயசல்ல. அன்று மேடையேறவிருந்த சரித்திரநாடகம் ஒன்றுக்காகவே, அங்கே வந்திருந்தேன். ஈயஉறையிட்ட அட்டைக்கத்திகளுடன் சரித்திரநாயகர்கள் மோதுவதைப் பார்க்க மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். அந்தநாடகத்தைப் பார்க்க விடாமல் ஒரு திரை போல் மனிதரொருவர் குறுக்கே நிற்கிறாரே என்பது என்னை சலிப்பின் எல்லைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விட்டது.

முன்னால் இருப்பவரிடம் 'இந்த ஆள் யார் ஐயா?' என்று கேட்டேன்.

'இவர்தான் நீலாவணன்' என்றார் அவர். அப்போதெல்லாம் கவிஞர்கள் தங்கள் பெயர்களுக்கு முன்னால் நாவாணன், வாய்வாணன், கவிச்சிங்கம், கவிச்சிறுத்தை என்றெல்லாம் சூட்டிக் கொண்டதில்லை.

'ஓ! அப்படியா?' என்றேன். நீலாவாணன் என்ற பெயர் முதல்

முதலாக என் மனதில் பதிவான தருணமும் விதமும், இதுதான்.

பின்னர் நான் ஆறாம்வகுப்புப் படிக்கும் போது நீலாவணனை சற்று நெருக்கத்தில் கண்டேன். என்னையும் அவருடைய புதல்வரான எழில் வேந்தன், மற்றும் ஜெகநாதன் ஆகியோரையும் கல்லடி சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் சுபநேரம் பார்த்து, எங்கள் பெற்றோர் சேர்த்து விட்டிருந்தார்கள். சாரதா ஹொஸ்டலில் எங்களுக்கு இடம் ஒதுக்கப் பட்டிருந்தது. அப்போது ஒரு தந்தையின் தோரணையுடன் தென்பட்ட நீலாவணனுடன் நெளிந்தபடி சில வார்த்தைகள் பேசியதாக ஞாபகம். மற்ற இருவருக்கும் சுப நேரம் சரியாக வேலை செய்தது. நானோ ஒரு வாரத்தினுள் வெற்றிகரமாக ஹொஸ்டலிருந்தும், வித்தியாலயத்திலிருந்தும் தப்பி ஓடி வந்து விட்டேன்.

எனக்கு ஏழரைச் சனியன் தொடங்கும் காலமென்று 'ஜாதகத்தில்' கணித்திருந்த எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில்தான் இலக்கியக்கூட்டங் களுக்கெல்லாம் போக ஆரம்பித்தேன். டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் கல்முனைக்கு வந்த போது கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் கூட்டமொன்றை ஒழுங்கு செய்திருந்தது. பின்வரிசையில் போய் அமர்ந்தேன். அன்றைக்கு அவர் ஆக்ரோஷமாக உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது நீலாவணன் கல்முனைப் பிரதேச இலக்கியத்தின் மையப் புள்ளியாக மாத்திரமல்ல கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஸ்தாபகராகவும் தலைவராகவும் கூட இருந்தார்.

கன்றுக்குட்டிகளும் கண்விடுக்காத பூனைக்குட்டிகளும், கோது தகர்த்து அப்போதுதான் வெளியே வந்த கோழிக்குஞ்சுகளும் அவரை சுற்றிச்சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தன.

எனக்கும், கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்துக்கும் அப்போது எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை. ஆனால் ஓர் எழுத்தாளராகும் ஆசை இருந்தது. ஒருகதையை எழுதிவிட்டேன். கதையின் தலைப்பு 'இந்த முல்லைக்கும் ஒரு தேர்!' அப்போது நான் (ஜி.சி.ஈ-சாதாரணதரம்) படித்துக் கொண்டிருந்தேன். இந்தக் கதையை நீலாவணன் அவர்களிடம் படிக்கக் கொடுத்து, அவருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து விடவேண்டும் என ஆசைப்பட்டேன்.

இருவருக்கும் பொது உறவினராக இருந்த கேதார் மாமா என்னை அவரிடம் அழைத்துச் சென்றார். பக்கத்தில் இருந்த விஷ்ணுகோயில்

மணியோசை ஒலிக்கும் வேளை பார்த்து நான் மிகவும் பயபக்தியுடன் என்னுடைய கதையை இரு கைகள் கொண்டு நீட்டினேன். அவர் அதை வாங்கிப் பக்கத்தில் வைத்து விட்டு "கோப்பியைக் குடியுங்க" என்றார். விடைபெறும் தருணம் வந்தபோது நீலாவணன் என் தோளில் தட்டி 'படித்து விட்டு கட்டாயம் அபிப்பிராயம் சொல்கிறேன்' என்றார்.

அந்தக்கதை மீண்டும் கேதார் மாமா அவர்களின் வழியாக ஒரு நாள் என் கைக்கு வந்துசேர்ந்தது.

'என்ன சொன்னார் நீலாவணன்?' என்று ஆவலுடன் கேட்டேன்.

'ம..ம்..நன்றாக இருப்பதாகச் சொன்னார்' என சுருக்கமாகப் பதிலளித்து விட்டு கேதார் மாமா சென்று விட்டார். மெடிக்கல் ரிப்போர்ட் கிடைக்காத நோயாளியின் நிலையில் நான் தவித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

கதை பற்றிய நீலாவணன் அவர்களின் அபிப்பிராயத்தை என் தாய் மாமன் வாயிலாக பிறகொரு நாள் நான் அறிய நேர்ந்தது.

வழக்கமான என் கிறுக்குத்தனம் காரணமாக ஒரு நாள் உள்வீட்டு யுத்தம் ஒன்று மூண்டு விட்டது. என் மாமா அப்போது பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு சொன்னார் 'நீலாவணன் உன் கதையைப் படித்துவிட்டு அப்போதே சொன்னாரடா...நீ ஒரு வில்லங்கமான ஆளாம். கொஞ்சம் கவனமாக உன்னைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமாம்"

நான் முதன்முதலாக எழுதிய காதல்கதை சோகக்கதையான வரலாறு இது. இதன்பின்னர் நீலாவணனை நான் சந்தித்ததில்லை.

அவர் மறைந்து போன அதிர்ச்சியான செய்தியை 11.01.1975 அன்று கொழும்பு ஜனவேகம் அலுவலகத்தில் வைத்து நண்பர் மீலாத்கீரன் மூலம் அறிந்தேன்.

அந்த இழப்பின் ஆழத்தையும், வெற்றிடத்தையும் அப்போது நான் சரியாக உணரவில்லை. ஏனெனில் நான் அவருடைய தோட்டத்துக்கு வெளியில் பூத்த ஒரு பூ. அவருடைய பண்ணைக்கு வெளியே வளர்ந்த சிறு கன்று.

பின்னாட்களில் அவருடைய கவிதைகள் மூலமாக அவருடைய ஆற்றல் பற்றிய சரியான சித்திரம் எனக்குக் கிடைத்தது.

அவர் மறைந்த அடுத்தவருவும் அவருடைய கவிதைகள் அடங்கிய 'வழி' தொகுப்பு கல்முனை மெதடிஸ்தமண்டபத்தில் வெளியானது.

எல்லாமும் ஒன்றல்ல

அப்போது நான் வெஸ்லி உயர்தரப் பாடசாலையில் ஜி.சி.ஈ.(ஏ.எல்) படித்துக் கொண்டிருந்தேன். திரு,யோகம் வேலுப்பிள்ளை எங்கள் அதிபர். வெள்ளை ஷேர்ட், வெள்ளை லோங்ஸூடன் சில சமயங்களில் எங்கள் வகுப்பறைக்குள் நுழைந்துவிடும் போது திகில்படம் பார்க்கும் நிலைக்குப் போய்விடுவோம். அவருடைய முகத்தில் சிரிப்பைப் பார்த்த வர்கள் கடுந்தவமியற்றி வரம் பெற்று வந்தவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

ஒருநாள் கடைசிப் பாடவேளையில், இளநீல அட்டைகொண்ட நீலாவணனின் 'வழி' கவிதைத்தொகுதியுடன் யோகம் வேலுப்பிள்ளை சேர் வகுப்பினுள் நுழைந்தார்.

வகுப்பில் நள்ளிரவின் மயான அமைதி.

'இங்கே யாராவது கவிஞர் நீலாவணனைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? அவருடைய கவிதைகளைப் படித்திருக்கிறீர்களா?' எனக்கேட்டார்.

நான் பெருமையுடன் கையை உயர்த்தினேன்.

'ஓ! வெரி குட்.. இங்க வாரும்.. உமக்குப் பிடித்த கவிதை ஒன்றை வாசித்துக் காட்டும்' என்று கூறி புத்தகத்தை நீட்டினார்.

நான் வாசிக்க ஆரம்பித்தேன்.

'மண்ணிடை இரவுக் கன்னியின் ஆட்சி

இன்னும் தேயவில்லை - இளம்

தென்னையின் ஓலை பண்ணிய இன்பப்

பாட்டுகள் ஓயவில்லை

என் கடை வாயில் உன்னிதழ் ஊட்டிய

ஈரம் காயவில்லை- எழில்

மின்னிடும் என்றன் மென்முலை தானும்

பின்னே சாயவில்லை..'

உடனே யோகம் வேலுப்பிள்ளை சேர் என்னை ஒருதரம் உற்றுப்பார்த்தார். நான் 'சுடன் ப்ரேக்' குடன் நிறுத்திக் கொண்டேன்.. அந்தப்பார்வை 'மென் முலை'யைத் தாண்டி முன்னே செல்ல என்னை அனுமதிக்கவில்லை.

என்னிடம் தாழ்வான குரலில் 'ஐ சே. இது நல்ல கவிதைதான்...

ஆனால் வேறொரு கவிதை இந்தத் தொகுதியில் உனக்கு அகப் படவில்லையா ?' எனக் கேட்டார்.

நான் என்விதியை நொந்தபடி தொகுதியில் இருந்த மற்றொரு கவிதையை வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். இது முந்திய கவிதையின் 'கூடப் பிறந்த தங்கை' என்பதை வாசிக்கும் போதுதான் அறிந்தேன்.

'தளிருடலை நெளியாதே
தயவு செய்து சிரியாதே
மேலாடை
கிழி யுமெனின் எறிவாய், என்
ஹிருதயமும் அது போலா ...?
நிமிராதே!

விழி கணையின் விசையினில் விண்
வெளியிலெனை எறியாதே
மறுகாலும்
தளிருடலை நெளியாதே
தயவு செய்து சிரியாதே !
உபகாரம்.

விரல் நுணிகள் சுவையாதே
வெகுளி எனக் குழையாதே

புயலூடோர்
சிறு படகை நுழையாதே
சுழியில் விழ நகையாதே

சுனையூறல் பருக எனை அழையாதே
பகடிகளும் மொழியாதே
விதியோடும்
பொருத எனை பணி யாதே..

பொறு..உயிரைத் திருகாதே!
உபகாரம்!'

வகுப்பு அன்று கலைந்து விட்டது. ஆனால் நீலாவணன் மனதில் அப்போதிருந்து நிலைத்து விட்டார்.

நீலாவணன் என்னை மிகவும் வியப்பூட்டிய ஒரு கவிதை ஆளுமை.

அவருடைய மொழிவீச்சும், கற்பனை வளமும் அலாதியானவை. அவர் பாணியில் எழுதமுயன்ற பல கார்பன் கவிஞர்களை நான் பின்னாட்களில் கண்டிருக்கின்றேன். ஆனால் காலம் அவர்களுடைய சுவர்களின் வர்ணப்பூச்சுகளை சாயம் போகச் செய்துவிட்டது.

அவரை பலவிமர்சகர்களும் தத்தமது பார்வைக் கோணங்களுக்கு அமைவாக ஆராய முற்பட்டிருக்கிறார்கள். சில மு.பொன்னம்பலம் அவரை ஓர் ஆத்மார்த்தவாதியாகக் காண முயல்கின்றார். பேராசிரியர் மௌனகுருவோ நீலாவணன் காலக்கிரமத்தில் சமூக விமர்சனப் பாங்கு கொண்ட அரசியல் கவிதைக்குள் வந்து சேர்ந்ததாகக் கூறுகின்றார். இவையெல்லாமே அபத்தமான பார்வைகள். ஒரு சிட்டுக்குருவியின் உடற்பாகங்களைத் தனித் தனியாக ஆராயும் முயற்சி. ஒரே காலகட்டத்தில் பல் வேறு போக்குகளையும் பிரதிபலித்த சுதந்திரமான கவிஞனாகவே அவரை நாம் பார்க்க வேண்டும்.

தமிழின உணர்வுமிக்க அவர் தமிழ்க்கட்சிகளால் கண்டுகொள்ளப் பட்டதற்கு எந்தத் தடயமுமில்லை. மிகையுணர்ச்சிக் கவிஞர்களுக்கு வழங்கிய ஆதரவுக் கரத்தை அவருக்கு நீட்டியதில்லை. நீலாவணனும் எந்தப் பிரதிபலனையும் எதிர்பார்த்ததாகவும் தெரியவில்லை. இந்த அம்சம்தான் நீலாவணன் மீதான மரியாதையை அதிகரிக்கின்றது. எந்த அவரை எந்த சித்தாந்தமோ கோட்பாடோ முடக்கிப் போடவில்லை. அவருடைய சிந்தனையும் உணர்வும் சிருஷ்டிப் புலம்சார்ந்தே இருந்தது. தீர்ப்புக் கூறும் எந்த விமர்சனத்தையும் அவர் தன் வாழ்நாளில் பொருட் படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. தீர்ப்புக் கூற வருபவன் எப்போதும் சில நியம அளவு கோல்களுடன் வருகிறான். ஆனால் அந்த நியம அளவுகோல்கள் எந்தவொரு சிறந்த படைப்பாளியையும் கட்டுப் படுத்த முடியாது. நீலாவணனும் அத்தகைய ஒருவர்.

கவிதை வாசிப்பு என்பது தரும் பரவசஉணர்வை அறிய நம் மூத்த கவிஞரான, இந்த மண்ணின் மாபெரும் அடையாளமான நீலாவணனை நாம் வாசிக்க வேண்டும்.

நீலாவணனையும் இதர முன்னோடிக் கவிஞர்களையும்
படிக்காமலேயே இடஒதுக்கீடு கோருகின்ற இன்றைய இளம் கவிஞர்களுக்
கான கோரிக்கை இது.

'தோடம் பழச் சுளை போல் தொங்கும் நிலவொளி' என்பார் அவர்.

குறு மணல் மீது கொண்டால் தவழ்ந்த
சுவடும் மாறவில்லை
புறவுகள் வந்து குறுநடை கொண்டு
கோலம் கீறவில்லை
இரவின் 'அம்மிக் குருவிகள்' இன்னும்
இல்லம் சேரவில்லை- என்னை
இடை வெளி இன்றி இறுக அணைத்த
இதமும் தூரவில்லை .

என்று ஒரு மனச் சித்திரத்தை அவர் வரைந்து காட்டுவார்.

'அரவம் என நெடிய

இரவு வருகின்றதே..' என அவரால் கிளர்ச்சியூட்ட முடியும்.

'பாலை வழி போகையிலுன் நினைவு குடையாகும்' என்று கூறுவார்.

'ஏன் கடலே இரைகின்றாய்

இன்றுனக்கும் சம்பளமா' என ஹாஸ்யம் பண்ண அவருக்குத்
தெரியும்.

'பொன் மெத்தை போல்

கால் புதையும் கடலோர மண்ணின் மடியில்' என நிலக் காட்சி அவர்
எழுத்தில் உயிர் பெற்றிருக்கின்றது.

'துயில்', 'பனிப் பாலை'... இவையெல்லாம் அவருடைய மகத்தான
சிருஷ்டிகள்.

யோகம் வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் என்னை நடு வழியில் தடுத்து
நிறுத்திய அந்தக் கவிதையின் முத்தாய்ப்பு இவ்வாறு அமையும்.

'உன்னைத் தேடித் தேடி ஆழிக் கரையில் ஒரு பெண் வாடுகிறாள்..'

இது 1961 இல் நமது நீலாவணன் எழுதிய, மனதில் பதிந்த வரி.

1962ல் 'காத்திருந்த கண்கள்' என்றொரு திரைப்படம் வெளி வருகின்றது. அதில் கண்ணதாசன் எழுதுகின்றார்.

'ஓடம் நதியினிலே.. ஒருத்தி மட்டும் கரையினிலே..'

கண்ணதாசனை நாம் வியப்போம். அரியாசனத்தில் வைத்துக் கொண்டாடுவோம். ஆனால் நம் முற்றத்து மல்லிகையை மட்டும் நூதனசாலைக்கு அனுப்பி விடுவோம்.

[மறைந்த கவிஞர் நீலாவணனின் 'ஒத்திகை' கவிதைநூல் வெளியீட்டின் போது, 30.06.2012 அன்று கல்முனை கத்தோலிக்க மண்டபத்தில் ஆற்றிய உரையின் கட்டுரை வடிவம்.]

வீ.ஆனந்தன்: அகாலத்தின் அழைப்பு

ஆனந்தன் மறைந்து போய்ப் பல ஆண்டுகள் ஆகி விட்டன.

காரணம் தெரியாமலேயே போரில் பலியான சாமான்யர்களில் ஆனந்தனும் ஒருவன். அவன் கவிஞன் என்றோ வத்சலாவின் அன்புக் கணவன் என்றோ துப்பாக்கிகளுக்குத் தெரியாது. புலிகள்-அரசு படையினரின் மோதலுக்கு நடுவே சிக்கி மாண்டு போன பஸ் பயணிகளுள் ஒருவனாக ஊடக செய்திகளில் இடம்பெற்று 'மறைந்து' போனான்.

அந்த துரதிருஷ்டம் நிகழ்ந்த 1995 இன் டிசம்பர் மாதமும், 5ம் திகதியும் எனக்கு இன்னமும் ஞாபகமிருக்கின்றது. அது ஒரு மழைக்காலம். மார்கழி மாதத்தின் ஈரப் பளபளப்பு மரஞ்செடி கொடியையெல்லாம் பற்றியிருந்த வருடத்தின் கடைசிப்பகுதி. ஓ.எல் .பரீட்சை எழுதிவிட்டு திரும்பிக் கொண்டிருக்கும் வெள்ளைச் சீருடையணிந்த பிள்ளைகள் நீர் சொட்டும் குடைகளுக்குள் தங்களை ஒடுக்கிக் கொண்டு வீடுகளுக்கு பாட்டம் பாட்டமாக விரைகின்றார்கள்.

எனது நகரம் குளிருக்கு கொடுகிக் கொண்டது போல் தோன்றுகிறது. கால் நடைகள் ஒதுங்குவதற்கு எங்கள் கடைத்தெருவில் இடமில்லை.

தேடி கடைகளின் வாசற் படிகளிலெல்லாம் மடக்கி சாத்தப்பட்ட குடைகள். கழற்றி ஒட்டிய ஈரமணலுடன் விடப் பட்ட பாதணிகள். கடைசிப்பந்திகள் வாசல்களில் நின்று வீதியை வேடிக்கை பார்ப்பின்றனர். அப்படி ஒரு பொழுதில்தான் மழையின் தூதுவன் போல் ஆனந்தன் அவசர அவசரமாக என் பணியிடத்துக்கு ஓடி வந்தான்.

தொழில் நிமித்தம் அவன் தினசரி சம்மாந்துறைக்கும், மட்டக் களப்புக்குமாக 112 கிலோமீற்றர் பயணம் செய்யும் ஒருவன். அவன் தபால்காரனாக இருந்த போதும் அந்த சீருடைத் தோற்றத்துடன்

ஒருபோதும் தோன்றியதில்லை. அவன் பயணம் செய்யும் பஸ் சற்றுநேரம் தரித்து நின்று செல்லும் நிலையம் எனது நகரத்திலிருந்தது. அந்தப் 15 நிமிட இடைவெளிக்குள் அவர் என்னை சந்தித்து அவசரஅவசரமாக உரையாடிவிட்டு பஸ்ஸுக்கு மீண்டும் ஓடுவது ஒரு வழக்கமாகியிருந்தது.

டிசம்பர் 5ஆம் திகதியும் அவ்வாறே நிகழ்ந்தது. சிறிது பேசியிட்டு அவசர அவசரமாக விடைபெற்றுச் சென்ற அவரை வாசல்வரை சென்று வழி அனுப்பி வைத்தேன். அவர் கையசைத்தபடி சென்றார். அதுதான் அவருடைய கடைசி கையசைப்பு என்றோ, இறுதிச் சந்திப்பு என்றோ எனக்கு அப்போது தெரியாது. அடுத்த 45வது நிமிடத்தில் நிகழப் போகும் ஆனந்தனின் அகால மரணத்தைப் பற்றி எந்த அபசகுனங்களும் அறிகுறிகள் காட்டாமல் ஒளித்து விட்டன போலும்.

ஆனந்தன் இன்றைக்கு இருந்தால் எப்படியிருப்பான் என நான் அவ்வப்போது கற்பனை செய்வதுண்டு. அவன் 'அவராகி' இருப்பார். 66 வயதாகியிருக்கும். 10 ந் திகதிகளில் ஓய்வூதியம் பெறும் ஒரு முன்னாள் தபால்காரனாக இருந்திருப்பார். 'ஒருவர் மனதை ஒருவர் அறிய உதவும் சேவையிது' என்ற டி.எம்.எஸ்.ஸின் பாடல் வானொலியில் போகும் போது தன்னையறியாமல் அவர் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியிருக்கும். அவர் கடிதங்கள் விநியோகித்த சொறிக்கல்முனையின் மக்கள்- முக்கியமாக லேசாக அரும்பிய தாடியுடன் இருக்கும் எல்மோ ஃபாதர்- அவருடைய ஞாபகத்தில் வந்து போகக்கூடும். எண்ணெய் காணாத அந்தத் தலைமுடி இலையுதிர் காலத்து மரம் போல உதிர்ந்து ஏறுநெற்றி தோன்றியிருக்கும். மேலுதட்டை எப்போதும் மறைக்கின்ற அந்த அடர்த்தியான கறுத்த மீசை வெள்ளை வர்ணச்சாயத்தில் முக்கியெடுத்ததைப் போல் ஆகியிருக்கும். லேசாகத் தொப்பை போட்டிருக்கும். தாமரையையும், கணையாழியையும் தூக்கி திரிந்த கைகளில். இப்போது உயிர்மையோ, தீராநதியோ, காலச்சுவடோ, கல்குதிரையோ இருந்திருக்கும். ஆனாலும் கண்களில் அந்தத் கோவைப்பழச் சிவப்பு மட்டும் நிரந்தரமாகவே தங்கியிருக்கும்.

1974 இல் ஆனந்தனுடன் எனக்குப் பரிச்சயம் ஏற்பட்டது. அப்போது எனக்கு 18 வயது. காலரதம் என்ற பெயரில் இலக்கிய இதழ் ஒன்றை அப்போது வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். முதலாவது இதழ் வெளிவந்த சில நாட்களில், ஒரு காலைவேளை எனது வீட்டின் வாசற் கதவைத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு ஒருவர் உள்ளே வந்தார். ஆடை

அலங்காரங்களில் அவ்வளவு அக்கறை கொள்ளாத தோற்றம். குடிகாரர்களுக்குரிய சிவந்த கண்கள், எண்ணெய்யைக் கண்டு பல மாதங்களாகிப் போன தலைமுடி. குள்ளமான தோற்றம். கறுமுறுவென்ற அடர்த்தியான மீசை.

என் அனுமதியை எதிர்பார்க்காமலேயே உரிமையுடன் கூடத்தி விருந்த இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டு பளிர் என்ற சிரிப்புடன் "நான் ஆனந்தன்" என்றார்.

முன்பின் பரிச்சயம் அற்ற அவருடன் என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் நான் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தேன். அவருடைய சிவந்த கண்களைப் பார்த்த நான் அவர் 'தண்ணியடிப்பதற்காக 'ரூபா கேட்டு வந்த ஒருவர் என்ற மனப்பதிவுக்குள்ளும், அனுமானத்தினிலும் சிக்கியிருந்தேன். அவருக்குப் பணம் கொடுக்காமல் சாமர்த்தியமாக சமாளித்து அனுப்புப் உரையாடலின் வாக்கியங்களை மனதுக்குள் ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

என்ன முட்டாள்தனமான முற்கணிப்பு.

ஆனந்தன் என்ற அந்த அசாதாரண மனிதன் என்னிடம் அன்று கேட்டது இதைத்தான்.

"என்னைத் தெரியாதல்லவா? உங்கள் காலரதம் கிடைத்தது. என்னோடு சம்மாந்துறைக்கு நீங்கள் வந்தால் இன்னும் சில பிரதிகளை விற்றுத்தர முடியும்"

அன்று தொடங்கிய நட்பு இறுதி வரை தொடர்ந்தது. ஆனந்தன் நாளடைவில் என் வீட்டுக்கும் அம்மாவுக்கும் ஒரு பிள்ளை போலானான்.

ஆனந்தனின் திருமணம் நடைபெற்ற போது, ஒரு மாலை வேளையில் நானும் எழுத்தாள நண்பர்களுமாக சைக்கிள்களில் போனோம். அந்த நெடும்பாதையின் வழியில் ஆங்காங்கே நெல்மணிகள் சிதறிக்கிடந்தன. அறுவடை முடிந்தகாலம். வைக்கோல் வாசம் காற்றெங்கும் அலைந்தது. மருதார்க்கொத்தன் மணமக்களை வாழ்த்தி அங்கே கவிதை பாடினார். சிரிப்பும் பேச்சுமாய்ப் பொழுது கழிந்தது. நிலவெழும்பிய வேளை நாங்கள் விடைபெற்றோம். சைக்கிள்களில் திரும்பும் போது பெளர்ணமி நிலவின் பால் வெள்ளம் மாவடிப்பள்ளியின் வயல்களின் நடுவே உள்ள அந்த நேர்வீதியில் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

ஆனந்தனை நான் சந்தித்த ஆரம்பத்தில் அவர் மிகவும் கடுமையான, இறுக்கமும் கண்டிப்பும் கலந்த மார்க்ஸீய ஆதரவாளர். தான் வரித்துக் கொண்ட கோட்பாட்டுக்கு எதிரான எந்தப் படைப்பையும் அவர் ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. ஆனால் நானோ சாண்டிலியனில் இருந்து - தமிழ்வாணனுக்கு தமிழ்வாணனின் இருந்து - எல்லார்வீக்கு, எல்லார்வீயில் இருந்து புதமைப்பித்தனுக்கு, அங்கிருந்து ஜெயகாந்தனுக்கு, அதிலிருந்து சுந்தர ராமசாமிக்கு, பின்னர் அசோகமித்திரனுக்கு என நூல்களின் உலகத்தில் தத்தித் தத்திச் சென்று கொண்டிருந்த ஒரு தவளை.

'ஓர் உன்னதமான படைப்பில் 50 வீதம் உள்ளடக்கமும் 50 வீதம் உருவமும் இருக்க வேண்டும் என ஆனந்தன் சொல்வார். இது என்ன விசித்திரமான கலையின் கலவை என நான் குழம்பிப் போவேன்.

ஆனால் காலப்போக்கில் என்னுடைய வாசிப்புலகம் விரிவடையத் தொடங்கியதைப் போன்றே ஆனந்தனின் பார்வையிலும் விசாலம் ஏற்படுவதை உணரத் தொடங்கினேன். ஒரு கட்டத்தில் நாங்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வாசித்தோம் என்று சொன்னால் மிகையில்லை.

அவர் வானம் பாடிக் கவிதைகளை வெகுவாக சிலாகித்துச் சொல்வார். ஆனால் அவற்றில் பல என்னைப் பொறுத்த வரையில் வெற்று வரிகள், துணுக்குகள். உதாரணமாக,

'இரவில் வாங்கினேன்

இன்னும் விடியவில்லை' என்பது அந்த நாட்களில் அவரைப் பொறுத்த வரையில் அற்புதமான கவிதை. ஆனால் எனக்கோ அது சாதாரண வாசகம்.

பன்கர்வாடி, இலட்சிய இந்து ஹோட்டல், நீலகண்டப் பறவையைத் தேடி, சோரட் - உனது பெருகும் வெள்ளம், சம்ஸ்க்கார், சித்தார்த்தா, அழிந்தபிறகு, மண்ணும் மனிதரும், செம்மீன், அண்டைவீட்டார் போன்ற பல மொழிபெயர்ப்புகளைப் படித்துவிட்டு மணிக்கணக்கில் பேசியிருக்கின்றோம்.

ஆனந்தனுக்கு இரண்டு வகைகளில் முக்கியத்துவம் உண்டு .

ஒன்று, பரந்துபட்ட வாசிப்பறிவைக் கொண்ட அவர் ஒரு தேர்ச்சி பெற்ற போதகர் போல, பிரசங்கி போல இலக்கிய மேடைகள் தோறும் நவீன இலக்கியத்தை முன்னிறுத்தி இயங்கியவர் . பயிருக்கான விதை

களைப் பொட்டல் வெளியில் தூவியதற்கு ஒப்பான காரியம் அது என்பதை மட்டக்களப்பின் இன்றைய நவீன இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அறிவார்கள்.

இரண்டாவது, மலையாளப் படைப்புக்களை தமிழுக்கு மொழி பெயர்ப்பதில் அவருக்கிருந்த ஆர்வம் .

ஆனந்தன் மலையாள மொழியைக் கற்கவும், அம்மொழியில் வெளியான படைப்புக்களை மொழிபெயர்க்கவும் சிரத்தை எடுத்ததற்கான காரணங்கள் இவையாக இருக்கலாம்

ஆனந்தனை ஒரு காலத்தில் பாதித்த மாக்ஸீய தத்துவசார்பு கொண்ட எழுத்தாளர்கள் கேரளாவில் அதிகளவில் இருந்தார்கள். அத்தகைய இயல்பு கொண்ட தகழி, கேசவதேவ், பொன்னுன்னம் வர்க்கி போன்றோர் மீது ஆனந்தன் பிரேமை கொண்டவனாக இருந்திருக்கலாம்.

இன்னொரு காரணமாக மட்டக்களப்புக்கும், மலையாள மண்ணுக்கும் இடையே காணப்படும் நிலக்காட்சி, பேச்சு மொழி, உடை, உணவு முறை சார்ந்த ஒற்றுமைகளைச் சொல்லலாம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அந்த அரபிக் கடலோரத்து மலையாளக் கரைசார்ந்த வசீகரமான பிம்பங்கள்.

கடல், களப்புக்கள், குளிர் கொண்ட இரவின் காற்று, மீன்பிடிக்கிராமங்கள், படகுகள், உப்பங்கழிகள், கேரள சுந்தரிகள் அவர் மனதில் படைப்புக்களை மொழிபெயர்க்கும் எழுச்சியை அளித்திருக்கலாம்.

ஒரு தடவை நான் தமிழ் நாட்டுக்கு சென்ற போது தனக்காக வாங்கிவரும்படி அவர் கேட்டுக் கொண்ட ஒரே ஒரு பொருள் சலீல் செளத்ரியின் இசையில் வெளியான செம்மீன் திரைப்படப் பாடல்கள் அடங்கிய ஒலிநாடா.

அதே போல் பேராசிரியர் நுஃமான் அவர்கள் சிதம்பரம் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழத்தில் இருந்த காலத்தில் ஆனந்தன் அவரிடம் கேட்டுத் தருவித்தது தமிழுக்கான அர்த்தம் கொண்ட மலையாள அகராதி ஒன்று.

ஆனந்தன் மொழி பெயர்த்த மலையாளக் கதைகள் 'அலிபாபாவின் மரணம்' என்ற தலைப்பில் உயிர்மை வெளியீடாக வந்தது. பலத்த சிரமங்களின் மத்தியில் நண்பர் த.மலர்ச்செல்வன் இதை வெளிக் கொணர்ந்தார்.

ஆனந்தன் இருந்திருந்தால் இன்னும் சிறப்பான மொழி பெயர்ப்புகள் கிடைத்திருக்கக் கூடும். இலக்கியக் கூட்டங்கள் காரசாரமாக இருந்திருக்கும்.

நமக்குத்தான் கொடுப்பினை இல்லை.

[நண்பர் வீ.ஆனந்தன் அவர்களின் மறைவையொட்டி மட்டக்களப்பு 'மறுகா' இலக்கியவட்டம் மட்டக்களப்பு நூலகக் கேட்போர்கூடத்தில்..... அன்று ஏற்பாடு செய்த நினைவுப்பேருரை நிகழ்வின் போது ஆற்றிய உரையின் கட்டுரை வடிவம்.]

சண்முகம் சிவலிங்கம்: நினைவின் நிழல்

1974 இல் அவரை நான் முதன் முதலாக சந்தித்தேன். ஊரிலுள்ள எல்லோரும் அழைப்பது போல 'ஸ்டீபன் சேர்' என்ற பெயராலேயே அவரை நான் அறிந்து வைத்திருந்தேன். புரட்சிகரமான ஒரு மனிதர் என அவரைப் பற்றி பலரும் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். சொந்தமாக ஊருக்கு ஒரு சந்தை வேண்டும் என்பதற்காக அவரும், அவரைப் போன்ற சிலரும் தீவிரமாக முயற்சி செய்து கொண்டிருந்ததாகவும், விஞ்ஞானப் பட்டதாரி ஆசிரியரான ஸ்டீபன் வியாபாரிகளுக்கு உற்சாகம் ஊட்டும் விதத்தில், அவர்களுக்கு முன்மாதிரியாக ஊர் வீதிகளில் வியாபாரம் செய்ததாகவும் நான் அறிந்தபோது வியப்படைந்தேன்.

அப்போது எனக்குப் பதினெட்டுவயது. காலரதம் என்றொரு சிற்றிதழை நடத்தத் தொடங்கியிருந்தேன். அதன் முதலாவது இதழில் என் முதற்சிறுகதையான 'அந்தப் பார்வை அப்படித்தான் இருக்கும்' வெளியாகியிருந்தது.

இந்தக் கதை வெளிவந்து ஓரிரு வாரங்களில் நீண்ட உறையினுள் கொண்ட ஒரு கடிதம் எனக்கு வந்திருந்தது. கதையைப் பற்றிய பாராட்டுக் குறிப்புகளைக் வைக்கப்பட்ட ஸ்டீபன் சேரின் நீண்டதொரு கடிதம் அது. அந்தக் கடிதம் தந்த உற்சாகத்திலும், தைரியத்திலும் ஸ்டீபன் சேர் என்ற கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் வீட்டுக்கு ஒருநாள் சென்றேன். அன்போடு என்னை வரவேற்றுப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

ஆனால் அவருக்கும் எனக்கும் இடையே மிகவும் நெருக்கம் ஏற்பட்ட காலமாக 1975ஐத்தான் சொல்ல வேண்டும்.

1975 ல் நான் கொழும்புக்குச் சென்று வாழும்படியான சூழ்நிலை. இந்தத் தலைநகர வாழ்க்கைதான் எனக்குப் பல சாளரங்களை, வாசல்களைத் திறந்து விட்டன. சண்முகம் சிவலிங்கம் தன்னுடைய கல்விமானிப்

பட்டப் படிப்புக்காகவும், பாடநூலாக்க சபையின் உறுப்பினர் கடமைக் காகவும் கொழும்பில் தங்கியிருந்தார். இந்த சூழல் எங்கள் இருவரையும் ஒரே இடத்தில் குடியிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்கித் தந்தது.

கொழும்பு-6, ஹெவ்லொக் ரோடு, 602 /3 இல் இருந்த வீட்டின் மேல் மாடியில் எங்கள் அறை இருந்தது. எங்கள் அறையிலிருந்து வெளியே பார்க்கும்போது, மாநகரத்தின் அழகுமுகத்தில் ஒரு கோணல்வாய் போல புல்லும், புதரும் நிறைந்த வளவொன்று பக்கத்தில் கீழே தெரியும். அந்த வளவில் சிதிலமடைந்த ஒரு கட்டிடம். அருகிலிருந்த வீதி மிகவும் ஒடுக்கமானது. எதிரும், புதிருமாக வரும் வாகனங்கள் முன்னகர முடியாமல் பொறுத்துக் கொண்டு, ஹோரன் அடித்தபடி அடிக்கடி நிற்பதுண்டு.

கொழும்பு, ஹெவ்லொக் ரோட், 602 /3 இலக்க இல்லத்தையும், சசியையும் இப்போது நினைக்கும் போது இன்னொரு ஞாபகமும் வருகின்றது. எங்கள் வீட்டின் சொந்தக்காரி அதே வளவில் புறம்பானதொரு ஆடம்பரமான வீட்டில் குடியிருந்தார். இடையிடையே நரையோடிய நீண்ட கூந்தல் பெண் அவர். எலுமிச்சம் பழநிற மேனி. கனிவான தோற்றம். மாதாந்தம் நாங்கள் கொடுக்கும் 600 /= வாடகைப் பணத்தைப் பெறும்போது அந்தக் கனிவு மேலும் கூர்விட்டுப் பிரகாசிப்பதுண்டு. சசி அவருக்கு இட்ட பெயர் 'சீமாட்டி'.

எனக்கும், சீமாட்டிக்கும் இடையே தீர்வு காணமுடியாத ஒரு பிரச்சினை இருந்தது. சீமாட்டி தன் நாக்கின் கீழே புதைத்து வைத்திருந்த மிதி வெடியில் பாதம் பதியாமல் ஒவ்வொரு நாளும் தப்பி ஆயுளை நீடித்துக் கொள்வது அவ்வளவு லேசான காரியமாக இருக்கவில்லை. அந்த மிதி வெடியின் பெயர் ஆங்கிலம்.

மேலே அறையிலிருக்கும் எங்களுக்கு வரும் கடிதங்கள் எல்லாவற்றையும் காலையில் தபால்காரன் சீமாட்டியிடம் கொடுத்து விட்டுப் போய் விடுவான். அவற்றை விசாரித்துப் பெற்றுக்கொள்ளும் வேலையை சசி என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டார். சீமாட்டியிடம் போகும் போது எனக்கு உதறலாக இருக்கும், தன்னுடைய ஆங்கிலத்தைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கும் ஆய்வு கூட எலி போல சீமாட்டியின் பார்வையில் நான் ஆகியிருந்திருக்கலாம்.

கடிதம் வந்திருக்கிறதா என்பதை ஆங்கிலத்தில் எப்படிக்கேட்பது என சசி எனக்குச் சொல்லித் தந்திருந்தார். அவர் சொல்லித் தந்த 'Is there any letter for me?' என்ற வாசகத்தை மனமம் செய்தபடி 25 படிகளால் கீழிறங்கி சீமாட்டியிடம் செல்வேன். சிலவேளைகளில் 13 வது படி தாண்டும் போதே அந்த ஆங்கில வாக்கியம் மறந்து போய்விடும். திரும்பவும் படியேறி அவரிடம் போய்க் கேட்டுக்கொண்டு வருவேன். அப்போதெல்லாம் சசி என்னை ஒரு நமட்டுச் சிரிப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்.

ஆனால் இந்த சோதனைகளுக்கு மத்தியிலும் நான் கற்றதும், பெற்றதும் ஏராளம். வேலஸ் ஹொஸ்டலுக்கு அமைந்தது போன்ற நான்கு மதில்களுக்குள் வாழ்ந்து பழகிய எனக்கு வெளியுலகத்தின் காற்று முகத்தில் வந்து மோதியது இந்தக் காலத்தில்தான். சசியின் தூண்டு தலால்தான் நவீன நாடகங்கள், சிறந்த பிறமொழித் திரைப் படங்கள், நல்லநூல்கள் ஆகியவற்றுடன் பரிச்சயம் ஏற்பட்டது. லும்பினி, லயனல்வென்ட் அரங்குகளுக்கு என்னை அவர் அழைத்துச் சென்றிருக்கிறார். பணப்பற்றாக் குறையுடன் நாங்கள் இருந்தபோதிலும் சத்தியஜித் ரேயின் மீது இருந்த தீராக் காதலால் தலா ரூபா 500 /= கொடுத்து 'பதேர் பஞ்சலி' யைப் பார்க்க சவோய் தியேட்டருக்குப் போனதைப் போல் எவ்வளவோ அனுபவங்கள்.

எங்கள் அறை அந்த நாட்களில் இலக்கிய நண்பர்களால் நிரம்பி வழியும். நுஹ்மான், மௌனகுரு, சித்திரலேகா மௌனகுரு, சாந்தன், இமையவன், ஈழவாணன், தாசீசியஸ், சுந்தரலிங்கம், குப்பிளான் ஷண்முகன்... இப்படிப் பலர் சசியுடன் வந்து பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். இவர்களில் சிலருடன் மார்க்சீயம், இலக்கிய அழகியல் குறித்த விவாதங்களில் சசி இறங்கி விடுவார். இந்த விவாதங்களில் எனக்கு அவ்வளவு ஆர்வம் இருந்ததில்லை. இவர்களுக்கெல்லாம் தேநீர் தயாரித்துக் கொடுக்கும் பணி என்னுடையது. என் கைவிசேஷத்தைப் பெருமைப் படுத்தும் விதத்தில் எனக்கு 'தேநீர்த் தென்றல்' என்றொரு பட்டத்தை மௌனகுரு வழங்கியிருந்தார். யோசித்துப் பார்க்கும்போது இன்றைய 'டாக்டர், பேராசிரியர், சாமஸூ, இலக்கிய சாம்ராட்' பட்டங்களை விட அது பொருத்தமானதாகவும், சிறப்பானதாகவுமே தென்படுகின்றது.

சசி இரவில் நீண்டநேரம் விழித்திருந்து எழுதுவார் அல்லது

வாசிப்பார். சிலவேளைகளில் படுக்கையில் சாய்ந்தபடி சுவரை வெறித்துக் கொண்டிருப்பார். நான் சந்தேகத்துடன் சுவரைப் பார்ப்பேன். என் கண்களுக்கு எதுவும் புலப்படாது. ஒருநாள் வெளியே சென்று திரும்பிய நான் அவரது இந்தக் 'கூடு விட்டுக் கூடு பாய்ந்த' நிலையைப் புரிந்து கொள்ளாமல் 'ரூப்புத் தேரா மஸ்தானா' பாடலுக்கு சீட்டியடித்த படி தட்டாமல், கொள்ளாமல் அறைக்கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்துவிட்டேன். அவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும். என் முகத்தை நோக்கித் தண்ணீர் நிரம்பிய டம்ளர் ஒன்று வீசப்படுவதைக் கண்டேன். சற்றுக் குனிந்ததால் அன்று தப்பினேன். சுவரில் மோதிய டம்ளர் கீழே விழுந்தது. என் முகத்தில் கொட்டியிருக்க வேண்டிய தண்ணீர் சுவரால் வடிந்து கொண்டிருந்தது. வீசியவர் எதுவும் நடக்காத பாவனையில் மறுபுறம் திரும்பிக் கொண்டார். இது கொலை முயற்சியில்லையென்ற போதும் அன்றிரவு அங்கு தூங்குவதை என்னால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. உடனே அங்கிருந்து வெளியேறிய நான் என்னுடைய நண்பனொருவனின் அறையில் அடுத்து வந்த இரண்டு நாட்களையும் கழித்து விட்டு மூன்றாம்நாள் பயத்துடனும், தயக்கத்துடனும் என் அறைக்குள் மீண்டும் நுழைந்தேன். இந்த தடவை நான் சீட்டியடிக்க வழியில்லை. கதவைத் தட்ட மறக்கவழியில்லை. ஆனால் சசியோ புன்ன கையுடன் என்னை வரவேற்றார். "என்ன வரதர், இரண்டு நாட்களாக ஆளையே காணவில்லை..." என்றார்.

நானும் பதிலுக்குப் புன்னகைத்தேன். 'ரூப்புத் தேரா மஸ்தானா' வோடு உங்களுக்கு அப்படி என்ன விரோதம்' என்று கேட்க நினைத்தேன். ஆனால் முடியவில்லை. நான் உட்பட எழுத்தாளர்கள் பலரும், 'அழர்வ உயிரினங்கள்' என்பதைப் போகப்போகப் புரிந்து கொண்டேன்.

சசியின் படைப்பிலக்கியத்தின் அடித்தளம் மிகவும் பலமானது. அதற்காரணம் அவருடைய பன்முக வாசிப்பு. ஏட்டு வடிவத்தில் அவர் பழந் தமிழ் இலக்கியம் பயின்றிருக்கிறார். அதே வேளை நவீன தமிழ் இலக்கிய வாசிப்பும் அவரிடம் இருந்திருக்கின்றது. எழுபதுகளிலேயே அசோகமித்திரனின் 'கரைந்த நிழல்கள்' பற்றி, நீல பத்மநாபனின் 'தலைமுறைகள்' பற்றி, சிவராம காரந்தின் 'மண்ணும் மனிதர்களும்' பற்றி, க.நா.ச.வின் 'பொய்த் தேவு பற்றி இங்கே முதலில் அடையாளம் கண்டு, சிலாகித்துக் கூறிய எழுத்தாளர் அவர்தான்.

அதேபோல ஆங்கிலமொழியில், ஆங்கில இலக்கியத்தில் சசிக்கு

நல்ல பரிச்சயமுண்டு. மார்க்சிம் கோர்க்கி, அன்டன் செக்கோவ், டோல்ஸ்டோய், டோவ்ஸ்டோவ்ச்கி, ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ் போன்ற எழுத்தாளர்களை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வாயிலாக அல்லாமல் ஆங்கிலத்திலேயே அவர் படித்தவர். இதை ஒரு கூடுதல் தகைமையாகவே சொல்லவேண்டும். இப்படிப் பட்ட சிறப்பம்சங்களால்தான் அவருடைய கவிதைகள் தனித்துவமாகவும், நவீனத்துவம் மிக்கவையாகவும் அமைந்தன. சந்தம், சொல்விளையாட்டு போன்ற செய்யுள்களின் பண்புகளை உதறித் தள்ளியவை சசியின் கவிதைகள். மனக்காட்சிகளுக்கும், அரசியலுக்கும், தனிமனித உணர்வுகளுக்கும் அவை முக்கியமளித்தன.

மனப்பாடமாகிப் போயிருந்த தன்னுடைய 'நீர் வளையங்கள்' என்ற கவிதையை நானும் அவரும் ஒரே அறைவாசிகளாக இருந்த காலத்தில் அவர் அடிக்கடி சொல்லிக் காட்டுவார்.

இன்று மிகத் துயர் உற்றேன்
என் இனிய அன்பே,
இவ் இரவின் நிலவொளியில் என்னுடன் நீ இருந்தால்
வெண் பனியின் துளி சொட்டும்
பூங் கொத்தைப் போன்று விம்முகின்ற என் நெஞ்சில்
ஆறுதல்கள் தருவாய்,

'இன்று ,இந்த மிகச் சிறிய சம்பவத்திற்காக

இவ் விதமோ துயர் உறுதல்'

என்று நினைப்பாயோ?'

இன்றளவும் வாழ்ந்துள்ளேன்.

எனினும் எனதன்பே,

எனது மனம் பூஞ்ச சிட்டின் மென் சிறகுத் தூவல்.

என் பாதம்

இடர் கல்லில் அமுந்தாத ரோஜா.

என் நண்பர் மிக இனியர்

சுடு சொல்லை அறியார்

கண்ணீரின் துளி போல

காலம் எனும் நதியில் கலப்பதற்கே உயிர் செய்த காதல் உரு ஆனார்...

போகட்டும்

இன்று முதல் கசப்புகளை வாங்கிப் புசிக்கின்றேன்.

அதற்கென்ன!

என் மனதை, என்றும்

நோகாது வைத்திருக்க வேண்டுமென எண்ணினேன்.

நொந்தவர்தான் வாழ்க்கையிலே சாதனைகள் செய்தார்.

ஆதலினால்

என் மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொள்வேன்.

அம்பு வரும்

அது முறியும்

நான் நடந்து செல்வேன்.

ஏகமும் தாம் என்று எண்ணுபவர் மாள்வார்

இப் பெரிய உலகினிலே எத்தனை பேர் உள்ளார்

ஆகாய வீதியிலே

என் நெஞ்சைக் கிள்ளி அத்தனையும் இட்டது போல்

மின்னுகிற

வெள்ளிப் பூ அனந்தம்-அதைப் போல

தினம் மேதை பூப்பார்

பூச் சிவந்த சேவல்

ஒரு நாள் இரவு கூவும்.

என் இதயம்

இப் பரந்த வான் முழுதும் ஆகி இருப்பதனை

ஆர் அறிவார் என் இதய ஊற்றே?.....

என் எதிரில் தெரிகின்ற வான் முழுதும் ,

இந்த இரவெல்லாம் ஒளிர்கின்ற கற்கண்டுத் தூளும்

பொன்னிதயம் என்னுள்ளே

நெடுஞ்சு சுரங்கமாகிப் பூக்கின்ற அழகைத்தான்

ஆர் கண்டார் அன்பே?

விண்வெளியில்

உதிர்ந்துள்ள இவ் வெள்ளிப் பூக்கள் மீது யான்

அடி வைத்து நடக்கின்ற போதில்

"என்ன இவன் அழகு "

என்று இவர் வியந்து கொள்ளும்
 இனிய பொற்காலம் ஒன்று வந்திடுமோ....
 அல்லால்
 இன்றிரவு
 இதோ வெளியில்
 எம் கிணற்று வாழை இலைகளிலே
 நிலவினிலே
 பனித் துளிகள் பட்டு
 'இச்'
 என்ற முத்தத்தின் ஒலியுடனே
 அவைகள் இழிந்து
 நிலம் சொட்டுவதைப் போல் மறைத்து போமோ ..

அச் செயலும்
 எனக்கு மிக உவப்புளதே- ஆஹா
 அலை கடலும்
 புலி முழுதும்
 அருமை உயிர்ச் சிட்டும்
 சப்திக்கும் ஒருங்கமைந்த ஓசையில்
 என் குரலும் சங்கமிக்க
 என் இயல்பை நான் பாடுகின்றேன்
 இச்சை மிகு சுருதியினை
 இதனின்று வேறாய் எழுப்புகிற நரம்புகளை
 நாம் முறித்து வைப்போம்
 எச் சிறிய புல்லும்
 அதன் இயல்பினிலே முழுமை
 இடு காட்டில் முளைக்கின்ற கழனியும் ஓஅர் அருமை !

அப்படியே நாம் ஆனோம்
 அதோ இந்த நிலவில்
 அகன்ற வாழையிலே பனி சொட்டும் கீதம்
 'இச்'
 என்ற ஒலியுடனே எழுகிறது மீண்டும்:

இனி என்ன !

போய் துயில்வேன் , என் உயிரின் கண்ணே.

இது சசியால் 1968ல் எழுதப்பட்ட, தமிழில் வெளிவந்த தலை சிறந்த கவிதைகளில் ஒன்று. இத்தகைய மனநெகிழ்ச்சியும், விம்மலும், அகக் காட்சிகளும் ததும்பும் கவிதை எல்லோருக்கும் கைவரும் ஒன்றல்ல.

இன்னொரு முக்கியமான தருணத்தை இங்கே குறிப்பிடுவது அவசியம். 1975ல் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மாநாடு கொழும்பு பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. இதன் பின்னணியில் இடதுசாரி அரசியல்சார்புடைய எழுத்தாளர்கள் இயங்கினார்கள். அங்கே அதிதிகளாக வருகை தந்தவர்கள் முன்னாள் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா, அமைச்சர்கள் செ.குமாரதூரியர், டி.பி.இலங்கரத்தின ஆகியோர். அந்த மாநாட்டின் இறுதிநாளன்று தேசிய ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்தும் விதத்தில் ஒரு கவியரங்கு இடம்பெற்றது.

சசி அவர்களும் அங்கே கவிதை வாசித்தார். அவர் சபை முன் வைத்த சங்கதி இதுதான் .

'தமிழர்களின் பிரச்சினையைத் தீர்த்துவிட்டுப் பின்னர் தேசிய ஒருமைப் பாடு பற்றிப் பேசங்கள். பிரச்சினைகளைக் காண மறுத்து தீக் கோழிகளைப் போல மண்ணுக்குள் தலையை மறைக்காதீர்கள்'

இந்தக் கவிதை வாசிக்கப்படும் போது என் முன் இருந்த டொமினிக் ஜீவா 'கெடுத்துப் போட்டான்... கெடுத்துப் போட்டான்' எனத் தலையில் அடித்துக் கொண்டதையும், மாநாட்டு ஏற்பாட்டாளர் பிரேம்ஜியின் முகம் இருண்டு போனதையும் நான் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இளந்தலைமுறையை சேர்ந்த பலரும் அப்போது அங்கே கை தட்டி ஆரவாரம் செய்தார்கள். என்னுடைய மனதில் ஒரு பெருமித உணர்வு அப்போது ஏற்பட்டது. துணிச்சலான, மனசாட்சியுள்ள, விலை போகாத கவிஞர் ஒருவரின் சகபாடியாக இருக்கின்றேன் என்பதால் வந்த பெருமிதம் அது.

மார்க்ஸீய சிந்தனைகளால் கவரப்பட்டிருந்த சசியின் 'திசை மாற்றம்' அதன் பின்னரே நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

சசியின் முதலாவது கவிதைத் தொகுதியான 'நீர் வளையங்கள்'

1988ல் வெளியானபோது அப்போதிருந்த அரசியல் சூழலால் பலருடைய கைகளுக்கும் அது போய்ச்சேரவில்லை. சுமார் 23வருடங்கள் கழிந்த நிலையில் அவருடைய அடுத்த கவிதைத் தொகுப்பான 'சிதைந்து போன தேசமும், தூர்ந்து போன மனக்குகையும்' 2011ல் வெளிவந்தது.

இரண்டு கவிதைத்தொகுதிகளையும் ஒப்பிட்ட என் நண்பர் ஒருவர் பிந்திய தொகுதி கட்டிற்றுக்கம் சற்றுக் குறைந்து காணப்படுவதாகவும், மிகவும் வெளிப்படையான தன்மையைக் கொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னார். அவருடைய அந்தக்கருத்தை நான் அப்போது மறுதலித்தாலும் கூட அதில் உண்மை இல்லாமலில்லை என்பதை ஆழ்ந்து வாசிக்கும்போது உணர்ந்தேன்.

இனஅரசியல் கொடுரத்தினுள் வாழ நேர்ந்த சசி என்ற கவிஞன் வழிபாட்டு உணர்ச்சி மேலோங்கிய 'சார்பு நிலை' என்ற பொறிக்குள் துரதிரஷ்டவசமாக சிக்கிக் கொண்டிருப்பதை நான் அறிய நேர்ந்தது. அந்நிய நாட்டு இராணுவத்தால் தன் சொந்தமகனுக்கு நேர்ந்த அகால மரணம், விமர்சனங்களுக்கு அப்பால் தான் நேசித்த இயக்கமொன்றினது வீழ்ச்சி, அதன் தலைவருடைய மரணம் இவையெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அவருடைய சிந்தனையை பலவீனப்படுத்தி இருந்தன. தேர்தலொன்றின் போது 'சரத் பொன்சேகா வெற்றியடைய வேண்டும்' என்று அவர் என்னிடம் தெரிவித்த போது ஒரு குழந்தையை இழந்த தந்தையைத்தான் அங்கு கண்டேன். சூழல்தான் எவ்வளவு இரக்கமற்ற ஒரு மனிதனின் நிறத்தையே மாற்றி விடுகிறது.

'போர்க்களம்' என்ற அவருடைய கவிதையில் அந்தத் தந்தையைக் காணலாம்.

போனேன்

நான் உன் போர்க்களம் காண

விடிந்தும் விடியாததுமாக

காதில்

விழுந்தும், விழாததுமாக

எனக்கெதிரில் பல முகங்கள்

மிகத் துயரில்

வீம்மலுடன்

முகங்கள் ஊடு

முகங்கள் ஊடு

பிடரிகள் ஊடு

பிடரிகள் ஊடு

அர்ச்சுனர் வீதியில்

அரைத் தூரம்...

இதுதான் என்றார்கள்

இடை விடாது

துப்பாக்கிக் காயங்கள் துளைத்த

மதில் சுவருக்கும்

கிளிசரியா மரங்களுக்கும் இடையில் .

நேருக்கு நேர்

நீ ஒருவன் தனியாக

சுழன்று, சுழன்று தொடுத்த பாணங்களின்

அற்புதம் பற்றி அளந்தார்கள்

அமைதிப் படை

சர்ப்பமாய் ஒளித்து

சக்கரமாய் மாறிய

அற்பத் தனம் பற்றியும் அளந்தார்கள்.

மதிலோரத்தின் மங்கிய மண்ணில்

குவிந்து கிடந்தது உன் குருதி

மெதுவாக அள்ளி முத்தமிட்டு

விரலிடை நெரித்தேன்

மீண்டும்

முகங்கள் முகங்கள்

முகங்கள் ஊடு

சிவந்த சூரியனின் சிதறிய முகத் துண்டுகள்

ஆயிரம் என் கண்ணில் : அட என் மகனே!

சசியின் இறுதிநாட்களில் எனக்கும், அவருக்குமான நெருக்கம்

குறைந்திருந்தது. இது வழமையாக ஏற்படும் ஒன்றுதான். சிலகாலங்களில் வழியில் காணும்போது தெரியாத பாவனையில் கடந்து செல்வதும், சிலநேரங்களில் அவராகவே வந்து சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுவதும், அவரைத் தேடி ஆர்வத்துடன் சென்றால் வேண்டாத விருந்தாளி போல் நடத்துவதும், எதிர்பாரா வேறொரு தருணத்தில் என் வீட்டுவாசலில் புன்னகை முகத்துடன் நிற்பதும் எனக்குப் பழகிப்போன விஷயங்கள். எங்கள் இருவருடைய நட்பிலும் இப்படி, பெளர்ணமியும், அமாவாசையும் மாறி மாறி வருவதும், கிரஹணம் பீடிப்பதும் அகல்வதும் வழக்கம்.

அவருடைய 'சாளரம்' மூடிய இப்படியொரு காலத்தில், என் சுயமரியாதையைப் பொருட்படுத்தாமல், நந்தினி சேவியர் அவரிடம் சேர்ப்பிக்கச் சொன்ன 'நெல்லிமரப் பள்ளிக்கூடம்' தொகுதியையும் எடுத்துக் கொண்டு அவரிடம் சென்றேன். கேற்றில் தட்டி உரத்த குரலில் 'சேர்' என்று அழைத்தேன். மதிலின் அந்தப் புறமாக அவருடைய தலை தோன்றியது. புன்னகையற்ற முகம். 'நந்தினி சேவியர் தந்தார்' எனக் கூறிப் புத்தகத்தை நீட்டினேன். மதில் மேலாக நீட்டிய அவருடைய கை புத்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டது. பின்னர் முகம் மறைந்து மதில் மாத்திரம் குறுக்கே நின்றது. .

74 ம் ஆண்டு நான் முதன்முதலாக அங்கு வந்தபோது திறந்திருந்த அவருடைய வீட்டினதும், இதயத்தினதும் வாசல்களை அந்தக்கணத்தில் துயரத்துடன் நினைவு படுத்திக்கொண்டு திரும்பினேன்.

அதன்பின் அந்த வாசல் தாண்டி நான் உள்ளே நுழைந்தது அவர் உயிரற்ற உடலைப் பார்க்கவும், அவர் மறைவையொட்டிய இரங்கல் உரையாற்றவுந்தான்.

[ஏப்ரல் 20, 2012ல் காலமான கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களின் நினைவாக 25.11.2014 அன்று கல்முனை கலை-இலக்கிய நண்பர்கள் அமைப்பு கல்முனை கார்மேல் பாத்திமா கல்லூரியில்நிகழ்வொன்றை ஏற்பாடு செய்திருந்தது. அங்கு ஆற்றிய உரையின் கட்டுரை வடிவம்.]

அஷ்ரஃப்: கடலில் வீழ்ந்த நிலவின் துண்டுகள்

அண்ணன் அஷ்ரப் அவர்கள் என்னை விட எட்டு வருடங்கள் மூத்தவர்.

அவரை நினைத்த மாத்திரத்தில் ஓடி வரும் மனதின் முதற்பதிவு கல்முனை உவெஸ்லி உயர்தர பாடசாலையும் அதன் வளாகமும், அதன் சூழலும்தான்.

நான் ஒரு சிறுவனாக அந்தப் பாடசாலையில் சேர்ந்த போது அவர் வாட்ட சாட்டமான உயர்வகுப்பு வாலிபன். அவருடைய சகோதரி ஃபிரோஸா என்னுடைய வகுப்பறை சிநேகிதி.

சந்தடி மிக்க நாற்சந்தி, பெரியதோர் அரசமரம், அரசமரத்தடியில் புறாக்கூடுகள் போல் சில கடைகள், அவற்றின் முன்னே சிவப்பு நிற மூன்று, நான்கு பஸ்களுடன் சின்னதொரு பஸ்நிலையம், திரு இருதயநாதர் ஆலய முன்றலில் வெயிலையும், மழையையும் சமனாகத் தாங்கிக் கொண்டு சாந்தம் ததும்பிய முகத்துடன் தோற்றம் தரும் இயேசு ... இவை அன்றைய எங்கள் வெளிச்சூழல்.

ஐந்தாம் வகுப்பு வரையிலான எங்கள் ஆரம்பப் பிரிவையும் அண்ணன் அஷ்ரப் கல்வி கற்ற சிரேஷ்ட பிரிவையும் ஒரு பெரிய துரவு பிரித்துக் கொண்டிருந்தது. இவைதான் நாங்கள் கல்வி பயின்ற பள்ளிக்கூடத்தின் அந்தக் காலம் பற்றிய மனப் படங்கள். இங்குதான் நாங்கள் உருவானோம்.

அண்ணன் அஷ்ரப் மீது நாங்கள் மிகவும் நேசம் வைத்திருந்த காலம் அது. என்னுடைய வகுப்பறை சகபாடியாக அவருடைய சகோதரி ஃபிரோஸா இல்லாதிருந்தாலும் கூட அவரை நாங்கள் நேசித்துத்தான் இருப்போம். ஏனெனில் அவருடைய தோற்றம் அவ்வளவு வசீகரமானது. வசீகரம் என்பது எங்கேயுமே ஆட்சி

செலுத்தக் கூடியது. முழு நிலவு போன்ற அவருடைய முகம் எப்போதும் பாலைப் பொழிவது போலிருக்கும். அவருடைய நிறமும், புன்னகையும் எந்தவொரு கும்பலிலும் அவரைத் தனித்துத் தெரியச் செய்யும். அவரை நாங்கள் நேசிக்க மேலதிகமான காரணங்களும் இருந்தன. அவருடைய நாவன்மை, கல்வியில் காட்டிய திறமை, இனிய சுபாவம் என அவற்றைப் பட்டியலிடலாம்.

கல்லூரிக் காலத்தில் திரையுலகுக்கும் அப்பால் ஒவ்வொரு வருக்கும் ஒவ்வொரு நிஜமான நாயக, நாயகியர் இருந்திருப்பார்கள். அந்த வசீகரங்களைக் கடந்து வராதவர்கள் இல்லை என்றே சொல்லலாம். எங்கள் கல்லூரிக் காலமும் விதி விலக்கல்ல. நாங்கள் 'ஆ'வென்று பார்க்கும் படி எங்களுக்கும் சிலர் அமைத்தார்கள்.

ரீட்டா அக்கா என்றொருத்தி. அவள் 100 மீட்டர் ஓட்டப் பந்தயத்தில் இறங்கினால் ஒரு மின்னலைத் துரத்திக் கொண்டு செல்லும் அதிவேகப் பறவை போல் ஆகி விடுவாள். நாங்கள் கூக்குரலிட்டு கைகளைத் தட்டிக் கொண்டேயிருப்போம். எங்கள் ஆவலை எகிற வைக்கும் இன்னொரு ஜோடி கல்லூரியில் இருந்தது.

ரஹீமும், ரெஜியும்! உதைபந்தை தங்களின் கால்களைச் சுற்றி சுற்றி வளைய வந்து கொண்டிருக்கும் செல்லப்பிராணி போல் ஆக்கும் வித்தையை அவர்கள் கற்று வைத்திருந்தனர்.

ஜோர்ஜும் சுதாவும் நாங்கள் பிரமித்த மற்றும்மிரு நாயகர்கள். அவர்கள் துடுப்பாட்ட மட்டைகளை சுழற்றிக் கொண்டு மைதானத்துக்குள் நுழைவது போர்க்களம் புகுவது போலிருக்கும். அவர்களை ஆட்டமிழக்கச் செய்வதென்பது வீதியில் நடப்பட்ட மின்கம்பங்களைக் கைகளால் பிடுங்கப் பார்ப்பது போன்றது .

இவர்களைப் போலவே அவ்ரப் அண்ணனும் எங்களுக்கு இன்னொரு நாயகன். கல்லூரி விவாத அரங்குகள் அவரால் களை கட்டிவிடும். அவர் எழுந்து தன் வாதங்களை முன் வைக்கும் தருணங்கள் மிகவும் அலாதியானவை. விவாதத்தில் கலந்துகொள்ளும் பலரும் கையில் பஸ் டிக்கெட் அளவுத் துண்டில் குறிப்புகளெடுத்துக் கொண்டு அதைப் பார்ப்பதும் பின் எங்களைப் பார்த்து நாக் குழறியபடி நாலு வாக்கியங்கள் பேசுவதுமாக வனாந்தரத்தின் திக்கறியாத பயணிகள்

போல தட்டுத் தடுமாறிக்கொண்டிருப்பார்கள். அண்ணன் அவர்ப் அப்படியல்ல. அவர் தன் வாதத்தை முன்வைக்க எழும் போது முகத்தில் புலப்படும் அந்த கம்பீரம் யானையை முந்திய மணியோசை போன்றது. எதிர்த்தரப்பை சாடும் போது கூட கடுமையின் நிழல் தோன்றியதில்லை. இஞ்ண்ட காட்டில் படர்ந்து கிடக்கும் கொடிகளையும், முட்செடிகளையும் விலக்கியவாறே வழிகாட்டியபடி எங்களுக்கு முன்னே சென்று இறுதியில் நீல ஆகாயப் பரப்பின் வெளிச்சத்தின் கீழே கொண்டு போய் நிறுத்துவது அவருடைய வாதத் திறன் ... தூரத்தே வெண்புகை பரவுவது போல் கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் நீர்வீழ்ச்சியின் ஓசையையும் அதன் சாரலையும் ஒருங்கே அவரிடத்தில் உணர்ந்தோம்.

அந்த நாட்களில் எங்கள் கல்லூரியில் மாதிரிப் பாராளுமன்றம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மாணவர் மன்றம் என்று அதைக் குறுகிய அர்த்தம் தொனிக்கக் குறிப்பிடுவதை அப்போது எங்கள் அதிபராக இருந்த வில்சன் சேர் விரும்பவில்லை. அவர் நடையுடை பாவனை எல்லாமே ஆங்கிலப் பாணியிலானது. எங்களுள் 'ஹரிஸன்' தியேட்டரில் அகலத் திரையில் அப்போது ஓடிக்கொண்டிருந்த ஆங்கில சினிமாஸ்கோப் படங்கள் போல 'மாணவர் மன்றத்துக்கும்' ஒரு பெரிய வடிவத்தைக் கொடுத்தார் ... 'இன்றைய மாணவர்கள் நாளைய தலைவர்கள்' எனக் காலை ஒன்றுகூடலின் போது பிரசங்கம் செய்து விட்டு 'மாதிரிப் பாராளுமன்ற' யோசனையை அங்கே முன் வைத்தார். அவருடைய யோசனைப்படி ஒவ்வொரு வகுப்பும் ஒவ்வொரு தொகுதிகள் ஆயின. செபரெத்தினம் சேர்தான் எங்கள் கவர்னர் ஜெனரல். தேர்தல் வந்தது...

மாதிரிப் பாராளுமன்றத்தை கைப்பற்ற மாணவர் சுதந்திரக் கட்சி, கலை எழுச்சி கட்சி இரண்டுக்கும் நடுவே கடுமையான போட்டி ஏற்பட்டது. கலை எழுச்சி கட்சியின் தலைவர் வேறு யாருமல்ல. அண்ணன் அவர்ப். வில்சன் சேரின் ஆசிச் செய்தியுடன் 'கலைச் சுடர்' என்ற சஞ்சிகையை அவர் வெளியிட்டார். மாணவர் சுதந்திரக் கட்சியின் தலைவர் டேவிட். இருதரப்பினரும் ஏட்டிக்குப் போட்டியான பாடல்களை இட்டுக் கட்டி கல்லூரியெங்கும் பாடித் திரிந்தார்கள். சுருதி பிசுகி ஒலித்த பாடல்களை எங்கள் கல்லூரியின் சங்கீத டிசர் மிகவும் பொறுமையுடன் சகித்துக் கொண்டார்.

அந்தத் தேர்தலில் அவ்ரப் அண்ணனையே நாங்கள் ஆதரித்தோம். அவர் வெற்றி பெற்று பிரதம மந்திரி ஆனார். அவர் எந்த இனம் என்றோ எந்த மதம் என்றோ எந்த ஊர் என்றோ அன்று நாங்கள் கேட்டதில்லை. மாணவர்களாகிய நாங்கள் அந்த வசீகரம் மிக்க வாலிபனைத் தலைவனாக ஏற்றுக் கொண்டோம்.

அந்தக் காலத்தை - மனதில் கசடுகள் படியாத, புலரும் காலைப் பொழுது போன்ற காலத்தை- எண்ணிப் பார்க்கிறேன். நாம் மீண்டும் செல்ல முடியாத அந்தக் கடந்த காலம் கானல்நீர் போல் இன்றைக்குக் கண்களுக்குப் போக்குக் காட்டி நழுவிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது .

ஐந்தாம் வகுப்போடு அந்தப் பாடசாலையை விட்டு விலகி நான் மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயத்துக்கு சென்று விட்டேன். அதன் பின் வெவ்வேறு கலாசாலைகள், வெவ்வேறு சூழல்கள்.

மிக நீண்ட காலத்துக்குப் பின்னர் அவரை ஒரு வழக்கறிஞராக மீண்டும் சந்தித்தேன். அப்போது நான் சிங்கர் நிறுவனத்தின் கல்முனை கிளையில் உதவியாளராக இருந்தேன். என்னுடைய முகாமையாளராக இருந்தவர் கம்பளையை சேர்ந்த நவாஸ் அவர்கள். அண்ணன் அவ்ரப் எங்கள் நிறுவனத்தின் வாடிக்கையாளர் மட்டுமல்ல நவாஸ் அவர்களின் நண்பரும் கூட. மாலை நேரங்களில் எங்கள் காட்சியறைக்கு அவர் தன் பேஜோ காரில் வருவதுண்டு..

அவர் வந்த சிறிது நேரத்துக்குள் நண்பரும் வழக்கறிஞருமான ஹாலித்தும் ஆசிரியரும் எழுத்தாளருமான மருதூர்க்கணியும் இன்னும் சிலரும் அங்கே வந்து சேர்ந்து விடுவார்கள். அவர்கள் பத்தும் பலதுமாக உரையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். முஸ்லிம் காங்கிரஸ் என்ற கட்சிக்கான அடித்தளம் நோக்கிய சிந்தனைகள் உருவாவதில் சிங்கர் காட்சியறை தனக்குத் தெரியாமலேயே ஓரளவு பங்களிப்பை செய்திருக்கிறது என்று கூட சொல்லலாம்.

அப்போது கணினிகள் புழக்கத்தில் இல்லை. கல்குலேட்டர்கள் பெரிதும் பயன்பாட்டில் இல்லை. ஒன்றரை அடி நீள அகலம் கொண்ட பேரேட்டை விரித்து வைத்துக் கொண்டு கூட்டல் கழித்தல் செய்து ஒவ்வொரு நாளும் கணக்கை சமன் செய்யும் போராட்டம்

எனக்கு. கடைசி பஸ்ஸைப் பிடித்து வீடு போய்ச் சேர வேண்டும். எனவே இந்த உரையாடல்களில் சம்பந்தப்படும் வாய்ப்புக் கிட்டியதில்லை. என்னைக் காணும் போதெல்லாம் 'என்ன வரதன்' என்று புன்னகையுடன் கேட்டு விட்டு அண்ணன் அவ்ரப் எங்கள் முகாமையாளர் நவாஸை நோக்கி நகர்ந்து விடுவார். நான் அவருக்கு என் பதில் மரியாதையைப் புன்னகை மூலமாகவோ தலையசைப்பு மூலமோ தெரிவித்து விட்டு வேலைகளில் ஆழ்ந்து விடுவேன்.

எங்கள் தொழில்களுக்கும், வேலை மும்முரங்களுக்கும் அப்பால் எங்களை ஒன்று சேர்த்தது, நெருங்க வைத்தது, கூச்சங்களைத் தயக்கங்களைக் களைய வைத்தது எழுத்து என்றே சொல்ல வேண்டும். இலக்கியம் என்ற பித்து மூலமாகவே ஒருவரையொருவர் நெருங்கினோம் என்றால் அது மிகையில்லை.

இதன் நிமித்தம் விடுமுறை நாட்களில் நாங்கள் சந்தித்துக் கொண்டோம். கல்முனை கோயில் வீதியில் அவர் ஓர் அழகான இல்லத்தை அமைத்திருந்தார். அந்த வீட்டின் பெயர் 'ஹிரா'. அவர் தன் மனதால் நெய்த பட்டுச் சேலைக்கு ஒப்பானது அந்த அழகிய மனை. அந்த இல்லத்திலிருந்து கிளம்பி அருகிலிருந்த ராமகிருஷ்ணன் மிஷன் பாடசாலைக்கு நடையாக அண்ணன் அவ்ரப் வந்து சேர்ந்து விடுவார். பாடசாலை முன்றலில் ஒரு சிறு குழுவாக நாங்கள் கூடுவோம். அண்மையில் நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் எழுதிய படைப்புகளை வாசித்துக் காட்டுவோம். அவை பற்றி விவாதிப்போம். ஒருவரையொருவர் நாங்கள் மட்டம் தட்டியதில்லை. யாருடைய தலைகளிலும் கொம்புகள் இல்லை.

விருதுகள், பொன்னாடைகள், பரிசுகள் பற்றிய கனவுகள் இல்லை. அது ஒரு பொற்காலம்.

அந்தப் பொற்காலத்தில் கல்முனை மெதடிஸ்த மண்டபத்தில் நானும் நண்பர் சபேசனும் இரண்டு நாடகங்களைக் கூட மேடையேற்றினோம். சபா. சபேசன் இயக்கிய நாடகத்தின் பெயர் 'சாகானம்'.

நான் இயக்கி நடத்த நாடகத்தின் பெயர் 'மணிக்கூட்டு மனிதர்கள்'. அந்த நாடகங்களுக்கு அண்ணன் அவ்ரபும், திருமதி.

பேரியல் அஷ்ரபும் வருகை தந்து எங்களை கௌரவித்தார்கள். இந்த நாடகங்கள் பற்றிய ஒரு விமர்சனத்தை அவர் மறுநாள் அனுப்பி வைத்திருந்தார். தன் கையெழுத்தில் பச்சை மை நிரப்பிய பேனாவால் அவர் எழுதித் தந்த அந்த விமர்சனத்தின் முக்கியமான வாசகம் இது

'Too many cooks spoil the broth' என்ற ஆங்கிலக் கூற்றை நினைவுபடுத்தும் ஒரு குறிப்பு அது.

'அளவுக்கதிகமான சமையல்காரர்கள் சூப்பைக் கெடுப்பார்கள்' அது மிகவும் நேர்மையான விமர்சனம் என்பதால் அன்றுடன் நாடகத்துக்கும், நடிப்புக்கும் நான் முழுக்குப் போட்டு விட்டேன்.

அவர் இயல்பாகவே அரசியலில் ஆர்வம் உள்ளவர். பாடசாலைக் காலத்திலிருந்து அவரை இந்த ஆர்வம் ஒரு நிழலைப் போல் பின் தொடர்ந்தது என்று சொல்லலாம். 1971 ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சிக்குப் பின்னர் 1983 ல் இந்த நாட்டின் அரசியல் அரங்கில் மிகப் பெரிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. குறிப்பாக ஆயுத அரசியலின் ஆதிக்கம்.

தேசியக் கட்சிகளின் மீதான கசப்புகளும் பிராந்தியவாதமும் வலுப் பெற்ற காலம் அது. இன்னொரு புறம் தமிழர் தரப்பு தீவிரவாதம் பேரினவாதிகளுடன் மோதும் சாட்டில் தங்களையும் ஒடுக்க நினைக்கிறார்கள் என்ற கசப்புணர்வு முஸ்லிம் மக்களிடையே பரவியிருந்தது. இந்த நிலையில் ஓர் இனம் தங்கள் குரலை எதிரொலிக்க இளரத்தம் கொண்ட, வசீகரம் மிக்க, தைரிய சாலியான, புத்திசாலித் தனமான தலைவனைத் தேடிய காலத்தில் அண்ணன் அஷ்ரப் அந்த அரசியல் பாத்திரத்தில் சரியாகப் பொருந்திக் கொண்டார். இயல்பிலேயே தலைமைத்துவப் பண்புகளும், பன்முக ஆற்றலும் கொண்ட அண்ணன் அஷ்ரப் அவர்கள் மிதவாதத் தலைவர்களைப் பின்தள்ளி அரசியலின் முன்னரங்குக்கு வந்து சேர்ந்தார். காலம் அவரைத் தன்னிகரற்ற தலைவன் ஆக்கியது.

முற்றத்து மல்லிகை மணப்பதில்லை என்று சொல்வார்கள். ஆனால் இந்த மல்லிகை முற்றத்தில் மட்டுமல்ல அதையும் தாண்டி இந்தத் தீவெங்கும், ஏன் உலக அரங்கிலும் கூட மணம் வீசியது. இனப்பற்றையும், இனவாதத்தையும் பகுத்தறியாதவர்கள் அவர் மேல்

வைத்த எதிர்மறையான விமர்சனங்களை நான் அறிவேன். அரசியலின் பாதை - அதுவும் வாக்கு அரசியலின் பாதை - எவ்வளவு தந்திரோபாயமானது, சூட்சுமமானது என்பதை அறிந்து தெளிவோருக்கு இது அதிசயம் தரும் ஒன்றல்ல.

அவர் ஒரு கட்சியின் தலைவராகப் பரிணமித்த போது இந்தப் பகுதியில் ஏற்பட்ட எழுச்சியை நான் அறிவேன். இளைஞர்களின் முகங்கள் பிரதிபலித்த நம்பிக்கையின் கீற்றுகள் எனக்குத் தெரியும். அவர் ஊர்வலமாக வாகனத்தில் வரும்போது குழுமிய மக்கள் வெள்ளத்தை நான் நேரில் கண்டிருக்கிறேன். அங்கு எழுப்பப்பட்ட உணர்ச்சிகரமான கோஷங்களைக் கேட்டிருக்கிறேன். மக்கள் திரளுக்கு வழிவிட்டு ஓர் ஓரமாக நான் மோட்டோர் சைக்கிளுடன் ஒதுங்கி நின்றபோது என்னை அடையாளம் கண்டு அவர் புன்னகையுடன் கையசைத்து ஊர்தியில் நகர்ந்து சென்றார்.

1994 தேர்தலுடன் அவர் நாட்டின் அரசாங்கத் தலைமையைத் தீர்மானிக்கக் கூடிய அந்தஸ்துக்கு உயர்ந்தார். முக்கிய அமைச்சரானார். இது அவர் அரசியல் வாழ்க்கையில் ஓர் உச்ச நிலை. ஆனால் 'அற்பனுக்குப் பவிசு வந்தால் அர்த்த ராத்திரியில் குடை பிடிப்பான்' என்பது போல் அவர் நடந்து கொள்ளவில்லை. மாறாக அவர் தன் வாழ்க்கையுடன் சம்பந்தப் பட்ட பலரையும் நினைவில் வைத்திருந்தார். இன், மத பேதமின்றி அவர்களுக்கெல்லாம் உதவியதையும், வேலை வாய்ப்புகள் வழங்கியமையையும் நானறிவேன். தனக்குக் கல்வி புகட்டியவர்களின் வீடுகளுக்கு அவர் சென்று மரியாதை செலுத்தியிருக்கிறார்.

மறைந்த கவிஞர் அன்பு முகையதீனின் 'அன்பு' சிறப்பு மலர் வெளியீட்டில் மேடையில் நீண்ட காலத்துக்குப் பின்னர் பிரதம விருந்தினராக அவரைக் கண்டேன். அந்த மலரைத் தொகுத்து வடிவமைத்தவன் என்ற வகையில் நானும் அந்த மேடையில் இருந்தேன். என்னிடம் என் நலம், மனைவியின் நலம் பற்றியெல்லாம் விசாரித்தார். என்னுடைய மனைவியும், அவருடைய சகோதரிகளும் குடும்ப நண்பிகள்.

இணைந்த வடகிழக்கு மாகாண சபையின் இலக்கிய விழா

சிறிது காலத்துக்குப் பின்னர் கல்முனை மஹ்மூத் பாலிகாவில் இடம்பெற்றபோது அங்கும் பிரதம விருந்தினராக அண்ணன் எம். எச்.எம். அஷ்ரப் அவர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். அந்த விழாவில் நானும் சிறப்புரை ஆற்றினேன். அவர் உரையாற்றும் போது என்னுடைய உரையிலிருந்து சில வாக்கியங்களை மேற்கோள் காட்டியது மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

90 களில் கொழும்பில் நான் இருந்த போது கவிஞர் சில்லையூர் செல்வராஜனை சந்திக்க அவ்வப்போது செல்வதுண்டு. அவர் வீட்டுக்குச் செல்லும் அதே பாதையில்தான், ஜானகி ஹொட்டேலின் பின்புறம் அண்ணன் அஷ்ரபின் வாசஸ்தலம் இருந்தது. ஒரு நாள் மொட்டைமாடியில் அவர் நின்று கொண்டிருந்த போது தற்செயலாக அந்த வழியால் நானும் செல்ல நேர்ந்தது. ஒரு கணம் அவர் கண்களில் ஆச்சரியம் தோன்றி மறைந்தது. கையை அசைத்தார். நானும் அசைத்து விட்டு நகர்ந்தேன். விரும்பினாலும் கூட ஒருவரையொருவர் நெருங்க முடியாத படி பாதுகாப்பு வளையங்கள் அவரைச் சுற்றி முளைத்திருந்தன.

1999இல் அவருடைய 'நான் எனும் நீ' கவிதைத் தொகுப்பு முதல் பதிப்பின் வெளியீட்டையொட்டி எனக்கு அழைப்பிதழை அனுப்பியிருந்தார். அந்த விழாவில் கலந்துகொள்ள முடியாத சூழ்நிலை. 'அன்புத் தம்பி உமாவுக்கு' என்று தன் கைப்பட எழுதிக் கையெழுத்திட்டு தன்னுடைய கவிதைத் தொகுதியை எனக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தார். இவையெல்லாம் மிகவும் நெகிழ்ச்சியூட்டும் நினைவுகள்..

16ந் திகதி செப்டம்பர் மாதம் 2000 ஆண்டு முற்பகல் அளவில் அந்த அதிர்ச்சி தரும் செய்தி எங்கள் கடைத் தெருவெங்கும் பரவிக் கொண்டிருந்தது. முதலில் அதை வதந்தி என்றே நானும் என்னைப் போன்ற கடைத்தெரு வாசிகளும் நினைத்தோம். நேரம் செல்லச் செல்ல அது உண்மை ஆகிக்கொண்டிருந்தது. கடைகள் அவசர அவசரமாக சாத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. எல்லோருடைய முகங்களும் இருண்டு போயிருந்தன. வாகனங்கள் தாறுமாறாக ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

அதிர்ச்சியால் நான் உறைந்து போயிருந்தேன். கிரேக்க துன்பியல் நாடகங்களில் சந்திக்க நேர்ந்த துயரம் அது. காவியங்களில் துன்பியல் நாயகர்கள் பலர் சந்தித்த இறுதி முடிவை விதியின் வரிகள் அவர்

மேலும் எழுதி வைத்திருந்தது. நம் கண்ணெதிரே உதிர்ந்து வீழும் நட்சத்திரங்களைக் கண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அண்ணன் அஷ்ரபின் மறைவோ பால்நிலா ஒன்று நொறுங்கி சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்தது போல் இருந்தது. 'ஏழேழு கடல்களிலும் எந்தக் கடலில் அந்த நிலவை இனிக் காண்பேன்' என மனம் புலம்பிக் கொண்டிருந்தது.

அவருடைய மறைவையொட்டி நடந்த அஞ்சலிக் கூட்டத்தில் உரையாற்றுமாறு என்னை கடைத்தெரு முஸ்லிம் நண்பர்கள் அழைத்தார்கள். நான் பேசக்கூடிய சூழலில் அன்று இருக்கவில்லை. சத்தம் போட்டு அழக் கூடிய நிலை கூட அன்று இருக்கவில்லை. நான் அன்று பேசியிருந்தால் அடுத்து நிகழ்ந்திருக்கக் கூடிய எனக்கான இரங்கல் கூட்டத்தில் யாருமே பேச வந்திருக்க மாட்டார்கள். இதுதான் அன்றைய யதார்த்த நிலைமை.

கடந்த 16 ஆண்டுகளாக இந்த விஷயத்தில் அண்ணன் அஷ்ரபிடம் மானசீகமாகப்பட்ட கடனை கௌரவ அமைச்சர் எனதினிய சகோதரர் ரஷூப் ஹக்கீம் அவர்களின் புண்ணியத்தில் இன்று மீண்டும் பகிரங்கத்தில் செலுத்தி விட்டேன்.

அவருக்கும் இந்த சபையினருக்கும் கோடானுகோடி நன்றிகள்.

[இஸ்லாமிய இலக்கிய பொன்விழாவையொட்டி மருதமுனை அல்-மனார் மத்தியகல்லூரி வளாகத்தில் 27.11.2016 அன்று மருதமுனை கலை இலக்கிய மன்றங்களின் ஒன்றியம் ஏற்பாடு செய்த நிகழ்வில், மறைந்த தலைவர் எம். எச். எம். அஷ்ரப் அவர்களின் 'நான் எனும் நீ' கவிதை நூல் மீள்வெளியீடு செய்யப்பட்டது. அப்போது ஆற்றிய உரையின் கட்டுரை வடிவம்.]

பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு: என்றும் குலுங்கும் சலங்கை

அண்ணன் மௌனகுருவை நான் முதன் முதலாக சந்தித்தது 1974 இல். கொழும்பு, ஹெவலொக் வீதியில் 602/3, என்ற இலக்க வீட்டின் இரண்டாம் மாடி அறையில் நான் வாழ்ந்த காலமது. என்னுடன் கூட இருந்தவர் என்னுரைச் சேர்ந்த கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள். அவர் மூலம் அண்ணன் மௌனகுருவின் பெயரை அறிவதற்கு முன்னரே அண்ணன் மௌனகுரு பற்றி எழுத்தாளர் இளங்கீரன் என்னிடம் கூறியிருக்கிறார். நானும், இளங்கீரனின் புதல்வர் மீலாத்கீரனும் இணைந்து வெளியிட்ட 'காலரதம்' சிற்றிதழில் 'மனிதபுராணம்' என்ற தலைப்பில் இளங்கீரன் நாடகமொன்றை எழுதியிருந்தார். அந்த நாடகம் அண்ணன் மௌனகுரு திருமணமாகி தலைநகருக்குத் தனிக்குடித்தனம் போனதைப் பின்னணியாகக் கொண்டது. அண்ணன் மௌனகுருவின் பதிவுத் திருமணத்தின் போது கூட இருந்தவர்களில் இளங்கீரனும் ஒருவர்.

கேட்ட மாத்திரத்திலேயே 'மௌனகுரு' என்ற அந்தப் பெயர் 'மர்மயோகி' என்ற நாமத்துக்கு இணையான ஒரு வசீகரத்தை என் மனதில் உருவாக்கி விட்டது. நேரில் சந்தித்திராத, தோற்றமறியாத ஒருவரின் பெயர் நம் மனதில் தன்பாட்டுக்கு அவரின் உருவம் பற்றி வரைந்து கொள்ளும் சித்திரங்கள் விசித்திரமானவை. என்னுடைய 'மனச்சித்திரத்தில்' அண்ணன் மௌனகுருவுக்கு நீண்டதொரு தாடி. சிஷ்யர்கள் அவரை சூழ்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய கேள்விகளுக்கு எப்போதாவது ஒரு தடவை மௌனம் கலைத்து ஆறேழு வார்த்தைகளில் பதிலளித்தார். கொஞ்சம் முசுடு.

ஆனால் நான் வரைந்து வைத்திருந்த அந்த சித்திரத்தின் வர்ணங்கள் யாவும் கரைந்து, கோடுகளும் கலைந்து, முற்கற்பிதங்களும்

பொய்த்துப்போக அதிக நாட்கள் எடுக்கவில்லை. ஒரு நாள் எங்கள் அறைக்கு கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கத்தைத் தேடி அவரும், அவரது மனைவி சித்ரா அக்காவும் நேராகவே வந்துவிட்டார்கள்.

முதன் முதலாக சந்தித்த அன்றே மௌனகுரு அண்ணனின் பெயரில் முன்பாதி பொய், பின்பாதி மெய் என்பது நிரூபணமாகிவிட்டது. எல்லா மருமக்களையும் வாரியணைக்கும் 'வானொலி சிறுவர் மலர் மாமா' போல் அவரிருந்தார். குமிண் சிரிப்பு. உற்சாகமான பேச்சு.

சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள் என்னை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். நான் அறை மூலையிலிருந்த மண்ணெண்ணெய் 'ஸ்டவ்'வில் நீரைக் கொதிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர்களின் உரையாடலை செவிமடுத்தபடி அன்று தேநீர் தயாரித்து வழங்கினேன். அண்ணன் மௌனகுருவுக்கு என்னுடைய தேநீர் மிகவும் பிடித்திருக்க வேண்டும். என் கை விசேஷத்தைப் பெருமைப்படுத்தும் விதத்தில் 'தேநீர்த் தென்றல்' என்றொரு பட்டத்தை எனக்கு வழங்குவதாக அண்ணன் மௌனகுரு அவர்கள் அறிவித்தார். சித்ரா அக்கா அதை ஆமோதித்தார். சண்முகம் சிவலிங்கம் 'ஹா ..ஹா ..' வென்று சிரித்தார். இப்படித்தான் நாங்கள் நெருக்கமானோம்.

"சும்மாதானே இருக்கிறீர்கள். வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போகலாமே ... நல்ல புத்தகங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன ..."

என் இருப்பிடத்திலிருந்து நடைதூரத்தில் பாமன்கடை ஒழுங்குகையில் உள்ள அவருடைய வீட்டுக்கு ஆர்வத்துடன் அடிக்கடி சென்று வர ஆரம்பித்தேன். டபிள்யூ .ஏ .சில்வா மாவத்தையில் சபையர் தியேட்டருக்கு அருகே கிளை விடும் பாமன்கடை ஒழுங்குகையில் அண்ணன் மௌனகுரு குடியிருந்தார். ஒழுங்கை முனையில் வலது புறமாக ஒரு பழங்காலக் கட்டிடமொன்றிருந்தது. அதன் வாசல் திண்ணையில் நின்றபடி மூன்று இளம்பெண்கள் இருள் படும் வரை வீதியை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் மூவரும் என்னைப் பார்த்து புன்னகைப்பது போலவும், அவர்களில் இளையவள் போல் தோன்றியவளின் புன்னகை மற்றவர்களுடையதை விட சற்றுப் பிரகாசத்துடனிருப்பது போலவும் எனக்கு ஒரு பிரமை. (கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கத்திடம் இது பற்றி நான் ஒருநாள் சொன்ன

போது அவர் கூறிய பதில் இது: “அவர்கள் சிரிப்பதில் பிரச்சினையில்லை. ஆனால் அவர்கள் சிரிக்கும்படியாக நீ ஆகி விடக்கூடாது!”)

அங்கிருந்து கொஞ்சம் நடந்தால் ‘டானா’ வடிவில் முடங்கும் வீதி பிறகு நிமிர்ந்து கொள்ளும். பகுத்தறிவுவாதியாக அறியப்பட்ட டாக்டர் ஏப்ரஹாம் கோவூர் அண்ணன் மௌனகுருவின் அயல் வீட்டுக்காரர். நான் முதன்முதலாக அங்கு சென்ற அந்த நாளில் அமானுஷ்ய அமைதியுடன் கோவூரின் அந்தவீடு தோன்றியது. அந்த வீட்டுவாசலில் நின்ற பப்பாளி மரத்தின் பழத்தை ஒரு காகம் கொத்திக் கொண்டிருந்தது .பச்சைத் தோலைத் துளைத்து செம்மஞ்சள் சதையைக் கண்ட பெருமிதத்துடன் அது என்னை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தது.

ஒழுங்கை முடியுமிடத்தில், பள்ளத்தில் அண்ணன் மௌனகுருவின் வீடு இருந்தது. ஓட்டிப் பிறந்த இரட்டையர் போன்ற அமைப்பில் இருந்த அந்த வீட்டின் ஒரு புறத்தில் மௌனகுரு அண்ணன் குடும்பத்தினரும் மறுபுறத்தில் இலங்கை வானொலி அறிவிப்பாளர் சுந்தரலிங்கம் குடும்பத்தினருமிருந்தனர். (சித்ரா அக்காவும் அப்போது இலங்கை வானொலியில் பணி புரிந்துகொண்டிருந்தார். அண்ணன் மௌனகுரு பாடப் புத்தக வெளியீட்டுக் குழுவில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்ததாக ரூபகம்)

அவர்களின் மகன் சித்தார்த்தன் அப்போது கைக்குழந்தை. அவர்களோடு அந்த வீட்டில் அவருடைய மருமகள் வத்ஸலா, சித்ரா அக்காவின் பாட்டி ஆகியோரும் இருந்தனர் .

நாளடைவில் அவர்களுடைய வீட்டில் நானும் ஒருவனாகி விட்டேன்.

அவரிடம் ஏராளமான புத்தகங்கள் இருந்தன. அவற்றில் சிலவற்றை இரவல் பெற்று நான் படித்திருக்கிறேன். அவரைப் போலில்லாமல் புத்தகங்களைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடும் ‘நல்ல பழக்கத்தைக்’ கொண்டிருந்தேன். பின்னாட்களில் என் எழுத்துப் பாணியில் மிகவும் செல்வாக்கு செலுத்திய சுந்தரராமசாமி அவர்களின் ‘அக்கரை சீமையிலே’ நூலை அவரிடமிருந்தே பெற்றேன். அவரிடமிருந்து வாங்கிப் படித்த இன்னொரு முக்கிய நாவல் ந.சுப்பிரமணியம் அவர்களின் ‘வேரும், விழுதும்’. ஊரொன்றில் பாலம் கட்டுவதை

யொட்டிய நிகழ்வுகள் அந்த நாவலின் சாரம். கலை, இலக்கியம் சார்ந்த என் ரசனைகளை மாற்றியமைத்ததில் சண்முகம் சிவலிங்கம், அண்ணன் நுஃமான், நண்பர் யேசுராசா போன்றே அண்ணன் மௌனகுருவுக்கும் முக்கிய பங்குண்டு. முக்கியமாக நாடகம் பற்றி எனக்கு அறிவூட்டியதில் அவருடைய பங்கு அளப்பரியது. அவரில்லா விட்டால் சரத்சந்திர, சுகதபால சில்வா, ஹென்றி ஜெயசேன, பராக்கிரம கிரியெல்ல போன்ற சிங்களக் கலைஞர்களையும் சுந்தரலிங்கம், தாஸீசியஸ், பாலேந்திரா போன்ற தமிழ்க் கலைஞர்களையும் உரிய வேளையில் அறிந்திருக்க மாட்டேன்.

என்னதான் உலக சினிமாக்களையும், அறிவார்ந்த நவீன நாடகங்களையும் பார்த்தாலுங் கூட அந்தக் காலத்தில் 'கோமாதா என் குலமாதா' படத்துக்கும் போய்க்கொண்டிருந்தேன். சிலவேளைகளில் அண்ணன் மௌனகுருவின் வீட்டிலிருந்த பாட்டியையும், வத்ஸலாவையும் வெள்ளவத்தை பிளாஸா திரையரங்குக்கு அழைத்துச் சென்று காண்பிக்க வேண்டியிருக்கும். 'கோமாதா என் குலமாதா' படம் முழுவதையும் மௌனமாக இருந்து பார்த்து விட்டு வீடு திரும்பும்போது பாட்டி கேட்டதேவ்வியை இன்றைக்கும் மறக்க முடியாது. "மகனே! இந்த மாடு இவ்வளவெல்லாம் செய்யுதே, இதில் பால் கறக்கேலுமா, ஏலாதா?"

இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் என்னுடைய குரல் வானொலியில் முதன்முதலாக ஒலித்தது. பேராசிரியர் சண்முகதாஸ் அப்போது கலைக் கோலம் என்றொரு நிகழ்ச்சியை வானொலியில் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அண்ணன் மௌனகுரு, சித்ரா அக்காவின் சிபாரிசின் பேரில் அந்த நிகழ்ச்சியில் நூல் விமர்சனமொன்றை செய்யும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. நான் விமர்சனம் செய்த நூல் நண்பர் அ.யேசுராசாவின் 'தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்'. இறைவன் கருணையுள்ளவராகவிருந்திருந்தால் அல்லது அற்புதங்கள் புரிபவராக இருந்திருந்தால் அந்த உரையை ஒலிபரப்பாகாமல் தடுத்திருப்பார். ஆகக் குறைந்தது அந்த வானொலி உரையை அ.யேசுராசா கேட்காமல் தடுத்தாவது இருப்பார். இரண்டுமே நிகழவில்லை. இரண்டாம்நாளே என் பெயருக்கு யேசுராசா அவர்களிடமிருந்து ஓர் அஞ்சலட்டை வந்தது. அதன் தொடக்கம் இப்படி ஆரம்பித்தது. 'அன்புள்ள உமா

வரதராஜன், அழகைத் தேடி அலையும் இலையான்கள் போன்ற உங்கள் வானொலி விமர்சனத்தைக் கேட்டேன்

அண்ணன் மொளனகுரு ஊருக்கு கிளம்பும் சிலவேளைகளில் அவருக்குத் துணையாக ரயில் நிலையம் வரை இரவில் நான் செல்வ துண்டு. மரங்களும் இருளும் அடர்ந்த கொழும்பு-07 சாலையில் பஸ் சென்று கொண்டிருக்கும் போது குறுக்கிடும் சில கட்டிடங்களை சுட்டிக்காட்டி “இங்கு எப்போது வரப் போகிறீர்கள்?” என அவர் ஒரு நாள் கேட்டார். அது கொழும்பு பல்கலைக்கழகம். ஒரு திரைப்படத் தின் உணர்ச்சி ததும்பும் காட்சி போல் அது இருந்தது. மூத்த சகோதரனைப் போன்ற ஒருவரின் வேண்டுகோள் அது. நான் படித்துப் பட்டம் பெற வேண்டுமென்பது அவருடைய விருப்பம். வெளிக்காற்று முகத்தில் மோதி சடசடக்க நான் மொளனமாக இருந்தேன். அவருடைய ஆசையை நிறைவேற்ற என்னால் முடியவில்லை. அதற்குப்பிறகு அந்தப் பல்கலைக்கழகப் பக்கமாகச் செல்லும் பஸ்ஸில் தப்பித் தவறியும் கூட ஏறுவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன்.

நான் சிறிது காலத்துக்குப் பின் ஊர் திரும்பி விட்டேன். அவர் யாழ்.பல்கலைக்கழகத்துக்கு சென்றுவிட்டார். இந்தப் பிரிவுக்குப் பின்னர் எனக்கும் அவருக்குமான தொடர்புகள் அற்றுப் போயிருந்தன. கைபேசிகள் புழக்கத்தில் இல்லாத காலம் அது. ஒரு கடிதத்தை கைபட எழுதி, தபாலுறையிலிட்டு, முத்திரையொட்டி, அஞ்சல் பெட்டியில் சேர்ப்பதென்பது ஒருபெரு நாவலை எழுதி முடிப்பதற்கு ஒப்பான காரியம். 1989 ல் என்னுடைய ‘உள்மன யாத்திரை’ சிறுகதைத் தொகுப்பு வந்த போது அவர் வாழ்த்தி ஒரு கடிதம் அனுப்பிவைத்திருந்தார்.

.....

1990 அமளியின் போது கொழும்புக்கு நான் மீண்டும் ஊரிலிருந்து இடம் பெயர்ந்திருந்தேன். ‘நெஞ்சம் மறப்பதில்லை’ படத்தில் வருவது போல் இரவு பத்து மணிக்குப் பின்னர் பூர்வ ஜென்ம நினைவுகள் பீறிட்டெழக் கூடிய ஒரு வீட்டின் புறாக்கூட்டில் வாடகைக்கு குடியிருந்தேன். இரவு பத்து மணிக்குப் பின்னர் மின்சாரத் தைப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்பது வீட்டு சொந்தக்காரியின் கடுமையான உத்தரவு. பத்து மணிக்குப் பின்னர் வீட்டைக் கவ்வி

விடும் சும்மிருட்டில் குறுக்கு மறுக்காகத் திரியும் வீட்டுக்காரி 'ஆவியாய் அலையும்' 'தேவிகா' வைப் போலவும் என் கண்களுக்கு சிவசமயங்களில் தெரிந்திருக்கிறாள். ஒரு 'வோக்மனு'டனும், சில புத்தகங்களுடனும், ரோயல் பேக்கரி பாணுடனும், மைசூர் லொட்ஜ் சாப்பாட்டுடனும் என் காலம் கழிந்துகொண்டிருந்தது.

நான் அங்கேயிருப்பதை அறிந்து ஒருநாள் அண்ணன் மௌனகுரு என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார். ஒரு மீட்பரைக் கண்டது போன்ற உற்சாகம் என்னுள் பொங்கிவழிந்தது. அவர் எனக்காக எல்.சுப்ரமணியத்தின் 'East meets West' 'கெஸெட்டை'க் கொண்டு வந்திருந்தார். பதிலுக்கு 'அஞ்சலி' கெஸெட்டை அவருக்குக் கொடுத்தேன். தமிழ்த் திரைஇசை மீது அவருக்கு அப்போது அவ்வளவு மதிப்பிருந்ததில்லை. ஆனால் இந்தக் கெஸெட்டில் இருந்த பாடல்கள் அவருக்கு புதுவிதமான அனுபவத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். "வித்தியாசமாக இருக்கிறதே. *Sound of magic*" என்றார்.

கேட்டு முடித்ததும் 'கிளம்புங்கள். இப்போது நாம் ஒருவரை சந்திக்கப் போகிறோம். அவருக்கு உங்களை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கப் போகிறேன்' என்றார். நாங்கள் பஸ்ஸேறிச் சென்ற இடம் பம்பலப்பிட்டி க்ரீன்லேண்ட்ஸ் ஹொட்டேல்.

"கோப்பியா, டியா?" என்று கேட்டார். எதைச் சொன்னாலும் கூட அந்த ஹொட்டேலில் உள்ள சிப்பந்திகள் அதைக் கொண்டு வந்து தருவதற்குள் நமக்கிருக்கும் கருகருவென்று தாடி, மீசை நரைத்தேபோய்விடும் என்பது என்னுடைய அனுபவம். எனவே தெரிவை அவர் வசமே விட்டுவிட்டேன்.

எனக்கு அண்ணன் மௌனகுரு அறிமுகப்படுத்த விரும்பிய நபர் சற்று நேரத்தில் ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து சேர்ந்தார். அவரது நடையே ஓட்டம் போன்றதுதான் என்பதைப் பின்னாட்களில் அறிந்து கொண்டேன். என்னை விட இளையவர் போல் தோன்றிய அவர் தன் சோடாப்புட்டிக் கண்ணாடிக்கூடாக என்னை அடிக்கடி உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

'நான் சொன்னேனே ...இவர்தான் அந்த உமா வரதராஜன்' என்று என்னை அவருக்கும் 'இவரும் வரதராஜன்தான் . எஸ்.எம். வரதராஜன் ... ரூபவாஹினியில் தயாரிப்பாளராக இருக்கிறார்' என்று

அவரை எனக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். இருவரும் கைகுலுக்கிக் கொண்டோம். இந்த மகத்தான சந்திப்புக்குப் பின் எஸ்.எம்.வரதராஜன் 'ஊர்கோலம்', 'சங்கமம்' ஆகிய ரூபவாஹினி தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளில் என்னைத் தொகுப்பாளராக அறிமுகம் செய்துவைத்தார்.

'நீங்கள் ஏன் நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து வழங்கும் போது புன்னகைக்காமல் முகத்தை உர்ரென்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?' என அன்பர் கே.எஸ். சிவகுமாரன் அவர்கள் பின்னாட்களில் கேட்டதற்கும் 'சட்டியில் இருந்தால்தானே அகப்பையில் வரும்' என்று நான் பதிலளித்ததற்கும், முகத்தில் அரிதாரம் பூசிக் கொண்டு வர்ண வர்ண ஷேர்ட்டுகள் அணிந்த படி கெமரா முன் நான் அமர்ந்ததற்கும் மூலகாரணம் இந்த இருவரும் தான்.

என்னுடனும் என்னுடைய குடும்பத்துடனும் அண்ணன் மௌனகுரு கொண்ட உறவு மிகவும் நெருக்கமானது. எழுபதுகளின் இறுதியிலும், 80களின் தொடக்கத்திலும் அது மிகவும் உச்சமான நிலையிலிருந்தது. அம்மாவுக்கு சித்ரா அக்கா மீது மிகவும் வாஞ்சை. அதிலும் அப்போதிருந்த அவருடைய நீண்ட கூந்தல் மீது அளவற்ற பிரியம். பின்னாட்களில் சித்ரா அக்கா தன் கூந்தலை நறுக்கிக் குட்டையாக்கிக் கொண்ட போது அம்மா அடைந்த துயரத்துக்கு அளவில்லை. வீதி விஸ்தரிப்பின் போது எங்கள் வீட்டின் முன்னால் நின்ற, நீண்ட கால வரலாறு கொண்ட மூன்று அலரி மரங்களையும் தறித்த போது கூட அவர் அவ்வளவு துயரப்பட்டதில்லை. "அண்ணன் மௌனகுருவே கவலைப்படவில்லை. நீங்கள் ஏன் அலட்டிக் கொள்கிறீர்கள்" என்று நான் அவரை சமாதானப்படுத்தியிருக்கிறேன்.

"அவர் கவலைப்படவில்லை என்று உன்னிடம் சொன்னாரா?" என்று அம்மா என்னிடம் திருப்பிக் கேட்டார்.

என்னுடைய மகளுடைய திருமண வைபவத்தின் போது என்னுடன் பிறந்த சகோதரர்கள் பக்கத்தில் இருக்கவில்லை. அந்தக் குறைக்கு இடம் தராமல் விடியற்காலையிலேயே அண்ணன் மௌனகுரு வந்து சேர்ந்துவிட்டார். நான் வேஷ்டி கட்டுவதும், ஆலயத்துக்குப் போவதும் என் வாழ்க்கையில் அபூர்வமாக நடப்பவை. ஆலயத்தில் மகளின் பக்கத்தில் சம்மணமிட்டு நான் அன்றிருந்த கோலத்தைப் பார்த்து "சில இடங்களில் அடங்கி, ஒடுங்கிப் போகத்தான் வேண்டியிருக்

கிறது அல்லவா” என்று கூறிக் தன் வழக்கத்துக்குரிய சிரிப்பை உதிர்த்தார்.

என்னுடைய பிள்ளைகளோடு அவர் மிகவும் அன்புகாட்டியவர். அவரளவுக்குப் பொறுமையுடனும், கனிவுடனும் நான் கூட என் பிள்ளைகளுடன் நடந்து கொண்டிருக்கமாட்டேன்.

இவ்வளவு வருடகால அனுபவத்தில் அவரிடம் நான் அவதானித்த முக்கியமான விஷயம் அவர் எவருடனும் தர்க்கிப்பதில்லை. விமர்சனங்களிலும் அவர் கடுமையான தொனியைக் கையாண்டதில்லை. ஒருவர் அபத்தமான வாதங்களை முன்வைக்கும்போது தன் முகத்திலிருக்கும் புன்னகை மாறாமல் பார்த்துக் கொள்ளுவார். அவர் தலையசைப்பையும் பாவனைகளையும் பார்க்கும் ஒருவருக்கு அவரை வென்று விட்ட இறுமாப்புக்கூடத் தோன்றிவிடும். ஆனால் அவர் ‘அதுவல்ல’. விரிவான அலசல்களைச் செய்து தெளிவான முடிவுகளுடன் இருப்பவர். ‘வெறும் சொல்லல்ல, செயலே பதில்’ என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை உள்ளவர்.

சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களின் கவிதைகளுக்கு அரங்க காற்றுகை வடிவம் ஒன்றை வழங்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையுடன் அண்மையில் அவரை சந்திக்க நான் சென்றிருந்தேன். இந்தியன் படத் தாத்தா போல் வெண்பஞ்சு முடி நெற்றியில் விழுந்து கிடக்க வேஷ்டி சட்டையுடன், வழக்கமான குமிண் சிரிப்புடன் ஜம்மென்ற கோலத்தில் அவரிருந்தார். பேராதனை பல்கலைக்கழக தமிழ்ச் சங்கத்தின் 140வது ஆண்டு நிறைவுவிழாவில் ஒளிபரப்புவதற்காக, அவருடைய வாழ்த்துச் செய்தியொன்றைக் காணொளியாக்கும் பொருட்டு மூன்று இளைஞர்கள் வந்திருந்தனர். ஒளிப்பதிவு செய்யும் ஆயத்தங்களில் அவர்கள் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

‘ஐந்து நிமிஷம் உமா ... முடித்துக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன்’ என்றார்.

நான் காத்திருந்தேன்...

முதலாவது ‘டேக்’ குடனேயே அது சிறப்பாக முடிந்திருக்க வேண்டியது. ஆனால் ஒளிப்பதிவில் கவனமாக இருந்த அந்த இளைஞர்கள் ஒளிப்பதிவைத் தவறவிட்டிருந்தார்கள். இப்படியே

மேலும் இரண்டு 'டேக்' குகள். ஆனால் அண்ணன் மௌனகுருவின் முகத்தில் சுளிப்போ சலிப்பின் சாயலோ சிறிதுமில்லை. தான் நடத்த 'பொன்மணி' திரைப்படப் பிடிப்பின் போதும் இதே போல் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை நகைச்சுவை ததும்ப விபரித்தார். எல்லாம் முடிந்ததும் இளைஞர்கள் அவருடனும், என்னுடனும் படமெடுத்துக்கொண்டு விடைபெற்றார்கள்.

பிறகு இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் குறிப்பிட்ட சில கவிதைகளை வாசித்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தேன். 'விலை' என்ற கவிதை அவரை ஈர்த்திருக்க வேண்டும். மறுபடியும் அதை வாசிக்கச் சொன்னார். வாசித்தேன்.

'இது ஒரு தந்தையின் மனக்குமுறல். ஆற்றாமை. இதையே அடிப்படையாகக் கொண்டு பாவனை வடிவில் மேடைக்குக் கொணர்வோம்' என்றார். மகிழ்ச்சியுடன் விடை பெற்றேன்.

அன்று இரவே தொலைபேசியில் அழைத்தார்.

'அதில் வரும் அப்பாவாக நானே நடக்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன்' என்றார்.

அப்போது அது அண்ணன் மௌனகுருவின் குரலாகத் தெரியவில்லை. அன்று காலையில் சந்தித்த மூன்று இளைஞர்களில் ஒருவனுடைய குரல் போல் அது இருந்தது. கலைஞனுக்கு வயதேது? சாவேது?

[21.04.2017 - மசூடம்- பேராசிரியர் மௌனகுரு சிறப்பிதழ்]

ஏ.ஈ.மனோகரன் : ஒரு நினைவுக் கீற்று

ஈழத்து தமிழ் சினிமா நடிகர்களுக்கெனத் தனியாகப் பெருந்திரள் ரசிகர்கள் எப்போதும் இருந்ததில்லை. அவர்களுக்கு வாய்க்காத அந்தக் கொடுப்பினையை தன் பொப்பிசைப் பாடல்கள் மூலம் ஏ.ஈ.மனோகரன் பெற்றிருந்தார். பொப்பிசை என்பது இலங்கை சிங்களவர்கள், பறங்கியர்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த இசை வடிவமான 'பைலா'வின் இன்னொரு உருவம். அந்தக்காலத்தில் இதனைத் தூயதமிழில் 'துள்ளிசை' என்று அழைத்ததாக ஞாபகம்.

இந்தப் 'பொப்' இசைப்பாடல்களை இல்லங்கள் தோறும் கொண்டு சென்ற பெருமை இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத் துக்குரியது. மனோகரனின் சமகாலத்தில் நித்தி கனகரத்தினம், எஸ். ராமச்சந்திரன், அமுதன் அண்ணாமலை, ரோபல் றாகல், என். இம்மேனுவல், சுரேஷ் ராஜசிங்கம், கௌரீஸ்வரி ராஜப்பன், ஸ்டாலின் சிவானந்தன் என்றொரு 'வரிசை' பொப் இசையுலகத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. சிங்கள பைலா மன்னன் எம்.எஸ்.பெர்னாண்டோவும் தன் பங்குக்கு 'கொச்சைத் தமிழி'ல் 'டீச்சர்மமா' என்றொரு பாடலைப் பாடியிருக்கிறார். ஆனாலும் மனோகரனின் ஆஜானுபாகுவான தோற்றமும், கரடுமுரடற்ற மிருதுவான குரலும், பிராந்தியத் தன்மையுடன் வெளிப்படாத உச்சரிப்பும், கேளிக்கைத் தன்மையும் அவரை வசீகரம் மிக்கவராக்கியிருந்தன. மனோகரனைப் 'பொப் இசைச் சக்கரவர்த்தி' எனப் பலரும் விளிக்கத் தொடங்கியிருந்தனர். இந்த சக்கரவர்த்திக்கு பிரத்தியேகமாக 'முடி' ஏதும் தேவைப்படவில்லை. அவருடைய சிகையலங்காரம் அத்தகையது.

தாய்நாட்டின் பெருமையை சுவாரஸ்யம் ததும்பும் விதத்தில் அவர் பாடியிருக்கிறார். வழி வழியாக வந்த 'காகம்-கிழவி-வடை' கதையைக் கலைத்தும், மாற்றியும் போட்டு 'வடை வடையென

விற்று வந்தாள் வாயாடிக் கிழவி' என்று பாடிப் பார்த்திருக்கிறார். சிங்களத்து வீதிகளில் மீன் கூடை சுமந்து வந்த 'சுராங்கனி'யை உலக மெங்கும் அறியச் செய்திருக்கிறார்.

மனோகரனின் பொப் பாடல்களை 'அந்தக் காலத்தின் அன்றைய காற்றோடு' கலந்து மறைந்த கீதங்களாகக் கூட்டிப் பெருக்கித் தள்ளி விட முடிவதில்லை. அவை எங்கள் வயதையொத்த பலரின் யௌவனப் பருவத்துடன் பின்னிப் பிணைந்தவை. இன்றைக்கு நினைத்துப் பார்க்கையில் அது சுதேசிய உணர்வுகள் நானேறிய ஓர் எழுச்சியான காலமும் தான். அவருடைய பாடல்கள் வானொலியில் ஒலிக்கும் போது அதன் முன்னே கட்டுண்டவர்கள் போல் பலரும் உட்கார்ந்ததுண்டு. அவருடைய மேடை நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்ற மைதானங்களினதும், மண்டபங்களினதும் நுழைவாயில்களில் ரசிகர்கள் முண்டியடித்துக் கொண்டு நுழைந்ததுண்டு. அது ஒரு காலம்.

இதே காலகட்டத்தில் சோம்பல் முறித்து உற்சாகம் பெற்றிருந்த ஈழத்துத் தமிழ்த் திரைப்படங்களான 'வாடைக்காற்று', 'புதிய காற்று' (இதில் கௌரவ நடிகர்) என்பவற்றிலும் ஏ.ஈ.மனோகரன் நடித்தார்.

ஆனால் அவருடைய கனவும் இலக்கும் தமிழ்நாட்டின் திரையுலகமாக இருந்திருக்க வேண்டும். 1977ல் வெளியான 'அவர் எனக்கே சொந்தம்' படத்தில், இளையராஜாவின் இசையில் மலேசியா வாசுதேவன், ரேணுகா ஆகியோர் 'சுராங்கனி'யைப் பாடினார்கள். நம் 'சக்கரவர்த்தி' இந்தப் பாடலை 'ராஜா'வுக்கு ஏன் கப்பமாக செலுத்தினார் எனப் புரியவில்லை. அவரே சிறப்பாகப் பாடியிருப்பார் என்பது பலருடைய ஆதங்கம்.

தமிழ்த்திரையுலகின் முக்கிய நடிகராவதற்கு ஏ.ஈ.மனோகரன் நிறைய முயற்சிகள் செய்தார். 1983ல் வெளியான 'காஷ்மீர் காதலி' படத்தில் ஜி.கே.வெங்கடேஷின் இசையமைப்பில் 'கெக்கிரி பலன்' என்ற பாடலை இவர் பாடியதோடு நடித்துமிருந்தார். (இந்த சிங்களப் பாடலின் சொந்தக்காரர் எம்.எஸ்.பெர்னாண்டோ). மனோகரன் பாடியிருப்பதை இசைத்தட்டு உறுதி செய்தது. ஆனால் மனோகரனைக் 'காஷ்மீர் காதலி'யில் பார்க்கும் வாய்ப்பு பலருக்கும் கிட்டியதாகத் தெரியவில்லை. படம் பெட்டிக்குள் முடங்கிவிட்டது.

ஏ.ஈ.மனோகரன் நடித்த படங்களில் இன்னும் என் ஞாபகத்தில் இருப்பவை 'தீ', 'குரு' ஆகியவை. 'உலகம் சுற்றும் வாலிபனி'லும் இவர் நடித்தார் என ஒருநண்பர் என்னிடம் சொன்னார். 'உலகம் சுற்றும் வாலிபனி'ல் வரும் ஜப்பான் எக்ஸ்போ கண்காட்சியின் சனத்திரளில் ஏ.ஈ.மனோகரனின் தலையைக் கண்டுபிடிப்பது அவ்வளவு எளிதான காரியமல்ல. எம்.ஜி.ஆரிடம் 'ஓர் அடி உதை' வாங்கும் பாக்கியம் கூட அதில் அவருக்கு கிடைத்ததாகத் தெரியவில்லை. நாம் 'சக்கரவர்த்தி'யாகக் கொண்டாடிய ஒருவர் வில்லனின் அடியாட்களில் ஒருவராக வந்து ரஜனியிடமும், கமலிடமும் அடி, உதை படுவதை ஜீரணிப்பது மனதுக்கு சற்று கஷ்டமாகவே இருந்தது.

.....

1970 களின் நடுப்பகுதியில்- கிட்டத் தட்ட இரண்டு ஆண்டுகள் வரை-கொழும்பில் ஒரே அறையில் நானும், கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களும் வாடகை செலுத்தித் தங்கியிருந்தோம். அந்த இரண்டு ஆண்டுகளும் வெசாக் வேளைகளில் கொழும்பு பாமன்கடை சந்திக்கு நானும் நண்பர்களும் கிளம்பிச் செல்வதுண்டு. அப்போது இலங்கையின் முன்னணி வரிசைப் பாடகர்களான எச்.ஆர்.ஜோதிபால, எம்.எஸ். பெர்னாண்டோ, மில்டன் பெரேரா, த்ரீ சில்டர்ஸ், ஏ.ஈ. மனோகரன் போன்றோர் அங்கே வந்து, ஆளுக்கு நாண்கைந்து பாடல்கள் பாடி, ஆடி விட்டு மாநகரின் அடுத்தடுத்த மேடைகளை நோக்கிப் போய் விடுவார்கள். மாநகரின் வீதிகள் பல்வரண ஒளி மழையில் நனைந்து போயிருக்கும். இசையும் நடனமும் சேர்ந்து ஒரே கும்மாளமாக இருக்கும். நீண்டு கொண்டே இருக்கும் இரவு அது. அடுத்த நாள் காலையில் அந்தக் கச்சேரியைப் பற்றி சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களிடம் குதூகலத்துடன் விபரித்துக் கொண்டிருப்பேன். இப்படித்தான் ஒருநாள் மனோகரனின் பொய் இசை பற்றியும், முடியலங்காரம் பற்றியும் அளந்து கொண்டிருந்தேன்.

பொறுமையாகக் கேட்டிருந்து விட்டு அவர் இறுதியில் மலர்ந்தும் மலராத புன்னகையுடன் சொன்னார், "மனோகரன் என்னுடைய மாணவன். ஹட்டனில் இருந்த போது அவனைப் படிப்பித்திருக்கிறேன். மிகவும் இனிமையான, அழகான பையன் ..."

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. மேடையில் தோன்றும் ஏ.ஈ.மனோகரன் அங்கிருந்து இறங்கி வந்து என் தோளில் கைபோட்டது போல் ஒரு சந்தோஷம் என்னைத் தொற்றிக்கொண்டது.

“உங்கள் மாணவனை நீங்கள் மீண்டும் சந்திக்கவில்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் அமையவில்லை. அதனால் என்ன?” என்று சர்வசாதாரணமாகக் கூறி விட்டு கையிலிருந்த பத்திரிகையில் ஆழ்ந்து விட்டார். தமிழ்த்திரைப்பட உச்ச நட்சத்திரம் ஒருவருக்கு அவர் படிப்பித்திருந்தாலும் கூட இதே பதிலைத்தான் கூறியிருப்பார் என்று எனக்குத் தெரியும்.

இந்த உரையாடல் நிகழ்ந்து சுமார் இருபது வருடங்களின் பின்னர் ஏ.ஈ.மனோகரனும், சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களும் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். அந்தத் தினத்தின் அன்றைய மாலை சண்முகம் சிவலிங்கம் என்வீட்டுக்கு மிகவும் உற்சாகத்துடன் வந்தார்.

“உமா, ஒரு விஷயம் தெரியுமா? நம்மூர்க் காளி கோயில் பாட்டுக் கச்சேரிக்கு ஏ.ஈ. மனோகரன் வந்திருக்கிறான். என்னைப் பற்றி விசாரித்தறிந்து என்வீட்டுக்கே வந்து விட்டான்”

அவர் சொன்ன அந்தத் தகவல் எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. “என்ன பேசினார்?” என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டேன்.

“அவன் அதே பழைய மனோகரன்தான்.... பள்ளி நினைவுகளை இன்னமும் மறக்காத மனோகரன்.... உமா, நாளை காலை உணவுக்கு அவனை என் வீட்டுக்கு அழைத்திருக்கிறேன். நீங்களும் அதில் இணைந்து கொள்கிறீர்கள்”

மறுநாள் காலை ஆவலுடன் அவருடைய இல்லத்துக்குச் சென்றேன். மேடை விளக்குகளின் பளபளப்புக்கும், சபையினரின் கரகோஷங்களுக்கும் மத்தியில் ஒலி வாங்கியும் கையுமாக ஒரு காலத்தில் கண்ட மனோகரனை அன்று அருகருகாக சந்தித்தேன். மனோகரனுக்கு என்னை சண்முகம் சிவலிங்கம் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். கைகுலுக்கிக் கொண்டோம்.

உணவு மேசையின் எதிரும் புதிருமாக உட்கார்ந்து, சாப்பிட்ட வாறே பேசிக்கொண்டிருந்தோம். இடியப்பத்தின் கடைசி விள்ளலை

நான் வாயருகே கொண்டு போகும் தருணத்தில் மனோகரன் அந்த 'விபரீதமான' வேண்டுகோளை சண்முகம் சிவலிங்கத்திடமும் என்னிடமும் முன் வைத்தார்.

“சேர், நீங்கள் இருவரும் கவிஞர்கள் அல்லவா? இன்று மாலை நடைபெறப் போகும் கச்சேரியில் இந்த ஊரின் சிறப்புகளைப் பாடலாம் என்றிருக்கிறேன். 'இலங்கை என்பது நம் தாய்த் திருநாடு 'பாடல் போல் உங்கள் ஊர்ப்பெருமைகளைக் கொண்டதாக அது அமைய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். அதை உங்களில் ஒருவர் எழுதித் தர வேண்டும்” என்றார்.

சண்முகம் சிவலிங்கம் சாப்பாட்டுத்தட்டைப் பார்த்த படி புன்முறுவல் பூத்துக் கொண்டிருந்தார். 'தப்பும் உத்தி' அது என்பதை நான் அறிவேன். மனோகரன் என்னை உற்றுப் பார்த்தார்.

“உமா, நீங்களும் ஒரு கவிஞர்தானே? ஊர்ச் சிறப்பு பற்றி ஒரு பாடலை எழுதித் தர முடியுமா?”

நான் தயங்கிய படி “அவ்வளவு அவசரமாக எழுத முடியும் என்று தோன்றவில்லை” என்றேன்.

எங்களுர் மாடுகளின் சாணத்தின் மகிமையையே நான்கு நிமிடங்கள் வரும்ளவில் பாடல்கள் புனையக் கூடிய ஏராளமான கவிஞர்கள் எங்களுரில் அப்போது இருந்தார்கள்தான். ஆனாலும் அவர்களையெல்லாம் மனோகரனுக்கு அறிமுகம் செய்துவைக்கக் கூடிய கால அவகாசம் கிட்டும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

அன்று ஏ.ஈ.மனோகரன் விடைபெறுகையிலும் கூட “ஒரு தடவை முயற்சி செய்து பாருங்கள்” என்று கூறி விட்டுத்தான் சென்றார்.

அவருக்காக நான் அன்று கொஞ்சம் முயற்சித்துப் பார்க்காம வில்லை. ஆனால் எங்கள் ஊரின் சிறப்புப் பற்றி யோசிக்கத் தொடங்கும் போதே அதை முந்திக் கொண்டு எங்களுர் நாற்சந்தியில் அசையாமல் படுத்துக் கிடக்கும் மாடுகள்தான் மனக்கண் முன்னால் தோன்றின. அடுத்து கை விடப்பட்ட எங்கள் கடற்கரை. அதன் பின் மழைக் காலத்தில் படகுகள் விடக் கூடிய சந்தை, பின் மாட்டுத் தொழுவம் போன்ற பஸ் நிலையம், ஊர் நுழைவாயில்களில் மண்மூட்டைகளுடன் இருந்த காவலரண்கள்

பாட்டெழுதும் எண்ணத்தை நான் கடைசியில் கை விட வேண்டியதாயிற்று. மனோகரன் அன்று மாலை கச்சேரியில் 'உளர்ச் சிறப்பாக' என்ன பாடினார் என்பதையும் பின்னர் நான் அறிந்து கொள்ளவில்லை.

[தினகரன்-பிரதிபிம்பம்-11.02.2018]

இது வரை சோலைக்கிளி

சோலைக்கிளி 2018ம் ஆண்டிற்குரிய கவிதைத்துறைக்கான தேசிய சாஹித்தியமண்டல விருதினைப் பெற்றவர். இதற்கு முன்னரும் கவிதைத்துறைக்காக இந்தத் தேசியவிருதினை இரண்டு தடவைகள் பெற்றவர்..

ஆரம்பத்தில் எங்களுக்குள் அவ்வளவு நெருக்கம் இருந்ததில்லை. வீதியில் எதிர்ப்பட்டால் சின்னப் புன்னகையுடன் அல்லது தலையசைப்புடன் கடந்து சென்றுவிடுவோம். 1980களின் மத்திய பகுதியில்தான் அவருடன் நெருங்கிப் பழக ஆரம்பித்தேன். அப்போது கல்முனையில் தனியார் நிறுவனமொன்றில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தேன். சோலைக்கிளியின் முதலாவது கவிதைத்தொகுப்பான 'நானும் ஒரு பூனை' வெளியீட்டுநிகழ்வுக்கான அழைப்பொன்று எனக்கும் வந்திருந்தது. கடுமையான வேலைப்பளு நிறைந்த காலம் அது. ஆனாலும் நடுவில் சிறிதுநேரத்தை ஒதுக்கி அவருடைய நூல் வெளியீட்டுக்குப் போயிருந்தேன்.

அதன் பின்னர் நாங்கள் சற்று நெருக்கமானோம். கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்திலிருந்த நான் அதிலிருந்து ஒதுங்கினேன். சோலைக்கிளி அடங்கலாக இன்னும் சில நண்பர்களுடன் 'வியூகம்' குழுவானோம். புதியன செய்யவேண்டுமென்ற ஆர்வம் எங்களை இயக்கிக் கொண்டிருந்தது.

'வியூகம்' இதழ் வெளிவந்தது. நூல்களை வெளியிட்டோம். சோலைக்கிளியின் இரண்டாவது கவிதைத்தொகுப்பான 'எட்டாவது நரகம்' எனது சிறுகதைத் தொகுப்பான 'உள்மன யாத்திரை' எல்லாமே 'வியூகம்' வெளியீடுகள்தான்.

நினைவுப்பாதையை மீள நோக்குகையில் அந்தநாட்கள் மிகவும் ஏக்கம் தருபவை. கால்களை நனைத்த நினைவின் ஈரம்

இன்றும் காயாதது. பசும்புறங்கள் நிரம்பிய ஒரு மைதானம் போன்றது. அந்தக்காலத்தில் நாங்கள் செய்த சைக்கிள் பயணங்கள் எவ்வளவு! கழியோடை வரை சைக்கிளில் சென்றுவருவோமா என சோலைக்கிளிகேட்பார். அதன் திசை கூட அறியாத நான் எந்த மறுப்பும் சொல்லாமல் உற்சாகத்துடன் புறப்பட்டுச் செல்வேன். எங்களுடன் எச்.எம்.பாறுக்கும், மன்கூர் ஏ காதரும், ஆனந்தனும், ராஜேந்திராவும், நற்பிட்டிமுனை பள்ளும் இணைந்து கொள்வார்கள். காலையில் கிளம்பி ஆற்றில் குளித்து, துடிக்கும் மீன் பிடித்து, சமைத்து, உண்டு, பல நூறுகதைகள் பேசித் திரும்பிய நினைவெல்லாம் மீளவும் செல்ல முடியாத ஒரு வழிப்பாதை.

அந்தக் காலப்பரப்பில் இப்படி எவ்வளவோ பயணங்கள். ஏராளமான மேடைகள்.... நகைச்சுவை ததும்பும் கலந்துரையாடல்கள்... நிறைய மனிதர்களைப் பற்றிய பட்டறிவு... உரத்த காற்றில் அணையும் ஒளிச் சுடர் போல் எதிர்பாராத மனஸ்தாபங்களும், பிரிவும். பின் கிரஹணம் அகன்ற பால் நிலவின் தெளிவு..... கடந்த காலத்தின் பேழைக்குள் அடக்கிவிட முடியாதபடி இந்த நினைவுகளெல்லாம் இன்றைக்கும் திமிறிக் கொண்டிருக்கின்றன.

நாங்கள் இருவருமே நகரவாசிகள் அல்லர். ஒரு சிற்றூரில் பிறந்து, வளர்ந்து, கல்வி பயின்றவர்கள். இந்த மண்ணிலேயே வேர் கொண்டு வளர்ந்தவர்கள். புத்தகங்களிலும், சினிமாக்களிலும், வானொலியிலும், திரைப்படப் பாடல்களிலும், பயணங்களிலும் எங்களுக்கு இருந்த பித்து சொல்லி மாளாது. நாங்கள் எழுதத்தொடங்கிய காலம் கணினி யுகமல்ல. கை வலிக்கவலிக்க எழுதி, படைப்புகளை அஞ்சல் செய்வது வழக்கம். பத்திரிகை ஆசிரியரின் முகம் எதுவென்றறியோம். எங்கள் படைப்புகள் வழியாகவே அவர்களுக்கும், வெளியுலகுக்கும் தெரியவந்தோம்.

நண்பர் சோலைக்கிளியின் 11 நூல்கள் ஏற்கனவே வெளியாகியுள்ளன. அவருடைய கவிதைப்பாணி வாசகர்கள் மத்தியிலும், பின்னாட்களில் வந்த கவிஞர்கள் மத்தியிலும் குறிப்பிடத்தகுந்த செல்வாக்கையும், வரவேற்பையும் பெற்றவை. பாரம்பரிய மனோபாவம் மிக்க, பழமைவாதத்தில் பற்றுறுதி கொண்ட, இலக்கணக் கறார்தனம் மிக்க எழுத்தாளர்களும், விமர்சகர்களும் ஆரம்பத்தில் சோலைக்கிளிக்கு எதிராகக் கடுமையான விமர்சனங்களையே முன்வைத்தனர். பழையன

கழிந்து புதியன புகுதல் என்ற யதார்த்தத்தின் அடிப்படையினாலும், ஆற்றலினாலும் நண்பர் சோலைக்கிளி முன்னணிக் கவிஞராகத் தன்னை நிலை நிறுத்திக்கொண்டார்.

இந்த இடத்தை அவர் அடைந்தது அதிர்ஷ்டத்தாலோ அல்லது குறுக்கு வழியாலோ, பாலின அடையாளத்தாலோ அல்ல. படைப் பாற்றலை வெளிப்படுத்தும் கடினமான உழைப்பால் மாத்திரமே. எப்போதும் அணையாமல் கனன்று கொண்டிருக்கும் அடுப்பினைப் போன்றது அவருடைய படைப்புலகம்.

படைப்பிலக்கியம் என்பதை அவருடைய வாழ்வின் ஒரு பகுதியாக மாத்திரம் காண்பது பொருத்தமாகாது. படைப்புக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்து அதில் அப்படியே தோய்ந்து கிடப்பவர் அவர். அவரே கூறுவது போல் 'அவருக்கும் கவிதைக்குமான உறவு தேங்காய்க்கும் அதனுள்ளிருக்கும் தண்ணீருக்குமான' உறவு. அல்லது 'அலைக்கும் கடலுக்குமான உறவு'.

அவர் இயற்கையின் உபாசகன். இயற்கையை இந்தளவுக்குத் திகட்டத் திகட்டக் கூறிய இன்னொரு படைப்பாளியைக் காண முடியாது.

மழை என்றால் அது நமக்கு மழைதான். வெறும் மழை! ஆனால் நண்பர் சோலைக்கிளிக்கோ அது சிறுமியாகத் தோன்றும். சிலவேளைகளில் அது குமரியாக அல்லது இளந்தாரியாக, மாணவியாக எவ்வளவோ ரூபங்களில் தென்படும். பூமிக்கு வராத மழையின் காலில் என்ன, சிரங்கா? என்று அவர் கேள்வி கேட்பார். அல்லது 'கோபித்துக் கொண்ட மாப்பிள்ளையா? என்று வினாவெழுப்புவார். 'பேய்மழை' என்பது அவர் கண்களுக்கு 'சாறனை உயர்த்திக் கட்டிய காதையன்' போல் தெரியும். இன்னொரு பார்வையில் மழை ஆயிரம் விரல்களுடன் இசைக்கருவிகளை மீட்டுவது போல் தென்படும். இப்படி சோலைக்கிளிக்கு ஒரு பொருள் குறித்து எத்தனையோ கோணங்கள். எத்தனையோ பார்வைகள்.

இந்த மண்ணிலிருந்தும், மண்ணைத் தோண்டியும், கடலின் கரையிலிருந்தும், அதன் ஆழத்திலிருந்தும், ஆகாயத்திலிருந்தும் அங்கே அலையும் மேகங்களிலிருந்தும் படையல்களை வெளிக் கொணர்ந்து கொட்டும் ரசவாதம் அவருக்குத் தெரியும். இந்தக்

கற்பனை வளமும், படைப்பாற்றலுந்தான் அவருக்குப் பல வாசகர்களைப் பெற்றுத் தந்திருக்கின்றன.

இந்தப் பிரதேசத்தின் வாழ்வையும், மனித நடத்தைகளையும், கிராமிய மணம் கமழ அவர் விபரித்துச் செல்லும் பாங்கை ஒரு சிறுவனாக மாறி வியந்து பார்த்திருக்கின்றேன்.

அவரைக் கவிஞர் என்ற அடையாளத்துடன் மட்டும் நாம் குறுக்கி விட முடியாது. இன்றைய முக்கியமான, சுவாரஸ்யமான உரைநடையாளர்களுள் அவரும் ஒருவர் என்பதைத் தனது 'பொன்னாலே புழுதி எறிந்த பூமி' தொகுதி மூலம் ஏற்கனவே அவர் நிரூபித்திருக்கிறார்.

நண்பர் சோலைக்கிளி படைப்பிலக்கியத்தைப் பொறுத்த வரையில் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர். எப்போதும் பூத்துக் குலுங்கும் நந்தவனம். அதிகமாக ஒரு மனிதன் பேசப்படும் போது மாத்திரமல்ல, அதிகமாக எழுதும் போதும் கூட பக்கவிளைவுகள் அதிசயமல்ல. காய்க்கும் மரமே அதிகம் கல்லடி வாங்கும்.

அவருக்கு மூன்றாவது தடவையும் கவிதைத்துறைக்கான விருது கிடைத்த போது நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. விருது வழங்கும் விழாவுக்கு நானும் சென்றிருந்தேன். பாராட்டுப் பத்திரத்தையும், பரிசையும், விருதையும் பெற்றுக் கொண்ட நண்பர் சோலைக்கிளி மேடைப்படிகள் வழியாகக் கீழே இறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். கீழே காத்துக்கொண்டிருக்கும் ஊடகவியலாளர்களும், படப்பிடிப்பாளர்களும் அவரிடம் கேள்வி கேட்க முனைகின்றனர், நண்பரோ அவர்களைத் தவிர்த்து விட்டு நான் இருக்குமிடத்தை நோக்கி வருகின்றார். தன் கையிலிருந்த பரிசு, பத்திரம், விருது எல்லாவற்றையும் என் கைகளிலே ஒப்படைக்கிறார். இதுதான் எங்கள் நட்பின் அடையாளம். இனம், மதம், ஜாதி என்ற மதில்கள் கடந்த அன்னியோன்னியம் அது.

என் நண்பன் சோலைக்கிளி மென்மெலும் பூத்துக் குலுங்க வேண்டும்.

[கவிஞர் சோலைக்கிளி 2018ம் ஆண்டுக்குரிய கவிதைத்துறைக்கான தேசிய சாஷித்தியமண்டல விருதினைப் பெற்றமையை கௌரவிக்கும் முகமாக கல்முனை பிரதேச செயலகம் 21.10.2018 அன்று ஏற்பாடு செய்திருந்த நிகழ்வில் ஆற்றிய உரை.]

டாக்டர் முருகேசபிள்ளை: எங்கிருந்தோ வந்தான்

டொக்டர் எம்.முருகேசபிள்ளை அவர்களை நாம் நினைவுகூர்வது அவர் தன் மருத்துவத் தொழிலை நேர்மையுடன், மனிதத்தன்மையுடன் இன, மத பேதமின்றி ஒழுங்காக ஆற்றியவர் என்ற ஒற்றைக் காரணத்துக்காக அல்ல. அவரைப் போற்றிப் புகழ்வதற்கு இன்னும் பல காரணங்கள் உள்ளன.

என்னுடைய ஒன்பது வயதில், 1965ல் முதன் முதலாக அவரைக் கண்டேன். ஒரு மாலைப்பொழுது. என்னுடைய மாமா தான் பணி புரியும் அஞ்சல் அலுவலகத்துக்கு அருகிலிருந்த ஒரு பழங்காலக் கட்டிடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். எங்கள் நகரத்தின் மேட்டுக் குடியினர் பலரும் மாலையில் குழுமும் அந்த இடத்தைப் 'பொழுது போக்குக் கழகம்' என அழைத்தார்கள். அங்கே சீட்டாடுவார்கள். டேபிள் டென்னிஸ் விளையாடுவார்கள். கடலலைகள் கரையில் விழும் ஓசையை செவிமடுத்தவாறு மதுவின் கிறக்கத்தில் பத்தும் பலதும் பேசிக் கலைந்து செல்வார்கள்.

நான் சென்ற அன்றைக்கு அங்கே வழமைக்கு மாறான சனக்கூட்டம்.

கூடத்தின் நடுவே, வெண்ணிறத்துணி விரிக்கப்பட்ட அகலமான மேசையொன்றிலிருந்து ஒருவர் நாதஸ்வரம் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். அங்கு போடப்பட்டிருந்த நாற்காலிகளில் நகரத்துப் பிரமுகர்கள் குடும்பம் குடும்பமாக உட்கார்ந்திருந்தனர்.

பச்சைநிற மெல்லிய கரையுடைய வேஷ்டியும், வெள்ளைநிற அரைக்கை சட்டையும் அணிந்த ஒருமனிதர் தலையை ஆட்டியபடி தொடையில் தட்டித் தாளமிட்டுக் கொண்டிருந்தார். பருக்கள் நிறைந்த அவருடைய முகத்தில் ஒரு தேரைபோல் மூக்கு குந்திக்கொண்டிருந்தது.

அவருடைய வாயிலிருந்த சுங்கான் வழியாக நெருப்பு அவ்வப்போது ஒளிர்ந்து, புகை கக்கி அடங்கிக்கொண்டிருந்தது.

“யார் மாமா அது?” என்று நான் கேட்டேன்.

“இவர்தான் அளவெட்டி பத்மநாதன். பெரிய நாதஸ்வர வித்துவான்...” என்றார் மாமா.

“நான் அவரைப் பற்றிக் கேட்கவில்லை... அதோ, தலையை ஆட்டியபடி தொடையில் தாளம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாரே... சுங்கானை வாயில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரே.. அவர் யார்?”

“ஓ... அவரா? டொக்டர் முருகேசபிள்ளை... அவர்தான் பத்மநாதனை இங்கே அழைத்து வந்தவர்... பத்மநாதன் போன்ற கலைஞர்கள் எல்லாம் இங்கே இப்பிடியெல்லாம் லேசில் வரக்கூடிய ஆட்கள் இல்லை. முருகேசபிள்ளை டொக்டரில் உள்ள மரியாதையால் தான் இங்கு வந்து இந்த மேசையில் உட்கார்ந்து வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்” என்றார் மாமா.

நான் டொக்டர் முருகேசபிள்ளையை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தேன். அவர் தன் கையிலிருந்த கிண்ணத்தை உயர்த்தி வாயருகே கொண்டு சென்று ஒரு மிடறு விழுங்கி விட்டு கசப்பு மருந்து குடிப்பவர் போல் முகத்தை சுழித்துக் கொண்டார்.

தூரத்திலிருந்து முதன்முதலாக டொக்டர். எம்.முருகேசபிள்ளையை நான் கண்ட விதம் இதுதான். வாழ்வின் விதியின் வரிகளில் பின்னாட்களில் நானும் அவரும் நெருங்கிப் பழகுவோம் என எழுதியிருந்தது போலும்.

டொக்டரான அவரையும் என்னையும் பின்னாட்களில் சந்திக்க வைத்தது நோய் அல்ல. இலக்கியம்! என்னை மட்டுமல்ல இந்தப் பிரதேசத்தின் கலை-இலக்கியவாதிகள் பலரையும் அவரையும் இணைத்தது இந்த இலக்கியநேசம்தான்.

பேராசிரியர் கைலாசபதி, கவிஞர் முருகையன், கலாநிதி. சிவத்தம்பி ஆகியோர் அவருடைய இளமைக்கால நண்பர்கள். கிழக்கிலங்கையின் பண்டித குழாத்தினரான புலவர்மணி பெரியதம்பிப் பிள்ளையுடனும், புலவர்மணி ஆ.மு.ஷரிபுத்தீனுடனும் அவர் நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறார். அவர்களுடைய படைப்புகளைப்

படித்ததால் வந்த நெருக்கம் இது. இப் பிரதேசத்தில் பிறந்த இளம் தலைமுறை கலை-இலக்கியவாதிகளுடனும் அவருக்கு நல்ல தொடர்புண்டு. கவிஞர்கள் நீலாவணன், நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம் ஆகியோரோடும் நீண்டகாலப் பழக்கம் உண்டு. கவிஞர். நீலாவணனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'பாடுமீன்' முதலாவது இதழை 1967 ம் ஆண்டு மாசி மாதம் டொக்டர் அவர்கள்தான் வெளியிட்டு வைத்தார். இதைப் போன்றே இந்தப் பிரதேசத்தில் அவர் வெளியிட்டு வைத்த சஞ்சிகைகளும் நூல்களும் ஏராளம்.

கம்பராமாயணம், திருக்குறள், திருவாசகம், ஆண்டாள் பாசுரங்கள் பற்றி அவர் மிகவும் லயிப்புடன் பேசிக்கொண்டிருப்பார். ரஷ்ய எழுத்தாளர்களான டோல்ஸ்டோய், மக்ஸிம் கோர்க்கி, போரிஸ் பாஸ்டர்நேக் (Boris Pasternak) ஆகியோரிலும் அவருக்கு ஈடுபாடு இருந்தது.

அத்துடன் டொக்டர் ஓர் இசைப்பிரியரும் கூட. சுப்புலக்ஷ்மி, பட்டம்மாள், வசந்தகுமாரி, தண்டபாணி தேசிகர் போன்ற கர்னாடகப் பாடகர், பாடகிகள் அவருக்கு மிகவும் பிடித்தமானவர்கள். ஒருநாள் நான் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்த போது மிகவும் உற்சாகமான மனநிலையில் தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து நின்று 'நந்தகோபாலனோடு நான் ஆடுவேனே' என்ற பாடலுக்கு அபிநயம் பிடித்து ஆடிக் காட்டினார். 'புல்லாங் குழல் கொடுத்த மூங்கில்களே' என்ற பக்தி கீதமும் அவருக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. 'பாஞ்சாலி புகழ் காக்கத் தன் கை கொடுத்தான். அந்த பாரதப் போர் முடிக்க சங்கை எடுத்தான்' என்று அந்தப் பாடலில் வரும் வரிகளில் அவருக்கு அளவற்ற ஈர்ப்பு.

சினிமாப் பாடல்களில் அவருக்கு அவ்வளவு ஈர்ப்பில்லை என்றாலும், விதிவிலக்காக ஏ.ஆர்.ரஹ்மானின் 'செந்தமிழ் நாட்டுத் தமிழ்ச்சியே சேலை உடுத்தத் தயங்குறியே... நெசவு செய்யும் திரு நாட்டில் நீச்சல் உடையில் அலையறியே...' பற்றி ஒருநாள் மிகவும் புகழ்ந்து பேசினார். என் பார்வையில் அது மிகவும் சுமாரான பாடல். அவருக்கு அது எப்படிப் பிடித்துப்போனது என்று எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. அவருக்கு அந்தப் பாட்டை விட 'செந்தமிழ் நாட்டுத்

தமிழ்ச்சி சேலைதான் அணிய வேண்டுமென்ற' அதன் உள்ளடக்கம் பிடித்துப் போயிருக்கக் கூடும். அதே போல் இன்றைய தலைமுறையினரின் நாமங்கள் மீது ஒவ்வாமை மிக்கவர். சமஸ்கிருதம், மராத்தி வழியாக வந்த பெயர்கள் அவருக்கு எரிச்சலூட்டும்.

மரபுகளில், பாரம்பரியங்களில் அவர் மிகவும் பற்றுறுதி கொண்டவர் என்பதை எனக்குப் புலப்படுத்திய இன்னொரு சம்பவமும் உண்டு.

எங்கள் 'வியூகம்' சிற்றிதழில் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களின் 'காட்டுப் பூச்சி' சிறுகதை வெளியாகியிருந்தது. முதிர்கன்னி ஒருத்திக்கும் சிறுவனுக்குமிடையே ஏற்படும் பாலுறவை விவரிக்கும் கதையிது. இதைப் படித்து விட்டு டொக்டர் என்னை வரச் சொன்னார். அங்கு சென்றதும் "டேய், உனக்கும், அவனுக்கும் எதிராக நான் Public interest litigation ன் கீழ் கோர்ட்டில் வழக்குப் போடப் போகிறேன்" என்று உறுமினார். Public interest litigation என்பது பொதுநலத்துக்கு எதிரான விஷயத்தைக் குறிப்பது. நான் புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தேன். டி.எச்.லோரன்ஸ், நபகோவ் போன்றவர்களை வியந்து பேசும் டொக்டர் தமிழென்று வரும்போது இத்தகைய அதிர்ச்சி வைத்தியங்களைத் தாங்காமல் போனது ஏன் என்பது வியப்பாகவிருந்தது. இந்த மரபு, பாரம்பரியம், கலாசார விழுமியங்கள் மீதான பற்றுறுதியே இந்த மனப்பாங்குக்குக் காரணமாக இருந்திருக்கும்.

டொக்டர். எம்.முருகேசுபிள்ளை யாழ்ப்பாணம் கரவெட்டியில் 07.08.1931 ல் பிறந்தவர். 1950 ம் ஆண்டு தனது பத்தொன்பதாவது வயதில் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் கல்விகற்று, வைத்தியத் துறைக்குத் தேர்வாகி 1956ம் ஆண்டு வைத்தியராக வெளிவந்தார். தான் பிறந்த கரவெட்டியில் நான்கு வருடங்கள் கடமையாற்றியதன் பின் மட்டக்களப்பு மருத்துவமனையில் சொற்பகாலம் பணி புரிந்தார். மேற்படிப்புக்கான வாய்ப்புகள், வசதிகள் இருந்தும் அதைத் தள்ளி வைத்து விட்டுத் தனிப்பட்ட முறையில் மருத்துவத்தொழிலை மேற்கொள்ள விரும்பி 1962ம் ஆண்டு கல்முனைக்கு வந்தார் .

கல்முனைக்கு அவர் வரக் காரணமாக இருந்தவர்களாக மட்டக்களப்பு முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் திரு. செ.இராசதுரை, திரு.பிரின்ஸ் காசிநாதர், கல்குடாவை சேர்ந்த

திருவாளர்கள் சண்முகநாதன், எஸ்.சுப்பிரமணியம் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

சுதந்திரம், அதிக வருவாய் என்ற இரண்டுக்காகவும் அவர் தனியார் வைத்தியத்தொழிலைத் தேர்ந்தெடுத்த போதும் பணத்தின் முன் ஒரு போதும் அவர் கைகூப்பி நின்றதில்லை. அவர் கல்முனையில் பணிபுரிந்த காலத்து சம்பாத்தியத்தில் ஒரு கோடீஸ்வரராக இருந்திருக்கக் கூடியவர்.. வீடுகள், காணிகள் என்று தேடியிருக்கலாம். உயர்ரக வாகனங்களை வாங்கியிருக்கலாம். ஆனால் அவருடைய வருமானத்தின் பெரும்பங்கு தான தர்மங்களுக்கும், இந்தப் பிரதேசத்தின் ஆலயங்களுக்கும், விளையாட்டுக் கழகங்களுக்கும், இலக்கியகாரர்களுக்கும் போனது. அவற்றின் மூலம் அவர் என்றைக்குமே விளம்பரங்கள் தேட முனைந்ததுமில்லை.

'ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்

பேரறி வாள்ளன் திரு' என்றொரு குறளுண்டு.

'பயன் மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்

நயனுடையான் கண்படிள்' என இன்னொரு குறளுமுண்டு.

டொக்டரும் அவ்வாறே ஊருக்குப் பயன்படும் நீர்க்குளம் போலவும், ஊரின் நடுவே காய்த்துக் குலுங்கும் கனிமரம் போலவும் பெருமைக்குரிய ஒரு மனிதராக வாழ்ந்தவர்.

டொக்டரின் மருத்துவ சேவையை கௌரவிக்கு முகமாக ஒரு விழாவை ஏற்பாடு செய்யவிரும்பி அவரை அணுகினோம். அவர் எடுத்த எடுப்பில் அந்தக் கோரிக்கையை நிராகரித்து விட்டார். ஆனால் டொக்டர் ஏ.எல்.எம். ஜமீல், சங்கைக்குரிய சகோதரர் எஸ்.ஏ.ஐ.மத்தியூ, நான் மற்றும் பல அன்பர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து மீண்டும் மீண்டும் பேசி அவர் மனதைக் கரைய வைத்தோம். அதன்படி டொக்டர். எம். முருகேசபிள்ளையின் முப்பத்தாறு வருட அளப்பரிய சேவையைப் பாராட்டி கௌரவிக்கும் விழாவொன்று 1998. ஏப்ரல் ஐந்தாம் திகதியன்று கல்முனையில் நடந்தது. இந்தப் பிரதேசத்தின் தமிழர்களும், முஸ்லிம்களும் கைகள் கோர்த்து இணைந்து நடத்திய பெருவிழா அது.

கல்முனை தரவைக் கோயிலருகிலிருந்து திறந்த வாகனமொன்றில் அவரை ஏற்றிக் கொண்டு கல்முனை வீதிகளின் வழியாக ஊர்வலமாக அழைத்து வந்தோம். டொக்டர் கோட் சூட் அணிந்திருந்தார். வாகனத்தின் முன்னும் பின்னும் மக்களின் வரிசை ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. வீதியின் இரு மருங்கிலும் மக்கள் குழுமி நின்று கையசைத்தனர். மாலைகள் சூட்டினார்கள். ஆரம்பத்தில் சற்று சங்கோஜப்பட்ட டொக்டர் சிறிது நேரத்தில் இந்த 'நாடகத்'தின் ஒரு பாத்திரமாக மாறி விட்டார். இரு மருங்கிலும் நின்ற மக்களைப் பார்த்துப் பதிலுக்குக் கையை அசைத்தார். மாலைகள் விழும் போது கழுத்தைக் குனிவதற்கும், பின் மாலையைக் கழற்றி அருகில் வைப்பதற்கும் பழக்கப்பட்டு விட்டார். ஊர்ந்து கொண்டிருந்த வாகனத்தின் அருகாக நான் யானைப் பாகன் போல் நடந்து கொண்டிருந்தேன். ஒரு கட்டத்தில் என்னைக் கண்களால் சைகை செய்து அருகே அழைத்தார். காதருகே சில வார்த்தைகள் முணுமுணுத்தார். வெயிலில் நெடுநேரம் நின்று கொண்டே வரும் அவர் களைத்துப் போய் என்னிடம் குளிர்பானம் கேட்பதாகப் பிறர் அன்று எண்ணியிருக்கக் கூடும். ஆனால் அவர் என்னிடம் முணுமுணுத்துச் சொன்னது இதைத்தான் ... “அடேய், கடைசியில் என்னை இப்படி ஒரு கோமாளி போல் ஆக்கி விட்டாயேடா ...”

அவருடன் நெருங்கிப் பழகியவன் என்ற வகையில் அவருடைய துணிச்சலையும் முரட்டுத் தனத்தையும், ஓர்மத்தையும் ஓரளவு அறிவேன். 1987 ல் ஒரு நாள் தமிழ் விடுதலை இயக்கமொன்றின் உறுப்பினர்கள் எனச் சொல்லிக் கொண்டு துப்பாக்கிதாரிகள் சிலர் அவருடைய வீட்டுக்குள் நுழைந்தனர். கப்பம் கேட்டுப் பயமுறுத்தினார்கள். அவர் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. “வேண்டுமானால் சுட்டு விட்டுப் போடா” என்றார். அவர்கள் துப்பாக்கியால் சுட முயற்சித்த போது டொக்டர் அவர்களுடன் மல்லுக்கட்டினார். அவரை நோக்கித் தீர்க்கப்பட்ட துப்பாக்கி வேட்டு இலக்குத் தவறி அவருடைய வீட்டுக் கதவில் பாய்ந்திருந்தது. கடைசியில் அவர்கள் ஓடி விட்டனர்.

இன்னொரு சம்பவம்!

கல்லூரியொன்றின் ஆண்டு விழா. அதிதிகளாக டொக்டரும், நகரத்தின் பெரும் புள்ளியான தமிழ் வர்த்தகர் ஒருவரும் அழைக்கப்

பட்டிருந்தனர். விழாவில் மலர் ஒன்றும் வெளியிடப்பட்டது. மலரின் முதலாவது பிரதியைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு அந்தத் தமிழ் வர்த்தகர் மேடைக்கு அழைக்கப் பட்டார். பின்னர் அடுத்த பிரதியைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு டொக்டர் அழைக்கப்பட்டார். சபை நாகரீகம் கருதி ஒன்றும் பேசாமல் பிரதியைப் பெற்றுக் கொண்டு டொக்டர் கிளம்பி விட்டார். சிறிது நேரத்தில் திரும்பி வந்தார். தனக்கு இந்த விழா அழைப்பிதழை வழங்கிய ஆசிரியரைக் கூப்பிட்டார். ஓர் அறை விட்டார். "அடேய், பணம்தான் முக்கியம் என்றால் என்னைக் கேட்டிருக்கலாமே. வாசிப்பில் ஈடுபாடே இல்லாத ஒருவனை முதலில் கூப்பிட்டு அவனுக்குப் புத்தகத்தைக் கொடுக்கிறீர்களே ... நீங்களெல்லாம் உருப்படுவீர்களா?" என்று திட்டியவாறு கிளம்பி விட்டார்.

அவருடைய இறுதிக்காலம் வெறுமை நிரம்பியது. அவருடைய ரசனையைப் புரியவும், பகிரவும் கூடிய, அவருடைய வயதையொத்த நண்பர்கள் பலர் மறைந்து விட்டனர். அவர் நேசித்த கல்முனையின் இரண்டு சமூகங்களும் உசுப்பேற்றப்பட்டு முட்டிமோதிக் கொண்டிருந்தன.

இந்தப் பிரதேசத்து தமிழ்-முஸ்லிம் உறவை மேலும் கட்டிவளர்ப்பதற்கு என்ன முயற்சிகளைக் கையாளலாம் என ஒருவர் அவரைக் கேட்ட போது டொக்டர் இவ்வாறு பதில் சொன்னார். "தமிழ் முஸ்லிம் உறவு இன்று நேற்று ஏற்பட்ட ஒன்றல்ல. அதற்கு நீண்ட வரலாறு உண்டு. அதைக் கட்டி வளர்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணக் கரு அண்மையில் உருவான ஒன்று. சில இடங்களில் முஸ்லிம்களும் சில இடங்களில் தமிழர்களும் பெரும்பான்மையாக வாழ்கிறார்கள். இடங்களைப் பொறுத்து பெரும்பான்மை இனம் சிறுபான்மையினரை மதித்து, அணைத்து, புரிந்துணர்வுடன் வாழாவிட்டால் இன்று இலங்கையில் ஏற்பட்ட அவலநிலை இரண்டு இனங்களுக்குமிடையேயும் ஏற்படலாம். இதை உணர்ந்து கொண்டால் உறவு தானாகவே பிறந்துவிடும் என்பது எனது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை".

43 ஆண்டுகள் தன் வாழ்வின் இறுதிக்காலம் வரை கல்முனையில் பணியாற்றிய டொக்டர் 03.11.2005 அன்று மறைந்தார். 'சொந்த ஊரான யாழ்ப்பாணத்துக்கு மீண்டும் சென்றுவிடுவோம்' என நெருக்கடியான தருணங்களில் மனைவி சொன்னபோதெல்லாம் அந்த வேண்டுகோளை

நிராகரித்து இந்த மண்ணுடன் இறுதியில் கலந்தார்.

தனக்கு மரணம் நேர்ந்தால் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என சில விருப்பங்களை அவர் ஏற்கனவே தெரிவித்திருந்தார். இறந்து சில மணி நேரங்களுக்குள்ளேயே தனது தகனக் கிரியைகளைச் செய்து முடித்து விட வேண்டுமென்பது அதில் ஒன்று.

மற்றொன்று தன் உயிரற்ற உடலை வைத்துக் கொண்டு எவருமே இரங்கல் கூட்டமோ, இரங்கலுரையோ நிகழ்த்தக் கூடாது.

அவர் விருப்பப்படியே அனைத்தும் நடந்தன.

அவர் மறைந்து விட்டார். ஆனால் அவரை நான் சந்தித்துப், பழகிய நினைவுகள் இன்னமும் ஓயாத ஓர் ஊஞ்சல் போல் மனதில்.

அவருடைய மருத்துவமனையின் மதிலோரம் போகன்விலாவின் குங்குமப் பூக்கள் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. உதிர்ந்தவை வாசலெங்கும் சொரிந்து கிடக்கின்றன. அந்தக் கறுப்புநிற ஆமைக்கார் உயரமான திண்ணைக்குப் பக்கத்தில் முட்டைகள் இட்டுக் களைத்தது போல் நிற்கிறது. மருத்துவமனை நோயாளிகளால் நிரம்பிவழிகிறது. குழந்தைகள் வீரிட்டு அழுகின்றன. எவ்வளவு முக்காடுகள்! எவ்வளவு இடுப்புப் பட்டிகள்! அவருடைய அரைக்காற்சட்டை உதவியாளர் பத்மநாதன் பரமசிவன் கழுத்திலிருக்கும் பாம்பு போல 'பந்தா' காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தால் வெண்ணிற ஆடைகளைந்த டொக்டர் காத்திருக்கிறார். அவர் முகத்தில் வழக்கம் போல் விறைப்பான தன்மை. சிரிப்பில்லை. ஆனால் அவருடைய மனம் என்றும் தோழமையுடன் புன்னகைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அவருடைய முற்றத்தில் பூத்துக் குலுங்கிய அந்த போகன் வில்லாக்களின் குங்குமநிறப் பூக்களுக்கு எந்த மணமும் இல்லை. ஆனால் டொக்டர் பற்றிய நினைவுகளோ என்றும் மணம் பரப்பிக் கொண்டிருப்பவை.

[கிழக்கு மாகாணப் பண்பாட்டலுவலர்கள் திணைக்களம் கல்முனை உவெஸ்லி உயர்தர பாடசாலை மண்டபத்தில் 07.03.2020 அன்று நடாத்திய டாக்டர் முருகேசுப்பிள்ளை நினைவுப் பேருரை நிகழ்வில் ஆற்றிய உரை]

அஞ்சலி

- » கொத்தனின் கடைசி நாள்
- » ஒளிவட்டத்திலிருந்து விலகும் போது
- » துப்பாக்கிக்கு மூளை இல்லை

மருதூர்க் கொத்தன்: கடைசி நாள் (1936-2004)

மருதூர்க் கொத்தன் தன் கடைசி நிமிடங்களில் சந்திக்க விரும்பிய நபர்களில் நானும் ஒருவன். நான் சென்ற போது காற்றின் குமிழிகள் தொண்டையில் பொங்க, கண்களின் சுடர்கள் காற்றுடன் போராட கட்டிலில் ஒடுங்கிக் கிடந்தார். ஏதோ சொல்ல முயன்றார். புரியவில்லை. எழுதிக் காட்ட முயன்றார். தாளில் பதிந்ததெல்லாம் வெறும் கோடுகள்.

சரிவுப் பாதையில் கால்கள் சறுக்கிச் செல்வதைப் பார்த்தேன். அவருடைய அந்திம காலத் தூவானத்தின் இறுதிச் சொட்டுகளையும், கடல் வாய் வீழும் சூரியனின் செந்நிறக் குழம்பையும் கண்டேன். விரிந்த பூவிதழ்களின் வழியே மரண வாசனை காற்று வெளியெங்கும் பரவுவதை நுகர்ந்தேன். ஒரு பறவைக்குப் பாரமாகிப் போன சிறகுகள் மெல்ல மெல்ல ஓய்வதைப் பார்த்தேன்.

கால நதியில் மூழ்கும் தலையைப் பார்த்து, செய்வதறியாது கரையில் நின்று கலங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

எவ்வளவு காலத்துப் பழக்கம். 'கட்டிடங்களின் காடாக மருதமுனை ஆகாதிருந்த அந்த நாட்களில், வெயிலின் நிறமெதுவென்றே அறியாத சில ஒழுங்குகைகள் வழியாக நடையால் சில 'டானாக்கள்' போட்டால் என் வீட்டிலிருந்து பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்களுக்குள் கொத்தனின் வீட்டுக்குப் போய் விடலாம்.

மீலாத கீரனும் நானும் சேர்ந்து 1974 ல் வெளிக்கொணர்ந்த 'காலரதம்' சிற்றிதழில் முன்னிலை எழுத்தாளர்கள் பலரின் படைப்புக்களுடன் கொத்தனின் 'பாவம் நரிகள்' சிறுவர் நாடகப் பிரதியும் பிரசுரமாகியிருந்தது. அதே இதழில் வெளியான என்னுடைய 'அந்தப் பார்வை அப்படித்தான் இருக்கும்' என்ற சிறுகதை தன் கவனத்தை

ஈர்த்ததாகக் கொத்தன் கூறிய போது இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு உரிய குதூகலம் என்னை சூழ்ந்து கொண்டது.

1977ல் மருதமுனை அல் - மனார் வித்தியாலயத்தில் அவர் பணியாற்றிய போது வெளியிட்ட 'கலங்கரை' ஆண்டு மலரில் என்னுடைய 'வெயிலும் வெறுமையும்' கதையைப் பிரசுரித்தார்.

கொத்தனைப் போன்றவர்கள் இத்தகைய உற்சாகத்தை தந்திருக்காவிட்டால் ஒரு வேளை நான் இன்றைக்கு 'கூடி வாழ்ந்தால் கோடி நன்மை' போன்ற நீதிக்கதைகளை எழுதிக் கொண்டிருக்கக் கூடும்.

கொத்தன் ஏனோ என் முதல் நினைப்பில் ஓர் எழுத்தாளராக உருவம் கொள்வதில்லை. என் மானஸீக வகுப்பறையில் அவர் ஓர் ஆசிரியராகவே நுழைகின்றார். கையில் பிரம்புடன், சிடு சிடுத்த முகத்துடன், பாதணிகளின் அட்டகாசமான சரசரப்புடன் 'அந்த வகுப்பறைக்குள்' அவர் நுழைவதில்லை. அகன்ற முகப்பரப்பும், குறுஞ்சிரிப்பின் போது கூடவே தோன்றும் மூக்குச் சுளிப்பும் கொண்ட அந்தக் குள்ளமான ஆசிரியரின் பணிவான மாணவன் நான்.

என்னைப் போலவே பள்ளிக்கூட எல்லைகளைத் தாண்டிய பல மாணவர்கள் அவருக்குண்டு, தேநீர்க் கடைகளின் வாங்குகளில், கடற்கரையில், அவருடைய வீட்டின் கூடத்தில் நாங்கள் அவரிடம் கேள்வி மேல் கேள்வியாய்க் கேட்டுக் கொண்டேயிருப்போம்.

'அணி சேரா நாடுகள்' என்றால் என்ன என்ற கேள்விக்கு சரியான பதிலளிக்க முடியாமல் என்னுடைய வகுப்பாசிரியர் ஒருவர் மூன்று நாட்களாகத் திணறியதுண்டு. கடைசியாகக் கொத்தனை சந்தித்து விளக்கம் கேட்டபோது முப்பதே நிமிடங்களில் அதைத் தெளிவுபடுத்தி விட்டு, அடுத்த வேலையைக் கவனிக்கப் போய் விட்டார்.

கொத்தனுடைய எழுத்துகள் மீது ஒரு வாசகன் என்ற வகையில் எனக்கு விமர்சனங்கள் உண்டு. அவருடைய கதைகள் சற்று உரத்துப் பேசுவன போலிருக்கும். பெரிய கட்டியத்துடன் மஹா வாக்கியங்களுடன் கதையைக் கட்டியெழுப்ப முனைவது போல் தோன்றும். நுட்பங்களுக்கு முக்கியத்துவமளிக்காமல் வெறும் விவரணம், கருத்தேற்றங்கள் மூலம்

கதையை உருவாக்கி விடலாம் என்ற மனப்பாங்கு புலப்படும். இத்தகைய விமர்சனங்கள் இருந்த போதிலும் என் மதிப்பில் அவர் என்றும் தாழ்ந்து போனதில்லை.

இதே போன்று என்னுடைய எழுத்துப் போக்குகள், நோக்கு நிலை குறித்து அவருக்கும் விமர்சனங்கள் இருந்திருக்கின்றன. ஆனால் இந்தக் கருத்து முரண்பாடுகள், ரசனை வேறுபாடுகள் எல்லாவற்றையும் இரண்டாம் பட்சமாக்கி பரஸ்பரம் நாங்கள் அன்பும், மதிப்பும் வைத்திருந்தோம்.

அவரிடம் உரிமையுடன் நான் கேட்டு அவர் நிறைவேற்றித் தந்த வேண்டுகோள்கள் பலவுண்டு. நான் ஏற்பாடு செய்த இலக்கியக் கூட்டங்கள் பலவற்றில் அவர் முக்கியமான பேச்சாளராக இருந்திருக்கிறார். 'அன்ரனி பால்ராஜ்' என்ற பெயரில் நான் சிறப்பாசிரியராக இருந்த 'களம்' இதழுக்காக என் வேண்டுகோளின் பெயரில் 'மரையாம் மொக்கு' என்ற நீண்ட கதையை அவர் எழுதித் தந்திருக்கிறார். என் வீட்டில் நிகழ்ந்த விசேஷங்களின் போது அவர் முக்கிய விருந்தினராக கலந்து சிறப்பித்திருக்கிறார்.

பதிலுக்கு மருதூர்க் கொத்தனும் தன் பங்குக்கு எனக்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

தன்னை வந்து பார்த்துச் செல்லும் படி, கொத்தன் தன் கடைசி நாளில் விடுத்த அழைப்பு அது!

[20.12.2004 ல் கல்முனை கிறிஸ்டா இல்லத்தில் கலை-இலக்கிய நண்பர்கள் ஏற்பாடு செய்த அஞ்சலி நிகழ்வில் ஆற்றிய உரை]

அருட்சகோதரர் எஸ்.ஏ.ஐ.மத்தியூ: ஒளிவட்டத்திலிருந்து விலகும் போது...

சங்கைக்குரிய சகோதரர் அவர்கள் என்னுடைய தமிழாசிரியர். என்னுடைய ஞாபகசக்தி சரியாக இருக்குமென்றால் 1971 இல் அவரை முதன் முதலாக வகுப்பறையில் தமிழாசிரியராக சந்தித்தேன் என்று நினைக்கிறேன். இளந் தோற்றத்திலிருந்த அவர் என் வயதை ஒத்த மாணவ குழுவினருக்கு ஒரு நெருக்கத்தையும், தோழமையுணர்வையும் ஏற்படுத்தியிருந்தார்.

சகோதரர் கல்லூரிக்குள் நுழைந்தது மாலைக்கும் இருளுக்கும் நடுவிலான ஒரு மயக்கமான, குழப்பமான சூழலைக் கொண்ட காலத்தில். பழம் பெருமையை அசை போட்ட படி காலம் தள்ளும் ஒரு கால்நடையைப் போல, நறுமணம் மட்டும் மிஞ்சியிருக்கும் ஒரு வெற்று சவர்க்கார டப்பா போல, நீரில் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கப்பலைப் போல எங்கள் கல்லூரி அப்போது ஆகியிருந்தது.

இவை பற்றியெல்லாம் அலட்டிக் கொள்ளாத, கவலைப்படாத பாவனையில் சங்கைக்குரிய சகோதரர் அவர்கள் அப்போது இருந்தார். மாலை வேளைகளில் அவருடன் சைக்கிள்வண்டிகளில் ஊர்சுற்றித் திரிவதில் அளவற்ற குதூகலம் அடைந்தோம்.

பள்ளிக்கூட மதில்களைத் தாண்டி எங்கள் ஊராரினதும் அயலவரினதும் கவனத்தை அவர் முதன்முதலாக ஈர்த்தது தன்னுடைய நாடக முயற்சிகள் மூலமாக என்றே கூறலாம். கல்லூரி மைதானத்தில் அருகருகாக இரு மேடைகள் அமைத்து மிகவும் பிரமாண்டமான முறையில் 'இயேசு காவியத்தை' அவர் நாடகமாக்கி, நெறியாளுகை செய்து இந்த ஊருக்குக் காண்பித்தார். அந்த நாடகத்தில் 'இயேசு கிறிஸ்துநாதர்' பாத்திரத்தை ஏற்று நடித்தவர் கோல்டன் அச்சகத்தின் உரிமையாளரான நண்பர் ஜீவா அவர்கள். நாடகத்தில் அவர் அப்போது சுமந்த சிலுவை பின்னாட்களில் சங்கைக்குரிய சகோதரர் பதிப்பித்த

புத்தகங்கள் ரூபத்தில் மாறி ஜீவாவை விட்டு இறங்க மறுத்தது.

இதைத் தொடர்ந்து சகோதரரின் இன்னொரு நாடகம் கல்லூரி கலைவிழாவில் மேடையேறியது. நாடகத்தின் தலைப்பு 'நெஞ்சே, நீ சொல்!'. இந்த நாடகத்தை இயக்கியதோடு சங்கைக்குரிய சகோதரர் கதாநாயகனாக நடிக்கவும் செய்தார். கிட்டத்தட்ட பாசமலர் சிவாஜி கணேசனை நினைவுபடுத்தும் பாத்திரவார்ப்பு. மிகைநடிப்பு, நீண்ட வசனங்கள் அவருக்கு வாய்த்தன. 'சாய்ந்தாடம்மா சாய்ந்தாடு... கடைக்குப் போகலாம் சாய்ந்தாடு...' என்று தொடங்கி மூச்சுவிடாமல் அவர் வசனம் பேசியதாக ரூபகம். அவருடைய தங்கையாக நடித்தவர் அப்போது மேடையில் மயங்கிச் சாய்ந்தது காட்சியமைப்பின் பிரகாரத் தானா அல்லது சங்கைக்குரிய சகோதரர் உச்சரித்த நீண்ட வசனங்களாலா என்பதை இப்போது உறுதியாகச் சொல்ல முடியவில்லை.

இந்தக் கலைவிழாவுக்கான சுவரொட்டிகளை ஒட்டுவதற்காக பசை வாளியும், ப்ரஷ்ஷுமாக நாங்களும் சங்கைக்குரிய சகோதரரும் இரவு வேளைகளில் பட்டினத்தில் அலைந்து திரிந்திருக்கிறோம். அது ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சிக்காலம். பசைவாளியுடனும், ப்ரஷ்ஷுடனும் எங்களைத் தூரத்தில் கண்ட பொலிஸ் ஜீப் சந்தேகத்துடன் தூரத்திக் கொண்டிருந்தது. நாங்கள் திசைக்கொருவராக ஓடி, மணற்சேனை வில்லியம் ஐயாவின் மாட்டுக் கொட்டகைக்குள் புகுந்து வைக்கோல் குவியலுக்குள் ஒளிந்துகொண்டது பிற்கால ஓட்டங்களுக்கான சிறந்த ஒத்திகை.

அவர் தமிழாசிரியராக எனக்கு வாய்த்ததை பெரும்பேறாகவே கருதுவேன். வகுப்பறையுடன் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட போதனா முறையொன்றுடன் அவர் நிறுத்திக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவர் அதற்கும் அப்பால் எங்களை எல்லாம் அழைத்துச் சென்றிருக்கிறார். புதுமைப்பித்தன் என்ற ஓர் எழுத்தாளன்மையை எங்களுக்கு அவர் அறிமுகம் செய்துவைத்தார். அவருடைய 'பொன்னகரம்' சிறுகதையை வாசித்துக் காட்டினார். எங்கள் வகுப்பிலிருந்த பலரையும் சிறுகதைகள் எழுத வைத்தார். அவற்றுள் சிறந்தவற்றை கல்லூரி விளம்பரப் பலகையில் மாட்டி, பகிரங்கப் பார்வைக்கு வைத்தார். இன்றைய எந்தவொரு விருதும் தராத பரவசம் அது. எழுத்துத் துறையில் நான்

நுழைவதற்கான ஓர் உந்துதலுக்கு அவரும் ஒரு காரணம் என்பதை நன்றியுணர்வுடன் எப்போதும் சொல்வேன்.

அதற்குப் பின்னர் வந்த 40 வருடங்களில் கல்முனையின் முக்கிய முகங்களில் சங்கைக்குரிய சகோதரர் மத்தியூவினுடையதும் ஒன்றாகி விட்டது. அவர் ஒரு கல்லூரியின் அதிபர் என்பது மட்டும் அதன் காரணமல்ல. 'நினைத்ததை முடிப்பவன்' என்ற பிம்பம் அவர் மீது உருவாக்கப்பட்டுவிட்டது. அந்தக் காலத்தில் அவர் ஒரு CD 185 ஹோண்டா மோட்டோர்சைக்கிள் வைத்திருந்தார். அவருடைய கண் ஜாடைக்கு சிரம் தாழ்த்தி, போகுமிடம் எதுவென்றே கேளாமல் பின்னிருக்கையில் ஏறி அமரும் ஆசிரியர்கள் சிலர் வாய்த்திருந்தார்கள். அவருடைய தன்னம்பிக்கை நிறைந்த சுபாவம், இந்த நாட்டின் மூன்று முக்கிய மொழிகளிலும் இருந்த புலமை, அவர் அணியும் அங்கி, பல துறைகளிலும் அவருக்கிருந்த தேடல், பரிச்சயம் என்பவை எந்தக் கதவையும் தட்டித் திறக்கும் தைரியத்தை வழங்கியிருந்தது.

அவருடைய காலத்தில் மறுபடியும் கல்லூரி 'புத்துயிர்' பெற்றெழுந்தது. அவருடைய காலத்தில் பெருமரங்கள் சரிந்து வீழ்வதும், ஏராளமான புதியகட்டிடங்கள் முளைப்பதும் சகஜம். அவர் ஒரு கோட்டைக்கீறிக் காண்பித்தால் அடுத்தநிமிடமே அதைக் கோலமாக மாற்றிக் காண்பிக்கும் ஆசிரிய குழாமொன்று எப்போதும் அவரை சூழ்ந்திருந்தது. தத்தம் பிறந்ததினம் எதுவென்பதை நினைவில் கொள்ளாத பலரும் கூட சங்கைக்குரிய சகோதரரின் பிறந்த தினத்தை மணப்பாடம் செய்து வைத்திருந்தார்கள். நடிகர்கள், மதத் தலைவர்கள், அரசியல்வாதிகள், அறிஞர்கள், அதிகாரிகள், வெளிநாட்டு இராஜ தந்திரிகள் எனப் பலதரப்பட்டோரும் கல்லூரி வைபவங்களுக்கு வந்து சென்றனர். இந்தக் கல்லூரியை ஒட்டிய வீதிகளில் இன்னிய வாத்தியங்கள் அடிக்கடி முழங்கிக் கொண்டிருந்தன. எல்லோரையும் ஆட்டுவிக்கும், இசையச் செய்யும் மகுடி அவர் வசமிருந்தது. எவரும் குறைபேச இடமளியாமல், பெருமைப்படத்தக்க மாணவ சமுதாய மொன்றை அவர் உருவாக்கிக் காண்பித்தார்.

சகோதரரின் இந்தப் பொற்காலத்தின் போது நான் கல்லூரியை விட்டு நீங்கியிருந்தேன். அறிவுத்துறை சார்ந்த அவர் அடைவுகளையும், சாதனைகளையும் வெளியே இருந்து பெருமிதத்துடன்

பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர் கிட்டத்தட்ட 60 நூல்கள் வரை எழுதியிருப்பதாக அறிகிறேன். அவற்றுள் 'கிழக்கு மாகாணத்தில் கிறிஸ்தவர்கள் ஆற்றிய கல்விப் பணிகள்', 'வரலாற்றில் புனித வளனார் துறவிகள்', 'கர்மயோகி பவுல் -விசுவாச வரலாற்றுக் கண்ணோட்டம்', 'கிழக்கிலங்கையின் 200 ஆண்டுகால மெதடிஸம்' ஆகியவை மிகவும் சிரத்தையுடன் ஆய்வு நோக்குடன் எழுதப்பட்ட, குறிப்பிடத்தகுந்த நூல்கள் என்று சொல்லலாம்.

நான் கல்லூரியை விட்டு வெளியேறிய போதும் அவருடனான நட்பும், தொடர்பும் நீடித்திருந்தன. அவருடைய நெறியானுகையில் உருவான 'கீசக வதம்' கூத்தினை நான் ரூபவாஹினியில் நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளராக இருந்தபோது தொலைக்காட்சி வாயிலாக ஒரு பரந்தவெளிக்கு எடுத்துச் செல்ல உதவினேன். சங்கைக்குரிய சகோதரரை தொலைக்காட்சி நிலையத்துக்கு இருதடவைகள் அழைத்து, அவருடைய பல்பரிமாணத் திறமைகளும் வெளிப்படத்தக்க விரிவான நேர்காணல் களுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தேன். கல்லூரியில் இடம் பெறும் கலை - இலக்கியம் சார்ந்த செயற்பாடுகளின் போது என்னை அழைத்து ஆலோசனைகள், கருத்துக்களை அவரும் கேட்டறிந்திருக்கிறார். 1989 இல் என்னுடைய முதலாவது சிறுகதைத்தொகுப்பு வெளிவந்த போது இந்தக் கல்லூரி சமூகத்தின் மத்தியில் சிறப்பான முறையில் ஓர் அறிமுகவிழாவினை அவர் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். 2012 இல் என்னுடைய மற்றொரு சிறுகதைத்தொகுப்பு வெளிவந்த போது முதல்பிரதியை அவரைக் கொண்டே நான் வெளியிட்டேன். இவையெல்லாம் பரஸ்பரம் நாங்கள் வைத்திருந்த அன்புக்கும் மரியாதைக்குமான அடையாளங்கள்.

ஆனால் இதனால் எல்லாம் அவரை என் மார்க்கப்பந்து, வழிகாட்டி, குரு என்ற ஸ்தானத்தில் வைத்தேன் என்று அர்த்தமில்லை. நான் எவரையும் இதுவரை அந்த ஸ்தானத்தில் வைத்ததில்லை. கால் செல்லும், அல்லது செல்லக்கூடிய திசைதான் என் வழி. சங்கைக்குரிய சகோதரர் அப்படியல்ல. அவருக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட இலக்கு என்பது மிகவும் முக்கியம். நேரம் முக்கியம். தன் பேச்சுக்கு மறுவார்த்தை பேசாத நாவுகள் முக்கியம். சூரியன் சற்றுத் தாமதித்து உதிக்குமேயாக

இருந்தால் அதைத் தண்டிப்பதற்கு கடற்கரையை நோக்கிக் கிளம்பிவிடக் கூடிய ஒருவர் அவர்.

எங்கள் இருவருடைய சிந்தனைகளும், ரசனைகளும், பயணங்களும் சமாதரமானவையல்ல. ஆனால் எங்களுக்குள் கருத்து முரண்பாடுகள் பல இருந்த போதும் கடைசிவரை பரஸ்பரம் மரியாதை செலுத்துப வர்களாகவே நாங்கள் இருந்தோம். ஒப்பீட்டளவில் நான் வைத்திருந்ததை விடப் பலநூறு மடங்கு அன்பை அவர் என்மீது வைத்திருந்தார். இந்த அன்பை வெறும்வரிகளில் அடக்கி விட முடியாது. ஒரு பெருங்கடலை சிறு புட்டி கொள்ளுமா?

அவருடைய கடைசி நாட்கள் எனக்குப் பெரிதும் துயரத்தைத் தந்தது. கல்லூரிக்காலத்தில் ஒரு ராஜாவைப் போல் இருந்தவர் அவர்.

அதிகாரங்களை இழந்த பின் ஒரு ராஜா எதிர்கொள்ள நேரும் அவ்வளவு தடுமாற்றங்களையும் அனுபவங்களையும் பின்னாட்களில் அவர் சந்தித்தார் என்பதில் ஐயமில்லை.

வெளிச்சத்திலேயே வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவர்களின் கண்கள் ஓர் இருள் மூலையைத் துழாவும்போது ஏற்படும் தடுமாற்றம் அது. மலைவாசிகள் அடிவாரம் நோக்கி சறுக்கிய விழுந்தபின் உட்கார்ந்து அண்ணாந்து பார்க்கும் ஆதங்கம் அது. தாம் விட்டகன்ற வெறுமையான ஒரு கூட்டை குருவியொன்று ஏக்கத்துடன் பார்க்கும் ஏகாந்த மனநிலை அது. பேச்சுத் துணைக்கு சக அறிவுஜீவிகள் யாருமற்று சாய்வு நாற்காலியில் முடங்கிப் போய் அந்திமகாலத்தில் தனக்குத்தானே முணுமுணுக்கும் சந்தியாராகத்தின் துயரம் அது.

இவ்வளவு உடல் - மன நெருக்கடிகள், உபாதைகளுக்கு மத்தியிலும் அவர் என்னை அவ்வப்போது சந்திக்க வருவதுண்டு. வாசலில் நிற்கும் ஓட்டோவிலிருந்து அவரால் இறங்க முடிவதில்லை.

“ஒரு வார்த்தை சொல்லி இருந்தால் நானே உங்கள் இருப்பிடம் தேடி வந்திருப்பேனே ப்ரதர்” என்று நான் கூறுவதுண்டு. அவரது இயலாமையைப் புரிந்துகொண்ட போதும் ஒரு நாகரீகம் கருதி வீட்டினுள்ளே வரும்படி அழைப்பேன். புன்னகை கலந்த மறுப்பொன்றுடன் என் கையைப் பற்றிக் கொண்டபடி தன் நூல் வெளியீடொன்றுக்கான

அழைப்பிதழை அல்லது தன் தோட்டத்தில் விளைந்த ஒரு பப்பாளிப் பழத்தை நீட்டுவார்.

இந்த அன்புக்கு நிகரேது? இதனை வெறும் நடிப்பென்று எப்படிப் பெயரிட முடியும்?

அது வெறும் நடிப்பாக இருந்தால், வெறும் புலமையுடன் மட்டுப் பட்டதாக மட்டும் இருந்தால், காரியவாதியின் காய் நகர்த்தலாக மாத்திரம் இருந்தால், மதம் என்ற கோட்டுக்குள் மாத்திரம் நின்றிருந்தால், இனம் பிரதேசம் என்ற குறுகிய தளைகளுக்குள் சிக்கியிருந்தால் இந்தப் பரந்த அன்புமனம் சாத்தியமா?

[அருட்சகோதரர் எஸ்.ஏ.ஐ.மத்தியூ அவர்களின் மறைவையொட்டி கல்முனை கார்மேல் பாத்திமா கல்லூரி மாணவர்கள் 15.10.2016 அன்று ஏற்பாடு செய்த அஞ்சலிக்கூட்டத்தில் ஆற்றிய உரையின் கட்டுரை வடிவம்.]

நண்பர் பளீல்: துப்பாக்கிக்கு மூளை இல்லை

இந்தப் பிரதேசத்தின் இரண்டு முக்கிய கவிஞர்களின் கவிதைகள்
நினைவுக்கு வருகின்றன...

முதலாவது கவிதை கவிஞர் எம்.ஏ. நுஃமானுடையது.
தலைப்பு: 'துப்பாக்கிக்கு மூளை இல்லை'

துப்பாக்கிக்கு மூளை இல்லை

இதயமும் இல்லை

விரல் அதன் விசை அழுத்த

வெடிக்கும்

உயிர் குடிக்கும்

கருவில் இருக்கும் குழந்தையின் எனினும்

விரலே என் விரலே

மூளையும் இதயமும் உள்ள என் விரலே

ஒரு கணம் யோசி

மீண்டும் ஒரு கணம்

குறி சரியா என திரும்பவும் யோசி

இன்னும் நூறு ஆண்டுகள் போயினும்

உன் குறி சரி என மக்கள் கூறும்

திசையினில் மட்டுமே

விசையினை அழுத்து !

அன்றேல்

நீயும் ஓர் கொலைகாரன் என

வரலாறு என் நெற்றியில் எழுதும் .

மற்றைய கவிதையை எழுதியவர் மறைந்த கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம்.

காய்ந்த சருகு போல் ஒரு மண்புழு
ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது படியோரம்.
நான் மனிதன் என்ற இரக்கம் மீதூர
அதனைப் பார்த்து விட்டுப் போனேன் ஒரு கணம்.
சுர் என்று சருகு இரைதல் போல் கேட்டது,
திரும்பிப் பார்த்தேன்
மண்புழு வாசலில் நின்றது....

வாயைத் திறந்தது கூரிய பல் தெரிய.

நாக்கு எங்கே என நினைக்கையில்,
நாக்கிலிருந்து தீச் சுவாலை பறந்தது.

மண்புழுவுக்கு பல் ஏது ? நாக்கேது?
நினைக்கையில் தெரிந்தது மண்புழு உரு மாறி விட்டதென்று

எனினும் அஞ்சவில்லை.
குனிந்தேன் தடி எடுக்க.

நிமிரும் போது
மண்புழுவின் கையில் துப்பாக்கி இருந்தது.
அல்ல,

ஒரு பாம்பின் கைத் துப்பாக்கி..
அதுவும் அல்ல,
ஒரு சிப்பாயின் கைத்துப்பாக்கி.

நான் குனிந்து
பாம்பாய் நெளிந்து
காய்ந்த சருகின் மண்புழு ஆகி
ஊர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன் படியோரம்.

இந்த இரண்டு கவிதைகளுமே துப்பாக்கிகளின் ஆணவத்தையும், அறிவீனத்தையும் பாடியவை. இந்த மூளையற்ற துப்பாக்கியால் நண்பர் பளீல் கொல்லப்பட்டு ஆண்டுகள் பலவாகி விட்டன.

பலருக்கும் நண்பர் பளீல் கல்விசார் உலகில் பிரகாசித்த ஒரு நட்சத்திரம். இன்முகம் கொண்ட சிறந்த அரசாங்க அதிகாரி. நிர்வாகி. பன்னூலாசிரியன். ஆனால் என்னைப் பொறுத்த வரையில் அவர் நான் நேசமும் பாசமும் வைத்திருந்த ஓர் இலக்கிய நண்பர். அகாலம் பலவந்தமாக அவரைத் தட்டிப் பறித்துக் கொண்டு தொலைதூரத் துக்குச் சென்று விட்டது.

பளீளின் வளர்ச்சியும் வீழ்ச்சியும் ஒரு மின்னல் கணத்தில் நடந்து முடிந்தவை போலுள்ளன. இந்த அவசரமான உலகத்தில் இன்று அவரைப் பலரும் மறந்து போயிருக்கலாம். அவருடன் ஒட்டி யிருந்த பலரும் இன்னொரு மேலதிகாரிக்கு வழக்கம் போல் தத்தம் 'விஸ்வாச வால்களை' ஆட்டிக் கொண்டிருப்பர். ஆனாலும் பளீலை ஆத்மார்த்தமாக நேசித்தவர்களுக்கு இன்றும் அவர் ஒரு குகையிருட்டின் சிறு சுடர். அவர்களின் மனக் கிளைகளில் தத்தித் தாவிக்கொண்டிருக்கும் சிட்டுக் குருவி.

பளீலையும் என்னையும் எந்த அம்சம் ஒரு நேர் கோட்டில் சந்திக்க வைத்தவை? அவருடைய இனிய சுபாவமாக, பணிவான, அழகிய தோற்றமாக, அவர் அணிகின்ற அந்த வெள்ளைவெளேர் ஆடைகளாக ஆர்ப்பாட்டமற்ற அந்த நகைச்சுவையுணர்வாக, பாசாங்கற்ற பட்டவர்த்தமான அவருடைய சிறுகதைகளாக இருந்திருக்கலாம்.

1988இல் தான் நாங்கள் சந்தித்துக் கொண்டோம். கார்மேல்-பாத்திமாக்கல் கல்லூரியில் அப்போது அவர் ஆசிரியர். வாராந்தப் பத்திரிகைகளில் 'நற்பிட்டிமுனை பளீல்' என்ற பெயரில் அவருடைய கவிதைகள் அவ்வப்போது வந்து கொண்டிருந்தன.

அவரை நான் சந்தித்த போது 'உங்களுடைய கவிதைகள் என்னைப் பெரிதாக ஈர்க்கவில்லை... திருப்தியளிக்கவில்லை' என்று சொன்னேன். ஒரு படைப்பாளியிடம் இன்னொரு படைப்பாளி சொல்லக்கூடாதது. கிட்டத்தட்ட ஜென்மப் பகைக்கான பிரகடனம் போன்றது. ஆனால் பளீல் பக்குவமான ஒரு மனநிலையுடன், புன்னகை

யுடன் என்னுடைய கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். என்னை விட வயதில் பல வருடங்கள் இளையவரான பள்ளை நான் இளம் படைப்பாளி என ஒரு போதும் கூறியதுமில்லை.

'மடிக்குள் விழுந்த வெள்ளிகள்' என்ற தனது கவிதைத் தொகுப்பின் முன்னுரையில் தனது கவிதைகளைப் பற்றிப் பள்ளை பின்வருமாறு எழுதினார்...

'இப்படியான சில கவிதைகள் சில வேளைகளில் வெறுமை யானதாகவும் தெரியலாம். இந்தக் குற்றச்சாட்டு எனக்கு மட்டும் உரியதாகாது. இவற்றை ஓரங்களில் பிரசுரித்துத் தங்கள் இடங்களை வெற்றிகரமாக நிரப்பிக்கொண்ட தேசியப் பத்திரிகைகளுக்கும் உரியதாகும். இத்தொகுப்புக்கு முன்னுரை என்ற பெயரில் எனக்கு நானே என் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட சுய விளம்பரங்களைத் தீட்டிக் கொள்ள முனையவில்லை. எனது காலப்பகுதியில் இலக்கியம் என்பது இப்படித்தான், சில இலக்கியவாதிகளின் தனியுடைமையா கியிருந்தது என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே எனது முன்னுரைக்குரிய பக்கங்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றேன்.'

பள்ளைின் மேற்குறிப்பிட்ட வரிகளில் தெரிவது தன்னடக்கம் மட்டுமல்ல. சுய விமர்சனமும் தான். தான் ஈடுபடும் துறை சார் அறிவுவை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆர்வம் அவருக்கு இருந்தது. இந்த அரிய பண்புதான் என்னை அவரிடம் நெருங்க வைத்தது.

எப்போதும் தன்னைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருப்பவனோடு, தன்னை சிகரம் என எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் ஒருவனோடு, சதா கண்ணாடியில் தன் முகத்தையே வியந்து கொண்டிருக்கும் ஒருத்தனோடு உரையாடல்களைத் தொடர்வதைப் போல் தன்னை வேறில்லை. ஆனால் பள்ளை உரையாடல்களின் போது பிறரது கருத்துக்களுக்கு மதிப்பளித்து உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஒருவர். உரத்த குரலில் அவர் பேசி நான் அறிந்ததில்லை. தன் கீழ் பணிபுரிந்த கிராம சேவையாளர்களில் பலரை சத்தமிடாமல் அவர் எவ்வாறு கையாண்டிருப்பார் என எண்ணிப் பார்த்திருக்கிறேன்.

80 களின் பிற்பகுதியில் 'வியூகம்' என்ற இலக்கிய அமைப்பின்

கீழ் நான், நண்பர்கள் பளீல், சோலைக்கிளி, எச்.எம்.பாறுக், வீ. ஆனந்தன், மு.சடாட்சரன், மன்தூர் ஏ.காதர், இராஜேந்திரா ஆகியோர் துடிப்புடன் இயங்கினோம். இன்றைக்கு யோசித்துப் பார்க்கும் போது அது 'பசும் புல்லில் பனி துளிர்ந்திருந்த காலம்' என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகின்றது. வயல்வெளிகளுக்குச் செல்வோம். நீரோடைகளில் குளிப்போம். கடற்கரையின் நிலவுப்பாயில், பொன்மணலில் படுத்துக் கிடப்போம். கால் சலிக்கும் வரை சைக்கிள் மிதிப்போம். அந்தப் பட்டுப்பாதை இன்றில்லை. அந்தப் பாதை ஏதோவோர் மந்திரத்தில் மீண்டும் தன் வழியை விரித்தாலும் என் இனிய நண்பர்கள் பளீலும் ஆனந்தனும் திரும்பி வரப்போவதில்லை. மதயானைகளின் மோதலில் சிக்குண்டு மிதிபட்ட மண்புழுக்களைப் போல அவர்கள் மறைந்து விட்டார்கள்.

பளீல் மறைவதற்கு சில மாதங்களுக்கு முன்னர் நானும் அவரும் நகரின் பிரபல அமைப்பொன்றின் ஒன்று கூடலுக்குச் சென்றிருந்தோம். நகரின் உயர் மட்டப் பிரஜைகளில் பலரும் ஒன்று கூடிய அந்த நிகழ்வின் இடை நடுவில் நான், பளீல், டாக்டர்.நஜீமுத்தீன் ஆகிய மூவரும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினோம். நாங்கள் அப்படி வெளியேறியதற்குக் காரணம் மண்டபத்தின் புழுக்கம் மட்டுமல்ல. எங்களுக்கு சம்பந்தமில்லாத ஓர் இடத்திற்கு வந்து நாங்கள் மாட்டிக் கொண்டிருப்பது போன்ற உணர்வு. எங்கள் கழுத்துப்பட்டிகளைக் கழற்றி வாகன இருக்கையில் வீசி விட்டு அந்த இரவில் கடற்கரைப் பள்ளியடிக்குச் சென்று, சக்காரியாவின் கடையில் ரொட்டிக்கு ஓடர் கொடுத்துவிட்டு, ஆலமர மொன்றின் அருகே வெண்மணலில் குந்தினோம். அதிசயிக்கத்தக்க விதத்தில் எங்கள் மூவருடைய உரையாடலின் சாரமும் ஒன்றாகவே அமைந்துபோய்விட்டது. 'நாம் நமக்கு சம்பந்தமில்லாத வேஷங்களைப் போடுகின்றோம். பொருத்தமில்லாத முகமூடிகளை அணிகின்றோம்.' என்று நடைமுறை வாழ்க்கை பற்றி சலித்துக் கொண்டோம். எங்களுக்குப் பதிலளிப்பது போல கடல் அலை பெரும் ஓசை எழுப்பி ஆமோதித்தது. இந்த மனநிலையை அவருடைய சில படைப்புகள் பிரதி பலித்திருக்கின்றன. 'தொலைந்து போன நாணயம்' என்ற தலைப்பில் அவர் ஒரு கவிதையை எழுதியிருந்தார். அதில் இவ்வாறு கூறுவார்.

தொலைந்து போன நாணயம்

எப்போது நிகழ்ந்ததென்று நினைவில்லை.
அலுவலகத்தில் 'டை'யுடன்
கதிரையில் போய்மர்ந்த முதல்நாள்
நாணயம் காணாமல் போய் விட்டது.
'வரும்... வரும்..' எனப் பலர் நினைத்திருந்தும்
ஒரு போதுமே வரவில்லை.

வரம்பு மீறிய அதிகார இருட்டில்
கரைந்து போனதாக கதை பரவியது
பரந்த அலுவலகத்தில் வீசப் பட்டிருக்கலாமெனவும்
வதந்தி வளர்ந்தது
நானே அதைப் பதுக்கி வைத்திருப்பதாகச்
சந்தேகித்தனர் சிலர்.
தானே நாணயம் மறைந்து விட்டதென
மொழிந்தேன் நான் ...

அப்படியொன்றைக்
கேள்விப் பட்டதே இல்லை என்றனர்
அமைச்சர்களும் அதிகாரிகளும்.

இப்போது

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
நாணயமில்லாமை பழகிப் போயிற்று.
சிறிது நேரத்தில் விடை பெற்றோம்.
அதுதான் பளீலுக்கும் எனக்குமான கடைசி உரையாடலும் சந்திப்பும்.

'மடிக்குள் விழுந்த வெள்ளிகள்' என்ற தலைப்பில் அவருடைய
கவிதைகளும், 'மெல்லச் சாகும் வாலிபம்' என்ற தலைப்பில் அவரு
டைய சிறுகதைகளும் நூலுருப் பெற்றுள்ளன. பளீலே கூறியதைப்
போல் அவருடைய கவிதைகள் பத்திரிகைக்கான தயாரிப்புகளாகவே
அமைந்து விட்டன.

ஆனால் அவருடைய கதைகள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்பட
வேண்டியவை. இந்திய அமைதிப்படை இங்கு நிலை கொண்டிருந்த
காலகட்டத்தை உயிர்த்துடிப்புடன் அவருடைய இரண்டு சிறுகதைகள்

சித்தரித்திருக்கின்றன. 'மறக்க முடியாத மனசு' என்ற கதையில் ஓரக்காட்சிகளாகவும், 'மறுபடியும் மறுபடியும்' கதையில் மையப் பொருளாகவும் இந்தக் கால கட்டம் பதிவாகியிருக்கின்றது. அவருக்கு அரசியல் ரீதியான பிரச்சினைகளைத் தேடித் தந்த கதைகளாக 'ஜெயவேவா'வையும், '16 மாடிகளும் 17 வருடங்களையும்' குறிப்பிடலாம். தொழில் நிமித்தம் அரசியல்வாதிகளோடு இணைந்து பணியாற்றிய பளீலின் வெப்புசாரங் கலந்த மனக்கொதிப்பை இந்தக் கதைகளிலே காணலாம். முக்கியமாக '16 மாடிகளும், 17 வருடங்களும்' கதையில் காணப்படும் அங்கதம் இந்திரா பார்த்தசாரதியின் 'டெல்லி அரசியல் வெளிப்படும்' நாவல்களில் காணப்படும் சுவைக்கு நிகரானது.

பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையை மையப்படுத்தித் தினகரனில் வெளியான அவருடைய குறுநாவலொன்று இன்னமும் நூலுருப் பெறாமல் உள்ளது. அதை நூலாக்கினால் நல்லது.

பளீல் தன்னுடைய 'மறக்கத் தெரியாத மனசு' கதையில் பின்வருமாறு எழுதியிருப்பார். 'நடுராத்திரிகளில் - தனியே வீதி வழியே கடைகளுக்குச் செல்லும் வேளைகள் ஏற்படும் போது தன்னையுமறியாமல் - கண்கள் தோண்டப்பட்டவாறும், கழுத்து வெட்டப்பட்டவாறும் பேய்கள் தன் நிழலை தொடர்ந்து வருவதாகத் திடீர் திடீர் எனக் கற்பனை செய்து திருப்பிப்பார்ப்பான்....'

இந்தக் கற்பனை பளீலின் வாழ்க்கையைப் பொறுத்த வரையில் நிஜமாகவே ஆகி விட்டது. பேய்கள் உண்மையிலேயே அவரைத் தேடிச் சென்றன. துப்பாக்கி வேட்டுகளைத் தீர்த்தன. ஆனால் அந்தப் பேய்களால் அவரை அழைத்துச் சென்றிருக்க முடியாது. ஸ்பானியாக்களால் அவரைத் துன்புறுத்தியிருக்க முடியாது. மலக்குகள் தான் அவரை அழைத்துச் சென்றிருக்கும். ஸ்வர்க்கத்தின் வாயிலைக் காண்பித்திருக்கும்.

ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்து கல்வியறிவு, விடாமுயற்சி காரணமாக அரசாங்கத்தில் உயர் பதவி வகுத்த ஓர் இனிய மனிதனைப் பற்றிய நினைவு மாத்திரமல்ல. நான் இழந்து விட்ட ஓர் அன்பு நண்பனைப் பற்றியதும் கூட.

[05.12.2017ல் கல்முனை பிரதேச செயலகத்தில் பளீலை நினைவு கூறு முகமாக ஆற்றிய உரை]

விமர்சனம்

- » ஆயிரம் கிராமங்களைத் தின்ற வெள்ளாடு: றஷ்மி
- » மருதூர்க்கொத்தன் கதைகள்
- » மலர்ச்செல்வனின் 'பெரிய எழுத்து'
- » குர்ஷித்தின் 'விசித்திரங்களால் நிறமூட்டப்பட்ட உலகு'
- » தேவிபாரதியின் 'நிழலின் தனிமை'
- » தேவமுகுந்தனின் 'கண்ணீரினூடே தெரியும் வீதி'
- » உருத்திராவின் 'ஆண்கோணி'
- » ராஜாத்தியின் 'என் கொலைகாரர்கள்'
- » மஹரிஷியின் 'படைகளின் வரவால்'
- » வி.என்.மதி அழகனின் 'சொல்லும் செய்திகள்'
- » எம்.எம்.நெளஷாத்தின் புதிர்களின் கதைகள்
- » அலறியின் 'துளி அல்லது துகள்'
- » தக்ஷிலாவின் 'அந்திம காலத்தின் இறுதி நேசம்'
- » சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் 'காண்டாவனம்'

றஷ்மியின் 'ஆயிரம் கிராமங்களைத் தின்ற ஆடு'

றஷ்மியின் 'ஆயிரம் கிராமங்களைத் தின்ற ஆடு' கவிதைகளைப் படிக்கையில் ஏற்கனவே நான் அபிப்பிராயம் கூறத் தவறிய அவருடைய முதலாவது கவிதைத்தொகுப்பு பற்றியும் நினைத்துக் கொண்டேன். 'உரிய தினத்தில் செல்லாத இன்னொரு கல்யாணவீடு' போல் ஆகி விட்டது அந்தத் தொகுப்பு.

அண்மைக்காலமாக பொதுவாக கவிதைத் தொகுப்புகளுக்கு அருகில் நான் போவதில்லை. ஜனரஞ்சக இதழ்களில் வரும் வாலி, வைரமுத்து, பா.விஜய், நா.முத்துக்குமார் வகையறாக் கவிதைகள் வியாபாரத்துக்கான வெறும் உற்பத்திகள். சிற்றிதழ்கள் பலவற்றிலும் வெளியாகும் கவிதைகளோ என்னைப் பொறுத்தவரையில் வழக்கு மரங்கள், வாசகனைக் கீழே தள்ளிவிடும் குதிரைகள், உதைக்கும் கழுதைகள், பிஞ்சில் பழுத்தவை, வெம்பி உதிர்ந்தவை. இன்னும் சில கவிதைகள் 11000 வோல்ற்ஸ் அபாயக் குறியுடன் நடப்பட்ட மின்கம்பங்கள். கலகம் இருக்குமளவுக்கு வரிகளில் 'கவிதை' இருப்பதில்லை. மற்றும் சில, நாம் கஞ்சா மயக்கத்தில் இருந்தால் மாத்திரமே புலப்படக் கூடியவை. எனவே நான் பெரும்பாலும் உரைநடைப் பக்கமாக நகர்ந்து விடுவதுண்டு.. (உரைநடையை ஒடித்து ஒடித்து அடுக்கி வைத்தால் கவிதைதானே என நினைப்பவர்கள் இந்த இடத்துடன் விடைபெற்றுக் கொள்ளலாம்.)

கொழும்பு பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையிலிருந்து, புதிதாக வந்திருக்கும் புத்தக விபரங்களைத் தெரிவித்து, என் தேவைகளைக் குறித்துக் கொள்ளும் ஜெஸ்மின், எனக்கும் கவிதைத் தொகுப்புகளுக்கும் அப்படியென்ன தீராத ஊடல் அல்லது ஜென்மப் பகை என்று நினைத்திருக்கக் கூடும்.

என் புரிதலையும், வாசிப்பையும் சோதிக்கின்ற கவிதைகளை நிராகரித்து விட்டுக் கடந்து விடுவதில் எனக்கு எந்தவொரு வெட்கமும் இல்லை. 'பின்னொரு காலத்தில் பார்த்துக் கொள்ளலாம்' என்று கூறி அவற்றுடன் கைகுலுக்கி தற்காலிகப் பிரியாவிடை பெற்றுக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியுமில்லை. பொக்கை வாயுடன், தலைமயிர் வெண்பஞ்சாசி, இடுப்பைப் பிடித்தபடி நான் நடக்கப் போகும் ஒருகாலத்திலாவது இக்கவிதைகள் பற்றிய என் அஞ்ஞானம் அகல வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கிறேன். மொழிமீதான சவாலும், உள்நுழைகின்ற வாசலும், பரவச எழுச்சியும் கவிதைகளுக்கான என்னுடைய முக்கிய நிபந்தனைகள். சுற்கோட்டையின் வாசல் பிடிபடாமல் அதைச் சுற்றிச்சுற்றி அலையும் நாயாக இருப்பதில் என்ன பெருமை ?

றஷ்மியிடம் வருவோம். சனாமியை விடக் கொடுமையானவை அதையொட்டி எழுதப்பட்ட வகை தொகையற்ற கவிதைகள். இவற்றை எழுதிய கவிஞர்கள் பலரையும் 26.12.2004 காலை 8.20 க்கு மீன் வாங்கி வரும்படி கடற்கரைக்கு அனுப்பாமல் விட்டது நாம் செய்த மாபெரும் வரலாற்றுப் பிழை. 'ஆடை களவாடும் சனாமி நீதானோ?' எனக் காதலியின் விரகக் குரலுக்குப் பாடல் வரிகள் எழுதிய வைரமுத்துவையும் சேர்த்துத்தான் சொல்கின்றேன்.

சனாமியின் ஆயிரம் சடலங்களின் மத்தியிலும், பெண்ணின் ஆடை குறித்துப் பதறுகின்ற கிருஷ்ண பரமாத்மா இவரைத் தவிர வேறு யாரிருப்பார்? இத்தகைய கவிதைகளிலிருந்தும், கவிஞர்களிடமிருந்தும் தப்பிக்க சனாமி தினமன்று போல் மேட்டுநிலப் பகுதிகளுக்கு ஓடுவது சாத்தியமில்லை.

இத்தகைய பொய்யுணர்வுக் கவிதை உற்பத்தி செய்யும் சூழலிலேயே றஷ்மியின் 'ஆயிரம் கிராமங்களைத் தின்ற ஆடு' தொகுப்பு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. அவருடைய படைப்பாற்றலின் முக்கியமான தடயம் தொகுப்பின் தலைப்பு. காலகாலமாக கடல் பற்றி நாம் கொண்டிருந்த மனப்படிமங்கள் டிசம்பர் 26, 2004 ல் எவ்விதம் நொறுங்கிப் போயின என்பதை நாம் அறிவோம். ஆடு பற்றிய மனச்சித்திரமும் கூடவே அழிந்து போகிறது. வெருண்ட

பார்வையுடன் வேலியோரங்களையும், புல்வெளிகளையும் மேய்ந்து
வரும் சாதுவான பிராணிக்கு ரஷ்மி மீளுருவமொன்றை வழங்குகிறார்.

நிலக்காட்சிகளை றஷ்மி விபரிக்கும் பாங்கு அவரை ஓர்
உயர்ந்த தளத்தில் அமர்த்துகிறது.

'திரண்டு மிடுக்காய்க் கரைகளைப்
போர்த்தியிருந்தன அடம்பன் கொடிகள்.....
ஊதா இளம் கிண்ணப் பூவுள்
தேங்கும் தேன், வண்டுகள் முயங்கிப் பாடும்
காற்றில் மோதுவதும் முட்டுவதும்
மிடுக்காய் திரண்டு கரை போர்த்திப்
படர்ந்திருந்தன அடம்பன் கொடிகள்
இரவில் நிலவின் முயலிறங்கி மேயவோ.....'

மொழியைக் கையாள்வதில் றஷ்மிக்குள்ள லாவகம் தொகுப்பு
நெடுகவும் என்னை வியப்பிலாழ்த்திக் கொண்டேயிருந்தது.

சில உதாரணங்கள்'

'.....

நீராலான இராட்சதப் பாம்புகள்
நுழைந்து துரத்துகின்ற ஊருக்குள்.....' (பக்.16)

'கை தேர்ந்த கள்வரைப் போல
சூறை முடித்துத் திரும்புகிறது கடல்.....
கடற்கரி படிந்த இடிபாடுகளிலிருந்து ஏப்பம்
விட்டபடி.....' (பக். 17)

'.....

கடைசியாகக் கடவுளும் குழம்பினார்,
அவரவர் மக்களை அரவணைக்கத் தவறினார்.
இடுகாடு மாறிப் புதையும் படி விட்டார்...'

(பக்.22)

பிந்திய செய்தியாக வரும் கவிதை ஓர் அழகான முத்தாய்ப்பு.
வாழ்வு பற்றிய நம்பிக்கையை இழக்காத கவிஞனின் குரலிது.

' ஒரு அப்பாவியைப் போல அடங்கியிருப்பதாய்ச்
சொல்கின்றனர் கடல்.....

இருக்கட்டுமே.

வருகின்ற பூரணைக்கும் அது பொங்கும்.

நிலவக்குக் காதலைப் பாடும்

கரைகளில் கூந்தலைத் தெளிக்கும் எனக்கென்ன

பாவி,

மீன் பெருகிப் புழுக்கட்டும்'

தொகுப்பைப் படித்து முடித்ததும் குணா கமலஹாசன் போல்
சொல்லிக் கொண்டேன். 'இது கவிதை !'.

[மூன்றாவது மனிதன், இதழ் 17, மார்ச்-ஏப்ரல் 2006]

மருதூர்க் கொத்தன் கதைகள்

மருதூர்க்கொத்தனின் அறிமுகம் கிட்டி சுமார் 34 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அறிமுகமானதிலிருந்து மரணிக்கும்வரை அவர் மீது அன்பு கலந்த மரியாதை வைத்திருந்தேன். அவர் என்னைவிட 21 வயது மூத்தவர். கல்முனைப் பிரதேசத்தின் மூத்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். தமிழ், அரசியல், புலியியல் பாடநூல் தெளிவுகளுக்காகவும் இலக்கிய உரையாடல்களுக்காகவும் அவரை ஆர்வத்துடன் தேடி நான் செல்வதுண்டு. நான் வெளியிட்ட 'காலரதம்' முதலாவது இதழில் 'பாவம் நரிகள்' என்னும் தலைப்பில் அவர் 'பா நாடகம்' ஒன்றை எழுதியிருந்தார்.

தன்வாழ்நாளின் போதும் மறைவுக்குப்பின்னரும் கொத்தன் அவருடைய எழுத்துகளுக்காகப் பெரிதும் பேசப்பட்டிருக்கிறார். பலரும் அவருடைய படைப்புகளின் மொழிநடையையும், சமூக அக்கறையையும், வாழ்நிலத்தின் காட்சிச் சித்தரிப்புக்களையும், பண்பாட்டு அம்சங்களையும், பாத்திரவார்ப்புகளையும், மொழி வழக்கையும் முன்னிலைப்படுத்தி சிலாகித்துக் கூறிஇருக்கின்றார்கள்.

கொத்தனின் பல கதைகளையும் ஒருங்கே படித்துப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் இப்போது வாய்த்துள்ளது. கொத்தனின் 37 கதைகள் ஏனும் தலைப்பில் நூலுருவில் வெளியாகியுள்ளது. (பொருளடக்கத்தில் 40 கதைகள் எனத் தவறான எண்ணிக்கை தரப்பட்டுள்ளது.)

இன்று கொத்தனின் கதைகளைப் படிக்கையில் நாம் அடைகின்ற இலக்கியஅனுபவம் எத்தகையது? காலம் ஒதுக்கித் தள்ளாத ஓர் எழுத்தாளராக கொத்தனை இன்றும் கருதமுடியுமா?

சுமார் 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தன் படைப்புகளையெல்லாம் ஆர்வத்துடன் நம்மைப் படிக்க வைத்த ஜெயகாந்தனின் கதைகள்

இன்று தரும் அனுபவம் என்ன? நாம் ஒரு காலத்தில் லயித்த பல சினிமாக்களும் பாடல்களும் நம் இன்றைய ரசனையில் மங்கிப் போவதில்லையா?

ஒருவருடைய படைப்புகளை அவர் வாழும் சமூகப் பின்னணியுடனும், காலத்துடனும், அப்போது செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த கருத்தேற்றங்களுடனும் இணைத்தே மதிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

இந்தவகையில்தான் சில பலவீனங்களுடனும் பலங்கள் பலவற்றுடனும் கொத்தன் ஈழத்தின் முக்கியமான எழுத்தாளர்களுள் ஒருவராகிறார். சில விதிலிலக்குகளைத் தவிர்த்து தான் கண்டவற்றையும் கேட்டவற்றையும், அனுபவித்தவற்றையும் தன் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தியதால் அவருடைய கலை நம் நெஞ்சங்களுக்கு நெருக்கமாகிறது.

கொத்தன் லௌகீக தளைகளுக்குள் சிக்காமல் முழுநேரப் படைப்பாளியாக இருந்திருந்தால், அளந்தெடுத்த சொற்களுக்குள் சித்திரம் தீட்டியிருந்தால் கி.ராஜநாராயணன் போன்ற ஓர் எழுத்தாளருக்கு நிகராக மிளிர்ந்திருக்கக் கூடியவர். எனினும் துரதிருஷ்டவசமாக அவருடைய பயணம் மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் இரண்டுங் கெட்டான் நிலையைத் தவிர்க்கமுடியாமல் பற்றியிருந்தது.

இந்தத் தொகுதியிலுள்ள 'சிரேஷ்டமான பகிடிவதை' என்ற சிறு கதையில் வெளிப்படும் அற்ப பெருமிதம், நிலையாமை மீதான பற்று, 'சின்னஞ் சிறுகதைகள்' பேசும் அற்பஜீவிகளை ஒரு பொருட்டாக எண்ணிப் பொருமுகின்றமை....இவையெல்லாம் இதற்கு சிறந்த உதாரணங்கள்.

ஒரு கலைஞனின் நெஞ்சிலிருந்து பொங்கித்ததும்பும் வாரத்தை களுடன் பின்வரும் வரிகள் அமைகின்றன.

'... கரிய பெரிய நெடும்பாம்பாகக் கிடந்த இந்த வீதிக்கு என்ன நேர்ந்தது? எந்த ராமனின் பாதங்கள் படிந்து இந்த அகலிகை தன் முந்தைய வடிவத்தைப் பெற்றான்? அழகிய இளம் குமரியின் அடர்ந்த கூந்தலிடை ஓடும் உச்சி நடுவகிடு பொன்னிற நெற்றியை முத்தமிடுவதுபோல வீதி கடற்கரை மணலைத் தொட்டுச் செம்மையாகிக் கிடக்கிறது.

எப்பவோ சுவடுகளற்று மறைந்துபோன ஒற்றைப்பனை ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கின்றது.

பூ நொச்சிப் புதர் பனையைச் சுற்றிப் படர்ந்து கிடக்கின்றது.

சற்றுத் தொலைவில் செழிப்பான தாழைச்சிறுகாடு கூட அலங்கிருதமாகிக் கிடக்கின்றது.

தாழையில் பூமடல்கள், கனிந்த பழங்கள் மயக்கும் வாசனை யைப் பீய்ச்சியடிக்கின்றன.

நன்றாக மடல் விரிந்து சிரிக்கும் இரு தாழம்பூக்களில் பூவக் கொன்றாய் இரு கரிய பூ நாகங்கள் தேன் குடிக்கின்றன. விழுதுகள் தாங்க நெடுங்கிடையாய்க் கிடக்கும் தாழங்குற்றியில் வெண்கொக்குகள் சில குந்தியிருக்கின்றன.

தேன்குடித்துக் குடல்நிமிர்ந்த பூ நாகமிரண்டிற்கும் மதுக்கிறக்கம். போதையில் அவை பிதற்றுகின்றன.'

இது கொத்தன் என்ற கலைஞன் தன்னைக் கரைக்க விரும்பிய உலகம்.

ஆனால் அது கொத்தனுக்கு சாத்தியமாகவில்லை.

'காண்டாமிருகத்தின் கொம்புகளென வளவில் முளைக்கும் பள்ளிக்கூடக்கட்டிடங்கள் குறித்தும், அதிபராகத் தான் புரிந்த சாதனைகள் பற்றியும் அவர் பெருமிதமும் புளகாங்கிதமும் அடைகின்றார்.

எதுவும் நிரந்தரமல்ல என்ற ஞானத்தை அந்தக் கலைஞன் அடைவதற்கு மாறாக அற்பசந்தோஷங்களிலும் நிரந்தரமற்ற மாயைகளிலும் திருப்தியுறும் ஒரு முரண்திலையை இந்தக் கதையில் காண்கின்றோம்.

இதுதான் கொத்தனைப் போன்ற கலைஞர்களைத் துரத்திய துர்திருஷ்டம்

இந்தத் தொகுதியின் பெரும்பாலான கதைகள் எனது அயலூரான மருதமுனையிலும், அதனை சார்ந்த பகுதிகளிலும் நிகழ்பவை. சில கதைகள் அனுராதபுரம், கிண்ணியா, திருகோணமலை போன்ற பகுதிகளைக் களங்களாகக் கொண்டவை. எந்தப் பகுதியாகவிருந்த போதும் அவருடைய களச்சித்தரிப்பு கூர்மையான அவதானிப்புகளுடன் அமைகின்றன.

'கடற்கரை வீதியோரத்தில் பாலறாகும், கொடி அறாகும் எழுத்தாணி இலைகளும் அடம்பன் கொடிகளும் படர்ந்திருந்தன. அவற்றை சில ஆடுகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன.....

தோணாமடு நெருங்கியது. அறாகும், பொடுதலையும் கம்பளம் விரித்தாற்போல பச்சைப்பச்சைலென கரை கட்டிநிற்க நடுவில் தோண்டிய பெரும்பூவல்கள் நீர் தாங்கி நின்றன. வெளுத்துக் காயப்போட்ட உடு துணிகளை சலவைத்தொழிலாளிகள் சிலர் மடித்துக் கொண்டிருந்தனர். இரண்டொரு நாட்டுப்பசுக்கள் அறாகும் புல்லை நறும்பி மோர்சங்கம் வாசித்தன. தோணாவின் சதுப்புப் பிராந்தியத்தில் கீச்சான் குருவிகள் இரை பொறுக்கின.

தோட்டக் காலைப் பள்ளப்பகுதி பசும்புல்லும் காலைகளின் வேலிப் பனைகளின் அடர்ந்தியும் பயிர்ச்சைகளும் அவரது ரசனையைக் கிளறிவிட்டன.

நாணல்புதரை அடுத்த நீர்ப்பரப்பு ஆத்துவாழை எனப்படும் எருமைநக்கிப் பூண்டுகளால் நிறைந்து பச்சைத் தரை போல காட்சி தருகிறது. அவற்றில் ஏகமாய்ப் பூத்துக் கிடக்கும் கத்தரிப்பூ நிறப் பூக்கள். இதைவிட அழகு உலகில் ஏது? என்னுமாய் போல அசைந்தாடு கின்றன. எருமைப்பட்டி ஒன்று எருமைநக்கி இலைகளையும் பூக்களையும் கணக்குப் பார்க்கின்றன. சிகரெட் குறையை தூக்கி எறிந்துவிட்டு "வாடா மனே, ஆத்தில இறங்குவம்" என்றவாறு நடந்து நீரில் இறங்கினார். பேரன் பின்தொடர்ந்தான்.

(பக்.08,09- மரையாம் மொக்கு)

பாதை நெடுகவும்- இருமருங்கும்- சூரை, இலந்தை, கிளா. நெல்லி, காயான், கறுக்கா இன்னும் பேரறியா பல வடிவங்களில் பத்திரம் கொண்ட தழைவேலி, ஆடுகள் முள்ளைத் தவிர்ந்து பத்திரங்களை இலைகளைக் கடித்து விழுங்கின.

சில்லூறிகளும், கொண்டைக்கிளாத்தான், கருக்குருவி, பஞ்சான், மைனா, வலியன், முதலாம்பறவைகளும் எழுப்பும் இசைச்சங்கமம் சோபனம் இசைப்பது போல இருந்தது. மாலை மரக்கிளையில் மணிப் புறாக்களின் குறாக் குறாக் ஓசை. சற்றே நகர்ந்ததும் தாக்கத்தி மாதிரி நீண்டு வளைந்த மேற்சொண்டு இரட்டையாய்க் கவர்பிரிந்து கோலங்காட்டும் இருவாச்சிச் சோடி, இருவாய்க் குருவிர கனமான கண்டத்தில் லயம் பிசகாது ஓசை எழுப்பின.

கோடைக்குக் காய்ந்து கிடக்கும் கைவிடப்பட்ட சேனைகள். தலைமழை தரையில் முத்தமிட்டதும், தகரையும் முற்றி, கீரையுமாய் பசுமை பொங்கியெழும் ஊர் அது.'

(பக்.78- யாத்திரை)

கொத்தனின் மிகப் பெரியபலமும் ஆற்றலும் சிறப்பம்சமும் அவர் விபரிக்க விரும்பும் களத்தின் வரைபடத்தை நம் முன்னே அச்சொட்டாக விரித்து வைப்பது. புல் பூண்டுகள், பறவைகள், விலங்குகள், ஊர்வன, நீந்துவன எல்லாமே அந்த வரைபடத்தில் உயிர்பெற்று விடுகின்றன.

கொத்தனின் படைப்புகளில் வரும் பாத்திரங்களும் நம் நினைவிலிருந்து அவ்வளவு எளிதில் உதிர்ந்து விடக்கூடியவை அல்ல.

மீன்பிடிக்காரர்கள், காலை (மரக்கறித்தோட்டம்) செய்பவர்கள், நேர்முகத் தேர்வுக்குப் போகும் மகன் நல்ல செய்தியுடன் வரவேண்டுமென்பதற்காக "எச்சமுள்ளும் சோறும் தாறன், எம் புள்ளக்கி உத்தியோகம் கிடைச்சிற்றெண்டு தெத்திக் காட்டு காகம்... தில்லி திருக்கிணாமலையெல்லாம் போய் வாற காக்காச்சி! எம் புள்ளையைக் கந்தோரில கண்டிட்டுத்தானே பறந்து வந்தாய்" என்று காகத்திடம் அப்பாவித்தனத்துடன் கெஞ்சும் அந்தத் தாய், நெசவுத்தொழிலாளிகள், முதலாளிகள், வெகுளிப்பெண்கள், தணியாக் காமத்தில் உழலும் சுந்தரி, மாடு களவெடுத்து கொழும்புக்கு ஏற்றிப் பணம் சம்பாதிப்பவர்கள், மனம் பிறழ்ந்த போதும் மனிதநேயம் மறையாத மனிதன், பிச்சைக்காரர்கள், புகையிலைத் தோட்டக் கூலியாட்கள், பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள், பாய் இழைப்பவர்கள், பாய் வியாபாரிகள், கணவர்களுக்குப் பொருந்தாத மனைவியர், மனைவியர் மனங்களை நிறைக்காத கணவர்கள், கணவனை இழந்த கைம்பெண்கள், பாடசாலைப் படிப்பைக் கைவிட்டு சூழ்நிலையின் கொடுரத்தால் வேறோருதிசைக்கு நகர்கின்ற பையன், குற்றத்தைத் தண்டிக்காமல் குற்றவாளியைப் பாதுகாக்கும் பொலிஸ் சார்ஜன்ட், வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, வாழ்வின் ஆசாபாசங்களைத் துறந்து சித்தன் மனநிலைக்கு வந்துவிட்ட ஹாஜியார், அண்டைவீட்டானை நேசிப்பவன், காட்டுமரங்களை வெட்டி

வியாபாரம் பண்ணும் சட்டவிரோதிகள், ஆஷாடபூதிகள், காரியவாதிகள், பண்பாடு, நடைமுறை, நாணயம், உறவு, மனிதநேயம் என்பவற்றையெல்லாம் உதறி மிதித்துத் தள்ளி வெற்றிக் கம்பத்தை நோக்கி ஓடும் சுயநலமிகள், பொருந்தாத தொழிலுடன் தன் வாழ்வைப் பிணைத்துக் கொண்ட அரச அலுவலர்கள் இவர்களெல்லோரும் கொத்தனின் கதாபாத்திரங்கள். இவர்களெல்லோரும் கதைகளோடு தத்தம் ஆயுளை முடித்துக் கொண்டவர்களல்ல.

இறவானத்தில் தொங்கும் வலையைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு மீன்களைக் கோர்ப்பதற்காக தடிப்பான நைலோன் சுயிறை இடுப்பில் சுற்றிக்கொண்டு, கச்சைத் தொங்கல் வெளியே தெரியப் பேரனுடன் மீன்பிடிக்குப் புறப்படும் காத்தமுத்துவை (மரையாம் மொக்கு) எப்படி மறப்பது? கணவனை இழந்ததும் தலைக்கு எண்ணெய் பூசாமல் அங்கம் எதிலும் ஆபரணம் அணியாமல், வெள்ளைப்புடவையை உடுத்துக் கொண்டு, வேலிமறைப்பினுள் நான்கு மாதங்களும் பத்துநாட்களும் சிறையிருக்கும் பெண்களை (ஈரா) கதையுடன் கைவிட்டுக் கடந்து போகமுடியுமா? பன்னால் இழைத்த குட்டிப்பையை இடக்கையிலே தொங்கப் பிடித்துக்கொண்டு முழங்காலுக்கு மேல் மடித்துக் கட்டிய சாறனோடு சிறுவர்களின் கிண்டலுக்கும் சீண்டலுக்கும் உரியவனாகவும் பட்டினத்தில் அசட்டுத்தனமான வசவுகளை உதிர்த்தும், பாடிக்காட்டியும் திரியும் நெய்நாமுகம்மதுவையும்(மழை) அவன் மனதுள் ஒளிந்திருக்கும் காருண்யத்தையும் அவ்வளவு இலேசில் மறக்க முடியுமா? கொழுந்து விட்டெரியும் மோகத்தீயின் வடிவமான ஸீனத் (தாட்டந்தம்) மனதை விட்டு சட்டென்று அகலக் கூடியவளா? 'கானலி'ல் வரும் அந்தப் பெண்ணின் ஏமாற்றமும் துயரமும் நம் மீதும் பற்றிக் கொள்வதில்லையா? இயந்திரீகமான நிறுவன அமைப்பொன்றின் கீழ் தன் உழைப்பை அர்ப்பணித்த அந்த அதிபருக்கு நேர்கின்ற உதாசீனம் பெருமூச்சை வரவழைக்கிறதல்லவா? 'ஹத்து'வில் பள்ளிவாசல் நிர்வாகத்தினரால் பிரம்படி வாங்கும் அந்த விடலைப்பையன் மீராசாஹிபை நினைத்து சிரிப்பதா அழுவதா? காமத்துக்குக் கண்ணில்லை என்று சொல்லிக் கடந்துசெல்வதா? ஓ.எல். பரீட்சையில் எல்லாப் பாடங்களிலுமே அதிதிறமை சித்தியடையக் கூடிய சமீம் (சாய்ந்த கோபுரங்கள்)

படிப்பைக் கைவிட்டு கையில் கரப்பும் இடுப்பில் வரால் மீன் கோர்வையும் தொங்க குளக்கட்டைக் கடந்து வயலில் இறங்கி வரம்புகளில் இறங்கி ஓட வைத்த சூழ்நிலை கண்ணீர் துளிர்க்க வைப்பதில்லையா? திருடனைக் கண்டு பிடிக்கப் போவதாகச் சொல்லும் அந்த பொலிஸ் சார்ஜன்களும், புகார் கொடுத்த அந்த அப்பாவி வாத்தியாரும் (காபந்துக்காரர்) இதழ்களில் புன்னகையைப் படர விடுவதில்லையா? குடும்பத்தவர் ஒருமித்து ஒருபுறமும், தான் தனித்த தீவாகி மறுபுறத்திலுமென உணரும் ஹாஜியாரின் விச்ராந்தி மனநிலை இறுதியில் இரக்கத்தைத் தரவில்லையா? மகளின் தலாக் முடிந்த செய்தியையும் தன் படுவான்புரத்து வயலுக்குள் புகுந்த மிருகங்கள் அதைக் கிண்டி உழக்கி அழித்து விட்டன என்ற செய்தியையும் சமநிலை மனதுடன் எந்தச் சலனமும் இல்லாமல் கேட்டு விட்டு கிறாதியினூடாக எச்சிலைக் காறி உமிழ்ந்து விட்டு மீண்டும் படுத்துக் கொள்ளும் ஹாஜியார் (அதர்) மீது எவ்வளவு இரக்கம் வருகிறது? மருமகனின் சுயநல வற்புறுத்தலுக்காக ஹஜ்ஜுக்குப் புறப்படும் அந்த வயதான பெண்மணி நமக்குள் பரிதாபத்தை விளைவிப்பதில்லையா? விடைபெறும் போது தாயும் மகளும் பேசிக் கொள்வது ஆண்டாண்டு காலத்துயரத்தின் வெளிப்பாடல்லவா? கடற்கரையில் மீன்களைத் திருட்டுத்தனமாக இரு கைகளிலும் அள்ளிக்கொண்டோடும் கள்ள எலி என்ற முகம்மதவி (ஆற்றுப்படை) மனதில் நிலைத்து விட்ட பையனல்லவா?

கதைகளுக்கு நம்பகத்தன்மையை அளிப்பதில் முக்கிய பங்கு வகிப்பது பிற தொழில்கள் பற்றியும் கொத்தன் கொண்டிருந்த அறிவு. மேலெழுந்தவாரியாக அவர் கடந்து சொல்லாமல் ஆழத்தை ஊடுருவு கிறார். அவருடைய கதைகளிலிருந்து சில உதாரணங்களை சொல்லலாம்.

எருமைநக்கியை ஊடறுத்து கைகளால் விலக்கி வலையை நீரில் தொங்கவிடத் தொடங்கினார். பெரியதொரு வட்டம் பிடித்து வலையை வளையப் போட்டு கதியால் கம்பை சேற்றில் நாட்டி வலையின் இருமுனைகளையும் கதியாலில் முடிந்து விட்டார். தில்லங் கொட்டைகள் மேற்பரப்பில் மிதக்க வலை நீரை ஆழம் பார்த்து சேற்றைத் தொட்டு நின்றது. வளைச்சலுக்குள் காத்தமுத்துவின் பின்னாலேயே சென்ற பேரன் வலை வளையும் நுணுக்கத்தை

உன்னிப்பாக அவதானித்தான்.

மரையாம் மொக்குப் பிடிக்கம்பின் நுனியை வலக் கையில் ஏந்தி உயர்த்தி நடுப்பகுதியை இடக்கையைக் கவிழ்த்து தாழ்த்திப் பிடித்து மொக்கை நீரடியை நோக்கி ஓங்கிக் குத்தினார்.

'தூம்..திடும்...' என்ற சப்தம் ஒலிக்க நீர் குமிழ் விட்டுப் பொங்க நீரலை வட்டங்கள் பிரிந்தன. ஆத்துவாழை விலகிக் கலைந்தது. அடுத்து நீரின் மேல் மரையாம் மொக்கால் ஓங்கி அடித்தார்.

'சளார்' என்ற சப்தம். எருமை நக்கி கலைவு. நீரலை.

'தூம்..திடும்...தூம்...திடும்....சளார்...சளார்...தூம்...திடும்...தூம்.. திடும்..

நீர்க்குமிழி...நீர்ச்சிதறல்...நீர்ப்பொங்கல்...நீரலை வட்டங்களின் வியாபகங்கள்...எருமைநக்கி விலகல்...கசங்கல்... பூவழிவு. எட்டநின்ற எருமைகள் சிதறி ஓடின. சில்லித் தாராக்கள் கிலுகிலுத்துப் பறந்தன. நாணலிடைக் கொக்குகள், நீர்க் காகங்கள், குருவிகள் கதறி எழுந்து வானில் வட்டமிட்டுப் பறந்தன.

இடுப்பளவு நீரில் எருமை நக்கியை ஊடறுத்து ஊடறுத்து சேற்றில் காலை இழுத்துப் புதைத்து, இழுத்துப் புதைத்து....மரையாம் மொக்கால் நீர் கிழிய இடித்தும் அடித்தும் அந்த வளைச்சல் ஒரு கலங்கல் கலங்கியது. வலையின் பல இடங்களில் துடிப்புத் தெரிந்தது. இருவருக்குமே சர்வாங்கமும் சோர்ந்தது.

"இனிப் போதும் மனே....வலையில்..மீன் துடிப்பு...களிக்குது..."

மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க மரையாம் மொக்கை நீரிலே போட்டார். பேரணும் போட்டான்.

"நீ மீனில கைவையாத.....நழுவிப் போயிரும்.... பழக்க மில்லாதவன்.... என்னோடேயே வா!"

இடுப்பில் சுற்றியிருந்த நைலான் கயிறை உருவித் தொங்கலைப் பல்லால் கடித்துக் கொண்டார். வலையில் துடித்த இடத்தில் கை வைத்தபோது மாட்டிக் கிடந்தது சுமாரான செப்பலி. வெறுப்போடு கழற்றி கயிற்றில் கோர்த்து முடித்து விட்டார். அடுத்த எட்டில் இன்னொரு செப்பலி. பின் சள்ளல். செப்பலி. செங்கணன். முன்னங்க கைப் பருமன். உற்சாகமானார். அடுத்து சினை வயிற்று

செங்கணன், வரால். அதுவும் வாட்டசாட்டமான பருமன், நீளம். பவ்வியமாக நாக்குக்குள் விரல்விட்டு அடுத்த கையால் தலையை மடக்கி ஒரு முறி. மரண முறி. நாட்டில் நுழைந்த விரால்களின் பிடியை இறுக்கிப் பிடித்து மெல்லக் கழற்றி கோர்வையில் இட்டார். வயிற்றுப்பக்கம் மஞ்சள் கறுத்த வெள்ளைவரி கொண்ட சினை விரால், சள்ளல், செப்பலி, செங்கணன், விரால், கைமீன்... என நிறைவான பாடு.

அடுத்து பலமாய்த் துடித்த இடம் நோக்கி விரைந்தார். விஷயம் விளங்கவே மிக நிதானமாய்க் கை வைத்தார். அவரால் அவரையே நம்பமுடியவில்லை. மிகுந்த எச்சரிக்கையோடு செப்பட்டைகளுக்குள் விரல்களை நுழைத்துப் பிடித்து மறு கையால் தலையைப் பிடித்து மார்புக்கும் கைகளுக்கும் இடையே மீனை சிறை செய்தார். எம்பிக் குதித்து வால் பக்கத்தால் மார்பில் உதைத்தது. அனுபவஸ்தர். எதிர்பார்த்ததுதான். மேலும் குனிந்து இரு முழங்கை மடிப்புகளாலும் அணைந்து முழங்கால் முட்டியைத் தலைக்குக் கொடுத்து வலக்கையால் அமுத்தி நெம்பிய நெம்பில் கழுத்து முள்ளந்தண்டு உடைந்து கழன்ற செதில்கள் நீரில் மிதக்க வலையிலிருந்து கழற்றினார்.

இரு மனிதருக்கும் நீரில் பலவானான மீனுக்கும் இடையே நடந்த மல்லில் மனிதர்கள் ஜெயித்தனர். மீனுக்கோ மரணாவஸ்தை. நாட்டைப் பிடித்த இடக்கைப் பிடியை இறுக்கி வலக் கையால் பல்லில் கடித்திருந்த கோர்வைக் கொடியை எடுத்து செப்பட்டைக்குள் நுழைத்து சொண்டுக்கு வெளியே நுனி வெளிவரத் திணித்து, திணித்த கையை எடுத்து கயிற்று நுனியைப் பற்றி ஒரு சுண்டு சுண்டினார். கயிறு மேலே கிளம்ப, மீன் கீழே போக வெற்றிவீரனாய் சாபல்யம் பலித்த சந்தோசனாய் நிமிர்ந்தார். முழு அகலத்துக்கு, மூன்றடிக்குக் குறையாத நீளமுள்ள கொடுவா....

இது குளத்தில் மீன் பிடிப்பது பற்றிய அவருடைய விபரிப்பு. மரக்கறிக்காலை செய்கை பற்றி இவ்வாறு எழுதுகிறார்.

'கடற்கரையை அண்டிய கேணிப்பள்ளத்திலுள்ள பசையில்லாத மணல்பூமி. பேர்மிட்டுக்கு எடுத்த இரண்டேக்கர் பூமியில் அவர் வாழ்நாள முழுவதும் காலை செய்துவந்தார். தன் கையால் கொத்திப் புரட்டிப் புல்லரித்தார். வாடகைக்கு மாடு சாச்சிற்று வந்து எருக்கட்டுவார். எருக் கட்டினாத்தானே அந்தப் பூமியில் கொஞ்சம் பசுப் புடிக்கும். கம்பிவேலி போட வழியில்லாம கொத்துவேலி போடுவார். கடற்கரைக் காடெல்லாம் சனங் குடியேறினதால்

இப்ப அதுக்கும் வழியில்ல. குடங்குடமாச் சேத்தை அள்ளிச் சும்ந்து வருவார். அவர் தட்டத் தனிய நிண்டு துலா இறைப்பார். வாய்க்காலில ஓடுற தண்ணியில சேத்தைக் கரைத்துக் கொண்டே இருக்க வேணும். சேறு கரைக்காட்டி பாத்திகளிலே ஈரப் பசண்டையே இருக்காது. ‘

(பக்.49 இன்று இவர்கள்தான் இராவணர்கள்)

கடல் மீன்பிடி பற்றி அவர் விபரிக்கும் அழகோ அழகு !

‘தோணி மீன் பாட்டத்தை வளைந்து விட்டது. வலையின் இருகால்களும் இழுக்கப் படுகின்றன.

“ஏலே....லா....வல..”

“ஓவே..... லா....வல..”

“கொட்டிக்கிழங்குக்குப்”

“போனாங்க லாத்தண்டே”

“கோவிச்சுக் கொண்டாராம்”

“பண்டாரம்”

“அவிச் சுரிச்சு”

“தட்டில போட்டா”

“சிரிச்சிக் கொண்டாராம்”

“பண்டாரம்”

“இப்பிடிக்க கொந்த”

“மச்சானே”

“ஓட்டிலே போட்டு”

“வறுத்திடிச்சு”

“வாயில போட்டால்”

“ஆகாதே”

“காத்து வாற”

“நேரம் பார்த்துத்”

“தூத்தி விட்டால்”

“ஆகாதோ”

“ஏலேலா வலி”

“ஓவேலா வலி”

பெரியவர்கள் வலையிழுக்கிறார்கள். பாட்டின் ஒரு தொடர் முடிய, அடுத்த தொடர் அது முடிய அடுத்தது.....

கயிறு முடிந்து வலையின் கடைசி வட்டும் கரைக்கு வந்து விட்டது. தோணியின் முகரியில் நிற்கின்ற தண்டயல் இரு கைகளையும் மாறிமாறிக் காட்டி படம் எடுத்துப் பாம்பாட்டம் ஆடி வலையிழுப்ப வர்களை உஷார் படுத்துகின்றார். இரண்டாம் மூன்றாம் தண்டயல் அவருக்கு மேலாக மாயாத வண்ணமாக மாங்கிறார்கள். கரைத் தண்டயல் அவர்களையும் விஞ்சி நிற்கிறார். வலை இழுப்பவர்களின் தாய் பெண்டிர் சகோதரிகளெல்லோரும் பலரின் வாங்களாலும் அலைவாய்க்கரைக்கு இழுத்து வரப்பட்டு மானபங்கப்படுத்தப் படும் கண்ராவி வேறு. அந்தத் தூஷணைகள் உள்ளத்திலிருந்து பிறப்பனவல்ல என்பது உண்மை

(பக்.282, 283- ஆற்றுப்படை)

பாயிழைப்பதென்பது இறுக்கமான வார்த்தைகளில் சுருக்கமாக வடித்தெடுத்துக் கூறிவிடக் கூடிய ஒன்றா ? சேறு, அட்டை, முள்ளி, தாமரையின் கருக்கு முதலானவற்றோடு போராடி அல்லையிலே பன் பிடுங்கி அதனடியை சாம்பல் குழம்பில் அபிஷேகம் செய்து வெண்மணற் பரப்பிலே பரப்பி வெய்யிலும் வங்காளக் கடலொட்டும் காற்றிலும் உலரவைத்து அம்பக்கூரென்னும் சிதைந்து போன சிறு கத்தியால் அழகுபடக் கிழித்து சாயத்தில் குளிப்பாட்டி ‘ரிட்டயட்’ ஆன அகப்பைக் கணையால் வாட்டி எடுத்த பின்னரல்லவா பாய் முடையத் துவங்க வேண்டும்.

(பக்.310- இருள்)

வாசல் அடுப்பில் ஏற்றப்பட்டிருக்கும் பெரும் பானையில் நீர் குமிழி விட்டு கொதிக் கிறது. மூடித்திறந்த சோடாப் புட்டியில் சோடாநீர் பொங்குவது போல, பானையில் நீர் மலமலத்துக் கொதிக் கிறது. மரியம் கோளிச்சாயத்தூளைக் கொதிநீரிலே கொட்டுகிறாள். ஒரு கணப்பொழுதுக்குள் எவ்வளவு பேதலிப்பு, வெண்ணுரை செந்நுரை யாகி விட்டிருந்தது.

நபீஸா கீலங்கீலமாகக் கிழித்த பன்னைப் பிடியளவு பிடித்துக் கட்டுக்கட்டாகக் கட்டுகிறாள். மரியம் பன்கட்டுகளை ஒவ்வொன்றாகப் பாணையில் விட்டுக் கணையால் புரட்டி வெளியே எடுக்கிறாள். சற்றைக்குமுன் வெளிநுண்ட மஞ்சளாயிருந்த பன் சரீரென்று சிவப்பேறிவிட்டது.'

(பக்.299- மூக்குத்தி)

இந்த விபரிப்புகளெல்லாம் வெறும் களஆய்வால் கைகூடி வருவதல்ல. மண்ணுடன் இரண்டறக் கலந்த ஒரு கலைஞனாகக் கே இத்தகைய எழுத்து சாத்தியம்.

கொத்தன் தன் எழுத்துகளின் வாயிலாக அறுபதுகளின் காலத்து மருதமுனைக்கு வாசகர்களை அழைத்துச் சென்று விடக்கூடியவர். அந்தக்காலத்தின் பண்பாட்டுக் கோலங்களையும், சடங்கு சம்பிரதாயங்களையும் அழகுற வெளிப்படுத்தியவர்.

'இதோ குடிசையின் மூலையில் தான் பாத்திமா குந்தியிருந்தாள். மதினிக்காரியொருத்தி பரிவாரங்களுடன் கொண்டு வந்த மருதோண்டிச் சாந்தை இணைக் காந்தள்களில் அப்பி விட்டாள். வாருகோலால் வாரிவிட்ட முற்றத்து வெண்மணலில் கூடிநின்று குரவைப் பண்ணி சைக்கும் பெண்கள். இடையிடையே சிறுவர்கள் வீசம் எறிவெடிகள். இரண்டொரு மச்சி முறைக்காரிகள் சமயோசிதச் சேடிகள் வந்து கையைப் பிடித்துத் தூக்கினார்கள். "மச்சான் புடிக்கும் கை இனானிகள் நல்லா இருக்கக்குள்ளா?" என்று கேட்டவண்ணம் செங்காந்தள் ஒத்தம் கொடுத்தாள் ஒருத்தி. "ஒட்டு மாம்பழம் அவ்வர சூப்புவைக்குத் தாங்குமகா?" என்று சொல்லி உப்புப் பார்த்தாள் ஒருத்தி. செங்கதலிக் குற்றிகளில் நகக்குறி பதிக்கும் வாக்கில் எங்கெல்லாமோ அனைந்தாள் ஒரு சிறுக்கி.

மரக்கொட்டுக் கிணற்றடியில் ஒளி கக்கும் தேங்காய்நெய் விளக்கின் முன்னால் வெள்ளை விரித்த பலகையில் வெற்றிலையில் பாதங்களை வைத்து நிறுத்தி கட்டை விரலிடுக்கில் கொட்டைப்பாக்கை வைத்து தலையிலே தேங்காய்ப்பூ அரப்பை வைத்தாள். கல்யாணத் தண்ணீர் வார்க்க வேண்டுமா? விரிந்த தென்னம்பாளையோடு கூடிய நிறைகுடத்தைப் பார்க்க ஏன்தான் பாத்திமா அவ்வளவு வெட்கப் பட்டாளோ? கொடிக்கம்பாயம் உடுத்தி வெள்ளிநகைகளைப் பூட்டி மீண்டும் அதே மூலையில் இருத்தி விட்டார்கள்.

(பக்.72- கருமுகில்)

'சாணைக்கூறை எடுப்பது என்பது கிராமிய சம்பிரதாயப்படி திருமணத்துக்கான அடிமுடிச்சு. ஒரு சிறுவனிருந்து அவனது மாமா அல்லது மாமி வீட்டில் பெண்குழந்தை பிறந்து அவனது தாய் அந்தக் குழந்தைக்கு சாணைக்கூறை கொண்டு போனாளென்றால் அவனுக்கு அவள்தான் மனைவி, வளர்ந்த பிறகும் இருதிறந்தாருக்குமிடையே முறிவுகள் போதாமைகள் ஏற்படாத வரை அவனையோ அவளையோ வேறு யாரும் பேசிப் போக மாட்டார்கள்.

(பக்.161- கட்டுவேலிகளின் தடயங்கள் அழிகின்றன)

நஸீரின் சுன்னத்துக் கலியாணம் கிராமிய சம்பிரதாயங்களுக்கேற்ப பெரியஇடத்துப் பவிசுக்கமைய பெருவிமரிசையாக நடந்து முடிந்தது. உறவு முறையினரெல்லோரும் மருதோன்றி கொணர்ந்தார்கள். இறுதி மருதோன்றியாக அவன் மாமாவின் வீட்டு மருதோன்றி வந்தது. பாவா மார் முன்னாலே கொட்டிச் செல்ல, பெண்களின் சுற்றம் சூழ, குரவைப் பண்ணுடனும், வெடிமுழக்கத்துடனும் நகர்ந்த மருதோன்றி ஊர்வலத்தின் நாயகியாக வெள்ளை விரித்த குடைநிழலில் மருதோன்றிப் பெட்டியைச் சுமந்து வந்தாள் சிறுமி பாத்திமா. சுன்னத்து மாப்பிள்ளையை முழுக்காட்டுவதற்கு முதற்காரியமாக மருதோன்றி அவன் கையில் அப்பப்பட்டது. வெள்ளை விரித்த உரலிலே வெறும் மேலுடன் அவனிருக்க பாத்திமா தான் கொணர்ந்த மருதோன்றி அரைப்பை அவன் கைகளில் அப்புகையில் எவ்வளவு சங்கோஜத்துடன் அவர்கள் நடந்து கொண்டனர். குழுமி நின்ற பெண்கள் எவ்வளவோ சரச வார்த்தைகளாலும் கிண்டல் மொழிகளாலும் சிறுசுகளைப் பிடுங்கி எடுத்தனர்.

(பக்.168- கட்டுவேலிகளின் தடயங்கள் அழிகின்றன)

இவ்வளவு சிறப்பம்சங்களைக் கொண்ட கொத்தனின் பலவீனங்களாக நான் சொல்லக்கூடியவை அவருடைய படைப்புகளில் சோற்றில் சிறுகற்களைப் போல் ஆங்காங்கே குறுக்கிடும் இயல்பை மீறிய, அலங்காரம் மிக்க மொழிநடை. ஒரே படைப்பில் மிகவும் இயல்பான நடையையும், வலிந்திழுத்த பகட்டான மொழிநடையையும் காணும் போது சமநிலை குலைந்த ஓர் உணர்வை அடைகிறோம். அப்போது செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த எஸ்.பொ. வின் பாதிப்பாகவே இதனைக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. உதாரணங்களைக் கீழே தருகிறேன்.

நோயென்னும் எருமை வாழ்க்கைக் கழனியிலே புகுந்து உழக்கிய கொடுமை காரணமாக தக்காளிக்கனிகளாக மதார்த்து விட்ட குவளை மலரினை கன்னியாவின் வெந்நீரூற்றுக்களையே வென்று விட்டன.

(பக். 65 கழிப்பு)

முஹிதீன் பாபாவின் வாழ்க்கைப்படகு குஷ்டம் என்னும் புயலிற் சிக்கி மாந்தீவிலே கரை தட்டிய அன்று, அடித்த புயலுக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் பாத்திமாவின் குடையாய் பணிபுரிந்த தாய்மரம் ஆணியேவர் பெயர்ந்து சாய்ந்து விட்டது.

(பக். 69 கருமுகில்)

'பூரண தண்ணீர்க் கர்ப்பத்துடன் நீண்டு பரந்து சுயேச்சையாய் வளைந்து நெளிந்து கிடக்கும் வாவி, வாவிபின் பளிங்கு உத்தியை ஊடுருவி, வெளிப்பாய்ந்து, பிரகாசித்து, மஞ்சள் பழுத்த தோடங்கனிகளின் சாயலில் ஏற்றும் தரங்கு ஏற்படுத்தும் சலனத்திற்கு எவ்வி, நீண்டு சுருங்கி எழில் காட்டும் விளையாட்டில் இலயித்துவிட்ட மின்குமிழ் நிழல்கள். வாவி சாம்ராச்சியத்தின் மருங்குகளில் வேலி கட்டும் மின்குமிழ் சேடிகளின் மத்தியில் ஆடல்மகளாய் ஜொலித்து மறையும் மாலைப்பரிதி. ஆடல் நங்கையின் அங்க அசைவுகளை சாக்காக்கி, அரங்கில் உதிர்ந்துவிட்ட அலர்கள் போல, மறையும் சூரியனின் செக்கர் நிறக் கலைக்கீற்றுகள் வாவியை அலங்கரித்து அழகூட்டுகின்றன.....

'வாவிக்கு சவராய் வளைந்து வளைந்து அரண் கூட்டும் கருமூப் பரவலாய் ஆனதோவென மருட்சி தரும் வழுவழுக்கும், தார்வீதிகளின் நாயகியாய், புளியந்தீவின் மணிமுடி கொண்ட சக்கரவர்த்தியாய், மட்டக்களப்பின் இதயமாய் விளங்கும் கோட்டை முனைப் பாலம் மக்கள் வெள்ளத்தால் நிரம்பித் ததும்புகின்றது. மேகத்தளத்தில் சவாரி போகும் தேவர்களின் தேர்கள் போல பாலத்திலும், பாதைகளிலும் பவனி செல்லும் வண்டிக்கூட்டங்களின் ரகளை.'

(பக் 86, 87 கோட்டைமுனைப் பாலத்திலே)

பட்டமுள்ளவனே பண்டமுள்ளவன் என்ற பாமரமான சமூக சம்மதப் புயலில் தங்கள் புருஷார்த்தம் அடித்துச் செல்லப்படுவதை அந்த இருவரும் காலம் கடந்து உணர்ந்தார்கள். பட்டம் என்கிற ஜீவன் முத்திக்க பரீட்சையெனும்

கர்மயோக வேள்வியில் குதிக்க மட்டக்களப்பிலிருந்து கொழும்புக்கு ரயில் ஏறினர். இருவருமே கலாரசனை மிக்க பிரகிருதிகள். புலரிப்பொழுதில் மருதானை ரயில்நிலையத்தைக் கடந்து தெருவில் கால்வைத்த அவர்கள் நகரின் மங்கல கோலத்திற்கு முளிவிசகளம் பெற்றனர். பூவும் பொட்டும் புனைந்த சும்பகலியாக மங்கலக் கோலமாக கொழும்பு நகர் எழில் முறுவல் சிந்தித் தங்களை வரவேற்பதாகவே எண்ணிக் கொண்டனர்.

(பக். 182- அந்தரித்தவர்கள்)

ஜல்...ஜல்...ஜல்...

சதங்கையொலி மங்கலமாய் சுற்றிலும் இசைவார்க்க வழியெல் லாம் அழகுத் திருக்கோலமாய் அந்த வில்லுக்கரத்தை வேகமாக ஊர்ந்து செல்கிறது. சமாந்தரமான சரடுகளான மணலொழுங்கையில் நீண்டு செல்லும் வண்டித்தடத்தில் அந்தக் கரத்தையின் பவனி தொடர்கிறது. மன்னர்கள் ஆரோகணித்திருக்க புரவிகள் பூட்டிய அலங்காரத் தேர்கள் ராஜபாட்டையில் ஊர்ந்து சென்றனவாமே. அக்காலத்தில் அவற்றின் நல்ல காலமாக்கும், அவை என்றோ வழக்கொழிந்து விட்டன. இல்லையெனில் அவை கர்வ பங்கமுற்று மானமிழந்திருக்கக் கூடும்.

ஜல்... ஜல்...ஜல்

சுருதி பேதலிக்காமல் ஒரே சீராக சதங்கைகள் இசை பெருக்கு கின்றன என்றால் என்ன அர்த்தம்? காளை அவ்வளவு அநாயாசமாக முறுகல், முரண்டல், தகைதல் இன்றி லாவகமாகத் தன் பணியை நிறைவேற்றுகிறது என்பதுதான்.

கரத்தையின் சாரதியாகவும் பிரயாணியாகவும் தானையொருவராய் அமர்ந்திருக்கும் சேர்மன் இப்ராகிம் ஒரு ராஜயோகிதான்.

(பக். 227 சங்கிலித் தொடர்கள் அறுகின்றன)

பரம்பரை வழியில் பசையற்ற கணவனைக் கட்டிக் கொண்டவள். பிதூர் சம்பத்தென்னும் காந்த சக்தியின்மையால் பசையுள்ள கணவன் என்ற இரும்பைக் கவர் அவளால் முடியாது போய்விட்டது.

(பக். 287 மூக்குத்தி)

கொத்தன் இத்தகைய டாம்பீக மொழிநடையில்லாமலேயே சுருக்கமாக, அழகாகச் சொல்லக்கூடிய திறன் வாய்ந்தவர். உதாரணமாக

அதர் கதையில் வரும் இந்த வரிகள் எவ்வளவு அழகு!

‘தகட்டுக் களத்தில் அரிந்த பப்பாசிப் பழத்தேறாகப் பொலிகின்றது
றஜப் மாதத்து எட்டாம் பிறை.

கொத்தன் ஒருதடவை நேர்ப்பேச்சில் ‘எழுபதுகளின் பிற்பகுதி யிலும் எண்பதுகளிலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த சோஷலிஸவாத அலைக்குப் பின்னால் நானும் இழுபட்டுப் போய்விட்டேன். அது என் கலையாற்றலைப் பாதித்து விட்டது என்பதை இப்போது உணர்கிறேன்’ என்று என்னிடம் சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது. எழுபதுகளில் வெளிவந்த கொத்தனின் கதைகளைப் படிக்கும் போது இந்த உண்மை தெளிவாகும். வறட்டுத்தனமிக்க சமூகயதார்த்தவாதமும், வகைமாதிரிப் பாத்திரங்களையும் (சாதிகள் இரண்டே, கோடாரிகள் கூராகின்றன, இரா வணக்கம்) அங்கே காணலாம். இதே போன்று வெற்றியடையாத முயற்சிகள் என்று குறிப்பிடக் கூடிய கதைகளும் (சித்தம் அழகன், மதியின் பிழையன்று, கோட்டைமுனைப் பாலத்திலே, ஒளி, அந்தரித்தவர்கள், புதுமையோ புதுமை) இந்தத் தொகுப்பிலுண்டு. சிறுகதைக்குரிய கட்டுக்கோப்பின்மையாலும், வலிந்தெழுதப்பட்ட முடிவாலும் (ஒரே சிறுகதைக்குள் இரண்டு கதைகளை அடக்கப் பார்க்கும் முயற்சி) மரையாம் மொக்கு’ கொத்தனின் சிறந்த கதைகள் பட்டியலிலிருந்து தவறிப் போகின்றது.

இத்தகைய கதைகளை மறந்து விட்டு ஏனையவற்றைப் படிக்கும் போது கொத்தனின் முக்கியத்துவம் புலனாகும்.

[20.09.2007 ல் மருதமுனை நூலக மண்டபத்தில் ஆற்றிய உரை]

மலர்ச்செல்வனின் 'பெரிய எழுத்து'

மலர்ச்செல்வனின் 12 சிறுகதைகளைக் கொண்டது இந்தத் தொகுப்பு. மட்டக்களப்பின் நவீன குரல்களில் ஒன்று என்பதை விட, பின்நவீனத்துவ குரல்களில் ஒன்று எனத் தன்னைக் குறிப்பிடுவதையே அவர் பெரிதும் விரும்பக்கூடும்.

நூலின் பின்அட்டைக் குறிப்புகளில் 'மலர்ச்செல்வன் 1990களின் பிற்பகுதியளவிலே பின்நவீனத்துவ அலைகள் மேற்கிளம்பியபோது அதனை முன்னெடுத்தவர்' என கலாநிதி. செ. யோகராசா குறிப்பிடுகின்றார்..

'12 சிறுகதைகள் கொண்ட பெரிய எழுத்து என்ற இந்தத் தொகுதி' என நான் இங்கே குறிப்பிட்டால் கூட அது சில வேளைகளில் என் அநாகரீகத்தையும், பத்தாம்பசலித் தனத்தையும் காட்டிவிடும் ஒன்றாக அமைந்துவிடலாம். '12 பிரதிகளைக் கொண்ட பெரிய எழுத்து' என்று ஆரம்பிப்பதுதான் சரியாக இருந்திருக்கும். எனினும் மலர்ச்செல்வன் இந்த நூலின் இரண்டாம் பக்கத்தில் இவற்றைச் சிறுகதைகள் என்றே குறிப்பிடுவது எனக்கு ஆசுவாசத்தைத் தந்தது. முள்ளுக்கரண்டிகள் மேசையில் இருந்தாலும் அவர் தன் கைவிரல்களைப் பாவித்துச் சாப்பிட விரும்பும் நம்மூர்ப் பையன் என்பது சந்தோஷம் தராது என்ன?

மலர்ச்செல்வனின் கதைகள் இன்றைய தமிழ்சிறுகதைகளின் வடிவமாற்றத்தைத் தெரிவிக்கும் அடையாளம் எனலாம். அவருடைய முக்காற்பங்குக் கதைகள் சராசரி தமிழ் வாசகமனம் பழக்கப்பட்ட தடங்களை விட்டு விலகிப் பயணிக்க முயற்சிக்கின்றன. அனுபவத் தாக்கங்களை வேறொரு வடிவத்தில் சித்தரிக்கும் முயற்சி. ஒரு நேர்கோட்டுப்பாணி எழுத்துமுறையை இங்கே காணக்கிடைக்காது.

திட்டமிட்ட சிதைப்புகளுடன், கூறல் முறைகளுடன் கதைகளை இது முன்வைக்கின்றது..

ஒரு காலத்தில் சிறுகதைகள் அதன் உச்ச இலக்காக ஒரு முத்தாய்ப்பை அல்லது எதிர்பாராத முடிவைக் கொண்டிருந்தது. ஓ.வெற்றி பாணியிலான இத்தகைய கதைகள் இந்த அம்சத்துக்காக சிலாகித்துக் கூறப்பட்டன. ஆனால் இன்றைய சிறுகதைகள் எதிர்பாராத வெவ்வேறு வடிவங்களில் பிறக்கின்றன. தமிழில் இத்தகைய தன்மையுடன் நான் வாசித்த முதலாவது வரிசை எழுத்தாளர்கள் பிரமராஜன், எம்.டி.எம்.முத்துகுமாரசாமி (ஸில்வியா), துத்தாரி, கோணங்கி, எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் (ஷங்கண்ணா), எம்.ஜி.சுரேஷ், காலபைரவன், செந்தில்குமார், ராமேஷ்-ப்ரேம், சாருநிவேதிதா போன்றோர். காலப்போக்கில் இவ்வகை எழுத்தாளர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. இந்தப் போக்கு நமது எழுத்தாளர்களையும் ஈர்க்காமலில்லை. எனக்கு உடனடியாகத் தோன்றும் பெயர்கள் இராகவன், திசேரா, மலர்ச்செல்வன், கௌரிபாலன், 'ஹசீன்', மஜீத் ஆகியோர். தங்கள் படைப்பு மீதான நம்பகத்தன்மையையும் வியப்பையும் அதிகரிக்க வெவ்வேறு வகையான உத்திகளும் நுட்பங்களும் இத்தகைய படைப்புகளில் பிரயோகிக்கப்படுகின்றன. அட்டவணைகள், புத்தகப் பட்டியல்கள், ஜாதகக் குறிப்புகள், கல்வெட்டு வாசகங்கள் கடிதங்கள், தீர்ப்பு நகல்கள், காவல்நிலையப் புகார்ப் பிரதி, வினா-விடை இப்படிப் பற்பல கூறுகளைக் கொண்டவை இத்தகைய கதைகள். பகிரங்கவெளியில் நாம் பயன்படுத்தத் தயங்கும் ஆபாசவார்த்தைகளையும், வக்கிரமான பாலியல் விபரிப்புகளையும் ஓர் அதிர்ச்சிக்காக, பரபரப்புக்காக, கவனஈர்ப்புக்காக இவை முன்வைக்கத் தயங்குவதில்லை. பாரம்பரிய வாசக மனங்கள் மறுகேள்வியின்றி இவற்றையெல்லாம் ஏற்கத் தயாராயிருக்கவில்லை. ஓர் இலக்கிய வரலாற்றில் உருவம் மற்றும் உத்திகளில் நிகழ்த்தப்படும் பரிசோதனைகளை ஒரேயடியாகப் புறந்தள்ளுவதற்கில்லை. ஆனால் இதன் எதிர்மறைவிளைவாக பலரும் வெறும் சொற்களின் சாலையில் வண்டியோட்ட ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு படைப்பின் அடிப்படை அம்சமான 'தொடர்பாடலை' பெரும்பாலான படைப்புகள் இழந்து மூளியாகி நின்றன.

சுமார் 18 வருடங்களுக்கு முன்னர் ஐந்துகூறுகளைக் கொண்டதாக நான் எழுதிய 'சூரியனின் முன்புறம்' சிறுகதை வீரகேசரியில் வெளியான தற்கு எதிர்வினையாக, ஒரு வாசகர் இந்தக்கதையால் தனக்கு தலைவலி பிடித்து பனடோல்கள் போட்டுக்கொண்டதாக எழுதியிருந்தார்.

உண்மையிலேயே இத்தகைய கதைகளின் கோரிக்கை வாசகனின் பங்குபற்றலை, கிரகிப்பை, தேடலை வேண்டுவதாகும்.

கதைசொல்லியின் மனஎழுச்சியும் கதைசொல்லும் பாங்கும் ஒன்றுகூடி உத்தி என்ற ஒன்று துருத்திக் கொண்டு நில்லாமல் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து வரும் கதைகளே இந்தவகையில் வெற்றிகரமான வையாக அமைகின்றன. இதன் சிறப்பான உதாரணம் ரமேஷ்-பிரேமின் 'முன்பு ஒரு காலத்தில் நூற்றியெட்டுக் கிளிகள் இருந்தன' என்ற கதை. மோசமான, பாசாங்கான படைப்புகளுக்கும் என்னால் உதாரணங்கள் தரமுடியும். ஆனால் தவிர்க்கிறேன்.

மலர்ச்செல்வனின் கதையுலகத்தை விபரிக்கப் பெரியதொரு வரைபடம் தேவையில்லை. இளமுரண்பாடுகளின் கோர நகங்கள் பிறாண்ட, மரண நிழலில் தூங்கியெழும் ஒரு தமிழ் இளைஞனின் தர்மாவேசம் ஒருபுறம், சும்பல்ரசனையுடனும், மொண்ணைத்தனத்துடன் ஒத்தோட மறுக்கும் அவனுடைய இலக்கியஆர்வங்கள் மறுபுறம் என இரண்டு தடங்களில் அவருடைய கதைகள் பயணிக்கின்றன. பெரும்பாலான படைப்புகளில் அவரே பாத்திரம் என்பதால் அவருடைய உணர்வுக்கு நெருக்கமாக இசையும் கதைகள்.

மஞ்சள் வரி கறுப்பு வரி, கறுப்பு நாய், நரிச்சிங்கங்கள், குறி நீளுகின்ற மரம், மணல் ஆகிய ஐந்த கதைகளும் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ எமது அபத்த அரசியல் பற்றிப் பேசுகின்றன.

பெரிய எழுத்து, கப்டன் குஞ்சானும் கூட்டாளிகளும், கொம்பு நீட்டுகின்ற கிருமிகள், கழுதைக்காடு, கதை + கவிதை = அலப்பறை ஆகிய கதைகள் எமது இலக்கிய உலக உள்வட்ட விவகாரங்கள் சார்ந்தவை. இவை தவிர 'மகாராஜா சொன்ன கதை', 'பின்னிரவில்' என்கின்ற இரண்டு கதைகள் உள்ளன. 'மண்', 'பின்னிரவில்' ஆகிய கதைகள் நம்மெல்லோருக்கும் பழக்கப்பட்ட வடிவத்திலும் இதர கதைகள் சற்றுப் புதிர்த்தன்மையான ரூபத்திலும் உள்ளன. பகிரங்க

விவாதத்தில் முன்வைக்க முடியாத, பேசமுடியாத எண்ணங்கள்தான் இத்தகைய சங்கேத மொழிகளையும் குறியீடுகளையும் சென்றடைகின்றன போலும்.

மலர்ச்செல்வனின் படைப்புலகத்தில் மென்மை அழகியலுக்கு இடமில்லை. அங்கே மனவிம்மலுக்கோ நெகழ்ச்சிக்கோ செயற்கையான உருகல்களுக்கோ கவித்துவ அதிர்வுகளுக்கோ இடமில்லை. அவருடைய அழகியல் முரட்டுத்தனமானது. கரடு முரடான வார்த்தைகளாலானது. அவருடைய பாத்திரங்கள் ஆண்டவனை நோக்கிக் கைத்துப்பாக்கியை நீட்டுகின்றன. பொய்யானான அரசியல்வாதிக்கு அருவருப்பான தண்டனையை வழங்கவும் பின்நிற்காதவை. மொண்ணைத்தனத்துக்கு எதிரான கிருமிகளை உத்வேகத்துடன் பரப்புகின்றவை. ஆண்டவனின் இருப்பைக் கேள்விக்குள்ளாக்குபவை. எதிலும் ஓர் ஆவேசத்துடனும் வேகத்துடனும் அவை வெளிப்படுகின்றன.

ஜே.பி.சாணக்யா என்ற நவீன எழுத்தாளரொருவரின் படைப்பு களைப் பெரிதாகப் பொருட்படுத்தாத அல்லது அறியாத இலக்கிய நண்பர்கள், மனைவி அனைவருமே அவருக்கு வெறுப்பையும் சலிப்பையும் தருகிறார்கள். ரசனைகளுக்குப் பன்முகத்தன்மை உண்டென்பதையும், நாம் இன்னமும் அடையாளம் காணாத சிறந்தவை இந்த உலகத்தில் ஏராளமுண்டு என்ற யதார்த்தத்தையும் புரிந்து கொள்ளும் போது இந்த சலிப்பின் அர்த்தமின்மை புரியும். ரசனையின் படியேறலில்தானே ஒரு வாசகனின் பயணம் நீளும்.

உணர்ச்சிக்கவிஞர்களையும், புரட்சிக்கலைஞர்களையும் சந்தித்த வரலாறு நமக்கிருக்கின்றது. அதிகாரவேட்கையைத் தக்கவைக்கும் அரசியல்வாதிகளின் பகடைக்காயாக ஒரு கலைஞன் மாறுவதற்கும், ஓடுக்கப்பட்டோரின் துன்பத்தின் குரலாக ஒலிப்பதற்கும் நடுவே வேறுபாடுகள் உள்ளன இரண்டும் ஒன்றல்ல. இந்த வேறுபாடுகளை மலர்ச்செல்வனின் படைப்புகள் சரியாக உணர்ந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. மிகை உணர்ச்சியின் அடிப்படையில் திட்டித் தீர்ப்பது போன்ற ஒரு தொனியை அவருடைய அனேகமான கதைகள் வரித்திருக்கின்றன.

ஆனால். இன்னொருபுறம் பார்க்கையில் அவையே அவருடைய பாசங்கற்ற படைப்புலகத்தின் சாட்சியங்களாகவும் அமைந்து விடுகின்றன. அவர் யாருக்காகவோ எதற்காகவோ தன்னுடைய சிந்தனையையோ மொழியையோ மென்மைப்படுத்த விரும்பவில்லை. அது அவசியமற்ற ஒப்பனை என நினைக்கிறார்.

எழுத்து என்பது ஜனரஞ்சகத்துக்கான சமரசம் என்பதை மறுதலிக்கும் அவருடைய போக்கு கதைகளிலும் பிரதிபலிக்கின்றது. மனஎழுச்சியுடன் அவரிடமிருந்து பிறந்தவை என சுட்டிக்காட்டக்கூடிய பல நிருபணங்களை இந்தத் தொகுதி கொண்டுள்ளது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒரு கலைஞனுக்குரிய ஓர்மை அவரிடம் இருக்கிறது. நம்மில் பல எழுத்தாளர்கள் இன்றைக்கு மண்ணுக்குள் தலை புதைக்கும் தீக்கோழிகளாகவும், ஓட்டுக்குள் ஒடுங்கிக்கொள்ளும். ஆமைகளாகவும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு சூழலில் உக்கிரத்துடன் எழுதும் மலர்ச்செல்வன் போன்றோர் முக்கியமானவர்கள் ஆகின்றனர். காலம் ஒருபோதும் மலர்ச்செல்வன் மீது குற்றப்பத்திரிகை வாசிக்காது.

இன்றைய நெருக்கடியான சூழலில் அவர் பேசத்துணிந்த விடயங்கள் சாதாரணமானவையல்ல.. முக்கியமாக 'நரிச்சிங்கங்கள்', 'குறி நீளுகின்ற மரம்', 'கறுப்பு நாய்' போன்ற கதைகளை எந்தவொரு பேடி எழுத்தாளனும்- எழுதுவதிருக்கட்டும்- எழுதுவது பற்றி நினைத்துக்கூடப் பார்க்க மாட்டான்.

இந்தத் தொகுப்பில் மொழியின் சுழியிலும், உத்திகளின் பிடியிலும் சிக்காது நல்லபடியாகக் கரையேறும் கதைகள் எனப் 'பின்னிரவில்' மற்றும் 'மண்' ஆகிய கதைகளைச் சொல்ல முடியும். படித்துவிட்டு, வேலையற்று வீட்டில் பாரமாக உணரப்படும் ஓர் இளைஞன் 'பின்னிரவு' கதையில் வருகின்றான். 'மண்' கதையின் விபரிப்பு வெகு லாவகமாக மனதில் காட்சிகளை உருவாக்கி விடுகின்றது. மண்ணடிப்பதற்காக கடற்கரை சென்ற ஓர் இளைஞனின் பால்ய கால நினைவுகள். கண்ணகி அம்மன் கோயிலில் கொட்டுவதற்காக கடற்கரை மண்ணேற்ற ட்ரக்டரில் சென்ற நாட்கள் மீண்டும் விரிகின்றன. கடற்கரை தன் மணலை இழப்பது, கடல் இரைச்சல் போன்றவை வேறு பரிமாணங்களுக்குக் கதையை இட்டுச் செல்லுகின்றது.

எனினும் இந்தத் தொகுப்பின் முக்கிய கதை 'குறி நீள்கின்ற மரம்'தான். பல இடங்களில் கதைசொல்லி என்ற வகையில் அவர் நிதானந்தவறியிருந்தாலும் கூட, அதிர்ச்சிகளை அடுக்கிச் செல்லும்போது அவருடைய கடுஞ்சொற்களை மறந்து பெருந்துயரத்திலாழ்ந்துதான் போகின்றோம். அடுக்கடுக்கான துயரங்கள் தலைமீது ஏறும்போது எழும் அரற்றலும், புலம்பலும் பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒன்று தானோ என்னவோ?

படைப்பியக்கத்தில் இன்னமும் சிறப்பான பங்களிப்பை வழங்கக் கூடிய மலர்ச்செல்வன் தொடர்ந்து எழுதவேண்டும்.

[20.05.2008 ல் மட்டக்களப்பு நூலக கேட்போர் கூடத்தில் ஆற்றிய உரை]

குர்ஷித்தின் 'விசித்திரங்களால் நிறமூட்டப்பட்ட உலகு'

நண்பர் குர்ஷித் தனது கவிதைத்தொகுதி வெளியீட்டு நிகழ்வில் உரையொன்றை ஆற்றுமாறு என்னைக் கேட்டார். நான் சிறிது தயக்கத்துடன் "கவிதைகளை விட கதைகளுடன்தான் நான் அதிகம் நெருக்கமானவன்" என்றேன். தனக்கேயுரிய மென்மையான புன்னகையுடன் "கதைகளும், கவிதைகளும் வெவ்வேறானவை அல்ல" என்றார். அந்தப் பதிலில் பொதிந்துள்ள உண்மையை ஓரளவு புரிந்து கொண்டவன் என்ற வகையில் இணங்கினேன்.

முக்கியமாக, தற்காலத் தமிழ்க் கவிதையுலகம் சார்ந்து இரண்டு பிரச்சினைகளை சந்திக்கிறேன்.

ஒன்று, நமது கவிஞர்கள் பலரும் தாங்கள் எழுதுபவை மாத்திரமே கவிதைகளுக்கான வகைமாதிரிகள் என வரையறை செய்து கொண்டு அதே குணாம்சங்களையே பிற கவிஞர்களும் தத்தம் கவிதைகளில் பிரதிபலிக்க வேண்டுமென விழைகின்றார்கள். தங்கள் வரையறைகளுக்குள்ளும், சட்டகங்களுக்குள்ளும் அவை பொருந்தா விட்டால் நிராகரித்து விடுகிறார்கள்.

இன்னொரு பிரச்சினை கவிதைகள் என்ற பெயரில் நம் முன்னே வைக்கப்படும் போலிகள், பாசாங்குகள் அடங்கிய வார்த்தைக் கூட்டங்கள். இந்தப் போலிகளை நம் தேர்ந்த வாசிப்பனுபவத்தாலேயே அடையாளம் காணவியலும். போலிக் கவிதைகளை இலகுவாகக் கண்டறியும் ஒரு கருவி கண்டுபிடிக்கப்படும்வரை.

'ஒரு படைப்பில் நவீனத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமானால் அந்தப் படைப்பின் பந்திகளை முன்னும்பின்னுமாக இடம் மாற்றி விட்டாலே அதன் வடிவம் தன் பாட்டில் ஒரு நவீனத்துவத்தை எய்திவிடும்' என மிகவும் சீரியஸாக என்னிடம் கூறிய தமிழின்

முக்கிய கவிஞர் ஒருவர் இவ்வேளை என்னுடைய ஞாபகத்துக்கு வருகின்றார். அதேபோல் ஒரு வெற்றுத்தாளில் மையைத் தெளித்து, அதைப் பலவாறாக மடித்து, இறுதியில் தாளில் உருவான ஒரு தோற்றத்தை 'நவீன ஓவியம்' எனக் காட்டிய ஓவிய நண்பரொருவரும் எனக்கிருக்கிறார். இவற்றைத்தான் இங்கே பாசாங்குகள், போலிகள் என்கின்றேன்.

இவற்றையெல்லாம் தாண்டி மன எழுச்சியுடன் பிறக்கின்ற கவிதைகளைத்தான் ஒரு வாசகன் என்ற முறையில் என்னால் நாட முடிகின்றது.

கவிதை என்றால் என்ன என்பதற்கு ஒரு திட்டவாட்டமான பதில் கிடையாது. உணர்ந்தறிய வேண்டிய ஒரு கலை அது.

அடிப்படையில் இரண்டு விஷயங்களை ஒரு நல்ல கவிதை கொண்டிருக்கும் என்பது என்னுடைய அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை. நல்ல கவிதைக்கு மாத்திரமல்ல, எந்தவொரு நல்ல இலக்கியப் படைப்புக்குமுரிய சிறப்பம்சங்களாக அவற்றையே குறிப்பிடமுடியும்.

ஒன்று, படைப்பாளி ஒருவனின் மனதில் உந்துதல் எதுவுமற்று வெளிப் படுவது இலக்கியப்படைப்பாக ஒருபோதும் ஆகாது. அதற்குப் பெயர் தயாரிப்பு.

இதன் மறுபக்கமாக ஒரு படைப்பின் விளைவு அதைப் படிக்கின்ற ஒருவர் மனதில் சலனங்களை ஏற்படுத்தாமல் போகும்போது அதற்கு எந்த அந்தஸ்தும் இருக்கப் போவதில்லை.

மிகவும் எளிமையான இந்த எடுகோளுக்குப் பொருந்திப் போகும் கவிதைகள் பலவுண்டு. கவிதை மட்டுமல்ல, கலை-இலக்கியம் சார்ந்த எந்த இயக்கமும் குறிப்பிட்ட சில நபர்களுடன் ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்று விடுவதில்லை. புதிய வகைப்போக்குகள், சிந்தனைகள், வடிவங்கள் என அந்த ஆறு முன்னோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் என்பது வரலாறு. அந்த ஆற்று நீரோட்டத்தின் இன்றைய தலைமுறையின் பிரதிநிதியாக நண்பர் குர்ஷித்தைக் காண்கின்றேன்.

தமிழில் இன்று நிறையப்பேர்கள் கவிதைகள் எழுதுகின்றனர். அவற்றினைக் கவிதைகளாக ஒத்துக்கொள்ள மாட்டோமோ என்ற

ஐயத்தில் 'கவிஞர்' என்ற அடைமொழியையும் , இன்னோரன்ன பட்டங்களையும் தங்கள் பெயர்களுக்கு முன்னால் அவர்கள் தூட்டியும் கொள்கின்றனர். ஆனாலும் அவர்கள் எல்லோரும் கவிஞர்கள் ஆகி விடுவதில்லை. நடிப்பவர்கள் எல்லோரும் 'நடிகர்கள்' ஆகிவிடுவதில்லை என்பதைப் போல. வாசக மனதில் ஒரு சலனத்தைத்தானும் ஏற்படுத்த முடியாத வெறும் தட்டையான வரிகளின் பெறுமதிதான் என்ன? ஒரு தொழிற்சாலையின் உற்பத்திப்பண்டம் போல் நாள்தோறும் வெளித்தள்ளுவனவற்றை எங்கனம் கவிதையாகக் கொள்வது? கவிதை என்பது வெறும் சொற்களோ, மொழியோ அல்ல. அறிவின் உருவாக்க முமல்ல. அவை அனுபவத் தாக்கத்தில் பிறப்பவை. புறஉலகு பற்றிய அவதானம், அனுபவங்களுடன், உள்மன தரிசனங்களுடன், புதியதைப் புதுவிதமாய்ச் சொல்லும் துடிப்புடன் பிறக்க வேண்டியவை. ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகைகளின் தேவைகளுக்காக கவிதைகளைத் துணுக்குகளின் தோரணங்களாக்கி, விடுகதைகளாக்கி, வாழ்த்து மடல்களாக்கி, மரண அஞ்சலிகளாக்கி, சிந்தனை முத்துக்களாக்கி, கொள்கைப் பிரகடனங்களாக்கி மலினப்படுத்துபவை அல்ல. முகநூலும், ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகைகளும், இலத்திரனியல் ஊடகங்களும் கவிதையை எவ்விதம் அலங்கோல மாக்கினவோ அதற்கு சற்றும் குறையாமல் கவிதைகளின் வீரியத்தை இலக்கியசிற்றிதழ்களும் மழுங்கடித்திருக்கின்றன என்ற உண்மையை நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இருண்மை நிறைந்த கிறுக்கல்களை, அதிர்ச்சியை விளைவிக்கும் பொருட்டு செய்கின்ற சாகசங்களை கவிதைகள் என்ற பெயரில் தாங்கிக் கொண்ட பெருமை சிற்றிதழ்களையும், அவற்றின் ஆசிரியர்களை யுமே சாரும்.

இந்த இருண்மையின் பூச்சுகளையும், சாகச விளையாட்டுகளின் சாயல்களையும் குர்வித்திடம் நான் காணவில்லை. சில கவிதைகளைத் தவிர்த்து விட்டுப் பார்த்தால் அவர் வெளிச்சத்திலிருந்து உரையாட விரும்பும் ஒரு கதைசொல்லியாகக் கவிதைகளில் புலப்படுகிறார்.

அவர் என்னிடம் நேரில் கூறியது போலவே அவருடைய கவிதைகளும், அதனூடே சொல்ல முயலும் கதைகளும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன.

'உனக்காகவே நான்' என்ற வழக்கமான வசனத்தை 40வது தடவையும் ஒருவன் ஒருத்தியிடம் சொல்லிச் செல்கின்றான். இன்னொருத்தி கிடைக்கும் வரை அவன் அப்படித்தான் சொல்வான் என்பதைக் காலம் அவளுக்கு உணர்த்துகின்றது. முப்பதுவயதில் கணவனை இழந்த ஒருத்தியின் வெப்ப சுவாசங்கள் எப்படியிருக்கும்? அவளுடைய பக்கத்து அறையில் கட்டில் கிரீச்சிடுகின்றது. அவள் அண்ணாந்து பார்க்கையில் மேல்முகட்டில் இரண்டு பல்லிகள். கிரீடம் அணிந்த ராஜகுமாரன் வெண் புரவியில் அவளை நோக்கி வருகின்றான். அவனுடைய ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து தப்புவதா, அல்லது அந்தக் காமாக்கினியில் ஒரு பூச்சியை போல் வீழ்ந்து சாம்பலாவதா என்று குழம்புகின்றாள்.

ஒப்பனைகளைத் தீட்டிக்கொண்ட ஒரு முகம் தனியாகப் படுக்கையில் தன் மனதோடு பேசிக்கொள்கிறது 'நீ ஏன் விழுந்தாய், சுயத்தைக் கொண்டு மெல்லும் இந்தக் காவிபடிந்த அரசியலுள்.?'

மனைவியின் இன்பதுன்பங்களைக் கேட்க செவிகள் இல்லாத நிலையில் நள்ளிரவில் மதுபோதையில் வரும் ஒருவன் கட்டிலில் மல்லாந்து வாந்தி எடுக்கிறான். உரத்துச் சொல்பவன் தலைவனாகவும், கேட்டுக் கிடைப்பவன் கோதை ஆகவும் இருக்கிறார்கள். பட்டாம்பூச்சி பிடித்து விளையாடும் பருவத்தில் அப்பாவின் கெடுபிட்யால் ஒருத்தி குடும்பச்சங்கிலியில் பிணைக்கப் பட்டிருக்கின்றாள். இன்னொருத்தியை நாடிப்போனவன் மீது இன்னமும் ஒரு பூனையின் ரோமத்திலும் மிருதுவான அன்பை வைத்த படி காத்திருக்கிறாள் ஒரு பெண். அகாலத்தில், விபத்தொன்றில் மரணித்தவளை நெருப்பு வாகைப்பூ நிறத்தில் சூரியன் கிடந்த மாலையில் ஆழப் பெருங்குழியில் புதைத்துக் கைமண் தட்டி மனிதர்கள் அகல்கின்றனர். வழியனுப்பி வைத்தவளோ செத்துச்செத்துப் பிழைக்கின்றான்....

இப்படிக் கதைகளின் ஊற்றுக்கண்ணைத் திறந்து விடக்கூடிய கவிதைகள் பல இந்தத் தொகுப்பில் உள்ளன.

குர்ஷித்தின் விசேஷமான அம்சம் அவருக்குப் பெண்களின் மீதுள்ள பரிவு. இந்த இரக்கம், அன்பு, அக்கறை எல்லாமே அவருடைய பல கவிதைகளில் வெளிப்படுகின்றன. இந்த அதீதமான நேசம்

அவரை 'நாயகி பாவத்துடன்', 'பெண் உடல் புருந்து' அவரைக் கவிதைகள் எழுத வைத்திருக்கின்றன. பெண்களின் உடல், மன அவஸ்தைகளை கன கச்சிதமாக, தத்ரூபமாகக் கொண்டு வருவதில் ஆண் படைப்பாளி ஒருவனுக்கு பல சவால்கள் உள்ளன. ஆனால் அவற்றை எல்லாம் கணக்கிலெடுக்காமல் குர்ஷித் முயற்சித்திருக்கிறார்.

காலப்போக்கில் குர்ஷித் அடைந்துள்ள கலைமுதிர்ச்சியையும், மொழி இறுக்கத்தையும், சொற் தேர்வையும் அவருடைய பின்னைய கவிதைகளில் காணமுடியும்.

அவருடைய கவிதைகளின் வழியே பயணிக்கும் போது ஆங்காங்கே மின்னலைப் போல் பளிச்சிடும் வரிகள் எதிர்ப்படுகின்றன.

பல உதாரணங்களை இங்கே சொல்லமுடியும்.

'குருவி முட்டையினும்

மெலிதான

என் உயிரணுவை

அசைத்துப் பார்த்தது

உனது புன்னகையின்

வசீகரம் ...'

என்கிறார் ஓர் இடத்தில்.

'கொப்பில் கொழுவி முகம் கிழிந்துபோன

கிழட்டு நிலவு எட்டிப் பார்க்கும் இரவொன்றில்..'

என்பார் இன்னொரு இடத்தில்.

'பனி உறைந்த ஓர் இருளில்

எனக்குள் நீயும்

உனக்குள் நானுமாய்

ஊற்றி நிரப்பி

நுரைத்து வழிந்த

காதல் பற்றியும்'

... என இன்னொரு கவிதையில் வரும் வரிகள்.

‘ஒரு பூனையின் ரோமத்திலும் மிருதுவாக
என்னுள் தேங்கியபடியே கிடக்கும்
உனக்கான என் அன்பு..’
என இன்னொரு இடத்தில் சொல்லுகின்றார்.

‘மினுக்கிட்டு அவியத் துடிக்கும்
சிம்னி விளக்கை தூண்டப் பார்த்தேன்
உள்ளே கருநீலச் சுடரில்
நீக்கமற படிந்து கிடந்தன
அவன் உறவின் சிதிலங்கள்.’
இது ஒரு கவிதையின் சில வரிகள்.

‘பசுமை பழுத்த தடித்த மரத்தில்
வாகு செய்து அமர்ந்தது கிளி
செட்டை நீவி ஆசுவாசித்தது
அந்திச் சிவப்பை அள்ளிக் கொறித்தது’
என்கின்ற போது என்ன அழகாக இருக்கின்றது.

சொர்க்கத்தில் மரம் நடத் தெரிந்தவர்களுக்கு
தெரிந்திருக்கவில்லை
நிலம் கீறி விதை இடுதலின் வலிமை பற்றி....
இப்படிப் பலவற்றை குர்ஷித்தின் அழகியலுக்கு உதாரணங்
களாகக் கூறிச் செல்லலாம்.
அவருடைய அடுத்த தொகுப்புக்காகக் காத்திருக்கிறேன்.

[2012.05.20 அன்று மருதமுனை நூலக கேட்போர் கூடத்தில் ஆற்றிய உரை]

தேவிபாரதியின் 'நிழலின் தனிமை'

ஐவகளையிழந்த சொற்களைக் கொண்டு பலநூறு பக்கங்களில் தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு நூலல்ல இது.

அண்மையில் வெளியான புனைவுகள் பலவும் அயர்ச்சியான வாசக அனுபவங்களையே எனக்குத் தந்துகொண்டிருந்தன. சில புதினங்களில் கதை என்ற அம்சத்துக்குத் தந்த முக்கியத்துவத்தில் ஒரு சதவிகிதத்தைக் கூட படைப்பின் அழகியலுக்கும், மொழியின் செழுமைக்கும் வழங்க படைப்பாளிகள் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. இன்னும் சிலவற்றில் வண்டியோட்டி இல்லாமல் மொழியின் அலங்காரமும், வித்துவ கர்வமும் இரு மாடுகளைப் போல படைப்புகளை நகர்த்திச் சென்று கொண்டிருந்தன. இத்தகைய சூழலில்தான் தேவிபாரதியின் இந்த நாவல் தனித்துவமான அடையாளத்தைப் பெறுகின்றது.

வன்மத்தின் விகாரம், வன்மத்தின் அர்த்தமின்மை, மனிதமனங்களின் தத்தளிப்பு, வெறுமையின் பாரம். இவையெல்லாம் ஒன்று திரண்டு, வீச்சான மொழியுடன் இந்த நாவல் பல்வேறு தளங்களில் பயணிக்கின்றது.

'கிட்டத்தட்ட முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஒரு கெட்ட ஆவியைப் போல எங்கள் முன் தோன்றியிருந்தான் கருணாகரன்' என்ற முதல் வாக்கியத்துடன் 176 பக்கங்களைக் கொண்ட 'நிழலின் தனிமை' நாவல் ஆரம்பிக்கின்றது.

மேலோட்டமான பார்வைக்கு இது 'பழி வாங்கும் படலத்தை' வெளிப்படுத்தும் ஓர் நாவலாகத் தென்படக்கூடும். ஆனால் அந்த ஒற்றைத் தளத்தை மீறியும் பயணிப்பதுதான் இதன் சிறப்பு.

இதில் வரும் கதைசொல்லியின் சகோதரி சாரதா மீது ஆதிக்க ஜாதியை சேர்ந்த கந்து வட்டிக்காரனான கருணாகரன் என்பவனால் முப்பது வருட காலத்துக்கு முன்னர் நிகழ்த்தப்பட்ட பாலியல் வன் முறைக்கு எதிராக இப்போது பழி வாங்கும் பதிலடி ஆரம்பமாகின்றது. முப்பது ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னருங் கூட சாரதாவின் நெஞ்சில் அந்த வன்செயலின் ஞாபகம் கொல்லன் உலைக்களத்தின் பழுக்கக் காய்ச்சி நெருப்பேறிய இரும்பாக பழிவாங்கும் வன்மத்துடன் கனன்று கொண்டேயிருக்கின்றது. விஷத்தை இறக்கி வைக்கும் உகந்த தருணத்துக்காக சாரதாவின் பழுப்பு நிறக்கண்கள் நாகம் போல அலைந்து கொண்டேயிருக்கின்றன.

காலத்தின் சதுரங்கவிளையாட்டில் முப்பதாண்டுகள் கழித்து சாரதாவின் சகோதரன் எழுத்தராகப் பணியாற்ற ஓர் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வருகின்றான். ஓர் கெட்ட ஆவியைப் போல கருணாகரன் அங்கே எதிர்ப்படுகிறான். அவன் இப்போது அந்தப் பள்ளிக்கூட நிர்வாகசபையின் முக்கிய உறுப்பினன். பொருளாதாரரீதியாகவும், அரசியல் வழியாகவும் தன்னை நன்கு பலப்படுத்திக் கொண்டவன். அடுத்து வரவிருக்கும் தேர்தலில் இப்போதைய ஆளுங்கட்சியின் சார்பில் எம்.எல்.ஏ. பதவிக்குப் போட்டியிடும் வாய்ப்புக் கூட அவனுக்கு இருக்கின்றது. முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தான் இழைத்த கொடுமை பற்றியோ, அதனால் பாதிக்கப்பட்ட நபர்கள் குறித்தோ அவனுக்கு எந்தப் பிரக்ஞையும் இல்லை. அவனைப் பொறுத்தவரையில் சாரதா என்பவள் தன் தேர்ச் சக்கரம் கடந்து சென்ற சிறு புல் என்பது கூட அவன் ஞாபகத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால் எதிர்பாராதவிதமாகக் கருணாகரனின் இருப்பை அறிந்த மாத்திரத்தில் சாரதாவினதும், அவளுடைய சகோதரனதும் மனங்களில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த அந்தப் 'பழி தீர்க்கும் விலங்கு' விழித்துக் கொள்கின்றது. 'அவனைப் பழிவாங்காமல் விடமாட்டேன்' என முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் தன் சகோதரன் துளுரைத்ததை சாரதா இப்போது ஞாபகப்படுத்தி வன்மத்தின் பாதையில் அவனை உந்தித் தள்ள முயல்கிறாள். தன்னுள் கனன்று கொண்டிருக்கும் தீயின் வெம்மையை அவனுள்ளும் பரவச்செய்கின்றாள்.

பள்ளிக்கூடம் சம்பந்தமான கணக்கு வழக்குகளை சரி பண்ணுவதற்காக கருணாகரனின் வீட்டுக்குள் சாரதாவின் சகோதரன் நுழைய வேண்டி வருகிறது. அவனுடைய புத்திக்கூர்மையால் கவரப்படும் கருணாகரன் தன் பொருளாதார நலன்களுக்காக அவனைப் பயன்படுத்தத் தொடங்குகிறான். கருணாகரனின் மிகவும் நம்பகமான வட்டத்துக்குள், உள்வீட்டுப் பிள்ளையாகத் தன்னைப் பலப்படுத்திக்கொள்ளும் சாரதாவுடைய சகோதரனோ தன் இறுதி இலக்காகக் கொண்டிருப்பது கருணாகரனின் அழிவை. இந்த மௌன யுத்தகளத்தில் கருணாகரனின் மகள் சுலோவின் வடிவத்தில் ஒரு பூ மொட்டவிழ்கிறது. தன் சகோதரனின் மீதான சுலோவின் காதல் ஈடுபாடை அறிந்து கொள்ளும் சாரதா பதை பதைக்கிறாள். 'பைத்தியகாரத் தனமான கற்பனைகளில் மூழ்கிப் போய் விடாதே' எனத் தன் சகோதரனை எச்சரிக்கின்றாள். 'எப்படி அவனைக் கொல்லப் போகின்றாய் என்ற 30 வருடங்கள் பழைமை வாய்ந்த கேள்வியை மறுபடி மறுபடியெழுப்பி அவனை விழிப்புநிலைக்குத் தூண்டுகின்றாள்.

ஆனால் சாரதாவின் சகோதரனின் மனநிலையை அவ்வப்போதைய தருணங்களே வழிநடத்திச் செல்கின்றன. இன்னொருவனுடன் நிச்சயதார்த்தமாகியிருக்கும் சுலோவை மனம் நிராகரித்திருந்த போதிலும், உடல் இச்சையுடன் ஆக்கிரமிக்கின்றான். பழி தீர்க்கும் படலத்தில் இதுவும் தவிர்க்கப்பட முடியாத ஓர் அம்சம் எனத் தன் செயலுக்கு நியாயம் கற்பித்துக் கொள்கின்றான்.

கருணாகரனுடைய மகன் சம்பந்தப்பட்ட கொலைச்சம்பவம் ஒன்று 'பழி வாங்கும் இந்தக் கதையை வேறொருபுறம் நகர்த்திச் செல்கின்றது.' பழி வாங்கும் எந்தப் பிரயத்தனங்களும் இல்லாமலேயே கருணாகரனின் சாம்ராஜ்யம் சீட்டுக் கட்டைப் போல தானாக சரிந்து விழ ஆரம்பிக்கின்றது. மெல்ல, மெல்ல நடைபிணமாகி, இறுதியில் தீராய் பிணியுடன் கருணாகரன் படுக்கையில் வீழ்கின்றான். அவனுடைய வீழ்ச்சியை, மரணாவஸ்தையைத் தன் கண்களால் நேரில் பார்த்து, முப்பதுவருட கால மனக்கொந்தளிப்பை ஆற்ற, முற்றுப்புள்ளி வைக்க சாரதா அவனைத் தேடி வருகின்றாள். படுக்கையில் உருக்குலைந்து போய்க் கிடக்கும் கருணாகரனை சிலநிமிடங்கள் பார்த்துவிட்டு அவசர அவசரமாக அங்கிருந்து வெளியேறும் அவள் அசாதாரணமான

ஒரு வாக்கியத்தை உதிர்த்து விட்டுச் செல்கின்றாள். இந்த நாவலுக்குக் கனதி சேர்க்கின்ற, முத்தாய்ப்பான, முக்கியமான வாக்கியம் அது.

‘அது அவனில்ல. வேற யாரோ....அவனுக்கும், இவனுக்கும் சம்பந்தமேயில்ல. கருணாகரன்னு பேரு மட்டும் ஒன்னு... சாயலும் பொருந்திப் போயிட்டதால நீ தப்பாப் புறிஞ்சிக்கிட்டே....’

இந்த முத்தாய்ப்பான வாக்கியத்தைத் தவிர்த்துப் பார்த்தால், நான் இங்கே விபரித்த கதைச்சுருக்கம் ‘அரசன் அன்றறுப்பான். தெய்வம் நின்று கொல்லும்’ என்ற நீதி போதனையை சுட்டும் மொண்ணையான நாவலென்றோ அல்லது அறுபதுகளில் வெளிவந்த தமிழ் மசாலா சினிமாவின் பிரதிபலிப்பென்றோ எண்ணத் தோன்றும்.

ஆனால் இந்த நாவல் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும் அம்சங்கள் இவற்றைத் தாண்டிய இன்னொரு வெளியை நோக்கியவை. வலிந்தமுயற்சிகள், பிரசாரத் தொனி ஆகியவற்றின் துருத்தல்கள் இல்லாத தேவிபாரதியின் எழுத்தாற்றல் இந்தப் புனைவை ஓர் உயர்ந்த தளத்துக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. மனித மனங்களின் விசித்திரமான இருட்டறைகள், சாதியத்தின் அகோரம், காமத்தின் காரிருள் பாதை என்பவற்றைத் தன் வழிநெடுகப் புதைத்து வைத்திருக்கும் ஒரு நாவலாக இதைக்காணலாம்.

இந்த நாவலின் நாயகன் நம் சமூகத்தின் பொதுப்புத்தி நிறுவமுயலும் ஒரு ‘மாதிரி மனிதனாக’ இருப்பதில்லை. பழிவாங்கும் உணர்வு ஒரு கட்டத்தில் அவனை வழி நடத்துகின்றது. ஆனாலும் அதைக் கச்சிதமாக நிறைவேற்ற வசதியாக சந்தர்ப்பம், கையில் கத்தி என்பன கிடைத்த போதிலும் அவனால் அதை நிறைவேற்ற முடிவதில்லை. ‘எல்லோராலும் கை விடப்பட்டவனாகவும், துரோகம் இழைக்கப்பட்டவனாகவும், ஒன்றுமே இல்லாதவனாகவும், யாராகவும் இல்லாமல் வழுவழப்பான தரையில் கொட்டப்பட்ட பயனற்ற ஏதோவொரு திரவத்தைப் போல உருவமற்றவனாகவும், திசையற்று அலைந்து கொண்டிருப்பவனாகவும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தன்னைத் தானே அவன் காண்கின்றான்.

ஓர் ஆணின் ஆதிக்க வெறியும், திடிரும் தன் சகோதரிக்கு இழைத்த அதே அநீதியை இவனும் இன்னொரு பெண்ணுக்குப்

'பரிசாக' அளிப்பதைப் பெருமிதமாக நினைத்து அதே சகதிக்குள் விழுந்து புரள்கிறான்.

ஓர் ஆணின் தன்னிலைக் கூற்றாக வெளிப்படும் இந்த நாவலில் பெண்கள் பேய்களாகவோ, தெய்வங்களாகவோ மாறாதது முக்கியமான அம்சம். நாவலில் வெளிப்படும் பெண்களின் ஆழ்மனக் கடலின் ரகசியங்கள் நேர்மையான முறையில் இயல்பாகப் பதிவாகி உள்ளன.

இந்த நாவலின் முக்கிய பாத்திரமான சாரதா பழிதீர்க்கும் வேண்டுகோள்களுடன் கோயில்கள் தோறும் அலைந்து கொண்டிருக்கிறாள். மாசாணி அம்மன் கோயிலுக்குப் போய் ஒரு கிலோ மிளகாயை அரைத்து அந்தத் தெய்வத்தின் மீது பூசி விட்டு வருகின்றாள். மூடு பாறைக் கருப்பண்ணன் கோயில்வாசலில் ஈரச்சேலையுடன் நின்று அங்கு நடப் பட்டிருந்த வேல்களில் இரு கோழிக்குஞ்சுகளைக் குத்தி விட்டுத் தன் எதிரியின் அழிவுக்காகக் காத்திருக்கின்றாள்.

கருணாகரனின் மகள் சுலோவோ யதார்த்தம் புரியாத இளமைத் துடிப்பில் வேற்று ஜாதிக்காரன் மேல் காதல்கொள்கிறாள். அது சித்திப்பது சாத்தியமற்ற ஒன்று எனக் காலப்போக்கில் தெரியவரும் போது அந்த உறவை ரகசியமாகப் பேணும் அதேவேளை, பகிரங்கத்தில் தன் ஜாதி சார்ந்த இயல்புடன் அந்த 'ரகசியக் காதலன்' மீது அதிகாரம் செலுத்தவும், அவனை சிறுமைப் படுத்தவும் அவள் தயங்குவதில்லை. ஆனால் அவளுடைய மனஓடையில் அவனுக்கான நீர்த்தடம் ஒரேயடியாக வற்றிப் போய்விடவும் இல்லை. நாயகனின் வாழ்க்கையில் குறுக்கிடும் இன்னொரு பெண் சுகந்தி. பழந் துணி வியாபாரம் செய்யும், நடுத்தர வயதைக் கொண்டிருக்கும் தன் கணவனைப் பக்கத்து அறையில் வைத்துக் கொண்டே எவ்விதக் குற்றவுணர்வும் இல்லாமல் இவனுடன் படுக்கையைப் பகிர்ந்து கொள்ள அவளால் முடிகின்றது. ஆனால் அந்தக் காமத்தின் பாதையும் இவனை ஒரு கட்டத்தில் திசைகள் புலப்படாத காரிருளில்தான் கொண்டு போய் நிறுத்துகின்றது.

தனிமையும், அது தரும் தீராத்துயரமும் ஒருவனை மனிதகுலத்திடமிருந்து தள்ளியிருக்கச் செய்யப் போதுமானவை. தனிமையானது நிழலைப் போலவே தொடரும் வாழ்க்கை சிலருக்கு வாய்ப்பது விதி

திணித்த துரதிருஷ்டம். ஆனால் இந்த நாவலோ நிழலின் தனிமை பற்றியது.

இந்த நாவலின் முக்கிய அம்சங்களாக நான் காண்பவை இவை;

எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் கொங்குநாட்டு சூழலில் இடம் பெறுவதாகக் கருதக்கூடிய இந்த நாவல் கொண்டுள்ள பல் பரிமாணத் தன்மை.

இந்த நாவலின் அடிநாதம் ஜாதிய ஒடுக்குமுறை பற்றியது. பாலியல் வன்முறை என்பது இதன் ஒருவகைப் பிரதிபலிப்பு. பாலியல் வன்முறை, அதன் மீதான பதிலடி, பழிதீர்த்தல் என்பவற்றுக்கெல்லாம் அப்பால் நான் இந்த நாவலில் தரிசித்தது வெந்து தணிந்த காடொன்றை. யுத்தம் ஓய்ந்த களமொன்றில் வெறுமையான மனநிலையுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் ஏகாந்தி ஒருவனை.

இந்த நாவலின் சுவாரஸ்யம் சிலாகித்துக் கூற வேண்டிய ஒன்று. செயற்கையான திருப்பங்களோ, மலினமான பரபரப்பு உத்திகளோ, பாசாங்கான இருண்மை மிக்க மொழிநடையோ இங்கே இல்லை. ஆழமான இலக்கியத்தரம் வாய்ந்த நாவல் ஒன்று விறுவிறுப்பையும், சுவாரஸ்யத்தையும் கொண்டிருக்காது என்ற பொதுவான விதியை இந்த நாவல் புறந்தள்ளுகின்றது.

இந்த நாவலின் விசேஷம் அது கொண்டிருக்கும் ஈரமான மொழி நடை. வீராப்பூர் மலைப்பரப்பு சம்பந்தப் பட்ட விபரிப்புகள், அங்கே நிகழும் முயல்வேட்டை, சுலோவுடன் நேர்கின்ற நெருக்கம், சுலோ ஆசிரியையாகப் பணிபுரிகின்ற பாடசாலையைக் கண்டடைய அலைகின்ற பகுதி (நிகழ் தளம்- நினைவோட்டம் என்ற இரண்டு தடங்களில் பயணிக்கும் அருமையான அத்தியாயம் இது), பால்யகால நினைவுகள்.. இவற்றில் எல்லாம் மொழிப்பயன்பாட்டின் அதியுச்ச சாத்தியங்கள் தேவிபாரதிக்கு கை வசப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த நாவலின் முத்தாய்ப்பான முடிவு பற்றி சிலவார்த்தைகள் சொல்லலாம்.

'நாம் முப்பது வருடங்களாகத் தேடிக்கொண்டிருந்த அவன் இவனல்ல' என்று எதிர்பாராதவிதமாக கூறிவிட்டு சாரதா நகர்ந்து

செல்கின்றாள். சாரதாவின் இந்தக் கூற்று கொண்டுள்ள நம்பகத் தன்மையை விசாரணைக்கும், கேள்விக்கும் உள்ளாக்கியதில்தான் இந்த நாவல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகின்றது.

வெந்து தணிந்த காடு போன்ற அப்போதைய மனநிலையில் சாரதா சொன்ன வார்த்தைகளா அவை? அல்லது எதிரியின் அவமான கரமான வீழ்ச்சியில் திருப்தியுற்ற ஒரு பெண்மனது அந்த வெற்றியை 'மாயமானாக' உணர்ந்த தருணத்தில் உதிர்த்த வார்த்தைகளாக அவற்றை எடுத்துக் கொள்ளலாமா? அல்லது செத்த பாம்பை மறுபடியும் அடிக்க விரும்பாத குருரமான திருப்தியில் திளைக்கும் மனதிலிருந்து வெளிப்பட்ட வார்த்தைகளா இவை? அல்லது ஜாதிவெறியும், அகங்காரமும் கொண்ட ஒரு கருணாகரன் செத்திருக்கலாம் அல்லது செத்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் தங்களின் எதிரி கருணாகரன் என்ற பெயரால் குறிப்பிடப்படும் தனிமனிதன் அல்ல. இவனையொத்த இன்னும் எத்தனையோ கருணாகரன்களுடனான துவந்தம் இப்போதைக்கு முடிவடையா என்ற அறிவார்ந்த அனுமானத்தால் வெளிப்பட்ட வார்த்தைகளா அவை?

பலவிதமான அர்த்தங்களை கற்பித்துக் கொள்வதற்கான வெளியொன்றை தேவிபாரதி நமக்கு வழங்கி இருக்கிறார்.

[தேவிபாரதியின் 'நிழலின் தனிமை' நாவலை சென்னையில் டிசெம்பர் 2011ல் வெளியிட்டு வைத்து ஆற்றிய உரையின் கட்டுரை வடிவம்]

தேவமுகுந்தனின் 'கண்ணீரினூடே தெரியும் வீதி'

தேவ முகுந்தன் என்ற பெயருடன் பரிச்சயம் ஏற்பட்டு சுமார் இரண்டு வருடங்கள் ஆகின்றன. நான் படித்த, அவருடைய முதற்கதை 'சின்ன மாமா'. ஒரு சின்ன இடைவெளியின் பின்னர் நான் வாசித்த அவருடைய மற்றொரு கதை 'கூட்டத்தில் ஒருவன்'.

அவருடைய முழுக்கதைகளையும் ஒரு தொகுப்பு வடிவத்தில் படிக்கும் வாய்ப்பு இப்போது கிடைத்திருக்கின்றது.

அவருடைய படைப்புலகத்தோடு என்னை நெருங்கவைக்கும் பல அம்சங்கள் உள்ளன. திக்குத்தெரியாத காட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்று அலையவைத்து கடைசியில் அவருக்கும் வழிதெரியாமல் நமக்கும் வழி சொல்லாமல் நிற்கதியாய் நிறுத்திவிட்டு நழுவிச் செல்லும் ஓர் எழுத்தாளரல்ல அவர். சுருக்கமாகச் சொன்னால் அவர் ஒரு 'நேர்கோட்டு எழுத்தாளர்'... வினா விடைகள், கடிதங்கள், பத்திரிகை செய்திகள், துணுக்குகள், ஒழுங்கைக் குலைத்தல், மையத்தைத் தகர்த்தல், கட்டுடைத்தல்... இவற்றையெல்லாம் மூளையில் கொண்டு கதை பண்ணும் ஒரு பாணியை தேவ முகுந்தன் தன் சிறுகதைகளில் செய்துபார்க்க விரும்பவில்லை.

'சென்ட் ஓஃப் எ வுமன்' (Scent of a Woman) என்றொரு ஆங்கிலப்படம். 1992 ல் மார்டின் ப்ரெஸ்ட்டின் இயக்கத்தில் 'அல் பசீனோ' நாயகனாக நடித்தது. விழிப்புலனற்ற அந்த நாயகன் ஒரு பெண்ணிடமிருந்து வீசும் நறுமணத்தைக் கொண்டே, அவள் எந்தவகை வாசனைத் திரவியத்தைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறாள் என்பதையும், அவள் யாரென்பதையும் துல்லியமாகக் கூறிவிடுவான். தனக்கு சிற்றுண்டியையும், மதுபானத்தையும் பரிமாறும் விமானப் பணிப்பெண் ஒருத்தியிடமிருந்து வீசும் நறுமணத்தைக் கொண்டே அவள் யாரென்பதை சரியாக யூகித்து "நன்றி மிஸ் டாப்னே" என்று கூறுவார்.

நான் ஆரம்பத்தில் படித்த தேவ முகுந்தனின் இரண்டு கதைகளின் வாசனையும், முகர்திறனும் அவரை எனக்கு அடையாளம் காட்டப் போதுமானவையாக இருந்தன. என்னைப் போன்றே அவரும் ஒவ்வாத சூழலின் நெருக்குவாரத்துக்குள் தன்னைப் பொருத்திக் கொள்ள முடியாதவர். சூழ்நடக்கும் அபத்தநாடகக்காட்சிகளைப் பார்த்து மனதுக்குள் குமைந்து கொண்டிருப்பவர். கைகள் கட்டப்பட்டிருக்கும் மத்தியதர வர்க்க சிறுபான்மையினருக்கே உரிய மனப்புகைச்சல், ஆற்றாமை, சலிப்பு, தவிப்பு, வெறுப்பு இவற்றின் பார்வையாளராக இருக்க நேர்ந்துவிட்ட ஆற்றாமையின் குற்றவுணர்வு... இவைதான் தேவமுகுந்தனின் இந்தப் பத்துக் கதைகளும் என் முன்னால் விரிக்கும் அவருடைய படைப்புலகம்.

அன்புக்குரிய பேராசிரியர் நுஃமானின் முன்னுரை, இந்தத் தொகுதி பற்றி அண்மையில் நான் வாசிக்க நேர்ந்த சில விமர்சனக் குறிப்புகள் யாவும் தேவ முகுந்தனை தமிழியப் பற்றாளராகவும், தமிழ்த்தேசிய ஆதரவு எழுத்தாளராகவும் குறிப்பிட முயலுகின்றன.

ஆனால் அரசியல்பதற்றம் மிகுந்த, இனஉறவு பிளவுண்ட ஒரு சூழலில் உருவாகும் வெறுப்பையும், அதிருப்தியையும், கசப்புணர்வையும் ஒரு படைப்பாளி தன் படைப்புகளில் மறைத்தல் இயலுமானதா என்ற கேள்வி எழாமலில்லை. அவர் முன்திட்டங்களுடனோ, ஏதாவது ஒரு கொள்கை விளக்கத்துக்காகவோ எழுதியதாகத் தென்படவில்லை. அவருடைய பெரும்பாலான கதைகள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியே, யுத்தப் பிரதிபலிப்புகள் எதிரொலிக்கும் தலைநகர் கொழும்பில் நிகழ்கின்றன. அங்கு ஒரு சாதாரண தமிழ்வாலிபன் எதிர்கொண்ட நாளாந்த நெருக்குவாரங்களில் நூறில் ஒரு பங்கைத்தான் தேவமுகுந்தன் தன் கதைகளில் பதிந்திருக்கிறார்.

இலக்கியம் என்பது ஒரு கருத்தை, சித்தாந்தத்தை, தத்துவத்தைப் பிரச்சாரம் செய்து பரப்புவதற்காக எழுதப்படுவதல்ல. அதிகாலையில் வானொலியில் குரல்தரும் நற்சிந்தனையாளனுக்கும், இலக்கிய எழுத்தாளனுக்கும் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. படைப்பாளி ஒருவனின் மனதில் உந்துதல் எதுவுமற்று உருவாக்கப்படும் சொற் கூட்டங்கள் ஒருபோதும் இலக்கியத் தகுதி பெறுவதில்லை. அதன் பெயர் படைப்பல்ல. ஓர் இலக்கியத்தின் பணி உணர்வை உருவாக்குவது..

ஈழத்தில் இன்று நிறையப்பேர்கள் கதைகள் எழுதுகின்றனர். பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளின் தவிர்க்க முடியாத பகுதியாகக் கதைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவை சிறுகதைவடிவத்தை பிரக்ஞைபூர்வமாக புரிந்து கொண்டவையா என்பது இதை எழுதும் பலருக்கும் தெரியாது. இவற்றைப் பிரசுரிக்கும் இதழாசிரியர்களுக்கும் தெரியாது. எதிர்பாராத விபத்து போன்று சில கதைகள் எதேச்சையாக நம் பத்திரிகைகளிலும் இதழ்களிலும் வந்தால் மாத்திரம் கண்டுகொள்ள வேண்டியதுதான்.

படைப்பாளரை அற்ற பலர் இன்று இருண்மையான வாக்கியங்கள் மூலமாகவும், தூஷண மொழிப்பிரயோகங்கள் வாயிலாகவும், தனிநபர்த் தாக்குதல்கள் வழியாகவும் இலக்கிய அந்தஸ்தைக் கோரி நிற்பதை இப்போதெல்லாம் காண்கின்றோம். ஆனால் இவர்களிலிருந்து தேவ முகுந்தன் வேறுபடுகிறார். இந்த உலகத்தின் முக்கியமான படைப்பாளிகளைப் போலவே தேவ முகுந்தனும் சுயஅனுபவச் சூட்டுடன் தன் சூழலையும், சூழ்நிலையையும் பிரதிபலிக்க முயல்கின்றார்.

'மர நாய்கள்' கதை இந்திய அமைதிகாக்கும் படையினர் இங்கு நிலை கொண்டிருந்த காலத்துக்கு நம்மை அழைத்துச்செல்லுகின்றது. நாம் பறிகொடுத்த சுதந்திரம் என்பது கோழியாகவும், இராணுவ அடக்குமுறை என்பது மர நாயாகவும் இங்கே உருவகப்படுத்தப் படுகின்றது. எந்த விதமான துருத்தலும் இன்றி வெளிப்படும் இந்தக் குறியீடுகள் தேவமுகுந்தனின் கலைத்திறனுக்கு சிறந்த அத்தாட்சி. மலேசியாவின் நிலக்காட்சிகளில் இரட்டைக்கோபுரங்களுக்கு எப்போதும் முக்கிய இடமுண்டு. இணையமுடியாத இரண்டு இனங்களின் மனப்பாங்குகளை விபரிக்கும், மலேசியாவைக் களமாகக் கொண்ட கதைக்கு தேவமுகுந்தன் இட்டிருக்கும் மிகவும் பொருத்தமான தலைப்பு 'இரட்டைக் கோபுரங்கள்'.

நம் எழுத்தாளர்கள் பலருக்கும் ஒரு சிறுகதையை எங்கே தொடங்கி எங்கே முத்தாய்ப்பிடுவது என்பதில் தெளிவில்லை. ஆனால் அந்தக் கலை தேவமுகுந்தனுக்குக் கை கூடியிருக்கின்றது. 'இடைவெளி' கதையில் அலுவலகத்தின் பெரும்பான்மையினத்தைச் சேர்ந்த சகாக்கள் செய்கைகளாலும், நடத்தைகளாலும் விஷத்தைக் கக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கதையின் முத்தாய்ப்பாக தேவ முகுந்தன் வைக்கும் வாக்கியம் இது.

‘அறையின் சுவரில் அமைக்கப் பட்டிருக்கும் பீடத்திலிருந்த புத்த பகவான் சாந்தம் தவமும் வதனத்துடன் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார்.’

இதே போல் ‘சிவா’ என்றொரு கதை.

தமிழ் மாணவர்களைப் பெரிதும் பொருட்படுத்தாமல் பல்கலைக் கழகத்தில் சிங்களமாணவர்களுடன் மாத்திரம் நெருக்கம் பேணிய சிவா என்ற தமிழ் மாணவன் ஒருநாள் கைது செய்யப்படுகின்றான். ஆறுவருஷங்கள் சிறையிலிருந்து குற்றம் நிரூபிக்கப்படாததால் சித்திரவதை வடுக்களுடன் விடுதலையாகி வெளியேவருகின்றான். பெரும்பான்மையினத்தைச் சேர்ந்த அவனுடைய காதலி உட்பட அனைவரும் அவனிடமிருந்து ஒதுங்குகின்றனர். இந்தநிலையில் மீண்டும் ஒருநாள் அவன் காணாமல் போய்விடுகின்றான். இந்தக் கதையின் முத்தாய்ப்பும் தேவமுருந்தனின் கலைத்தேர்ச்சிக்கு ஓர் உதாரணமாக அமைகின்றது.

இவ்வாறு அவர் கதையை முடிக்கின்றார்.

‘...காணாமல்போனோர் உறவினர் சங்கம் நடத்திய ஊர்வலத்தில் வெள்ளைச்சேலை உடுத்திய வயோதிப்பெண் ஒருத்தி சிவாவின் புகைப் படத்தைக் காவியபடி நடந்து சென்றதை டி.வி.செய்தி அறிக்கையில் தான் பார்த்ததாக அமுதபடி ரஞ்சன் சொன்னான்.’

சிறுபான்மை இனத்தை சேர்ந்த ஒருவன் என்ற ஒரேகாரணத்துக்காக தமிழ் வாலிபன் ஒருவன் கொழும்பு சூழலில் எதிர்கொள்ளும் சங்கடங்களை ‘இடைவெளி’, ‘ஒரு சுதந்திரநாள்’ ஆகிய கதைகள் இயல்புநிலை தவறாமல் விபரிக்கின்றன. மோதலில் சம்பந்தப்பட்ட இருதரப்பினரின் துயரத்தையும் ‘கண்ணீரினூடே தெரியும் வீதி’ பேசுகின்றது. நுஹ்மான் அவர்கள் முன்னுரையில் குறிப்பிடுவதுபோல இந்தத்தொகுப்பின் மிகவும் சிறந்தகதையும் இதுவே.

ஏட்டுச் சுரைக்காயை கறி சமைப்பது எங்களும் என்பதைக் கற்பிப்பதைப் போல் நடத்தப்படும் அரச திணைக்களங்களின் பயிற்சிமுகாம்களை ‘வழி காட்டிகள்’ கதை கிண்டலடிக்கின்றது.

‘கூட்டத்தில் ஒருவன்’ கதை சுந்தர ராமசாமியின் கவிதைவரிகளை ஞாபகப் படுத்துகின்றது.

'..காலமே! எதற்கு என்னை இங்கெல்லாம்

அழைத்துச் செல்கிறாய்?

என் உணர்வுகளில் நான் குழம்பிச் சரிகிறேனே !'

இந்தக்கதை தங்களைத் தாங்களே உருப்பெருப்பித்து ரட்சகர்கள் போல் காட்டிக்கொள்ளும் போலிமுகம் கொண்ட உயர்வர்க்கத் தமிழர் சிலரின் நடத்தைகளை விமர்சிக்கின்றது.

படித்துவிட்டு வேலையற்று மனச் சலிப்புடனும், சோர்வுடனும் திரியும் ஒருவனின் பறப்பதற்கு முந்திய 'கூட்டுப்புழுக் காலத்தை 'இவன்' கதை விபரிக்கின்றது.

சின்ன மாமா இந்தத்தொகுப்பின் இன்னொரு சிறப்பான கதை. சாதியில் தன்னை விட உயர்(?)நிலைப் பெண்ணொருத்தியைக் காதலித்து, திருமணம் செய்தபின் தன் குடும்பத்தை முற்றிலும் கைகழுவி விட்ட ஒரு பிரபலஎழுத்தாளரின் அஞ்சலிநிகழ்வை ஒட்டி யதாக இந்தக் கதை அமைந்து ஒரேகல்லில் இரண்டு மாங்காய்களை வீழ்த்துகின்றது. ஒன்று எழுத்தாளனின் போலிமுகம். மற்றது, அஞ்சலிக் கூட்டத்தில் உரையாற்றுவோரின் பொய்நாக்கு.

எங்கள் அன்புக்குரிய பேராசிரியர் நு'மான் இந்த நூலின் முன்னுரையில் 'எழுத்தாளன் ஒருவனிடம் இருக்கவேண்டிய அறம்' பற்றி சில வார்த்தைகள் எழுதியுள்ளார்.

'..கடந்த முப்பதுஆண்டு கால இனமுரண்பாடு, மோதல், யுத்தம் பற்றிய பிரச்சனைகளை ஈழத்தமிழ் இலக்கியம் எவ்வாறு கையாண்டுள்ளது என்ற கேள்வியை நான் இங்கு மீண்டும் எழுப்ப விரும்புகின்றேன். பெரும்பாலும் இவை பாதிக்கப்பட்டவர்களின் குரலாக, சார்புநிலைப் பட்டவையாகவே காணப்படுகின்றன. சிங்கள மேலாதிக்கம், இராணுவ ஒடுக்குமுறை, அரசு பயங்கரவாதம் பற்றிய விபரிப்புகளாகவே அவை பெரிதும் வெளிப்பட்டுள்ளன. அது ஒரு வகையில் நியாயமாகவும் தோன்றலாம். எனினும் விடுதலைப்போராட்டம் என்ற பெயரில் விடுதலைஇயக்கங்கள் கட்டவிழ்த்துவிட்ட அடக்கு முறைகளையும், கொலைகளையும், பயங்கரவாதத்தையும் அதன் விளைவுகளையும் பற்றிப் பேசாத இலக்கியம் 'ஒரு பக்கச் சார்பானது' என்பதையும் நாம் அழுத்திக்கூற வேண்டும்.

இந்தியப் பிரிவினையின் போது இந்துக்களும், முஸ்லீம்களும் பல லட்சக் கணக்கில் கொல்லப்பட்டதையும், புலம்பெயர்ந்ததையும் பின்னணியாகக் கொண்டு சாதாத் 'சன் மண்டோ, கே.ஏ.அப்பாஸ் போன்றவர்கள் அதற்கு வெளியே இருந்து அவற்றின் அபத்தத்தைப் பற்றி எழுதியதை நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். எழுத்தாளனின் அறஉணர்வுக்கு நாம் அவற்றை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். தமிழில் அத்தகைய எழுத்துகள் மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன.'

இந்தக் கூற்று சரியானதுதானா என எனக்குப் புரியவில்லை. தெளிவு படுத்திக் கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

தேவமுகுந்தன் எந்தவொரு விடுதலை இயக்கத்தின் பேச்சாளராகவோ எழுத்தாளராகவோ எனக்குத் தென்படவில்லை. அவர் தூழலாலும், தூழ்நிலையாலும் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு சாமானிய எழுத்தாளர்.. அவருக்கு முன்னால் இரண்டு தேர்வுகள் இருக்கின்றன.

ஒடுக்குமுறையை சகித்துக்கொண்டு, கூனிக் குறுகி, வளைந்து கொடுத்து, எருமைத்தோலுடன் 'பாண்டியன்பரிசு'க்காக அரண்மனை வாசலில் காத்திருப்பது.

அல்லது

உரத்தகுரலில் இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை, ஒரு சிறுமுனகல் தொனியிலாவது கலைஞனாக எதிர்ப்புணர்வைப் பதிவு செய்வது

தேவ முகுந்தன் இரண்டாவதைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார் என்றே நான் நம்புகின்றேன். ஓர் நேர்மையான எழுத்தாளனின் பணி அப்பத்தைப் பிய்த்து பாவிசுக்கும் அப்பாவிசுக்கும் சம பங்கிடுவதல்ல. ஒடுக்குமுறைகளின் தன்மைகளை சமமாக அளவிடுவதல்ல.

1981ல் பேராசிரியர் நுஃமானால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட 'பலஸ்தீனக் கவிதைகள்' அந்தத்தருணத்தில் பெற்ற கவனஈர்ப்புக்கும், அதிர்வலைகளுக்கும் காரணம் , வல்லரசுகளால் உருவாக்கப்பட்ட இஸ்ரேல் பலஸ்தீன மண்ணில் நிகழ்த்திய அட்டுழியங்களையும் , பலஸ்தீன மக்களின் அவல வாழ்வின் அனுபவ வெளிப்பாடுகளை இங்குள்ளோர் தங்கள் வாழ்வோடும் மண்ணோடும் பொருத்திப் பார்த்தமையேயாகும். பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் குற்றங்

குறைகளையும், இஸ்ரேலின் அத்துமீறலையும் சமப்படுத்தும் பார்வை சரியாக இருக்காது என்றே நினைக்கிறேன்.

ஓர் எழுத்தாளனின் அறத்தைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு முன்னர் ஓர் அரசனின் அறம் பற்றிப் பேசுவதே முக்கியமானது.

இப்படி ஒரு பார்வையையும் தேவ முகுந்தனின் இந்தத் தொகுப்பின் மீது வைக்கலாம் என நினைக்கிறேன்.

[தேவ முகுந்தனின் 'கண்ணீரிலூடே தெரியும் வீதி' சிறுகதை நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வு 17.11.2012 அன்று கொழும்பு தமிழ்ச் சங்க மண்டபத்தில் ஆற்றிய உரையின் கட்டுரை வடிவம்]

உருத்திராவின் 'ஆண் கோணி'

சில நாட்களுக்கு முன்னர் உருத்திரா என்னைத் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு "ஒரு தைரியத்தில் என்னுடைய கவிதைகளை ஒருதொகுப்பு நூலாகக் கொண்டுவந்து விட்டேன். இப்போது அதற்கு ஓர் அறிமுகக் கூட்டமும் ஒழுங்குசெய்து விட்டேன். ஓர் அறிமுகக்கூட்டம் நடத்தும் அளவுக்கு உண்மையிலேயே இந்த நூல் பெறுமதி மிக்கதா என எனக்குத் தெரியவில்லை" என்றார்.

அதற்கு நான் கூறிய பதில் ஒருபுறம் இருக்கட்டும்.

இதில் என்னைக் கவர்ந்த ஒரு விஷயம் இருக்கிறது.

எழுத்துக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்த சிறந்த படைப்பாளி எவரும் தங்கள் படைப்பையிட்டு எப்போதும் பூரண திருப்தியடைய மாட்டார்கள். தங்கள் படைப்புகளைப் பார்க்குந்தோறும் அவை இன்னமும் மெருகேற்றம் கோரி நிற்பவை என்றே எண்ணுவார்கள். தன்னுடைய படைப்பு சமகாலத்துக்கு ஈடுகொடுக்கக் கூடியதா என்ற கேள்விக்கு முகங்கொடாத சிறந்த படைப்பாளி எவருமே இல்லை.

பெரும்பாலும் ஓர் ஆவலுடனும், சந்தேகத்துடனும் தான் இலக்கியப் படைப்பொன்று பொதுவெளிக்கு வருகின்றது. இத்தகைய தயக்கங்கள் எவையுமின்றி 'நான் சொன்னால் காவியம்' என்ற தோரணையில் வரும் நூல்கள்தான் இங்கு ஏராளம். அவற்றை ஆக்கியோர் நம் கவனத்துக்கு உரியவர்களும்ல்ல. புன்னகையுடன் அவற்றைக் கடந்து செல்வதே உசிதம்.

இப்போது உருத்திராவின் நூல் வெளியாகியிருக்கின்றது. உருத்திரா என்னை நோக்கிக் கேட்கின்றார். "அண்ணன், இந்தக் கவிதை நூல் பெறுமதி மிக்கதாக இருக்குமா?" என்று.

இந்தத் தொகுப்பின் தலைப்பு 'ஆண்கோணி'. இந்தத் தலைப்பு உள்ளேயிருக்கும் கவிதைகளுக்கான கட்டியகாரியின் குரலோ என எண்ணினால் நாம் ஏமாந்து போவோம்.

பிறபகுதிகளைப் பற்றி அறியேன். ஆண்களின் இயல்புகளைக் கொண்டிருப்பவர்களை எமது பிரதேசத்தில் 'ஆண் கோணி' என்று அழைப்பதுண்டு. இது நம் மண்ணுக்குரிய ஒரு சொல். தமிழ்நாட்டில் இந்த சொல் பயன்படுத்தப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. இதன் எதிர்ப்பதமாக 'பெண்டுகள்' என்ற வார்த்தையை வேண்டுமானால் சொல்லிக் கொள்ளலாம். பயந்து சாகின்றவன், மிதமிஞ்சி வெட்கப்படுகின்றவன், எடுத்ததற்கெல்லாம் குழைகின்றவன்...இத்தகைய தன்மைகளைக் கொண்ட ஓர் ஆணைப் 'பெண்டுகள்' என்று அழைப்பதுண்டு. சிறுவயது விளையாட்டுப் பராயத்தில் மரமேறும் ஒரு சிறுமியை அவளுடைய அம்மாவோ, அப்பாவோ, உறவினர்களோ, அயலவர்களோ 'நீ' என்ன ஆண் கோணியா' என அழைப்பதை நாம் அறிவோம். சைக்கிள் என்பது ஒருகாலத்தில் ஆண்களுக்கான வாகனம். அந்தக் காலத்தில் அபூர்வமாக சைக்கிள் ஓட்டிச் செல்லும் ஓரிரு பெண்களும் பலரினர் பார்வையில் ஆண்கோணிகள்தான். ஆண்களுடன் அதிகமாகப் பகிரங்கவெளியில் புழங்கித் திரியும் ஒருத்திக்கும் இதே பெயர்தான் சூட்டப்பட்டது. மூத்தவர்களுடன் தர்க்கம் புரியும் ஒருபெண்ணையும் இதே வார்த்தையால் இகழ்ந்தார்கள். சுருக்கமாகச் சொன்னால், பெண்களுக்கென ஆண்களினால் வகுக்கப்பட்டிருந்த, 'நால்வகைக் குணங்களை' மீறியவர்கள் ஆண்கோணி என்ற சட்டகத்துக்குள் அடக்கப்பட்டார்கள்..

ஆனால் இன்றைக்கு இந்த ஆண்கோணி என்ற வார்த்தையின் அர்த்தம்-முக்கியமாக ஈழத்து சூழலில்- வலுவிழந்து போனதை நாம் கண்டு விட்டோம்.

முக்கியகாரணங்களாக கல்வி தந்த விழிப்புணர்வு, உலகளாவிய சிந்தனை மாற்றங்கள் என்பவற்றைக் கொண்டாலுங் கூட அதி முக்கிய காரணம் இங்கு காணப்பட்ட போர்ச்சூழலில் அவர்களின் முன்னரங்க நிலை தவிர்க்க முடியாததாயிற்று.

ஒரு காலத்தில் அபூர்வமாக சைக்கிள் ஓட்டிய பெண்களின் முதுகுக்குப் பின்னால் முனகிக் கொண்ட வாய்களை இன்று காண

முடியாது. சர்வசாதாரணமாக பெண்கள் ஸ்கூட்டர்கள், மோட்டோர் சைக்கிள்கள், கார்களை ஓட்டும் சூழலுக்குள்ளும், காலத்துக்குள்ளும் வந்து சேர்ந்து விட்டோம். புஜ வலிமை மிக்க ஆண்களுக்கானது என நாம் கருதியிருந்த போர்க்களத்தில் துப்பாக்கி ஏந்திய பெண்களும் வந்து சேர்வார்கள் என நிச்சயமாக 35 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நாம் கனவு கூடக் கண்டிருக்க மாட்டோம். ஆண்கோணி என்ற வார்த்தைப் பிரயோகம் உட்பட பழைய கற்பிதங்கள் எல்லாம் இன்று தலைகீழாகிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சூழலுக்குள் நாம் பிரவேசித்து விட்டோம்.

நாம் எதுவாக உருமாற வேண்டும் என்பதை சூழலே தீர்மானிக்கின்றது.

இந்த நூலின் உள்ளடக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதில் இதன் தலைப்பை விட முகப்போவியத்துக்கு முக்கிய பங்குண்டு. கல்லில் கயிறு கொண்டு கட்டப் பட்டிருக்கும் ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சி.

பறத்தல் அதன் தன்மை. அதைப் பறக்காமல் ஆக்குபவர் யார், கல்லுடன் மல்லுக்கட்டியே அதன் விதி முடியுமா என்ற பல கேள்விகள் இந்த முகப்போவியத்திலுண்டு. ஆனால் உருத்திராவின் கவிதைகள் தளையை அறுத்துக் கொண்டு பறப்பதற்கான முயற்சி. உருத்திராவின் மொழியில் சொன்னால்

'இரு கைகளை விரித்து

நாற்கயிற்றில் சக்கரங்களைச் சுமக்கும்

ஓர் வீர சாகசக்காரி போல்'

தன் காலத்தைத் கவிதைகள் மூலம் எதிர்கொள்வதற்கான பிரயத்தனம். அல்லது,

'யாரும் யாரையும் கட்டிப் போட முடியாது.

'நான் தரிப்பிடமல்ல.

நான் வீதியமல்ல

நானும் உன்னைப் போலவே

இங்கொரு

'பயணி' என்று தன் கவிதைகள் மூலம் பிறருக்கு சொல்ல எண்ணியிருக்கக் கூடும்.

ஒரு பெண்ணின் உணர்வுகளை, உடல், மன வலிகளை ஒரு பெண்ணால்தான் உயிர்த்துடிப்புடன் எழுத முடியும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்தில்லை. ஒருகாலத்தில் நமக்குக் கிட்டியவை எல்லாம் ஆண் பார்வையில் உருவான பெண் சித்தரிப்புகள். அதன்பின் எழுத வந்த சொற்பமான பெண்களும் இதே தடத்தையும் பார்வையையும் வழி மொழிந்து பின்தொடர்ந்தார்கள். தலைவி தலைவனை நினைத்துருகும் தமிழ்த் திரைப்படப் பாடல்கள்தான் பெருமளவு புழக்கத்தில் உண்டு. இது தமிழ்க் காவியமரபு நம் மனங்களில் பதித்த விதை.

ஆனால் இவற்றையெல்லாம் பிற்காலத்தில் வந்த பெண்எழுத்து நிராகரிக்கிறது. தமிழ் இலக்கியவகைமைகளில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாக இந்தப் பெண் எழுத்து கவனம் பெற்றது. இந்தவகை எழுத்து ஆண் மனப்பாங்குக்கும், ஏகபோகத்துக்குமான ஓர் அதிர்ச்சி வைத்தியம் அளிக்க முயன்றது என்றும் சொல்லலாம்.

ஆனால் எந்தவகை இலக்கியப் படைப்புகளும் தன் முக்கியத்துவத்தை நிரூபிக்க அதன் அழகியல் அவசியமாகின்றது. அதன் மூலமே தனக்கான சிறப்பிடத்தை அந்தப்படைப்பு பெற்றுக்கொள்ள முடியும். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்தப் பெண்எழுத்துகள் என்ற பெயரில் வெளியான பலவும் வெறும் ஆவேசப் பிரகடனங்களாகவும், ஆண்குலம் மீதான வசைபாடல்களாகவும், உரத்தகுரல் மேடைப்பேச்சுகளாகவும், வார்த்தை சோடனைகளாகவும் தரம் தாழ்ந்தன. இலக்கியப் படைப்பு களில் ஆண் குப்பை-பெண் குப்பை என்று பகுப்பதில்லை.

இணையத்தில் பரிச்சயமுள்ளவர்கள் அங்கு அண்மையில் நடந்த ஒரு சர்ச்சை பற்றி அறிந்திருப்பார்கள். எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் பெண் எழுத்தாளர்கள் பற்றி ஒரு சர்ச்சைக்குரிய கருத்தை அங்கே முன் வைத்தார்.

அவர் கூறியதன் சாரம் இது.;

‘இன்று ஆண்கள் எழுதித்தான் நிற்கவேண்டியிருக்கிறது. பெண்களுக்கு பெண்களாக தங்களை முன்வைத்தாலே இடம் கிடைத்து விடுகிறது.’

அதாவது பெண்கள் தங்கள் படைப்புத் திறமை மூலமாக அல்லாமல் வெறும் ஊடகவெளிச்சம் காரணமாக முன்னிலைப் படுத்தப்படுகிறார்கள் என்பது அவரது புகார்.

இன்று முன்னிலைப் படுத்தப்படும் குறிப்பிட்ட சில பெண் எழுத்தாளர்களைப் பார்க்கும்போது இந்தக் கூற்றில் ஓரளவு உண்மையில்லாமலில்லை. பரபரப்பான கவனஈர்ப்பு பெற சில ஆண் எழுத்தாளர்கள் கையாளும் அதே மலினமான உத்திகளை சில பெண் எழுத்தாளர்களும் கையாண்டார்கள். பதிப்பாளர்களினதும், பத்திரிகை ஆசிரியர்களினதும் 'நல்ல பட்டியலில்' எப்போதுமிருப்பதை லட்சியமாகக் கொண்டனர். மிகவும் சுமாரான தங்கள் படைப்புகளுக்காக மிகவும் உயர்ந்த அங்கீகாரங்களைப் பெறமுயற்சித்தனர். இவர்களை 'லொபி' செய்ய ஒரு தரகர் கூட்டம் வேறு.

இவர்கள் படைப்புகளில் வரும் ஆண்கள் காமக்கொடுன்களாக இருந்தனர். அவர்களிடம் மருந்துக்கும் எந்தவொரு நல்ல இயல்பும் இல்லை. (இவர்களை முன்னிலைப் படுத்துபவர்களும், இவர்கள் படைப்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரசுரித்தவர்களும் பதிப்பித்தவர்களும், முகநூலில் 'இதயச் சின்னத் துடன் 'விருப்பக்குறி' இருபவர்களும் ஆண்களே என்பது இங்கு கவனிக்கத் தக்கது.) தங்களை சமையல்காரிகளாகவும், படுக்கையறைப் பாவைகளாகவும், பிள்ளைகள் பெறும் இயந்திரங்களாகவும் சித்தரிக்கும் சுயவதையினூடாக வாசக உலகின் அனுதாபத்தைக் கோரி நின்றனர். 'ஊர் அளப்பு அளப்பது', புருஷனின் மணிபேர்ஸிலிருந்து பணத்தைக் கையாடுவது, கணவனுக்குத் தெரியாமல் சீட்டுக் கட்டுவது, காதலின் பெயரால் காசு பறிப்பது போன்ற குணாம்சங்களை எல்லாம் மருந்துக்கும் அவர்கள் படைப்புகளில் காணக் கிடைக்கவில்லை.

இந்த 'ஆண்மறுப்பு வாதத்'தை தங்கள் படைப்புகளின் 'அழகுக்கு அழகு சேர்க்கும் ஓர் அணிகலனாகவே' இந்தப் பெண் படைப்பாளிகளில் சிலர் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். தங்கள் பிழைப்புவாதத்துக்காக பெண்ணியத்தை எவ்வாறு தொண்டு நிறுவனங்கள் சிலவும், அரசு சார்பற்ற அமைப்புகளும் கையாள்கின்றனவோ அவற்றைப் போலவே சில பெண் எழுத்தாளர்களுக்கும் இன்று ஆண்திரிப்பு என்பது ஒரு நவநாகரீக அடையாள அட்டை.

இதே ஊரிலிருந்து மண்டூர் அசோகா என்பவரும் எழுத வந்தவர். அவருடைய 'கொன்றைப் பூக்கள்' தொகுப்பைப் படித்துவிட்டு அப்போதே அவருக்குக் கடிதம் எழுதி இருக்கிறேன். அவருடைய

எளிமையான, இயல்பான உலகத்தை அந்தக் கதைகளில் நான் கண்டிருக்கிறேன். அவர் இன்றுவரை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். அவரைச் சுற்றியிருக்கும் உலகம், அங்கே அவர் கண்ட தரிசனங்கள்தான் அவருடைய படைப்புகள்.

நமது சமூகத்துவம் குடும்பம் என்ற அமைப்புக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் வழங்குகின்றது. அடக்கி ஆளுதல் என்ற அம்சம் அங்கே மேலோங்குவதில்லை. முரண்படுதலும், புரிந்து கொள்ளலும், அனுசரித்துப் போதலும்தான் நமது வாழ்வின் சாரம். பால்சமத்துவம் என்ற ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு யாரும் இங்கு வாழ்வதில்லை. அது தானாக உருவாகி வாழ்க்கையை செலுத்துவது.

அதிகாரம் செலுத்துபவன் என ஆண்களில் ஐம்பது பேரை ஒருவர் சுட்டிக்காட்டினால் இங்கே அடங்காப்பிடாரிகள் என ஐம்பது பேரை என்னால் அடையாளம் காட்டமுடியும்.

கவிதை என்றால் என்ன என்பதற்கு திட்டவட்டமான பதிலை நம்மால் கூற முடியாது. கவிதை என்பது ஓர் அனுபவம். வாசிப்பின் வழியாக பலபடிகளைத் தாண்டி உருத்திராவும் அந்த அனுபவத்தையும் தனக்கான கவிதை மொழியையும் கண்டடைந்திருக்கிறார்.

இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள அவருடைய கவிதைகள் ஒரு சீரான கால வரிசை கொண்டதல்ல. கவிதைகளின் அடுக்கு ஆண்டுகளின் பிரகாரம் தலைகீழாக இருக்கின்றது.

2001ல் அவர் எழுதிய 'தலைப்பிட முடியாக் கவிதை' என்ற கவிதை இது .

நேற்றிரவு

அம்மா ஒரு கனவு கண்டாளாம்

என்னைப் பற்றி.

வயதுக்கு வந்து பின்

வாழ்க்கைப் பட்டு

கையிலும் வயிற்றிலுமாய்

அம்மாவுக்கு பேரனும் பேத்தியும் சுமந்து

சடங்குக்கெல்லாம் தகுதி பெற

மல்லிகையும் குங்குமமும் கொண்டு
சுமங்கலியானோம்.

இன்று

நானொரு கனவு கண்டேன்

என்னைப் பற்றி

சமுத்திரங்களையே விழுங்கி எழும்

பெரு நெருப்பாய்

ஒரு ஜுவாலையோடு நான் பிறப்பதாக'

இன்றைக்கு இந்தக் கவிதையை வாசிக்கும்போது இதில் ஓர் அடர்த்தியை, ஆழத்தை உணர முடிவதில்லை. அப்போது ஆகர்ஷித்த ஒரு சிந்தனை வெளிப்பாட்டை வெறும்வார்த்தைகள் வழியே மொழியாக்கிடுக்கிறார் என்றே கூறத் தோன்றுகின்றது.

ஆனால் காலமும், வாசிப்பும், தேடலும் பின்னாட்களில் உருத்திராவைப் பதப்படுத்தியிருக்கின்றது. பொறுக்கியெடுத்த சொற்செட்டுடன், அங்க முழுமை மிக்க சில கவிதைகளையும், சற்று முயற்சியெடுத்திருந்தால் இன்னமும் சிறப்பாக வந்திருக்கக் கூடிய கவிதைகளையும் அதனால்தான் பின்னாட்களில் அவரால் தர முடிந்திருக்கின்றது.

உதாரணத்துக்கு மூன்று கவிதைகளைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

'வெறுங் கனவு' என்றொரு கவிதை.

மூடிய கண்களுக்குள்

படர்கின்றது

நிலாக் காலம்.

நூலிழைகளால்

எனைப் பின்னி

ஓர் கூட்டுப் புழுவென

பதுக்குகின்றேன் .

பொன் வண்டுகளை உதிர்க்கும்
அடர்மரங்களிளிருந்து
வருகின்றது
அவனின் வாசனை

தாகத்தை வேர்களில் இறக்கி
உறிஞ்சுகின்றான்
நீராக்கி என்னை.
எனினும்-
தீராத தாகத்தில்
நிலவைக் குடிக்கும் அவனை

இலை வாய்களால்
மூடுகின்றேன்

அதிகாலையில்
பட்டாம் பூச்சியாய்
பறக்க விடுகின்றான்
என்னை !

இந்தத் தொகுதியின் இன்னொரு சிறப்பான கவிதை 'இனந்
தெரியாதவன்'

பாழடைந்த மாளிகையின் அந்தப்புரங்களில்
வழிதப்பி நுழைபவனாய் கண்டடைகின்றேன்
என் நீரறைகளை .

எல்லா வடிவவுமான பாத்திரங்களில்
சமுத்திரமாய்ப் பொங்கும் நீரறைகளில்
முன்பே யாரோ குளிக்கிற சப்தங்கள்

ஜென்மாந்திரத் தணலில் உருகும் உயிரின்
பக்கச் சுவர்களை நனைத்து வெளியேறுகின்றது
சோப்பு நுரைகளிளிருந்து பிரியும் வர்ணங்கள் .

கண்டறியப் படாத ராகங்களை இசைத்து
பூஜையொன்றைப் போல்
ஒவ்வொரு அறையிலும் இறங்கி நீராடுபவனின் மொழி
அலைகளிலிருந்து பிரவகிக்கின்றது.

நீரறைகளின் ஸ்படிகத் தரைகளில் முகம் பார்த்து
சிலந்திகளின் வலையுடுத்தி
குருட்டு முதலையேறி
உயிரை அடைந்து ஓய்வெடுக்கிறான்
இனந் தெரியாத அவன்.

அறுந்து தொங்கும் கனவுத் துண்டில்
பொழுது புலர
இனங் காணத் தருணமற்று மறுபடியும்
அவன் குளியலின் சப்தங்கள்
வெளியில் எழுதுகிறது
தாபத்தின் பாடலை.

இன்னொரு முக்கிய கவிதை 'கதவுகளின் கதைகள்'

எனக்கான நூறு பொற்கதவுகள் திறந்திருக்க,
அறைந்து சாத்தப்பட்ட உனது கதவுகளைத்
தட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்.
வெண்கலத்திலான உனது தாய்ப் பூட்டில்
இணையத் தெரியாத கோடித் திறப்புகள்
நீர்ப் பாம்பென சுருண்டு சுருண்டு திரும்புகின்றன .

ஈராக்கால் அறுந்த உனது கதவுகளிலிருந்து உதிர்கின்றன,
மரமாகி நின்ற காலத்தின் கதைகள்.
வேற்றுச் சருகினை எங்கிருந்தோ எடுத்து வீசும்
காற்றில் கரைகிறது
மரங்களின் பூர்வீக ஒப்பாரிகள் .

வேரிழந்த நிலமிழந்த பெருங் கொடிகள்
தச்சனின் சட்டகங்கள் தாண்டிப் படர்கின்றன
வற்றிய நதிகளின் சுவடுகள் நோக்கி.

நீரருந்தும் அன்னங்கள் அலகிழந்து தலிக்கின்றன
காதல் மிகு யானைகள் தந்தங்கள் தடவி
முத்தமிட்ட படி அலைகின்றன
இருப்பிழந்த காடுகளின் நினைவில்.

கூடிழந்த
கோடிக் குருவிகளின் எச்சங்கள்
உன் கதவுகளுக்குப் பூச்சிட்டுக் கொள்ள
வண்ணங்களிலிருந்து வழிப் போக்கர்கள் வருகிறார்கள் .

யாரோ கை விட்டுச் சென்ற மெல்லிளம் பாடல்
நதியிழந்த ஊரின் துயரால் ஓதப் படுகிறது கதவுகளில்
இங்ஙனம்
உன் வரவேற்பு அறையில்
இழப்பை அலங்கரித்திருக்க
உனக்கு எங்கனம்
இன்னமும் இருக்கின்ற அன்பின் வரிகள்?

இவை தவிர சில கவிதைவரிகளில் நான் லயித்த, தறித்த
இடங்கள் இருக்கின்றன.

லண்டனின் நிலக்காட்சிகளை அடுக்கிக் கொண்டுசெல்லும்
கவிதையொன்று கவிதையாக மலர்ந்து மணம் வீசி நம்மைப் பெரு
மூச்செறியச்செய்யும் பகுதி இது.

'ஓ !
நானிருந்த நாட்களில்
மொட்டுகளை மறைத்திருந்த
செர்ரி மரங்கள்

இன்று பூத்திருக்குமோ
இன்னுமின்னும் விமானங்களில்
வந்திறங்கும் கனவுகளுக்காய் எனினும்...'

இந்த ஏழு வரிகளுக்குள்ளும் பொய்த்துப் போன, கனவாய் ஆன, கானல் நீர் அழைக்கும் கதையொன்று ஒளிந்திருக்கிறது.

இன்னொரு கவிதையில்

'ஊரடங்கும் பொழுதில்
கூடு பிரித்து யானைகள்
தூக்கிப் பறக்கின்றது
என் குருவி' என்கிறார்.

கடற்கரைக்குப் போன தனிமை கவிதையின் முத்தாய்ப்பு கூட சிறப்பாக அமைந்திருக்கின்றது.

கடற்கரைக்குப் போக நேரும்போது அங்கே குழந்தைகளின் செல்லங்கள், சிறுவர்களின் குதூகலிப்பு, காதலர்களின் திருட்டு முத்தம், இனத்தெரியாத பெருமூச்சு, இழந்தவர்களின் ஏமாற்றம் என எல்லாவற்றையும் அவதானிக்கும் தனிமைகொண்ட மனது குழந்தை போலாகி இறுதியில் கேட்கின்றது.

'குழந்தையொன்றாகி
கூடத்தில் கொட்டி
குழப்பித் தேடுகின்றது
தன்னுடையதை யார் எடுத்திருப்பார்..?'

ஒரு கவிமனதுக்கு மிகவும் அவசியமான அவதானிப்பு வெளிப்படுகின்ற கவிதை இது.

கல்யாண வைரவன் என்றொரு கவிதையின் முத்தாய்ப்பும் இங்கே குறிப்பிடப்பட வேண்டியது.

அண்மையில் இருக்கும் போது மின்சாரத்தைப் போல்

அதிர்வுகளைத் தரும் ஒருவனைப் பற்றிய விபரிப்புகளுடன் நகரும் கவிதை இறுதியில் இப்படி முடிகின்றது.

‘அமுகக்கத்தில் சிதறி அறையின் சுவர்களில் மோதி வீழ்கின்ற
என் தனித்திருத்தல் பற்றிய கதைகளை
பிரமிட்டுகளில் தூங்கும் இளவரசிகள்
படிக்கின்றார்கள்.

கணங்களை விரட்டும் அதிகாலை
கோயில் மணியொலியில்
நீயும் கரைந்து போகின்றாய்
என்னை மட்டும் பாம்புகளோடு சேர்த்து
கட்டிலில் புதைத்து விட்டு ..’

இந்தத் தொகுப்பின் கவிதைகளில் நான்கு விதமான தன்மைகள் வெளிப்படுகின்றன.

வளரிளம் பெண் ஒருத்தியின் பருவத்துக்கேயுரிய துளிர்ந்ததும், பொசுங்கியதுமான மானசீகக் கனவுகள்.

தன் காலத்தில் காணநேர்ந்த போரின் சுவடுகள்.

பெண்பார்வையில் அமைந்த அறைகூவல்கள், பிரகடனங்கள்.

குடும்பம் என்ற கட்டமைப்பின் பாதிப்புகள். (அவருடைய பாட்டி பற்றிய கவிதைகளை இதற்கு உதாரணமாக சொல்லலாம்.)

ஆனால் இந்த நான்குவகைகளிலும் பெண்ணின் கனவுகளும், நனவுகளும், ஆசைகளும், நிராசைகளும் கூடிமுயங்கும் கவிதைகளில்தான் உருத்திராவின் கவித்துவம் இனிய மெல்லிசை போல் பரவுகின்றது.

சமூகம் சார்ந்த அக்கறையை வெளிப்படுத்தும் அல்லது முன்னிலைப் படுத்தும் கவிதைகளுக்கே ஒரு பிரிவினர் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதுண்டு. உள்ளூணர்வு, உள்மனம் சார்ந்த குரல்கள் வெளிப்படும் கவிதைகளைத் தனிமனிதப் புலம்பல்களாகவும், வார்த்தைகளின் பிதற்றல்களாகவும் அந்தப் பிரிவினர் கணிப்பிடுவது வழக்கம்.

இன்னொருபக்கம் இதற்கு எதிர்நிலையில் இருந்து அகவெளி சார்ந்த கவிதைகள்தான் ஆழமானவை என்றும் புறவாழ்க்கை சார்ந்த சமூக வாழ்வியல் தொடர்பான பண்பாட்டு மாற்றங்களை சித்தரிக்கும் கவிதைகள் ஆழமில்லாதவை என்ற கருத்தையும் சிலர் முன் வைக்கின்றார்கள்.

ஆனால் இந்த வாதங்களைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப் படாமல் நல்ல கவிதை என்பது தன் வழியெடுத்து வற்றா நீருடன் நதியாய் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது.

உருத்திராவின் ஆற்றல், அந்த நீரோட்டத்தில் அவருக்கும் இடமுண்டு என நம்ப வைக்கிறது.

[20.06.2014 அன்று மண்டூர் இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் ஆற்றிய உரை]

ராஜாத்தியின் 'என் கொலைகாரர்கள்'

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர் நண்பர் தவராஜா (ராஜாத்தி) போனில் என்னைத் தொடர்புகொண்டு தன்னுடைய நூல்வெளியீட்டு விழாவில் சிறப்பு விருந்தினராகக் கலந்து உரையாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்.

“நான்தான் முன்னுரை ஒன்று எழுதித் தந்திருக்கிறேனே, பேசவும் வேண்டுமா? விருந்தினர் அந்தஸ்தெல்லாம் வேண்டாம். ஓர் ஓரமாக உட்கார்ந்திருந்து விட்டு மகிழ்ச்சியுடன் சென்று விடுவேன்” என்று சொன்னேன்.

சரியாக இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர் நண்பர் தவராஜாவைப் போன்றே நிர்வாகசேவைப் பதவி நிலையிலுள்ள அதிகாரி ஒருவரின் கவிதை நூல் வெளியீட்டு விழாவிலும் நான் கலந்து பேச வேண்டியிருந்தது. அந்த நூலுக்கும் நான்தான் முன்னுரை. ஒரு நூலுக்கு முன்னுரையும் எழுதி, உரையாற்றவும் நேர்கின்ற போது எங்களுள் கோயில் திருவிழாதான் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது.

அங்கே தீப் பாய்ந்து விட்டு வரும் 'தேவாதிகளுக்கு' வழி மறித்து சாட்டையடி கொடுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். கிட்டத்தட்ட அதேநிலைமைதான் எனக்கும்.

ஆனால் நல்ல வேளையாக விமர்சன உரைகள் என்று எதுவும் இந்தக் கூட்டத்தில் இல்லை. எதிர்வரும் நூல் வெளியீடுகளிலும் இந்த முறையைப் பின்பற்றினால் மிகவும் சிறப்பாக இருக்கும். ஏனென்றால் பல விமர்சகர்கள் சபையை ஒரேயடியாக வாட்டியெடுத்து விடுகிறார்கள். பராசக்தியில் ஒரு வசனம் வரும். 'ஓடினாள்...ஓடினாள் ... வாழ்க்கையின் ஓரத்துக்கே ஓடினாள்....' என்று.

அதேபோல் சில விமர்சகர்களைப் பார்த்து இப்படிக் கூறலாம்....' பேசினார் ...பேசினார்... தனக்கே தூக்கம் வருவது போல் பேசினார்.

அடுத்த இலக்கியக் கூட்டம் நடக்கும் திசையில் இனி நீ தலை வைத்துப் படுப்பாயா என்பது போல் பேசினார் ...'

ஒரு நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வில் கலந்து கொள்பவர்கள் எல்லோரும் ஆழமான இலக்கியப்பற்றாளர்கள் என்று சொல்லமுடியாது. சிலரைத் தவிர பல்வேறு காரணங்களுக்காக இங்கே பலரும் வந்திருப்பார்கள். ஆகவே இத்தகைய கூட்டங்களில் விமர்சன உரைகள் என்று நீட்டி முழக்காமல், படைப்பாளிகளுக்கு ஞானஸ்நானம் வழங்காமல், பக்கங்களில் மூழ்கி முத்தெடுக்காமல் நூலை வெறுமனே அறிமுகம் செய்து வைத்தால் போதுமானது என்று நினைக்கிறேன்.

நூல்பற்றிய விமர்சன உரைகளையும், கருத்துப் பகிர்வுகளையும் பிறிதொரு நாளில் ஓர் 'உள்வட்டத்தில்' அமைத்துக் கொண்டால் அது படைப்பாளிக்கு நெருக்கமானதாகவும் பயனுள்ளதாகவும் இருக்கும்.

தற்போது சிறுகதைத் துறையில் அதிகம் பேர் இங்கே இயங்குவதில்லை. நம் முகநூல் கலாசாரத்தின் விளைவு, இன்றைக்குப் பலரும் 'கவிதை வேட்டைக்காரர்கள்' ஆகித் துரத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சுமார் ஐந்திலிருந்து ஆறு அங்குல உயரம் கொண்ட கவிதைகளை ஒருவாறு கைப்பற்றுகிறார்கள். அவர்களுக்கு முகநூலில் கிடைக்கும் 'லைக்குகளும்', 'நைஸ்... வெரி வெரி... நைஸ்' என்ற பின்னூட்டங்களும் அவர்களை ஆகாயத்துக்குத் தூக்கிச் சென்று விடுகின்றன.

நேற்று முகநூலில் ஒரு நண்பர் அசாத்தியத் தன்மைபிக்கையுடன் கவிதையெனக் கருதி எழுதிய இதனைப் படித்தேன் .

'எத்தனை பாரங்களுடன்
அலுவலகம் வந்தாலும்
எல்லாமே
ஒரு நொடியில் உதிரந்து
விடுகின்றன
உன் ஒற்றைப் பார்வையிலேயே...'

நண்பராயிற்றே, கள்ள மெளனத்துடன் கடப்பது சரியல்ல என்ற எண்ணத்துடன் 'எனைய்யா, அவளுடைய மற்றக் கண்ணுக்கு என்ன நடந்தது?' என்று ஒரு பின்னூட்டம் இட்டேன்.

இப்படி இந்த முகநூல் உலகம் இத்தகைய கவிஞர்களாலும், கவிதைகளாலும் சுவாரஸ்யமாக இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

முகநூலின் குணாம்சங்களில் ஒன்று அதன் சுருக்கமான தன்மை. சிறுகதைகளையோ, கட்டுரைகளையோ அங்கே பதிவிட்டால் போதிய வரவேற்புக் கிட்டாது. வேண்டுமானால் சனிக்கிழமைப் பிச்சைக்காரர்களுக்கு சில்லறையை நீட்டுவதைப் போல உங்கள் முகத்துக்காக ஒரு 'லைக்' குறியை அழுத்தி விட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்து விடுவார்கள்.

ஈழத்துப் பத்திரிகைகளில் வெளியாகிக் கொண்டிருக்கும் அநேகமான கதைகளின் தரம் பற்றி நான் விசேஷமாகக் குறிப்பிட வேண்டியதில்லை. சமகாலத்தில் சிறுகதைத் துறையில் உலகளாவிய ரீதியிலும், தமிழ்நாடு சார்ந்தும் நிகழ்ந்து வரும் மாற்றங்களின் எந்தச் சுவடுகளையும் நீங்கள் அங்கே காண முடியாது. விதி விலக்காக ஆங்காங்கே வெளிவரும் ஈழத்து சிற்றிதழ்களில் அபூர்வமாக சில சிறுகதைகள் வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடிய விதத்தில் அவ்வப்போது சிறுகதைத் தொகுப்புகள் சில இங்கே வெளியாகியுள்ளன .

இவற்றுக்கு நடுவேதான் ராஜாத்தியினுடையதைப் போன்ற உதிரியான இத்தகைய முயற்சிகள் இங்கே நடக்கின்றன . பாலையின் சூழலில் நமக்குக் கிட்டும் ஒரு குவளைத் தண்ணீராகவே இதைக் கருத வேண்டும்.

ஒரு காலத்தில் மட்டக்களப்பின் பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் romantic பாணியால் ஈர்க்கப்பட்டவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களுடைய இரட்சகராக மறைந்த எழுத்தாளர், மதிப்புக்குரிய அன்புமணி அவர்கள் விளங்கினார். காலப்போக்கில் மாற்றுக் குரல்கள் இங்கேயும் ஒலிக்க ஆரம்பித்தன. கல்கி, நா.பார்த்தசாரதி, அகிலன், சுஜாதாவுக்கு அப்பாலும் இலக்கியம் உண்டு என்பதையுணர்ந்து ஒலித்த அத்தகைய குரல்களில் நண்பர் தவராஜாவினுடையதும் ஒன்று.

ராசாத்தி தொடர்ச்சியாகக் கதைகளை எழுதிக் குவித்தவரல்ல. இந்தத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள எட்டு சிறு கதைகளும் 2000க்கும் க்கும் 2006க்கும் இடைப்பட்ட காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்டவை.

மத்தளம் போல் இரு பக்க அடிகளையும் தாங்கிக் கொண்டிருந்த ஈழத் தமிழர்களுக்கு மாத்திரமின்றி, ஈழத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்கும் இந்தக் காலகட்டம் சோதனை மிகுந்த ஒன்றாக இருந்தது. அவர்கள் முன் சில தேர்வுகளே இருந்தன. ஒன்று மெளனித்திருத்தல் அல்லது உயிரைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள அதிகார தரப்புகளுடன் ஒத்தோடுவது. அல்லது பூடகமாக, மறைபொருளில் தங்கள் கையறு நிலையைக், கொதிப்பைப் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்துவது அல்லது சூழலெங்கும் தீப்பற்றி எரிகையில் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் எழுத்து என்பதைக் கேளிக்கைப் பொருளாக்குவது.

இவற்றில் எந்த வகையை ராஜாத்தி தேர்ந்தெடுத்தார் என்பதை இந்தக் கதைகளைப் படிப்பதன் மூலம் வாசகர்கள் அறிந்து கொள்ள முடியும். அவர் ஓர் படைப்பாளி என்ற வகையில் எவற்றைச் சொன்னார்? எவர் பக்கம் நின்றார்? என்பதற்கான பதில்கள் அவருடைய கதைகளிலேயே இருக்கின்றன.

ராஜாத்தி நிறைய எழுதியவரல்ல என்று ஏற்கனவே குறிப்பிட்டேன். அது ஒரு குற்றமும் அல்ல. குறையும் அல்ல.

தமிழ்நாட்டில் இன்றைக்கு நட்சத்திர எழுத்தாளர்கள் சிலர் எழுதித் தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த அசுர வேகத்தைப் பார்த்து பரவசமடையும் வியக்கும் பலர் நம் மத்தியில் இருக்கிறார்கள்.

எழுத எழுத ஒரு கைத்திறன் வந்து வாய்த்து விடுவது இயல்பாக நடக்கும். இது ஜெயகாந்தனுக்கு இருந்தது. சுஜாதாவுக்கு, ரா. கி.ரங்கராஜனுக்கு இருந்தது. பாலகுமாரனுக்கு இருந்தது. நம்முடைய செ.யோகநாதன், செங்கைஆழியான் போன்றோரிடம் இருந்தது. எழுதிக் குவிக்கும் அந்த மரபின் வாரிசுகளாக, வணிகப்பத்திரிகைகள் தத்தெடுத்த செல்லப் பிள்ளைகளாக இன்றைக்கு ஜெயமோகன், எஸ். ராமகிருஷ்ணன், கனடாவிலிருந்து அ.முத்துலிங்கம் ஆகியோர் இருக்கிறார்கள். இவர்களின் மொழியழகு, தரவுகள், தகவல்கள், விபரணைகள் சாதாரண வாசகனை வியப்பூட்டக் கூடும்.

இதை *Craftsmanship* என்று கூறுவதுண்டு. கைத்திறன்.

சில ஹோட்டல்களின் பின்புறம் சமையற்கட்டுக்குச் சென்று பாருங்கள். சமையற்காரர்கள் சிலர் எவ்வளவு வேகமாகவும், வடிவம்

பிசகாமலும் கல்லின் மேல் தோசைகளை அடுத்தடுத்து வார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சுட்டு இறக்குகின்றார்கள். இது கைத்திறன்.

அந்தத் தோசை ருசியாகவும் இருந்து விட்டால்தான் அதற்கு சிறப்பு. கைத்திறன் இருந்தால் மட்டும் போதாது. கைப்பக்குவமும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அதுதான் கலை.

இலக்கியத்தின் பணி வியப்பூட்டுவதல்ல. ஒரு படைப்பில் மொழிப் பிரயோகம் என்பது பிரமிக்க வைப்பதற்கானது என சிலர் எண்ணுகிறார்கள். ஆனால் உண்மையிலேயே ஒரு சிறந்த படைப்பு மனதை நெகிழ்ச்சி செய்ய வேண்டும். தத்தளிப்புக்குள்ளாக்க வேண்டும். அதன் பின்னால் மனதை அலையச் செய்ய வேண்டும். அத்தகைய உணர்வலைகளைத் தோற்றுவிக்காத படைப்புகள் இறுதியில் வாக்கியங்களின் சாலையில் காணுகின்ற வெறும் சொற்கூட்டங்களாகவே மிஞ்சும்.

மிகவும் எளிமையான மொழிப் பிரயோகத்துடன் வாசக மனங்களை நெருங்கிய எழுத்தாளர்கள் பலரை நாம் கண்டிருக்கிறோம்.

ராஜாத்தியின் கதைகளும் எளிமையான மொழிநடையிலானவை. ஆனால் அவை தம்முள்ளே கொண்டுள்ள உண்மையினால், அனுபவ நெருக்கத்தினால் 'ஒளி' பெறுகின்றன.

ஒரு நல்ல கதை தன் இறுதி வாக்கியத்துடன் நம்மை விட்டு விடை பெற மாட்டாது. அது முற்றுப் பெறாமல் அதன் பின்னரும், விடாமல் தொடர்ந்து வாசக மனங்களில் ஏராளமான வரிகளை எழுதிச் சென்று கொண்டேயிருக்கும். ராஜாத்தியின் சில கதைகளில் அந்தத் தன்மையுண்டு. அவ்வகையில் அவரை ஒரு முக்கியமான எழுத்தாளராகக் கூறலாம்.

கதை என்பது எப்போதுமே மக்களை ஈர்க்கின்ற ஒரு வடிவம். அந்த வடிவத்தைக் கையாள்பவன் முன்னால் உள்ள சவால், அதை அவன் தனக்குத் தானே சொல்லப் போகின்றானா? அல்லது மக்களுக்கு சொல்லப் போகின்றானா என்பது.

ராஜாத்தி இவற்றில் இரண்டாவதைத் தெரிவு செய்திருக்கிறார். அதில் ஓரளவு வெற்றியும் அடைந்திருக்கிறார்.

மகரிஷியின் 'படைகளின் வரவால்'

ஒருநாள் கவிஞர் சசி என்னிடம் 'மஹரிஷி கவிதைகள் எல்லாம் எழுதுகிறான்' என்று பெருமிதத்துடன் சொன்னார். அது எனக்கு அதிசயத்தைத் தரவில்லை. மஹரிஷி எழுதாமல் இருந்தால்தான் அதிசயப்பட்டிருப்பேன். இங்குள்ள பல எழுத்தாளர்களின் பிள்ளைகளும் படைப்புலகத்தில் நுழைந்தவர்கள்தான்.

மகாகவியின் மகன் சேரன், நீலாவணனின் மகன் எழில்வேந்தன், மருதூர்க்கொத்தனின் மகன் றஹப், அன்பு முகையதீனின் மகன் ரோஷன் அக்தர், அன்புடனின் மகள் நஃப்லா என்று சொல்லிக் கொண்டேபோகலாம்...

1995 ல் பாண்டிருப்பை மையமாகக்கொண்டு, 'நவ தர்சிகள்' என்றோர் கலை இலக்கிய அமைப்பு இயங்கியது. இது 1995 ஜூன் மாதம், இளையதலைமுறைப் படைப்பாளிகள் ஏழு பேர்களினது 25 கவிதைகளைக் கொண்ட 'சொந்தச் சுமைகள்' என்றொரு தொகுப்பை வெளியிட்டது. சிவ வரதராஜன், சசி மஹரிஷி, அ.குமணன், எஸ்.எஸ். ராஜன், வீ.கமலினி, செ.திவாகரன், அ.சியானந்த் ஆகியோரின் கவிதைகள் இந்தத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருந்தன. இவற்றைத் தொகுத்ததுடன் நூலின் வடிவமைப்பு, முகப்போவியம் ஆகியவற்றையும் மஹரிஷி தான் கவனித்திருந்தார்.

பாண்டிருப்பு மகாவித்தியாலயத்தில் இடம் பெற்ற இந்த நூல் வெளியீட்டு விழாவில் நானும், மறைந்த நண்பர் வீ. ஆனந்தனும் விமர்சன உரையாற்றினோம். அன்று நண்பர் ஆனந்தன் நிகழ்த்திய காட்டமான விமர்சன உரையை கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவ்வளவாக ரசிக்கவில்லை. பின்னர் ஒருநாள் இதுபற்றிக் குறிப்பிட்டு, 'வளர்பவர்களை நோக்கி இப்படியெல்லாம் விமர்சிக்கத் தேவையில்லை' என்று அவர் கடிந்து கொண்டார்.

அவர் குறிப்பிட்டது போலவே படைப்பாற்றல் ரீதியாக சசி-மஹரிஷி அதன் பின் வளர்ந்திருக்கிறார் என்றே கூறவேண்டும். அதன் சாட்சியமாக சுமார் 24 வருடங்களுக்குப் பின்னர் சசி - மஹரிஷியின் முழுமையான தொகுப்பொன்று 30 கவிதைகளுடன் 'படைகளின் வரவால்' என்ற தலைப்பின் கீழ் வெளியாகியுள்ளது.

'பாம்பைக் கண்டால் படையும் நடுங்கும்' என்று சொல்வதுண்டு. ஆனால் இன்றைய நிலைமை அவ்வாறல்ல. படை என்ற சொல்லைத் தீண்டவே பயப்பட்டு நடுங்கும் கவிஞர்களின் காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

ஒரு காலத்தில் 'படை' என்பதற்கு 'நாட்டைக் காக்க ஆயுதங்களின் உதவியுடன் பயிற்சி பெற்ற வீரர்களின் தொகுதி' என்று அர்த்தம் இருந்தது.

ஆனால் பின்னாட்களில் இந்த அர்த்தம் மாறுபாடடைந்து விட்டது. கிரேக்கத்திலிருந்து மாவீரன் அலெக்சாண்டர் 326 BC யில் இந்தியா மீது படையெடுத்து வந்தான். 1971 ல் பங்களாதேஷை உருவாக்க இந்தியப் படை கிழக்கு வங்கத்தினுள் நுழைந்தது. மொகாலய சக்கரவர்த்தி ஔரங்கஷீப் தன் படையுடன் தென்னாடு தஞ்சாவூர், திருச்சி வரை வந்திருக்கிறான். அமெரிக்கப் படை 2014ல் ஈராக்கினுள் நுழைந்திருக்கிறது. ரஷ்யப் படைகள் உக்ரேயின் தெற்கு மாநிலமான கிரிமியாவில் நுழைந்திருக்கின்றன. 1987ல் அமைதி காக்கும் பெயரில் இந்தியப் படை இலங்கையில் நுழைந்தது. இவ்வாறு படையெடுப்புகளும், படைகளின் வரவுகளும் பல. இன்று உலகின் பல பாகங்களிலும் வெவ்வேறு காரணங்களைக் காட்டி படைகள் ஆக்கிரமிப்புகளை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன. 'நாட்டைக் காக்க' என்ற பதம் அதன் நியாயமான அர்த்தத்தை இழந்து, 'பொருளாதார வளத்தை சுரண்டவும், கொள்ளையடிக்கவும், நலிந்தோரை ஒடுக்கவும், மேலாதிக்கத்தை நிலை நாட்டவும்' என்றானது.

சசி-மஹரிஷியின் 'படைகளின் வரவால்' என்ற இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள அநேகமான கவிதைகள் நம் உள்நாட்டு நெருக்கடி உக்கிரமடைந்திருந்த காலத்தில் எழுதப்பட்டவை.

இந்திய அமைதி காக்கும் படை 1987 இலிருந்து 1990 வரை இங்கிருந்து செயற்பட்டது. இதன் பிரதிபலிப்புகளை இத் தொகுப்பின் முதல் நான்கு கவிதைகளில் காணலாம். அவற்றைத் தொடர்ந்து வரும் கவிதைகள் உள்நாட்டுப் படைகளின் வரவால் நிகழ்ந்த திகிலூட்டும் துன்பியல் சம்பவங்களை விபரிக்கின்றன .

எந்த மொழியிலும் *nostalgia* எனப்படும் நினைவேக்கக் கவிதைகளை எழுதாத கவிஞர்கள் இல்லையென்றே கூறிவிடலாம். இழந்து போன பால்யகாலத்தின் இனிய நினைவுகளை மீட்டிப் பார்க்கும் கவிதைகள் அவை.

துரதிர்ஷ்டவசமாக சசி மஹரிஷி போன்ற கவிஞர்களின் நினைவேக்கமோ படையினரின் கெடுபிடி, பிறந்தமண்ணைப் பிரிந்த துயரம், சொந்த சகோதரனை பறி கொடுத்த அவலம் போன்ற துன்பியல் நிகழ்வுகளுடன் பின்னிப் பிணைந்ததாக இருக்கின்றது. உள்நாட்டு நெருக்கடி- வீடும் வெளியும் தரும் நெருக்குவாரம், புகலிடவாழ்க்கை என்ற மும் முனைகளுக்குள்ளேயே அவருடைய கவிதைவெளி உள்ளது.

இந்தக் கவிதைகளின் உள்ளடக்கங்களாலும், எடுத்துரைப்புப் பாணியாலும் மஹரிஷி தன் தந்தையின் செல்வாக்குக்குக் கட்டுப்பட்ட வராகவே தெரிகிறார். காலப்போக்கில் வார்த்தைகளைக் கையாள்வதில் அவர் பெற்றிருக்கும் தேர்ச்சியையும் கண்டுகொள்ளலாம்.

இலக்கிய வடிவங்களிலேயே 'கவிதை என்பதுதான் அரசி' என்று நாம் படித்திருக்கிறோம். இன்றைக்கு அரசியின் நிலை பரிதாபமாகி விட்டது. சமூக வலைத்தளங்களைப் பார்க்கும் ஒருவர் அங்கு பதிவிடப்படும் பல கவிதைகளைப் பார்த்தால் இந்த உண்மையை அறிந்து கொள்வார். கவிதைகளால் ஒருவர் தன்னைக் கவிஞராக நிரூபித்த காலம் என்று ஒன்று இருந்தது. ஆனால் இன்றைய நிலைமை அப்படியல்ல. கவிதைக்குத் தொடர்பற்ற படிமங்களும், சொற்குவியல்களும் தான் கவிதைகள் என நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஐந்து நிமிஷத்தில் கவிதையொன்றை எழுதக் கூடிய ஒரு கவிஞன் இந்த ஊரில் இல்லையா என அண்மையில் ஒருவர் கேட்ட செய்தியறிந்து திடுக்கிட்டேன். ஓர் அப்பத்தை ஒழுங்காகச் சுட்டிற்றக்க

கூட ஐந்து நிமிஷங்களுக்கு மேலாகும் என்ற உண்மையை இந்த அபிப்பிராய சிகாமணிக்கு எப்படி விளங்கப்படுத்துவது?

மிகவும் கசப்பான, சோர்வூட்டும் இந்தச் சூழலிலும் இத்தகைய பந்தயங்களில் அக்கறை காட்டாமல் வெகு சிலர் அமைதியாக ஒரு பூவைப் போல் மலர்ந்து எழுதிச் செல்கிறார்கள். அவர்கள்தான் நம் கவனத்துக்குரியவர்கள். பனித்துளி சூடிநிற்கும் புல்நுனி தரும் புத்துணர்ச்சியை அவர்களுடைய கவிதைகள் தருகின்றன. எளிமையின் அழகுக்கு நிகரேது?

சசி மஹரிஷியின் கவிதைகளும் இந்த 'எளிமையின் அழகுக்குள்'ளும், மனஎழுச்சிக்குள்ளும் பிறப்பதால் கவனிக்கத் தக்கவையாகின்றன. அரசியல் விமர்சனங்களையும், உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகளையும், மனத் தத்தளிப்புகளையும் மிகைமொழியற்று வெளிப்படுத்துகிறார்.

[சசி-மகரிஷியின் 'படைகளின் வரவால்' கவிதைநூல் வெளியீடு டிசெம்பர் 2018 ல் கல்முனை கிறிஸ்தா இல்லத்தில் இடம்பெற்ற போது ஆற்றிய உரையின் கட்டுரை வடிவம்]

வி.என். மதி அழகனின் 'சொல்லும் செய்திகள்'

நண்பரும், ஒலி ஒளிபரப்பாளருமான வி.என்.மதி அழகன் அவர்களுக்கு அறிமுகம் என்பது தேவையற்ற ஒன்று. இலங்கை வானொலி, தொலைக்காட்சி ஆகியவற்றின் அபிமானிகளால் அவர் நன்கு அறியப்பட்டவர். கடல் கடந்து, புகலிடம் தேடிச் சென்றபோதும் தன் துறையைக் கைவிடாமல் இயங்கும் ஒருவர்.

வி.என்.மதி அழகன் என்றதுமே அவர் வானொலியிலும், தொலைக்காட்சிகளிலும் செய்தி வாசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு தோற்றமே உடனடியாக நம் மனதில் தோன்றும். கூடவே தெளிவான குரலில், உச்சரிப்பு சுத்தத்துடன், தேவையான ஏற்ற இறக்கங்களுடன், வார்த்தைகளுக்கிடையே வாக்கியங்களுக்கு மத்தியிலே தேவையான இடைவெளிகளுடன் அவர் செய்தி வாசிக்கும் பாணியையே மனம் அசை போட முயலும்.

அவருக்கும் எனக்குமான நேரடி அறிமுகம் 1974ல் நிகழ்ந்தது. இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் என்னுடைய குரல் வானொலியில் முதன் முதலாக ஒலித்தது. பேராசிரியர் சண்முகதாஸ் அப்போது கலைக்கோலம் என்றொரு நிகழ்ச்சியை வானொலியில் நடத்திக்கொண்டிருந்தார். பேராசிரியர் மௌனகுரு, பேராசிரியை சித்திரலேகா ஆகியோரின் சிபாரிசின் பேரில் அந்த நிகழ்ச்சியில் நூல் விமர்சனமொன்றை செய்யும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. நான் விமர்சனம் செய்த நூல் நண்பர் அ.யேசுராசாவின் 'தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்'.

வானொலி மீதிருந்த ஈர்ப்பு என்னை அங்கே இழுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. தமிழ்நாட்டின் பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களுக்கும், கலைஞர்களுக்கும் கோடம்பாக்கம் எவ்வாறோ, அவ்வாறானதே நம் உள்ளூர்க் கலைஞர்களுக்கு இந்த இலங்கை வானொலியும் என்று சொன்னால் மிகையில்லை. இன்று போல் சந்திரன், சூரியன், சக்தி,

முக்தி, வர்ணம், சொர்ணம் என்றெல்லாம் தெருவுக்கொரு வானொலி நிலையம் இல்லாத காலம் அது.

ஒரே ஒரு வானொலி நிலையம் .

வெகுஜன ரசனைக்கென்று வர்த்தகசேவையும், சற்று மேம்பட்ட ரசனையாளர்கள் என்று தங்களைக் கருதிக் கொண்டவர்களுக்காக தேசிய சேவையும் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன.

இந்தக் காலகட்டத்தில், குறிப்பாக 1970 களின் நடுப்பகுதியில் இலங்கை ஒலிபரப்புத்துறை மிகவும் உச்சத்தில் இருந்தது என்பது என் அபிப்பிராயம்.

ஈழத்தில் தமிழ் சினிமா என்பது வளர்ந்து பெருந்துறையாக மாறக் கூடிய ஒரு வாய்ப்பு இல்லாத நிலையில் அதற்கு மாற்றான ஓர் ஈர்ப்பு மையமாக ஈழத் தமிழர்களும், உள்ளூர் கலை-இலக்கிய வாதிகளும் இந்த வானொலி நிலையத்தையே அடையாளம் கண்டார்கள்.

தொடர்ந்தும் வானொலி நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றில் பங்குபற்றும் வாய்ப்புகள் எனக்கு கிட்டின. சுதந்திர சதுக்கத்தில் அமைந்திருந்த அந்த வானொலிநிலையம் பழையதொரு கட்டிடம். இதற்குள்ளிருந்தா இவ்வளவு பாட்டுகளும், நிகழ்ச்சிகளும் மேலெழுந்து காற்றில் பரவி எல்லோர் வீடுகளுக்குள்ளும் நுழைகின்றன என்று வியக்க வைக்கும். வரவேற்புக்கூடத்தில் மும்மொழிகளிலும் பதிலளிக்கத்தக்க மங்கையர்கள் இருப்பார்கள். அவர்களில் புன்னகை மந்தமான ஒரு முகத்தைத் 'தமிழ்ப் பெண்' என்று அடையாளம் கண்டு விடுவேன். அவரிடம் போய் இன்னாரை சந்திக்க வந்திருக்கிறேன் என்று சொன்னால் அவர் இன்டர்கொம் மூலம் உள்ளே உரியவருக்குத் தகவல் அனுப்பி விடுவார். சில்லையூர் செல்வராஜன், பி.எச்.அப்துல் ஹமீது, விக்டர் ரத்னாயக்கா, அமரதேவா, முத்தழகு... இப்படிப் பத்திரிகைகளால் மனதில் பதிந்து விட்ட முகங்கள் வருவதும் போவதுமாக இருக்கும்.

அதேபோல் ஈழத்துத் தமிழ் நடிகர்களுக்கெனத் தனியான ஒரு வசீகரமும் பெருந்திரள் ரசிகர்களின் அங்கீகாரமும் ஒரு போதும் உருவானதில்லை. ஆனால் இந்த நட்சத்திர நடிகர்களுக்கு நிகரான ரசிகர்களின் அபிமானத்தை இலங்கை ஒலிபரப்புத் துறையை சேர்ந்த அறிவிப்பாளர்கள் பலர் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

ஒப்பீட்டளவில் தமிழ்நாட்டு ஒலிபரப்புத் துறையினரை மிஞ்சக் கூடியவர்களாகக் கூட அவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். மயில்வாகனம், பி.எச் .அப்துல் ஹமீது, கே .எஸ்.ராஜா, ராஜேஸ்வரி சண்முகம், சரா இம்மேனுவல், சில்வெஸ்டர் பாலசுப்ரமணியம், புவனலோஜினி துரைராஜசிங்கம், சற்சொருபவதி, எஸ்.கே.பரராஜசிங்கம் போன்றவர்கள் ஜனரஞ்சக நிகழ்ச்சிகள் மூலம் தங்கள் வேறுபட்ட பாணிகளை வெளிப்படுத்தி, அத்தகைய நட்சத்திர மதிப்புப் பெற்ற அறிவிப்பாளர்களாக விளங்கியிருக்கிறார்கள். இன்னொரு புறத்தில் தேசிய சேவையோ ஈழத்துப் பாடல்கள், கலை-இலக்கிய சஞ்சிகை நிகழ்ச்சிகள், கே.எம்.வாசகர் தயாரித்தளித்த மண்வாசனை வீசும் நாடகங்கள், கவியரங்குகள் என்பவற்றின் மூலம் முத்திரை பதித்து சுதேசிய உணர்வுகளுக்கு நானேற்றிக் கொண்டிருந்ததது. அது ஓர் எழுச்சியான காலம் என்பதில் ஐயமில்லை.

இப்படியொரு காலகட்டத்தில்தான் நாகநாதன் மதியழகன் என்று அப்போது அழைக்கப்பட்ட நண்பர் வி.என். மதி அழகனும், நானும் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் சந்தித்துக் கொண்டோம். திரு. மதி அழகன் சண்டிலிப்பாயை சேர்ந்தவர். சுயாதீனப் பத்திரிகை நிறுவனத்தின் 'தினபதியில் ' பணிபுரிந்த இவர் 1971 ல் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் 'தயாரிப்பு உதவி யாளராக இணைந்து கொண்டார். அப்போது அவர் 'சங்கநாதம்' என்றொரு இளைஞர் நிகழ்ச்சியைத் தேசிய சேவையில் தயாரித்தளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

கவிதை, நேர்காணல், உரைச் சித்திரம் ஆகியவற்றைக் கொண்ட நிகழ்ச்சி இது. மறைந்த வாசுதேவன் அவருடைய உதவியாளர் போல் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார். இன்று அறுபது வயதையொட்டிய கலை-இலக்கிய வாதிகள் பலரும் மிகவும் ஆர்வத்துடன் இந்த சங்க நாதம் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டவர்கள் என்பது இங்கே நினைவு கூரத் தக்கது.

சங்க நாதம் நிகழ்ச்சிக்குக் கிடைத்த வரவேற்புக் காரணமாக கிட்டத்தட்ட இதே தன்மைகளைக் கொண்ட 'வாலிப வட்டம்' நிகழ்ச்சியையும் தயாரித்து வழங்க மதி அழகன் அவர்களை வர்த்தக சேவை அழைத்தது என்பது என் ஞாபகம்.

நண்பர் மதி அழகனின் ஒலிபரப்புப் பண்புகளை இன்றைக்கு யோசித்துப் பார்க்கும்போது அதில் தென்பட்ட நாகரீகத்தையே சிலாகித்துக் கூற வேண்டியிருக்கிறது. தொழில் ரீதியான ஒரு கண்ணியத்தை இறுதி வரை அவர் கடைப் பிடித்தவர். சேர்க்கை ஒன்றின் பூனாகவோ அல்லது சந்தையொன்றின் நடுவே நின்று தொண்டை வறளக் கத்தும் போலி மருந்து வியாபாரி போலவோ இந்த ஒலிபரப்புத் துறையில் அவர் தன்னைத் தரம் தாழ்த்திக் கொண்டதில்லை. அவர் ஓர் 'எல்லை நிர்ணயம்' செய்து கொண்டு அரசியல் பிரமுகர்கள் பலரை நேர்காணல்கள் செய்ததைக் கேட்டும், பார்த்தும் வந்திருக்கிறேன்.

அவருடைய தேடலின் ஆர்வத்துக்கு இரண்டு உதாரணங்களை இங்கே குறிப்பிட முடியும்.

1971 ஜூலை மாதம், ஒலிபரப்புப் பணியில் சேர்ந்த முதல் வாரத்தில், ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனப் பயிற்சிப் பிரிவின் மேல் மாடியில் உள்ள நூலகத்துக்கு சென்று 'வானோசை' என்ற நூலை நண்பர் மதி அழகன் ஆர்வத்துடன் படிக்கிறார். ஸ்டூவர்ட் வேவல் என்ற மேற்கத்தேய ஒலிபரப்பாளர் எழுதி, தமிழ் ஒலிபரப்பாளர் சி.வி. இராஜசுந்தரம் தமிழில் மொழிபெயர்த்த நூல் இது.

இதே போல் 1979 ஜூன் மாதம் சுயாதீனத் தொலைக்காட்சி செய்தி வாசிப்பாளராகத் தேர்வான மறுநாள் கொழும்பிலுள்ள பிரிட்டிஷ் நூலகத்துக்கு மதி அழகன் செல்கிறார். 'தொலைக்காட்சி என்றால் என்ன? தொலைக்காட்சிக்கென செய்தி சொல்வது எப்படி? போன்ற கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லக் கூடிய நூல்களை அவர் அங்கு தேடுகிறார். அங்கிருந்த நூலகரின் உதவியுடன் கண்டடைகிறார்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தமிழின் முக்கியமான எழுத்தாளுமையான திரு.சுந்தர ராமசாமியை விரும்பி வாசித்திருக்கிறார். சுந்தர ராமசாமி மறைந்துவிட்ட போதும், அவர் மீதுள்ள மதிப்பினால் சென்னையிலிருந்து சுமார் 700 கிலோ மீற்றர் தொலைவிலுள்ள அவருடைய இல்லத்துக்குச் சென்றிருக்கிறார். இந்தப் பண்புகள் எல்லாம் வி.என்.மதி அழகன் மீதுள்ள மரியாதையை மென்மேலும் அதிகரிக்கச் செய்கின்றன. மிகச் சில ஊடகவியலாளர்கள் மாத்திரமே இத்தகைய அபூர்வமான அறிவுத் தேடல் கொண்டவர்கள்.

மகாகவி பாரதிக்கு ஆசை பொதிந்த கனவொன்று இருந்தது

'காணி நிலம் வேண்டும் - பராசக்தி

காணி நிலம் வேண்டும் - அடி

தூணில் அழகியதாய்- நன்மாடங்கள்

தய்ய நிறத்தினதாய்- அந்தக்

காணி நிலத்திடையே- ஓர் மாளிகை

கட்டித் தர வேண்டும்' என்று அந்தக் கனவு தொடர்ந்து செல்லும்.

பாரதியைப் போலவே தன் துறை சார்ந்த பல கனவுகள் நண்பர் வி.என் . மதி அழகனுக்கும் உண்டு. ஓர் ஊடக நிறுவனத்தின் உட்கட்டமைப்பு எவ்வாறெல்லாம் அமைந்தால் அதி சிறப்பாக இருக்கும் என்ற கனவு.

இத்தகையதொரு கனவின் மையப் புள்ளியிலிருந்தே இந்த நூலும் உருவாகியிருப்பதாகச் சொல்லத் தோன்றுகின்றது .

ஒரு செய்தியை வழங்கும் போது கவனிக்க வேண்டிய மூன்று முக்கிய விஷயங்களை A/B/C என்ற ஆங்கில எழுத்துகளின் கீழ் பட்டியலிடுகிறார்.

ACCURACY - துல்லியம்

BALANCE - சமநிலை

CLARITY - தெளிவு என்பவை அவை.

மொழி என்பது ஓர் ஊடகம். அதனை எவ்விதம் வானொலி, தொலைக்காட்சி போன்ற இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் பயன் படுத்த வேண்டும் என்பது பற்றிய தன் அபிப்பிராயங்களையும் இதில் அவர் விபரிக்கிறார்.

செய்தி கேட்கும் ஒருவரை அதன் முதல் வாக்கியமே தன் 'வளையத்துக்குள்' கொணர்ந்து விடும் வல்லமையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகிறார்.

முன்பின் கேட்டிராத புதிய பெயரை முதலிலேயே சொல்லி நேயர்களைப் பயமுறுத்துவது நியாயமல்ல என்பதை ஓர் உதாரணத்துடன் குறிப்பிடுகிறார்.

எடுத்தவுடனேயே 'ஹோஜாதுல் இஸ்லாம் சயீத் அலி கமேய்னி, ஈரானின் புதிய ஜனாதிபதியாக சத்தியப் பிரமாணம் செய்து கொண்டார்'

என்று தெரிவிப்பதிலும் பார்க்க 'ஈரானில் புதிய ஜனாதிபதி ஒருவர் சத்தியப்பிரமாணம் செய்துகொண்டார். அவர்தான் கடந்த வாரம் நடைபெற்ற தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற ஹோஜாதுல் இஸ்லாம் சயீத் அலி கமேய்னி' என்று சொல்வது இன்னும் சிறப்பானது என்பது மதி அழகனின் அபிப்பிராயம்.

சூட்டங்கி ஆறிப்போன நிலையில் வெளியாகும் செய்திகள், மக்களின் கவனத்தை ஈர்க்காது எனத் தெரிவிக்கும் அவர், ஆங்கிலம் வழியாகத் தமிழில் செய்திகளை மொழிபெயர்க்கும் போது நேரக்கூடிய நடைமுறைக் குழப்பங்களையும் நகைச்சுவை ததும்ப விபரிக்கிறார்.

காலத்துக்குக் காலம் செய்தி வாசிக்கும் பாணி மாறிக் கொண்டே வந்துள்ளது என்று கூறும் மதி அழகன் 'இன்றுள்ள செய்தி வாசிப்பாளர்கள் பலர் தடகளப் பாதையில் அக்கம் பக்கம் பாராது ஓடி முடிக்கும் வீரர்கள் போல பத்து அல்லது பன்னிரண்டு நிமிடங்களுக்குள் ஒரே மூச்சில் செய்தி அறிக்கையினை வாசித்து 'அப்பாடா!' என ஓய்ந்து போகிறார்கள்' எனத் தன் அதிருப்தியைத் தெரிவிக்கிறார்.

இவற்றோடு 'ஒருசெய்தி இடம் பிடிக்கக் கூடிய கால அளவு, செய்தி வெளிப்பாட்டில் பேண வேண்டிய எளிமை, உச்சரிப்பு சுத்தம் பற்றியெல்லாம் இந்நூலில் எடுத்துக்கூறியுள்ளார். நண்பர் மதி அழகனின் கனவுகளும் கருத்துகளும் சிறப்பானவைதான். அதேவேளை இன்று மாறிவரும் காலத்தையும் நுகர்வோர் கலாசாரத்தையும் கணக்கில் எடுக்க வேண்டியவர்களாகவும் உள்ளோம்.

அரசியல் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கேற்பவே ஊடகவியலாளர்களும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் எனக் கூறுவது தவறாகாது. செய்திகளை இருட்டடிப்பு செய்வது, திரிப்பது, அதிகாரத்திலிருப்பவர்களைத் துதிப்பது, அவர்கள் சரிந்து விட்டால் ஸ்ருதியை மாற்றுவது, அவ்வப் போதையக் காற்றுக்கேற்பப் பாய்மரம் செலுத்துவது போன்ற அறப்பிறழ் வான செய்கைகள் மூலம் பெரும்பாலான ஊடகங்கள் தம்மைத் தாமே இழிவுபடுத்திக் கொண்டுள்ளன. நண்பர் மதி அழகன் பணியாற்றிய நிறுவனங்களும் இதற்கு விதி விலக்கல்ல.

இன்றைய நவீன உலகம் ஊடகங்கள் வழியாகப் பரபரப்பையும், வேகத்தையும், அரட்டைகளையுமே விரும்புகின்றது. இந்தப் பின்னணி

யிலேயே நமது வானொலிகளின் பெண் அறிவிப்பாளர்கள் சிலர் விஜயகுமாரி, கண்ணாம்பா வசனமழை பொழியும் வேகத்தில் செய்தி வாசிப்பதையும், ஆண் பெண் அறிவிப்பாளர்கள் அரட்டையடித்து, கெக்கே பிக்கே யென்று சிரிப்பதையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அரசியல்வாதிகளை நோக்கி தங்கள் பிரதிநிதியாக, தெனாவெட்டுடன் கேள்விகள் கேட்கும் ஊடகவியலாளர்களையே இன்றைக்கு மக்கள் ரசிக்கிறார்கள்.

நண்பர் மதி அழகனின் இந்த நூல் அவருடைய அனுபவ அறிவினதும், தன்னடக்கத்தினதும், துறைசார் கனவுகளினதும் ஒரு வெளிப்பாடு. சுயபுராணத்தை அவர் தவிர்த்திருப்பது நூலின் மதிப்பைக் கூட்டுகிறது. இந்தநூல் ஊடகவியலாளர்களுக்குப் பல வகைகளில் உதவக்கூடும். தெளிவான மொழியிலமைந்த, நகைச்சுவை கொப்புளிக் கும் பல பகுதிகளைக் கொண்ட, அச்சப் பிழைகளற்ற இந்த நூல் தமிழுலகுக்கு ஒரு சிறந்த வரவு என்பதில் ஐயமில்லை. 'சென்னை காந்தளகம்' வெளியிட்டுள்ள இந்த நூலைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் வரவேற்றுப் பயன் பெறவேண்டும்.

எம்.எம்.நௌஷாத்தின் புதிர்களின் கதைகள்

கூமார் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நண்பர் நௌஷாத்தின் 34 கதைகளைக் கொண்ட 'சொர்க்கபுரிச் சங்கதிகள்' சிறுகதைத் தொகுதி வெளியாகியது. 'பூச்செண்டு போல் ஒரு மனிதன்' அவருடைய அடுத்த சிறுகதைத் தொகுப்பு இப்போது வெளியாகின்றது.

இதிலுள்ள எட்டும் 'சிறுகதைகள்' எனச் சொல்லப்பட்டாலும் அளவால் பெருங்கதைகள். ஒவ்வொரு கதையும் சராசரி முப்பது பக்கங்களைக் கொண்டவை; நாவலின் வாசற்கதவில் நிற்பவை. சிறுகதைக்கு அவசியமென ஒருகாலத்தில் கருதப்பட்ட ஒற்றைச் சம்பவமோ, ஒற்றைத் தருணமோ இந்தக் கதைகளில் இல்லை. எண்ணிசையும் கிளை பரப்பிச் செல்ல முயலும் கதைகள் என்று சொல்லலாம்.

நண்பர் நௌஷாத் மாமூலான ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளரல்ல என்பதைத் தனது முதல் தொகுப்பு மூலம் தெரிய வைத்தவர். அவருடைய கதைகளை ஒரே மூச்சில் படித்துவிட்டு நிமிர்வதோ அல்லது பந்தி விட்டுப் பந்தி பாய்ந்து கடந்து புரிந்து கொள்வதோ சாத்தியமில்லை. அபரிமிதமான கற்பனைகளாலும், விசித்திரமான நிகழ்வுகளாலும் இழையப்பட்ட அவருடைய படைப்புகளை சுருக்கமாகப் 'புதிர்களின் கதைகள்' என்று அழைக்கலாம்.

நௌஷாத்துடன் ஒரு சாதாரண வாசகன் சமாந்தரமாகப் பயணிப்பது அவ்வளவு இலகுவான காரியமல்ல. பல்துறை அறிவும் அந்த வாசகனுக்கு வாய்த்திருந்தால் அந்தப் பயணம் உவப்பானதாக அமையும். அவருடைய கடலின் அடியாமுத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் சூட்சும நீரோட்டத்தை உய்த்துணர கொஞ்சம் இலக்கியப்பயிற்சியும் இருக்கவேண்டும்.

உலகளாவிய ரீதியிலும், தமிழ்ப்பரப்பிலும் சிறுகதைகளை எழுதும் முறையில் ஏகப்பட்ட மாற்றங்கள் வந்துவிட்டதற்கு நௌஷாத்தின் கதைகளும் உதாரணம். வெறும் ஒற்றையும், தட்டை யுமான எழுத்துக்கு மாற்றீடாக இவை அமைகின்றன. புதிர்த்தன்மை யையும், பல் பரிமாண புரிதல்களையும் தரும் இத்தகைய படைப்புகள் மாயநதியொன்றின் வசீகரத்துடன் தனது ஆழத்தையும் அகலத்தையும் அறிய வாசகர்களை அழைக்கின்றன.

சொல்லும் விதத்தால் அவருடைய படைப்புகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. நுனிப்புல் மேயும் சங்கதிக்கு அங்கு இடமில்லை. பஸ்துறை சார்ந்த அறிவாலும், தகவல்களாலும், சூழல் பற்றிய கூர்மையான அவதானிப்பாலும் தன் புனைவுகளை ஒருவித நம்பகத்தன்மையுடன் கட்டியெழுப்புவது அவருடைய கலை. ஒருமரத்தைப் பற்றிக் கூற வந்தால் அதன் ஆணிவேரிலிருந்து அதில் பூத்துக் குலுங்கும் மலர்கள், அவற்றின் வாசனையின் தன்மை என விபரித்துக்கொண்டே செல்லும் ஆற்றல் கொண்டவர்.

இதற்கு உதாரணங்கள் இந்தத்தொகுப்பில் நிறைய உண்டு.

‘ஒரு கிழவன் நடந்து சென்றான்’ என்று எழுதி விட்டு அவர் அடுத்த வாக்கியத்துக்குப் போயிருக்கலாம். ஆனால் அதில் அவர் திருப்தியடைவதில்லை. ‘பென்குயின் நடப்பதைப் போல் தள்ளாடும் நடை’ என்று அதைச் சொன்னால்தான் அவருடைய மனம் நிறையும்.

முதிர்ந்த ஒரு புளியமரத்தைக் குறிப்பிடும் போது ‘புளியமரத்துக்குக் கிழடு தட்டியிருக்க வேண்டும். தண்டிலே அவ்வளவு எண்ணிக்கையிலான முடிச்சுகள் இருந்தன’ என்கிறார்.

பார்வை மங்கலை இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார் ‘ஒரு காலத்தில் என் விழிகள் வெளிச்சத்தால் நிரப்பப்பட்ட ஜன்னல்களாக இருந்தனவே’

பியூரி கென்ஸா என்ற ஓவியனைப் பின்வருமாறு அறிமுகம் செய்கிறார். ‘..... நோய் பீடித்த, அசிங்கமான பூச்சிகளால் சூழப்பட்ட, வெறுக்கக்கூடிய, சாம்பல்நிறமான அதிக முடிச்சுகள் காரணமாக அவலட்சணமான ஹெக் பெர்ரி மரத்தையும் விட மிக மோசமாகத் தோற்றமளித்தான். இறந்த பின் எழுந்து நடமாடுபவனாக, மேனிக் கறுத்தவனாக, விலாவெலும்புகள் துருத்திக் கொண்டிருப்பவனாக,

வாய் உலர்ந்து பேசமாட்டாதவனாக, வெளிறியவனாக, பற்களில் காவிபடிந்தவனாக, கண்களில் சாம்பல் பூத்தவனாக, எண்ணெய்ப்போட்டு வாராத சிக்குப்பிடித்த பரட்டைத் தலையனாக, அருகில் நெருங்கமுடியாத வியர்வைநாற்றம் உள்ளவனாக' இப்படியாகச் செல்கிறது அந்த அறிமுகம்.

போரின் அலங்கோலத்தையும், அவலத்தையும் இவ்வாறு சொல்கிறார். '..... எங்கள் தலைக்கு மேலே குண்டுவிச்சு விமானங்கள் பறந்தன. அவர்கள் என்னுடைய பிறந்தநகரத்தின் மீது குண்டுமாரி பொழிந்தார்கள். வானத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்த கட்டிடங்கள் இடிந்து வீழ்ந்தன பயிர்கள் கருகின. மக்கள் மடிந்து வீழ்ந்தார்கள். நிலம் முற்றிலும் கறுப்பு நிறமாகவும் மலடாகவும் மாறிற்று. நாங்கள் பதுங்குகுழிகளுக்குள் ஓடி ஒளிந்தோம். பதுங்குகுழிகளுக்குள்ளும் எங்களைக் குண்டுகள் பின் தொடர்ந்தன. குண்டுகளுக்குத் தாக்குப் பிடிக்கமுடியாத நாங்கள் பதுங்கு குழிகளிலிருந்து வெளியேறி, இரவில் நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தபடியும், காட்டு விலங்குகளை எதிர்கொண்ட வண்ணமும் ஓடத்தொடங்கினோம்'.

இன்னொரு கதையில் வரும் லார்வினிடம் அவனது மனைவியைப் பற்றி நண்பன் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறான். "லார்வின் ! சொல்கிறேன் என்று கோபித்துக் கொள்ளாதே... உன்னோடு சற்றும் பொருந்தாத குணாதிசயங்களோடு உன்னுடைய மனைவி இருக்கிறாள். தவிரவும் அவளுடைய முகபாவனைகளும், நீண்டநாசியும், கடிலநிற அடர்த்தியான இமைகொண்ட கண்களும், உருவ அமைப்பும், மோசமான பெண்களுக்கென்றே இருக்கும் சாமுத்திரிகா லட்சணங்களாகும்...."

லார்வினுக்கும் கோல் பெய்லி கிரீன் என்ற அவனுடைய மனைவிக்கும் உள்ள உறவைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது 'ஓர் உறையில் இரண்டு வாட்கள் இருந்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படியிருந்தது. அதாவது எந்த வேளையிலும் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டு ஒருவரை யொருவர் வெட்டிக் கொல்லத் தயாரான நிலையில் இருந்தார்கள் ...' என்கிறார்.

காப்புறுதிமுகவர் ஒருவர் பற்றிய நௌஷாத்தின் சுவாரஸ்யமான வரிகள் இவை. '... காப்புறுதி முகவர் என்பவன் கொஞ்சம் முக

வெட்டாக இருப்பதோடு வாடிக்கையாளரை ஈர்க்கும் வகையில் கவர்ச்சியாகப் பேச வேண்டும். அதை விடவும் ஆடை அணிந்தால் அது மனிதர்களை சுண்டியிழுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்த நண்பன் முக்கியமாக வாடிக்கையாளருக்கு மாசாலை காட்டி அல்லது ஜம்பமடித்து எங்கள் வலையில் வீழ்த்தி விட வேண்டும் ...'

இவையெல்லாம் நௌஷாத்தின் மொழியின் அழகியல் சார்ந்த கடின உழைப்பையும் தனித்துவத்தையும் உணரச் செய்வன.

அவருடைய கதைகளில் கூட அபூர்வமான விசித்திரமான பிரச்சினைகளை சந்திக்கிறோம்.

'மறைந்திருக்கும் உலகக் கிராமங்கள்' என்ற தலைப்பில் பிரயாணிகள் வார இதழ் ஒன்றுக்குத் தொடர்கட்டுரை எழுதும் ஒருத்தி தன் 13வது கட்டுரைக்காக 'வானவில்' கிராமத்துக்கு செல்கிறாள். அந்தக் கிராமத்தவர்களின் அதிசிறந்த விருந்தோம்பலும் முகங்களில் தவழும் புன்னகையும் அவளைப் பெரிதும் கவர்கின்றன. ஆனால் இதனைப் பொறுக்க மாட்டாத 'சவப்பெட்டி தூக்குவோர்' நகரத்தின் கவர்ச்சி மிக்க தலைவி ஹெலிகாப்டரை அனுப்பி, கட்டுரையாளரைத் தன்னுடைய நகரத்துக்கும் வரவழைக்கிறாள். கட்டுரையாளரின் மனதைப் பல வழிகளிலும் மாற்றி 'வானவில்' கிராமம் பற்றி வரவிருந்த கட்டுரையைத் தடுத்து தனது நகரத்தைப் புகழ்ந்து எழுதும் நிலைக்கு அவளை இட்டுச்செல்கிறாள். அடுத்த கட்டமாக வானவில் கிராமத்தின் மீதான அடக்குமுறையும் அழித்தொழிப்பும் நடந்தேறுகின்றன.

இன்னொரு கதையில் ஒரு தந்தையிடமிருந்து மகனுக்கு இவ்வாறு கடிதமொன்று வருகின்றது. 'என் நேசத்துக்குரிய ஆபிரிக்காவின் சாம்பல் கிளி நேற்றைய இரவிலிருந்து காணாமல் போய்விட்டது. எங்கிருந்தாவது அந்தக் கிளியைக் கண்டுபிடித்து என்னிடம் ஒப்படைக்கவும்.'

மற்றொரு கதையில் மூன்று மனிதர்கள் மூன்று வெவ்வேறான ரெட்லூட் மரங்களிலே தூக்கில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சடலங்களின் அருகே மூன்று சித்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. இது தற்கொலையா அல்லது கொலையா எனக் கண்டறியும் பணி அந்தப்

பகுதிப் புலனாய்வு அதிகாரியான திருமதி.புளோரியாவிடம் ஒப்படைக்கப் படுகிறது.

மற்றொரு கதையில் எலோரா என்றொரு வளரிளம் பெண் வருகிறாள் . பாடகியான அவள் ஒரு கற்பனைஉலகத்தில் வாழ்கிறாள். தான் ஐம்பது மைல் தொலைவிலுள்ள தீவொன்றின் அரண்மனையில் அதன் ராணியின் அழைப்பை ஏற்றுப் பாடவிருப்பதாகவும், தன்னை அழைத்துச் செல்லக் கடற்குதிரை வருமெனவும், தீவில் தான் தங்கு வதற்கென விசேடமாகத் தயாராகும் மாளிகை பற்றியும் பிரலாபிக்கிறாள். ஒரு நாள் திடீரெனக் காணாமலும் போகிறாள்.

இன்னொரு கதையில் ஹம்பிரி என்ற சிற்றுண்டியகத்தில் மூவர் கூடி உரையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அந்தப் பிரதேசத்தில் எதிர்பாராத விதமாகத் தோன்றி மறைந்து போன இரட்டைத் தலை சர்ப்பத்தை அவர்கள் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். ஏனெனில் கரப்பான் பூச்சிக்கே பயந்து சாகும் தன்னுடைய மகன் மனைவியுடன் அங்கு விரைவில் வரவிருக்கிறான்.

இன்னொரு கதையில், நிறுவனமொன்றில் மேலாளராகப் பணியாற்றும் ஒருவன் தினமும் வீடு திரும்பும் போது பூச்செண்டு வாங்கிச் செல்லுகிறான். சந்தோஷமாகத் தான் பணியாற்றுகிறேன் என்பதைத் தன் மனைவிக்குக் காண்பிப்பதற்கான எத்தனம்தான் இந்தப் பூச்செண்டு என நிறுவனத்தின் உரிமையாளரிடம் காரணமும் தெரிவிக்கிறான். ஆனால் உண்மையில் அவனது மனைவி உயிருடனில்லை, இறந்து ஆறு வருடங்கள் ஆகின்றன.

மற்றொரு கதையில் ஜகுவார் பற்றி சொல்லப்படுகிறது. ஜகுவாரின் கதை வெறும் கற்பனைக் காவியமல்ல. நிஜமாக வாழ்ந்த ஒருவனின் சரிதம் என்பதை ஜகுவாரின் கொள்ளுப் பேரனின் கொள்ளுப் பேரனான பைலீஸ் என்பவன் கண்டுபிடிப்பதாக நகர்த்தப் படுகிறது இந்தப் புனைவு.

இறுதிக்கதையில் ஸிஸாரியா என்பவள் தான் மரங்களோடு பேசுவதாகவும், அப்போதெல்லாம் தான் பட்டாம்பூச்சியாக மாறுவதாகவும், தன்னை ஓநாய்கள் தூரத்திவருவதாகவும் கணவனிடம் கூறுகிறாள்.

நான் மேலே கூறியவற்றை இந்த எட்டுக் கதைகளுக்குமான சிலவரி அறிமுகச் சுருக்கமாகவும் கொள்ளலாம் .

இந்த எட்டுக் கதைகளிலுமே நௌஷாத் சில அபத்தவகைச் சித்திரங்களைத் தடயங்களைப் போல் நமக்குத் தருகிறார். அத்தகைய சித்திரங்களில் சில தெளிவுடனும், பல மங்கல்களாகவும் உள்ளன. மூடுதிரை விலகி உள்ளேயிருப்பவர் முகம் தென்படப் போகும் கணத்தில் பல்லக்கு நகர்ந்து விடும் அனுபவம் கிட்டுகிறது. ஏணி-பாம்பு விளையாட்டுக்குள் ஒரு வாசகன் நுழைகிறான். தன்னைப் பின் தொடர்பவர்கள் தன்னுடைய இலக்கை அறிந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக செல்லும் திசைகளை மாற்றுவதும் குழப்புவதும் தன் தலையை மறைப்பதுமாக நௌஷாத் வேடிக்கை காட்டுகிறார்.

நௌஷாத்தின் கதைகள் வெறுமனே புதிர்களின் பாதையில் விசித்திரமான உலகத்துக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்வன மட்டும்தானா என்றால் அப்படியுமில்லை.

'அவன் ஏன் நரமாமிச பட்சணியாக மாறினான்?' என்ற முதலாவது கதையில் நடப்பு அரசியல் ஒளிந்திருக்கிறது. பிள்ளைகளின் இயல்பான ஆற்றல்களைக் கிள்ளியெறிந்து தங்களுக்குத் தோதான வில்லாக அவர்களை வளைக்கப் பார்க்கும் பெற்றோர்களின் உலகத்தை 'அலங்காரப் பதுமை அரண்மனையில் பாட இருக்கிறான்' கதையில் காணலாம் . ஓநாய்களைப் போன்ற மூன்று மனித மிருகங்கள் ஒரு பட்டாம்பூச்சி போன்ற ஒரு பேதைப் பெண் மேல் நிகழ்த்திய கூட்டு வன்புணர்வின் கொடுமையை 'மரத்துடன் பேசுதல் என்ற புனைவும் பட்டாம்பூச்சி என்ற நிஜமும்' கதையில் சந்திக்கலாம்.

நௌஷாத்தின் கதைத் தலைப்புகள் போலவே கதைமாந்தர்களின் பெயர்கள், இடங்களின் பெயர்கள், நிலக்காட்சிகள் எல்லாமே விசித்திரமானவையாக இருக்கின்றன. இவையெல்லாம் நமக்கு அண்மித்தவையாக இல்லாமல் அந்நியத்தன்மையுடன் சற்று மருட்டிப் பார்க்கின்றன.

அவருடைய சுதாபாத்திரங்களின் பெயர்கள் இவ்வாறு அமைகின்றன. ஸிம்மி துஷானி, ஷிலோமியா, சோபியா நொசுமி, ஜூலி, விக்டர் பெலானோ, டொக்டர் திஹாமா, திருமதி. புளோரியா,

பியூரி கென்ஸா, எலோரா, திருமதி. ஸில்வியா பேர்ல், லார்வின் ப்ரூ, கிரி மகானோ, க்ளேன்ஸ் அல்பேர்ட், க்லோறியா, யேயோ, டெர்ரி கில்போர்ட், ஷிமி க்ளாடன், மியூரினா, ஜகுவார், பைலீஸ், லீனா, ஸிஸாரியா, கார்சியா போன்றவை.

அத்துடன் நௌஷாத் கையாளும் மொழிநடையும் சற்று வித்தியாசமானது. மொழிபெயர்ப்பைப் படிப்பது போன்ற உணர்வைத் தர அது எத்தனிக்கிறது. இது அவர் வரித்துக்கொண்ட பாணி என்ற போதும் வாக்கியப் பிரயோகங்களில் சில உறுத்தல்களை அது விளைவிக்காமலில்லை.

ஓரிடத்தில் 'அவர்கள்தான் மிகவும் முக்கியமான மண்ணின் மைந்தர்கள்' எனக் குறிப்பிடுகிறார். 'அவர்கள்தான் மண்ணின் மிகவும் முக்கியமான மைந்தர்கள்' என அந்த வாக்கியம் அமைந்திருக்கலாம்.

'என்னுடைய அருந்தும் பானம் திராட்சை ரசம்' என இன்னோரிடத்தில் குறிப்பிடுகிறார். அந்த சொற்தொடர் 'நான் அருந்தும் பானம் திராட்சை ரசம்' என்று வந்திருக்கலாம்.

'செதுக்கிய நல்ல மனிதர் என்று நீங்கள் நம்பிக் கொண்டிருக்கும்' என ஓரிடத்தில் வருகிறது. அது 'கடைந்தெடுத்த நல்ல மனிதர் என்று நீங்கள் நம்பிக் கொண்டிருக்கும்' என்றிருந்தால் இன்னமும் பொருத்தமாக இருந்திருக்கும்.

'எப்போதும் அங்கே வாழக் கூடிய பாட்டி' என ஓரிடத்தில் அவர் குறிப்பிடுகிறார். 'எப்போதும் அங்கே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பாட்டி' என்று அது அமைந்திருக்கலாம்.

'அவர்கள் என்னுடைய பிறந்தநகரத்தின் மீது குண்டுமாரி பொழிந்தார்கள்' என அவர் எழுதியிருப்பது 'அவர்கள் நான் பிறந்த நகரத்தின் மீது குண்டு மாரி பொழிந்தார்கள்' என்று அமைந்திருக்க வேண்டும்.

சரளமான மொழியாற்றல் கொண்ட நௌஷாத் இந்த அந்நியத் தன்மை கொண்ட சட்டகத்தில் வேண்டுமென்றே தன்னைப் பொருத்திக் கொண்டுள்ளாரோ என்றுதான் எண்ண வைக்கின்றது.

இன்னொரு விஷயத்தை இங்கே குறிப்பிட்டாக வேண்டும். சில விதி விலக்குகளைத் தவிர நௌஷாத்தின் கதைகளில் வரும்

பெண்கள் பேரழகிகளாகவும், மனஅழுத்தத்தினால் அவதியுறுபவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். பொருந்தா மணவாழ்க்கைக்குள் சிக்கி உழல்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். உள்ளன்பை சொரியாதவர்களாக, பேராசைக்கோ அல்லது நிராசைக்கோ பலியானவர்களாக இருக்கிறார்கள். நௌஷாத் சிருஷ்டிக்கும் ஆண்களோ பெண்களைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். தங்கள் பெண்டிருடன் முரண்படுகிறார்கள். தாங்கள் கட்டியெழுப்பும் உயர்ந்த மதில்களும், அவர்களுக்கு அன்பளிப்பாக வாரிவழங்கும் ஆடை ஆபரணங்களும் தான் தம் பெண்டிரைத் தம்மிடம் தக்க வைக்கும் என நம்புபவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

இந்தத் தொகுதியில் எனக்கு மிகவும் பிடித்த கதைகளாக 'அவன் ஏன் நரமாமிச பட்சணியாக மாறினான்?', 'பூச்செண்டு போல் ஒரு மனிதன்', மரத்துடன் பேசுதல் என்ற புனைவும் பட்டாம்பூச்சி என்ற நிஜமும்' ஆகிய மூன்றுகதைகளையும் சொல்லமுடியும்.

[வியூகம்-இதழ்-5, மார்ச் 2021]

அலறியின் 'துளி அல்லது துகள்'

அலறியின் மலர்ச்சியான முகத்தைப் போலவே அவருடைய படைப்புகளும் வாசகர்களை ஈர்க்கக் கூடியவை. ஈரம்நிரம்பிய, உலராத சொற்சிக்கனம் கொண்ட கவிதைமொழி அவருடைய பலம் என்று சொல்லலாம். நீளத்திலும் அகலத்திலும் குறைவான அளவுகளைக் கொண்ட அவருடைய கவிதைகளை அறிவுஜீவித் தனம் வழிநடத்துவதாக சொல்லமுடியாது. ஒருகாதலன் அங்கே இருக்கிறான். அந்தக் காதலன் இயற்கையை, பெண்களை, மாணிடர்களை நேசிக்கிறான். மாயச்சுழி கொண்ட அரசியலையும் நேசிக்கிறான்.

அவருடைய மனம் உந்துதலுடன் முதலில் எழுதிப் பார்க்கும் வார்த்தைகளே இறுதிவடிவமும் ஆகின்றன என்பவை போன்ற கவிதைகள் இவை. எப்படி எழுதினால் அனைத்து விமர்சகர்களினதும் செல்லப்பிள்ளையாகலாம் என்ற கணக்குகளுடன் தராசின் இருகட்டுகளையும் சமநிலையில் வைத்திருக்க முனையும் ஒருவராக அலறி தெரிவதில்லை.

ஒருகாலத்தில் கவிதைகள் ஓசைநயத்தால் அளக்கப்பட்டன.

பின்னொருகாலத்தில் கவிதையில் படிமங்கள், உருவகங்கள் என்பன இன்றியமையாதவை ஆகின. அதன் பின்னர் கவிதையின் இருண்மையான தன்மையும், வலிந்திழுத்த படிமங்களும் கவிதையின் லட்சணங்கள் ஆயின. ஆனால் இந்த நிபந்தனைகளையெல்லாம் புறந்தள்ளியபடி, இரண்டாயிரமாண்டு பாரம்பரியம் கொண்ட தமிழ்க் கவிதை தன்னைப் புதுப்பித்தபடி நகர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது. எளிமையான சொல்லாடல்களிலும் சிறப்பான கவிதைகளைக் காணும் ஒரு காலகட்டத்தில் நாம் இன்று இருக்கிறோம்.

'ஆட்டம் போடும் வீடு' என்றொரு கவிதையைக் கொஞ்சக் காலத்துக்கு முன்னர் படித்தேன். முகுந்த் என்ற தமிழ்நாட்டுக் கவிஞர் எழுதியது. எளிமையான வடிவம் கொண்ட கவிதைகளாலும் பிரதிபலிப்புகளை உண்டாக்க முடியும் என்பதற்கு இந்தக் கவிதை ஓர் உதாரணம்.

பூட்டிக் கொண்டு கிளம்பினேன்
 எதையோ மறந்து போனதால்
 உடனே திரும்பினேன் திறந்தேன்
 டிவியும் ஃப்ரீட்ஜும் ஓடிப்பிடித்து
 விளையாடிக் கொண்டிருந்தன
 அலுமாரியில் உள்ள புத்தகங்களெல்லாம்
 அணியணியாகப் பிரிந்து கபடி
 ஆடிக் கொண்டிருந்தன.
 சோபாவுக்கும் செயாருக்கும் ஓட்டப்பந்தயம்.
 பழைய சொக்ஸ் கூட தன்னிச்சையாக
 சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு நிமிஷத்துக்குள்
 எல்லாம் இயல்புநிலையை அடைந்து விட்டன
 'என்ன இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்துவிட்டான்'
 என்று தண்ணீர் பாட்டில் முணுமுணுத்தது.
 அப்புறம் அமைதியாகி விட்டது
 பிறகு ஒன்றும் நிகழவில்லை
 பூட்டிக் கொண்டு கிளம்பினேன் .

திறப்பதற்கு முன் தட்டி இருக்க வேண்டும்
 என்ன, நாகரிகம் இல்லாத பிறவி நான் !

இந்தக் கவிதையில் அலங்கார மொழியோ படிமங்களோ உருவங்களோ இல்லை. மனதின் விசித்திரத் திரையில் ஒரு கண நேரத்தில் தோன்றி மறையும் மின்னலொன்று பதிவாகியிருக்கிறது.

அலறியின் கவிதைகளிலும் இத்தகைய 'மன மின்னல்கள்' உண்டு. ஆனால் அவை சாதாரண சொல்லாடல்களால் ஆனவையல்ல. ஏற்கனவே நான் சொன்னது போல் ஈரலிப்பான மொழியால் பதனிடப்பட்டவை. ஒரு நிகழ்வை மையப்படுத்திய, ஒருகதையின் சாயலைக் கொண்ட, நம் புராணங்களையும் திணைகளையும் நினைவுபடுத்துகின்ற, விடுகதைப் பாணியில் சொற்களைத் தாயமாக்கி விளையாடுகின்ற, நினைவேக்கங்களை மீட்டிப் பார்க்கின்ற, சுய அங்கலாய்ப்பும் பெருமூச்சும் வெளிப்படுகின்ற, பயணங்களின் காட்சிகளிலும், பரவசத்திலும் கரைகின்ற, காமச் சுவையாடுகின்ற அவருடைய எல்லாக் கவிதைகளிலுமே ஓர் ஈரலிப்பான மொழி தீராத நதியாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

அதனால்தான் அவருடைய சில கவிதைகளை ஈடுபாட்டுடன் படிக்க முடிகின்றது.

'நூறாண்டு காலம் வளைந்தும், இழுத்தும்
வலைக்குள் சிக்காத கடல்' எனும் போதும்
'வைக்கோல் கற்றைகளில் நிரம்பியிருந்தன
வயல்
வயிறு
வாழ்வு' என்கிற போதும்

'கால்களில் காற்றை அள்ளிக் கொண்டும்
தலையில் சூரியனை சுமந்து கொண்டும்
தாழும் பறவைக்கு.
தட்டுப் படவில்லை ஒற்றை மரமாவது' என்று சொல்லும்போதும்
அவரைப் பத்தோடு பதினொரு கவிஞராகக் கொள்வதற்கில்லை.

'மலைகள் வாசலாய்த் திறந்திருந்தன
மலையடிவாரம்
எப்போதும் பெறாத வர்ணத்தைப் பெற்று
மோனத்தில் ஒளிரந்தது'

'பன்னிரண்டு குதிரைகளின் முதுகில்

தாவிச் செல்கிறது சூரியன்

கூர்வாளின் மினுக்கம்

போர்க்கவசத்தின் பளபளப்பு' என்ற வரிகளெல்லாம் சற்று நம்மை நிறுத்திக் கடக்க வைப்பவை.

சமகால அரசியலைப் பூடகமாகச் சொல்லும் ஒரு கவிதையில்

'சிவப்பில் நட்சத்திரங்கள் மின்னும்

பட்டாடை விரித்துப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறாள்

சீனத்துப் பெண்

அவள் பாடலில்

தாழம்பூ வாசம்

பாம்பின் படம்' என்கிறார்.

பாடகர் எஸ்.பி .பாலசுப்ரமணியத்தை நினைத்தெழுதப்பட்ட கவிதையில்

'மண்குடத்தில்

பழுத்த நீரென குளிர்ந்து சொட்டுகிறது' என அவர் குரலினிமை பற்றி நெகிழ்சிறார். இவையெல்லாம் அலறியின் மொழியானுமையினதும், கலை முதிர்ச்சியினதும் அடையாளங்கள். இவையெல்லாம் ஆங்காங்கே அவர் கவிதைகளில் மின்னும் சிலவரிகள். தேடினால் இன்னும் சில கிட்டும். ஆனால் அவருடைய சில கவிதைகளை முழுமையாகப் படிக்கும்போது கிடைக்கின்ற அனுபவம் வேறாக இருக்கிறது. சில கவிதைகள் நமது இருண்ட அறையின் திரைச்சீலை விலக்கி பொன்னொளி பரபுகின்றன. சில கவிதைகளோ ஆழமாக வேரோடாதவை. சில கவிதைகள் கச்சிதமான வடிவங்களை எட்டிப் பிடிக்க, சில கவிதைகளோ பூரண வண்ணங்களைப் பெறாமல் நிற்கின்றன.

அலறியின் சில கவிதைகளில் காமம் ஒரு பின்னணி இசையாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கவிதையில் காமம்கூறல் ஒரு குற்றமெனப் பார்க்கும் சூழலில் இந்த ஓர்மம் வரவேற்கத்தக்கது. அதுவும் ஓர் ஆணின் இயல்பான பார்வையாக வெளிப்படுவது முக்கிய அம்சம்.

அலறியின் காமத்துப் பாலை என் மொழியில் சற்று மாற்றிக் கூறுகிறேன். மலைகள் வாசலாய்த் திறந்திருக்கின்றன. சமவெளியின் விரிப்பில் படுத்தபடி அவள் நட்சத்திரங்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாள். அடர் இருளிலும் அவள் கண்கள் அவன் மேல் ஊர்கின்றன. இதழ்களின் இறுக்கத்தில் ஊறிய நீர் எவருடையதென அக்கணம் புரியவில்லை. பாம்புகள் போல் பிணைகின்றனர். ஊற்றெடுத்த உவர் நீர்ப்பெருக்கு ஈற்றில் உலர்கிறது. அவன் புரண்டு படுக்கிறான். எப்போதும் கிடைக்காத அபூர்வ வர்ணத்துடன் அந்த மலையடிவாரம் மோனத்தில் ஒளிர்கிறது.

அலறியின் இன்னொரு கவிதையில்

'அள்ளிப் பருகுகின்றேன் அதிலொன்றை

பருத்த பெண்ணின் முலையென' என்னும் வரிகள் வருகின்றன.

'கலவி உச்சத்தில் புடைக்கும்

கழுத்து நரம்பென

கரும்பச்சைக் கோடுகள்

மஞ்சள் மேனியெங்கும் நீளும் இரம்மியம்' என இன்னொரு கவிதையின் வரிகள்.

இறுகப் பின்னிய போர்வைக்குள்

இறகுகள் நீவிப் பறக்கிறது

தகதகப்பு

தண்ணீரில் ஆடும் தண்டு

அலைகள் அடங்கும் இரவு ..

இத்தகைய விபரிப்புகளை *errotic* ஆக சிலர் காணக் கூடும். இந்த விமர்சனங்களை எல்லாம் பொருட்படுத்தாத ஒருவராகவே அலறியைக் காண்கிறேன்.

சில விமர்சகர்கள் தாங்கள் அமைத்து வைக்கும் 'பாதைத் தடை'களைக் கவனத்தில் கொண்டு படைப்பாளி என்பவன் பயணிக்க வேண்டுமென விரும்புகிறார்கள். ஒரு படைப்பாளியின் பணி இத்தகைய தடைகளைத் தகர்த்தெறிந்து விட்டுத் தான் விரும்பும்

பாதையில் பயணிப்பதாகும். எப்போது ஒரு கவிதை மற்றவர்களைத் திருப்தி செய்ய நினைக்கிறதோ, மொழியை சுத்திகரித்து முன் வைக்கின்றதோ, பிறருடன் சமரசம் செய்து கொள்ள நினைக்கிறதோ அந்தக் கணத்திலேயே அக் கவிதை பாசாங்கு மிக்கதாகிறது.

கவிஞர் அலறி ஓர் அரசியல்வாதியும் கூட. அந்தப் பாத்திரமும் 'வேட்பாளன்' மற்றும் 'வாக்குத் தேடி' ஆகிய கவிதைகளில் தோன்றி மறைகின்றது.

உள்ளூர் மற்றும் உலகளாவிய அரசியலை நேரடியாகவும் ,பூடகமாகவும் பேசுகின்ற கவிதைகளும் இந்தத் தொகுப்பிலுண்டு.

ஒரு படைப்பாளியின் புதிய நூலைப் பார்க்கும்போது ஏற்கனவே வெளிவந்த அவருடைய படைப்புகளுடனும், நூல்களுடனும் ஒப்பீடு செய்ய மனம் விழைவது இயற்கை. அவர் பயணம் முன்னோக்கி நகர்ந்திருக்கிறதா, பார்வை கூர்மையடைந்திருக்கிறதா, விசாலமடைந்திருக்கிறதா, மொழியழகு மேலும் மெருகேறியுள்ளதா, கூறியதையே கூறுகிறாரா, தேக்கமடைந்திருக்கிறாரா, கும்பகர்ணத் தூக்கத்தின் தாக்கம் தென்படுகிறதா என்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடை தேட மனம் முயற்சிக்கும்.

என் பார்வையில் அலறியின் முன்னைய கவிதைகளில் இருந்த அடர்த்தியையும், அழகும் பொருளும் கை கூடிய சொல்லாட்சியையும், இந்தத் தொகுப்பின் பெரும்பாலான கவிதைகளில் காணக் கிடைக்கவில்லை. இந்தத் தொகுப்பின் பெரும்பாலான கவிதைகளில் கட்டிடிக்கம் குறைந்து ஒரு ஐதான நிலை தெரிகிறது. உள்தரிசனங்களுக்கு வாய்ப்புத் தராத ஒரு 'விரி நிலை'யால் பல கவிதைகள் ஓர் உயர்ந்த தளத்தை எட்ட முடியவில்லை. இந்தப் பலவீனங்களை எல்லாம் தாண்டி அவருடைய ஆற்றலுக்கு அடையாளமான கவிதைகள் இல்லாமலில்லை. துளி அல்லது துகள், மருவும் மருதம், அந்தப்புரப் பறவை நித்தியப்பறவை, வல்லபம், சீனத்துப் பெண்-வல்லாதிக்கம், ஒரு சொறங்கை பேரீச்சம்பழம், மலை-ரயில்-கடல், வெள்ளைக்காரி, அந்நியச் செலாவணி ஆகிய கவிதைகளை நாம் சிலாகித்துக் கூற முடியும். அதற்காக இதர கவிதைகள் மோசமானவை என்று அர்த்தமில்லை. வெறும் மொழியழகை மாத்திரம் கொள்ளாமல் அனுபவத்தின்

வெளிச்சமும் அங்கே ஒளிர்வதால் அவை வெறும் சொற்கூட்டங்களாகும் நிலையிலிருந்து தப்பிக்கின்றன.

நூல் மிகவும் அழகான விதத்தில் அக்கரைப்பற்று PAGES புத்தக இல்லத்தினால் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெருமளவு பிழைகள் களைந்த இந்த நூல் வடிவாக்கத்துக்காக பதிப்பாளர் நண்பர் சிராஜ் மஷ்ஹூர், நூலாசிரியர் அலறி ஆகியோரைப் பாராட்ட வேண்டும்.

நண்பர் நியாஸ் குரானா மிகவும் பொறுப்புணர்வுடன் தன் பார்வைக்கேற்ப ஒரு முன்னுரையை வழங்கியுள்ளார் . நாம் கொண்டாட வேண்டிய கலைஞன், கவிஞன், கதைஞன் றஷ்மி அழகியவிதத்தில் இந்தநூலுக்கான அட்டையை வடிவமைப்பு செய்திருக்கிறார்.

நண்பர் அலறியின் அடுத்த தொகுப்பையும் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்.

[வியூகம்-05 வது இதழ்- மார்ச் 2021]

தக்ஷிலா ஸ்வர்ணமாலியின் 'அந்திம காலத்தின் இறுதி நேசம்'

நான் கொழும்பிலிருந்த காலத்தில் விடுமுறை நாட்களில் என் சின்னம்மாவின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டு விடுவேன். ரயிலில் பயணித்தால் அரைமணி நேரத்தில் எட்டிவிடக் கூடிய தூரத்தில், அவர் குடும்பமாக வசித்த 'றாகம்' என்ற அந்த ஊர் இருந்தது. சிங்களப் பேச்சும், மூச்சும் எங்கும் நிறைந்த அழகிய ஊர் அது. ரயில் நிலையத்திலிறங்கி ஏற்ற இறக்கங்களைக் கொண்ட பாதை வழியாக நடக்கும் போது ஏராளமான ஒற்றையடிப்பாதைகள் இருபுறமும் கிளைத்துக் கொண்டேயிருக்கும். அவற்றுள் ஓர் ஒற்றையடிப்பாதையில் சென்றால் என் சின்னம்மாவின் வீடு வரும். ஆங்காங்கே பாசி அரும்பிய பாறைகளும், செல்லும்பாதைக்கு சமாந்தரமாக சலசலவென்ற சத்தத்துடன் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வாய்க்காலும் உண்டு. ஈரப்பலாக் காய்களும், வல்லாரைக் கீரையும் வளர்த்தெடுத்த சிங்களக்குமரிகள் சுற்றம், தூழல் மறந்து வாய்க்கால்களில் நீராடிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஈரலிப்பு மாறாத ஒரு தொகை காட்டு மஞ்சள் பூக்களின் கிளர்ச்சியூட்டும் நறுமணமும், இடைவெளி விடா கானகக் குருவிகளின் மொழியாடலும் நிறைந்த தூழல் அது.

ஒரு மனிதனின் அடையாளத்தை அட்டைக்குள் குறுக்காத, காவலரண்கள் முளைக்காத காலம். 'இலைக்கறி, துரை மீன் குழம்பு, நெத்திலிக் கருவாட்டுப் பொரியல், பலாக்கொட்டைப் பிரட்டல், வல்லாரைச் சுண்டல் ...' என்று எளிமையான, ருசியான சாப்பாடு சின்னம்மாவின் வீட்டில் கிடைக்கும். விடுமுறை நாள் முடியும் மாலையில் கனவுகளின் பொட்டலத்தை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு மறுபடியும் மாநகர இரைச்சலை நோக்கிப் பெருமூச்சுடன் ரயிலேறி விடுவேன்.

ஒரு நூல் பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரைக்கு மேலேயுள்ள விபரிப்

புகள் தேவைதானா என முதலில் நான் என்னைக் கேட்டுக் கொண்டதான் மேலும் தொடர்கிறேன்.

தக்ஷிலாவின் கதைகள் நிகழ்த்தும் மாயம் அத்தகையது. அவை மீண்டும் அத்தகைய சிங்களக் கிராமங்களுக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றன. மாமர இலைகள், வெரலிக்காய் மர இலைகள், அழுகிய மாம்பிஞ்சுகள், காய்ந்து விழுந்த தென்னோலைகளைக் கொண்ட வீட்டு முற்றங்கள், முற்றத்து மரங்களில் உட்கார்ந்து கொண்டு மாங்காய்களைக் கடித்துக் கொண்டிருக்கும் குரங்குகள், பாசி படிந்த சுவர்களும் நிலாமுற்றமும் கொண்ட வீடுகள், நதியில் குளித்துவிட்டு, காற்றில் அலையும் விதத்தில் கூந்தலை அவிழ்த்து விட்டு, பூப் போட்ட கவுண்களை உடுத்திய படி, வழியில் நாவற்பழங்களைப் பறித்துக்கொண்டு வயல் நடுவே வரப்புகளால் வருகின்ற இளம்பெண்கள், புத்தர் பெருமானுக்கு விளக்கு பூஜை செய்ய முற்றத்தில் அமைக்கப்பட்ட விளக்குப் பந்தல்கள், பெரிய பரம்பரையினரின் வீடுகள், இரண்டு கைகளாலும் சுற்றி வளைத்துப் பிடிக்க முடியாத, அலங்கார வேலைப்பாடுகள் செதுக்கப் பட்ட மரத்தூண்கள், திண்ணைத் தாழ்வாரத்தின் இறவானத்தில் பொருத்தப்பட்டிருந்த அலங்காரப் பலகைகள், ஒரு மணல் கூடத் தென்படாத சுத்தமான, குளிர்ச்சியான சீமெந்துத் தரை, நந்தியாவட்டைச் செடிகளின் கீழ் கம்பளம் விரித்தது போல் பூக்கள். இயற்கையின் அருள் கிடைத்த அந்தக் கிராமங்கள் எல்லாம் தக்ஷிலாவின் எழுத்துகளில் உயிர்க்கின்றன.

வாசித்துக் கொண்டிருந்த போது, நம் அயல்மொழியிலிருந்து இவ்வளவு துணிச்சலான, அழகான, கச்சிதமான கதைகளா என்ற வியப்பு என் நிழல் போல் கூடவே வந்து கொண்டிருந்தது. ஏற்கனவே நான் படித்த சிங்களப் படைப்புகள் பலவற்றினது மொழிபெயர்ப்பும், தேர்வும் ஓர் ஒதுங்கல் மனநிலையை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

ஒரு படைப்பு நம்முள் உணர்வுகளைக் கிளர்த்தாவிட்டால் அதன் பெறுமானம்தான் என்ன? மொழியின் சாகசமா படைப்பின் வேலை? ஒரு படைப்பில் அவர்களை அவர்களாக இருக்க விடுவதும், அவற்றை அவையாகவே காண்பதும் முக்கியமானவையல்லவா?

தக்ஷிலாவின் கதைகளின் சிறப்பம்சங்கள் அவற்றின் நீட்டி முழக்காத தன்மை, பொறுக்கியெடுத்த சொற்கள், கதையோட்டத்துக்கு பலம் சேர்க்கும் கூர்மையான, தர்க்கபூர்வமான உரையாடல், கதாசிரியரின் தேவையற்ற குறுக்கீடன்மை, பிரசங்கம், வியாக்கியானமின்மை, நுட்பமான அவதானிப்புகள், நுணுக்கமான விபரங்கள், அபூர்வமான மாந்தர், அவர்களுடைய மன விசித்திரங்கள் எனப் பட்டியலிட்டுக் கொண்டே செல்லலாம்.

விலைமகளைத் தேடி வீதிகளில் காரில் திரியும் கனவான்களை நாம் படைப்புகளில் சந்தித்திருக்கிறோம். நேர்மாறாக, 'தெரு வழியே' கதையில் நடுத்தரவயதும் சற்று வசதி படைத்தவருமான ஒருத்தி வழக்கமான தன் 'பையனைத்' தேடிக்காரில் தெருவுக்கு வருகின்றாள். (ஈரானின் முக்கிய இயக்குனர் அப்பாஸ் க்யாரொஸ்தமியின் திரைப்படமான Like Someone in love ன் மறுபக்கமாக எனக்கு இது தோன்றியது.) பணம் கொடுத்து தற்காலிக இன்பம் பெறும் இந்த அனுபவத்தின் மூலம் அவள் தீர்த்துக் கொள்ள முயன்றது தன்னுடலின் இச்சையை மாத்திரம்தானா? அப்படியென்றால் தன்னிலும் பல வருடங்கள் இளையவனான அந்தப் பையனை அவனது வயதையொத்த ஓர் இளம்பெண்ணுடன்- அவனுடைய காதலியாக இருக்கலாம் - கண்ட மாத்திரத்தில் அவள் அதிர்ந்து குமைவது ஏன்? அவளுள் தன்னுடமைவாதம் ஏன் அங்கே தலை தூக்குகிறது? அவனுடைய உறவை ஏன் நிரந்தரமாகத் துண்டித்துக் கொள்கிறாள்?

'மாங்காய்ப் பருவத்தில் அருண் தனித்திருந்த மேலுமொரு நாள் தொடங்கியது' கதையில் வரும் அருண் தனிமையில் வாழும் ஒருவன் .சமகாலத்தில் அஞ்சலி, பூர்ணிகா என்ற பெண்களைக் காதலித்த அனுபவங்களைக் கொண்டவன். தன்மேல் நாட்டம் காட்டுகின்ற சரோஜாவுக்கும் இடமளிக்கக் கூடிய தாராளவாதி. அவனுடன் அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் நிறூகா விடுமுறைநாட்களில் அவனிருப்பிடம் தேடி வந்து பொழுதைக் கழித்து விட்டுச் செல்பவள். மஞ்சு என்பவனைத் திருமணம் செய்த அவளுக்கு அவனுடனான வாழ்க்கை அசுவாரஸ்யமாக இருக்கிறது. தங்களுக்கிடையேயான நெருக்கத்தையும் உறவுமுறையையும் என்ன பெயரிட்டு அழைப்பதென இருவருக்குமே தெரிவதில்லை.

‘நந்தியாவட்டைப் பூக்கள்’ ஒரு சிறுமியின் பார்வையில் சொல்லப்படும் கதை. அம்மாவின் அக்காவான, இன்னமும் திருமணமாகாத பெரியம்மா தன் மீது கொட்டும் அன்பு மழையில் நனைபவள். சாந்தமானவளும் நிதானமானவளும், வேலைகளில் நேர்த்தியைக் காண்பிப்பவளுமான பெரியம்மாவுக்கு அவசர அவசரமாகத் திருமணம் நடந்தேறுகின்றது. திருமணத்துக்குப் போகும் வழிநெடுகவும் அப்பா, அம்மாவைத் திட்டிக் கொண்டே நடக்கிறார். “உனக்கு இதைத்தானே செய்ய வேண்டி இருந்துச்சு. நான் பெரியக்காவை நெருங்குறதை நிறுத்த நினைச்சுக்கிட்டுத்தானே நீ இந்தக் கூத்தையெல்லாம் பண்ணிட்டு இருக்கேங்குறது எனக்குத் தெரியாதுன்னு நினைக்காதே” அம்மாவின் முகத்திலோ நக்கல் சிரிப்பு. ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பிடித்தது போல் கம்பீரமான காலடிகளுடன் நடக்கிறாள். அதன் பின்பு பெரியமா முன்பு போல், பெளர்ணமி நிலாவெளிச்சம் பரவியிருக்கும் ஆலயமொன்றைப் போலில்லாமல் சோபை இழந்து போய் விடுகிறாள்.

‘இப்போதும் இருவரும் இடைக்கிடையே சந்தித்துக் கொள்கிறோம்’ கதையில் ரவியும், சந்திமாவும் ஓர் உணவகத்தில் சந்தித்துக் கொள்கிறார்கள். இருவரும் ஒருகாலத்தில் கணவன்-மனைவியாக வாழ்ந்து பின்னர் கருத்து முரண்பாடுகளால் விவாகரத்துப் பெற்றுப் பிரிந்தவர்கள். ஹம்சா என்ற பணக்காரனை சந்திமா மறுமணம் செய்து கொண்டு விட்டாள். ரவி இன்னமும் தனியன். சந்திமாவுக்குத் தற்போதைய வாழ்க்கையில் அவள் எதிர்பார்த்த எல்லாமும் கிடைத்தும் எவையுமே கிட்டாத மனவெறுமை.

‘ஓரே திடல்’ கதையில் வரும் சிறுமியின் அம்மாவுக்கு மறுமணம் நடக்கிறது. அம்மாவின் தங்கையான ஸ்ரீமலி சித்தியைக் கூட்டிக் கொண்டு அப்பா ஓடிப்போய் விட்டார். “அது அப்பாவின் தவறுமல்ல. சித்தியின் தவறுமில்லை. நாங்கள் அனைவரும் மனிதர்கள் என்பதால் எங்கள் அனைவருக்கும் இப்படி நிகழ்ந்தது” என மகளுக்கும் தனக்கும் அந்த அம்மா சமாதானம் கூறிக் கொள்கிறாள். ஓடிப் போன அப்பாவையும், ஸ்ரீமலி சித்தியையும் ஏற்றுக் கொள்ள உறவினர்கள் எவரும் தயாரில்லாத ஒரு நிலைமையில் துரோகங்களைப் பற்றிய

அலசல்களுக்கு இடமளிக்காமல் அம்மாவே ஒருகட்டத்தில் அபயமும் அளிக்கிறாள்.

கணவனின் மரணத்துக்குப் பின் எவராலும் பொருட்படுத்தப்படாத ஸந்தா என்பவள் 'பொட்டு' கதையில் வருகிறாள். தன் வீட்டின் அறையொன்றை வாடகைக்கு விடுவதன் மூலமே விதவையான அவளுக்கு வருமானம் கிட்டுகிறது. காலியான நிலையிலிருக்கும் அந்த அறையில் இளவயது கடந்த ரகுநாதன் என்ற தமிழர் குடியேறுகிறார். பேசுவது சொற்பம். அளந்து சிரிப்பவர். சேற்றுநிறக் கண்கள் வழியாக, துளைக்கும் விதத்தில் பார்ப்பவர். ஒருநாள் அவளிடம் "பொட்டொன்று வைத்திருந்தால் இன்னும் அழகாக இருப்பீங்க" என்று கூறுகிறார். சில வேளைகளில் சந்திக்கடையிலிருந்து கொத்து பரோட்டா வாங்கி வந்து அவளுடன் பகிர்ந்துண்பார். சேலைகட்டும் பழக்கமில்லாத அவளுக்கு சின்னச் சின்னப் பூக்கள் நிறைந்த சேலை யொன்றையும் வளையல்களையும் ஒரு தடவை வாங்கிக் கொடுக்கிறார். அவளை ஒரு நாள் 'அழகி' என்கிறார். அதையவள் நம்பாவிட்டாலும் கூட, வெயிலில் வதங்கி, மழையில் கரைந்திருந்த தன்னை, கணவன் கூட உயிரோடிருந்த காலத்தில் ஒருபோதும் இவ்வாறு சொன்னதில்லையே என நெகிழ்ச்சியறுகிறாள். தனது ஒரேயொரு சொத்து என ஒருவரையொருவர் கருதத் தொடங்கும் வேளையில் துயரமான முடிவு குறுக்கிடுகிறது.

1971 ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சிக் காலத்தை நினைவூட்டும், துயரமான இரண்டு கதைகள் இந்தத் தொகுப்பில் உண்டு. மேய்ப்பர்களால் ஏமாற்றப் பட்ட ஆடுகளின் துயரக்கதைகள் அவை. 'எப்போதும் மேரி நினைவில் வருகிறாள்', 'தங்கையைத் தேடித் தேடி அவன் அலைந்தான்' என்ற அந்த இரண்டு கதைகளும் பெருமூச்சை வரச் செய்பவை. பல்கலைக்கழக மாணவியான மேரியின் மகள் பரீட்சைக்காக வகுப்புவாதம் குறித்தும், ஒவ்வொருவகையான வகுப்புவாதச் சண்டைகள் பற்றியும் வீட்டில் ஒருநாள் சத்தம்போட்டுப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். செவிமடுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஜே.வி.பி.யின் முன்னாள் கிளர்ச்சிக்காரியும், இப்போது வறுமையில் உழலும் நீரிழிவு நோயாளியுமான மேரி நக்கலாகச் சிரித்துக் கொண்டு "இத்தனை வகுப்புகள் இல்லை மகளே, உலகத்துல ரெண்டே ரெண்டு வகுப்புகள்தான்

இருக்கு" என்கிறாள். தேர்தல் காலத்தில் வாக்குக் கேட்டு வீட்டுக்கு வந்த தோழர் லொக்கு அத்துலவைப் பார்த்துச் சிரித்த சிரிப்பைப் போன்றது அது என மேரியின் கணவர் அப்போது எண்ணிக் கொள்கிறார். இந்தக் கதையின் இன்னொரு இடத்திலும் மேரி நக்கலாகச் சிரித்துக் கொள்கிறாள். என்.எம்.பெரேராவின் வரவு செலவுத் திட்டம் பாராளுமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படும் வேளை அது. இடதுசாரித் தோழர்களின் 'திசை மாற்றம்' அவளுக்கு இந்த நக்கல் சிரிப்பைத் தந்திருக்கலாம்.

மேலே குறிப்பிட்ட கதைகளெல்லாமே சனாதனிகளுக்கு முகச் சுளிப்பையும் இனவாதிகளுக்குக் கொதிப்பையும் அரசியல் பச்சோந்தி களுக்கு ஆத்திரத்தையும் ஏற்படுத்தக் கூடியவை.

'அந்திமகாலத்தின் இறுதி நேசம்' இந்தத் தொகுப்பின் முத்திரைக்கதை எனலாம். ஒவ்வொருவரின் அந்திமகாலத்துக்கும் இடையில்தான் எவ்வளவு வேறுபாடுகள். தூக்கத்தில் குறுக்கிட்ட கனவு போல மரணத்தை எதிர்கொண்டவர்கள், தோல் கருகி அழுகும் வாழைப்பழம் போல் நித்தம் நித்தம் செத்து நிரந்தரமாய் வாழ்வின் கணக்கை முடித்துக் கொண்டவர்கள். பிள்ளைகளினால் கைவிடப்பட்டவர்கள். கருணை இல்லங்களில் கடைசி நாட்களைக் கழித்தவர்கள். மலசலத்துள் தோய்ந்தவர்கள், மருத்துவமனைக் கட்டில்களில் படுத்த படி விட்டத்தை வெறித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள், தெருவில் அநாதர வாசச் செய்தவர்கள்.... இப்படி நீளும்.

பேராசிரியர் சந்திரன் கருணாரத்தினத்தின் அந்திமகாலம் சக்கர நாற்காலியில் கழிகிறது, மனைவி, மகன் இருந்தும் எவருமில்லாத நிலை. அவ்வேளையில்தான் ஓர் இளம்பெண் ஆசிரியை - அணையப் போகும் விளக்குக்கு நெய் ஊற்றுபவள் போல, விளக்கின் சுடரை அணைய விடாதவள் போல அவரை நோக்கிப் பரிவுக் கரம் நீட்டுகிறாள். அவர்களுக்கிடையேயான உறவும் நேசமும் விபரிக்கப்படும் விதம் அபாரம்.

இந்தத் தொகுப்பின் இன்னொரு சிறந்த கதை 'அன்றைக்குப் பிறகு அவன், அவளருகே வரவில்லை'. வங்கியில் தன்னுடன் பணி புரியும் யுவதியான நெலுமின் வீட்டுக்கு விடுமுறை நாளொன்றில்

சமில் கிளம்பிச் செல்கிறான். கிராமமொன்றில் வசிக்கும் அவளை சொல்லாமல் கொள்ளாமல் சென்று ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்த வேண்டுமென்பது அவன் எண்ணம். தான் சந்திக்கப் போகும் இந்தத் தருணத்தில் அவள் அணிந்திருக்கக் கூடிய ஆடை பற்றியும், அவளுடைய வீட்டின் வெளிப்புற, உட்புறத் தோற்றங்கள் பற்றியும் மனச் சித்திரங்களை உருவாக்கியவாறு பயணம் செய்கிறான். கதையின் ஆரம்பத்திலேயே சமிலின் இயல்பு எத்தகையது என்பது சொல்லப்பட்டு விடுகிறது. சனநெரிசல் நிறைந்த பஸ்களை அவன் விரும்புவதில்லை. பஸ் ஒன்றினுள் ஏறியவன் இருக்கை எதுவும் காலியில்லை என்பதால் கீழே இறங்கி விடுகிறான். அடுத்த பஸ்ஸில் இருக்கை கிடைத்தாலும் கூட, பின்னர் அதுவும் சனங்களால் நிரம்பி வழிகிறது. கூட்ட நெரிசலின் வியர்வை வாடை அவனுக்கு அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்துகிறது. பஸ் ஒரு பாண் போறணை போலிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. சொகுசை விரும்பும் சமிலின் மனநிலையைக் கதையின் போக்குடனும் முடிவுடனும் பொருத்தும் லாவகத்தில் தக்ஷிலாவின் கைத் தேர்ச்சி புலப்படுகிறது.

கூடத்தில் மெத்தைகளற்ற கதிரைகள் காணப்படுகின்றன . வந்தவன் அங்கிருக்கும் சிறுமியிடம் கேட்கிறான் “ஏன் தங்கச்சி குஷனெல்லாதையும் ரூமுக்குள்ள வச்சிருக்கீங்க?”

“... அது... அம்மா பாடுபட்டு சீட்டுப் போட்டுச் சேமிச்சு, கஷ்டப்பட்டு வாங்கிய கதிரைகள் என்றதால் எங்களை அதுல உட்கார விடமாட்டா . அழுக்காகும்னு சொல்லி குஷனையெல்லாம் ரூமுக்குள்ள எடுத்து வச்சிருக்கா.”

(‘அன்றைக்குப் பிறகு அவன், அவளருகே வரவேயில்லை’

பக்:45)

பூ அலங்காரச் சேலை. இருபுற வகிடுடுத்து ஒற்றைப் பின்னலாக்கிய பொலிவற்ற கூந்தல். கோப்பிப் பூ புன்னகை. மெல்லிய தென்றலுக்கு அசையும் அரசமரக் கொழுந்து போன்ற விழிகள். தங்க நிறத்தில் பளபளக்காத, பல காலமாக வெயிலில் வாடி நிறமிழந்த கன்னங்கள். எனினும் உத்வேகத்தில் துடிக்கும் கன்னங்கள்,

முதியவருக்குள் அந்த இளம்பெண் அடிக்கடி தென்பட்டாள்.

(‘அந்திம காலத்தின் இறுதி நேசம்’ பக். 50)

மேரி! நீரிழிவு வியாதியால் அழுகிப் போன விரல் நகங்களைக் கொண்டிருந்த மேரி. விரல்களை அதிகமாகத் தண்ணீரில் நனைக்கக் கூடாதென்று கிளிவிக்கிலிருந்த மருத்துவர் கூறியிருந்தார். எனினும் சமையலறைக்கென்றே கரைந்து போயிருந்த மேரி எவ்வாறு தண்ணீரைத் தொடாது வேலைகளைச் செய்வாள்?

(பக்: 66)

மேரியின் கால்வலி! நான் கட்டிலில் சாய்ந்திருக்கும் போது நள்ளிரவிலும் கூட மேரி தைத்துக் கொண்டிருப்பது எனக்குக் கேட்கும். மேரியால் இயந்திரத்தை மிதித்துத் தைக்க முடியாமல் போன காலத்திலும் கூட நான் அந்த ஓசையைக் கேட்பது போலவே உணர்ந்து நள்ளிரவுகளில் விழித்துக் கொள்வேன்.

(‘எப்போதும் மேரி நினைவில் வருகிறாள்’ - பக்: 68)

பரம்பரை வீட்டின் முற்றத்து மணல் எப்போதும் தென்னோலை அலங்கார வடிவில் பெருக்கப்பட்டிருக்கும். வேறுவேலைகள் எதுவுமற்றவள் போல பெரியம்மா மெதுமெதுவாக முற்றத்தை அலங்கார வடிவத்தில் பெருக்கிக் கொண்டேயிருப்பாள்.

(‘நந்தியாவட்டைப் பூக்கள்’ பக்: 74)

தக்ஷிலாவின் அநேகமான பெண் பாத்திரங்கள், சாய்வதற்குப் பொருத்தமான ஒரு தோளில்லாமல் தவித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். அதே வேளை தங்கள் மனதுக்கிசைந்தவனுக்கு மடியைத் தரவும் தயங்காதவர்கள். பிறழ்வுகளை மனிதவாழ்வின் இயல்பென எடுத்துக் கொண்டு குற்றவுணர்வின்றி, கடந்து செல்பவர்கள். கானல்நீரில் தாகம் தீர்க்க முயல்பவர்கள். அவர்கள் நம்பியவர்களாலும், நம்பியவைகளாலும் ஏமாற்றப்பட்டவர்கள்.

எந்த சித்தாந்தங்களினதும், கோட்பாடுகளினதும் உதவியுடன் தக்ஷிலா இந்தக் கதைகளை எழுதியிருக்க முடியாது. ‘மனித

புராணத்தை'யே அவர் ஆர்வத்துடன் படிப்பவர் என்பது என் பூரண நம்பிக்கை.

இந்தத் தொகுதியின் மிகச் சிறந்த கதைகளாக 'மாங்காய்ப் பருவத்தில் அருண் தனித்திருந்த மேலுமொரு நாள் தொடங்கியது', 'அன்றைக்குப் பிறகு அவன், அவளருகே வரவேயில்லை', 'அந்திம காலத்தின் இறுதி நேசம்', 'எப்போதும் மேரி நினைவில் வருகிறாள்', 'நந்தியாவட்டைப் பூக்கள்' குறிப்பிட முடியும்.. ஏனைய கதைகளும் சிறந்தவைதான் என்பது இந்தத் தொகுப்புக்குப் பெருமை சேர்க்கிறது.

வாடகை வீட்டில் குடியிருக்கும் ஓர் அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்தாத ரிஷான் ஷெரிப்பின் சரளமான மொழிபெயர்ப்பும், தமிழில் இக்கதைகள் துலக்கமடைவதற்கு ஒரு காரணம். நூலின் முகப்பழகுக்கு நண்பர் றஷ்மியின் கைவண்ணம் காரணம்.

[25.06.2021 எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரை விபூகம் ஜூலை, 2021 இதழில் வெளியானது.]

சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் 'காண்டாவனம்'

மறைந்த கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கத்தை ஒரு கவிஞராக மாத்திரமே நமது சூழலில் கணித்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர் சிறந்த சிறுகதையாளர், கட்டுரையாளர் என்பது பலருக்கும் தெரியாது. சிற்றிதழ்களில் மாத்திரம் அவர் இவற்றை எழுதிவந்ததால் பலருக்கும் தெரியாமல் போனதில் வியப்பில்லை. காண்டாவனம் என்ற இந்த சிறுகதைத் தொகுதி அந்தக் குறையை நீக்கி வைக்கிறது.

காண்டாவனம் என்ற இந்தத் தொகுதியில் 'திசை மாற்றம்' என்றொரு கதை உள்ளது. அந்தக் கதையில் ஒருவன் வருகின்றான். சசியின் அறையில் அவர் கூடவே இருக்கும் அவன் சாயிபாபா போல் சடை வளர்த்திருந்தான். அவனுடைய கோழிக்குஞ்சு மார்பில் உரோமங்கள் புரி விட்டிருந்தன. அவனுடைய அகன்ற பெரிய விழிகளும் ஆனைக்காதுகளும் அசப்பில் தமிழ் சினிமா நடிகன் ஒருவனை ஞாபகப்படுத்தின. அவன் மார்க்சீயம் பற்றிய தவறான முடிவுகளுடன் இருப்பதாக தீவிர மார்க்சீயவாதியான மஜிம்தார் எண்ணுகிறான். சற்று முயற்சி செய்தால் அவனைத் தன் பக்கம் இழுத்து விடலாம் என மஜிம்தார் எண்ணுகிறான். ஆனால் அது சாத்தியமாகவில்லை. ஒரே அறையில் அவனுடன் இருக்கும் இன்னொரு மார்க்சீய வாதியான சசி தங்கள் சித்தாந்தத்தினை அவன் மேல் படர விடவில்லையே என்பது மஜிம்தாரை சலிப்படைய வைக்கின்றது. அவன் எந்த சித்தந்தங்களுடனும் சிக்காமல் நழுவிச் சென்று கொண்டேயிருக்கின்றான்.

இந்தக் கதையில் வரும் 'அவனுடைய' பெயர் உமா. அந்த உமாவும் நானும் வேறுவேறு ஆட்களல்ல.

அநேகமாக 1975 கலை-இலக்கிய - அரசியல் சூழலைப் பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ஒரு கதையாக இதைச்

சொல்லலாம். அவருடைய கருத்து நிலைப்பாடுகளில் பெரும் மாற்றங்கள் வந்த காலம் அது. இடதுசாரிக் கருத்துகளில் மிகவும் பற்றுள்ள அவர் தமிழ்த் தேசியத்தை முன்னிலைப் படுத்தும் ஒரு நிலைப்பாட்டுக்கு வந்திருந்தார்.

1975 இல் கொழும்பு பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மாநாடு ஒன்று இடம் பெற்றது. அப்போது இடதுசாரி அரசியல் சார்புடைய கருத்துகளைக் கொண்டிருந்த சசி அவர்கள் அங்கே வாசித்த கவிதை தமிழ் இலக்கிய வெளியில் மிகுந்த அதிர்வை ஏற்படுத்தியது.

சசியின் படைப்பிலக்கியத்தின் அடித்தளம் மிகவும் பலமானது. அதற்குரிய காரணம் அவருடைய பன்முக வாசிப்பு. ஏட்டு வடிவத்தில் அவர் பழந்தமிழ் இலக்கியம் பயின்றிருக்கிறார். அதேவேளை நவீன தமிழ் இலக்கிய வாசிப்பும் அவரிடம் இருந்திருக்கின்றது. எழுபதுகளிலேயே அசோகமித்திரனின் 'கரைந்த நிழல்கள்' பற்றி, நீல பத்மநாபனின் 'தலைமுறைகள்' பற்றி, சிவராம காரந்தின் 'மண்ணும் மனிதர்களும்' பற்றி, க.நா.சுவின் 'பொய்த் தேவு', ஹெப்ஸிபா ஜேசுதாசனின் 'புத்தம் வீடு' பற்றி இங்கே முதலில் அடையாளம் கண்டு, சிலாகித்துக் கூறிய ஒருவர் அவர்.

வண்ணநிலவன், வண்ணதாசன், பா. செயப்பிரகாசம், எம்.டி. முத்துக்குமாரசுவாமி, கோணங்கி போன்ற எழுத்தாளர்களை ஆர்வத்துடன் பின் தொடர்ந்தவர். இப்படி சமகால இலக்கியப் போக்குகளில் நிகழும் மாற்றங்களைக் கிரஹிப்பதிலும், அவற்றைப் பற்றிக் கொள்வதிலும் இருந்த ஆர்வம்தான் அவரைக் கடைசி வரை உயிர்ப்புடன் இயங்கச் செய்தது.

அதே போல ஆங்கில மொழியில், ஆங்கில வழி இலக்கியத்தில் சசி அவர்கள் நல்ல பரிச்சயமுள்ளவர். மார்க்சிம் கோர்க்கி [Maxim Gorky], அன்டன் செக்கோவ் [Anton Chekhov], டோல்ஸ்டோய் [Tolstoy], டொஸ்டோய்வுஸ்கி [Dostoyevsky], ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ் [Jaems Jois], அல்பேர்ட் கெம்யூஸ் [Albert Camus], நபோகோவ் [Nabakov] போன்ற எழுத்தாளர்களை தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வாயிலாக அல்லாமல் ஆங்கிலத்திலேயே படித்தவர். இது ஒரு கூடுதல் தகைமை

என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. இதனாலேயே தமிழ் மரபும், மேற்கத்திய பாணியும் சேர்ந்த அபூர்வமான ஒரு கலவை அவருடைய படைப்புகளில் தென்படும் ஸ்டைலை, வசீகரத்தை சாத்தியப்படுத்தியிருக்கிறது.

ஈழத்தின் எழுத்துத் தொழிலாளிகள், எழுத்துத் தயாரிப்பாளர்கள் பலரிடத்திலும் காணக் கிடைக்காத கலை நுட்பங்களை சரியின் படைப்புகளில் நாம் தரிசிக்க முடியும் புறவுலகின் காட்சிகளை, அக உலகத்தின் விசித்திரங்களை, உணர்ச்சிகள் பொங்கும் சூழ்நிலைகளை மொழிக்குள் கொணர்வதில் அவர் அசாத்தியமான எல்லைகளைத் தொட்டிருக்கிறார். ஒற்றை அர்த்தத்துக்குள் அவருடைய அநேகமான படைப்புகளை அடக்கி விட முடியாது. அவருடைய படைப்புகளுள் நாம் நுழையும் போது புதுப் புது வாசல்கள் திறந்து கொண்டேயிருக்கும். நனவும், கனவும் கலக்கும் வெளிகளை அங்கே காணலாம். ஞாபகங்களின் மின்னல்கள் ஒளி வெட்டுகள் போல் மாறி மாறித் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கும். புதிர்களின் குளம்படிகளைக் கவனத்துடன் பின் தொடர்ந்தால் ஒழிய முன்னே சென்ற குதிரைகளின் பாதங்களைக் கண்டு பிடிக்க முடியாதிருக்கும். அரசியலின் எரிமலைக் குழம்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட கதைகள் இவை.

காண்டாவனம் என்ற இந்தத் தொகுதியின் எல்லாக் கதைகளையும் இணைக்கும் பொதுச் சரடு போர்க்காலச் சூழல் என்பதாகும்.

போராட்டம் கருக்கொண்டதிலிருந்து, உருக்குலைந்தது வரையான கதைகளை இந்தத் தொகுப்பில் காணலாம். உண்மையும், கற்பனையும் அர்த்த நாளீஸ்வரமாக இந்தக் கதைகளில் வெளிப்படுகின்றன. அவரருகே வாழ்ந்தவன், நெருங்கிப் பழகியவன், அனுபவங்களைப் பரஸ்பரம் பகிர்ந்து கொண்டவர்கள் என்ற வகையில் இந்தப் புனைவுகளில் அவர் நிகழ்த்தியுள்ள வித்தைகளை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இது ஒரு வகையான சீட்டாட்டம். சீட்டுகளை அவர் குழப்பிப் போடுகின்றார். காலங்கள், காட்சிகள் முன்னும் பின்னுமாகக் கலைந்து கிடக்கின்றன. வேல்முருகு என்பவர் முருகவேள் ஆகின்றார். நுஹ்மான் நோமன் என்றாகின்றார். கிறிஸ்து துவ்றிகியாகவும், லால் லூலுவாகவும் மாறுகின்றனர். பாத்திரங்களும் கால யந்திரத்தில் முன்னும் பின்னுமாகப் பயணிக்கின்றனர். நிஜத்தில் சாத்தியமில்லாத சந்திப்புகள் புனைவின் வெளியில் நிகழ்கின்றன.

போருக்கு அப்பால், போருக்கு இப்பால், போருக்கு வெளியே, போருக்கு உள்ளே என்றெல்லாம் பேசப்படுவதை நாம் இன்றைக்குக் கேள்விப் படுகிறோம். நாம் கடந்து வந்த போர்க்காலம் என்பது இன்று பலருக்கும் சந்தையில் கிராக்கியுள்ள ஒரு நுகர்பொருள் ஆகிப் போயிருக்கிறது.

போரின் ஓர் எறிகணை வீச்சின் ஓசையையோ, ஒரு துப்பாக்கி வேட்டின் ஒலியையோ, போரின் பச்சை ரத்த வாடையையோ அறியாத பலரும் இன்றைக்குப் போர்ப்பரணி பாடுவதையும், திரைக் குப்பைகளில் கொச்சைப்படுத்துவதையும், மேடைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் வாந்தியெடுப்பதையும் காண்கின்றோம். இன்னும் சிலர் ஒரு படி மேலே போய் யுத்தத்தின் அகோரத்தை எள்ளலாக்குகின்றனர்.

ஒரு காலத்தில் இதே போரின் பெயரால் அனுபவித்த அதிகாரத்தின் ருசியையும், சுகபோகங்களையும், வரப்பிரசாதங்களையும் மறந்து அல்லது மறைத்து தாம் இன்று உயிர் தப்பி வாழ்வதற்காக அவர்கள் செய்யும் 'ததிங்கிண தித்தோங்கள்'தான் எவ்வளவு? இன ஐக்கியம், சமாதான விரும்பிகள், கருத்துச் சுதந்திரம் என்ற பெயர்களால் இன்றைக்கு அவர்கள் அணியும் முகமூடிகள் ஏராளம்.

இன்றைய இளந் தலைமுறையினர் பலருக்கும் நம் அவலத்தின் தழும்புகள் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. புயல், வெள்ளம், சுனாமி போல் இதுவும் ஒரு செய்தி. அவ்வளவே. நாயிலும் கேவலமாக தலைவிரி கோலத்துடன், அவசர அவசரமாக அணிந்த ஆடைகளுடன், கையில் கிடைத்தவற்றைத் தோளில் சுமந்துகொண்டு திக்கின்றி, திசையின்றி 'ஆற்றுவார் இல்லை தேற்ற ஆளில்லை அலைவதே எங்கள் நீதியா' என்று அரற்றிய படி தெருக்கள் வழியாக ஓட்டமும் நடையுமாய்ச் சென்ற ஒரு காலம் இருந்தது.

சசியின் கதைகள் நம்மை அந்தக் காலத்துக்கு அழைத்துச் செல்லுகின்றன. 'போர் என்றால் போர்; சமாதானம் என்றால் சமாதானம்' என வலிந்து யுத்தத்தை நம் தலையில் பொதி சுமக்க வைத்த ஒரு காலத்தை அங்கே காணலாம். கூடப் பிறந்தவர்கள் எதிரும் புதிருமாக நின்று ஒருவரையொருவர் சுட்டுக் கொன்ற அவலங்களைக் காணலாம். அமைதி காக்கும் பெயரில் உள்ளே நுழைந்த

வானரம் அப்பம் பிரித்துத் தாங்களே பசியாறிய கதையைக் காணலாம். கிருஷ்ணனின் தூழ்ச்சிகளையும், காக்கை வன்னியர்களின், விபீஷணர்களின் காட்டிக் கொடுப்புகளையும், திருதராஷ்டிரனர்களின் கபடத்தினையும் காணலாம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக 'ஓநாய்களுக்குப் பயந்து தன் குட்டிகளை வாயில் கவ்விக் கொண்டு வேலிகளின் மேலாகவும், மதில்களின் மீதாகவும் எழுவான் கரைக்கும் படுவான் கரைக்குமாக ஒரு பூனையைப் போல் ஓடியும், ஒளித்தும் 'மரணத்துள் வாழ்ந்த ஒரு தந்தையைக் காணலாம். அவர் பக்கத்தின் தர்க்க நியாயங்களைக் காணலாம். அந்தக் காலத்தின் பதிவுகளை இவ்வளவு உக்கிரத்துடன் கலையழகுடன் இறுக்கத்துடன் பல் பரிமாணத் தன்மையுடன் வெளிப்படுத்திய கதைகள் இல்லையென்றே சொல்ல வேண்டும்.

இந்த வகையில் இது ஒரு முக்கியமான சிறுகதைத் தொகுதி மாத்திரமல்ல. முக்கியமான ஆவணமும் கூட.

அவருடைய முக்கியமான இன்னும் சில கதைகள் இன்னமும் தொகுப்பு வடிவம் பெறவில்லை. அப்படி ஒரு தொகுப்பு வரும் பட்சத்தில் சசியின் வேறொரு பரிமாணமும் நமக்குப் புலப்படக் கூடும்.

[29.09.2015 அன்று கல்முனை கிறிஸ்தா இல்ல மண்டபத்தில் ஆற்றிய உரை]

முன்னுரைகள்

- » துயரத்தின் நெடும்பயணம்
- » சொர்க்கபுரிச் சங்கதி
- » ஓயாப்பயணி
- » 'கொலைகாரர்கள்'
- » காலடியில் ஒட்டிக்கொள்ளும் பட்டு மணல்

துயரத்தின் நெடும்பயணம்

உதிரிகளாக இதுவரை வெளிவந்த சந்திராவின் சிறுகதைகள் முதன்முதலாக ஒருதொகுப்பு வடிவத்தில் இப்போது வெளியாகின்றது.

அவரும் நானும் ஒரே நாட்டை சேர்ந்தவர்கள் என்ற போதும் ஒருவரையொருவர் நேரில் இன்னமும் சந்தித்ததில்லை. இந்தநாட்டில் அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் ஈடுபட்ட இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றியும் கூட நான் அறிந்து வைத்ததில்லை. ஈழத்தின் கிழக்குப்பகுதியை சேர்ந்தவன் நான். சந்திரா வடபகுதியை சேர்ந்தவர். எங்கள் இரண்டு பகுதிகளுக்கும் இடைப்பட்ட தூரம் அண்ணளவாக 400 கிலோமீற்றர்கள் இருக்கலாம். இயல்பான வாழ்க்கையும், சாதாரணமான சூழ்நிலையும் கொண்ட ஒருநாட்டில் வாகனம் மூலம் தரைவழிப் பயணமாக ஆறேழு மணித்தியாலங்களில் அடைந்துவிடக் கூடிய தூரந்தான் இது. ஆனால் 83க்குப் பிந்திய அரசியல்திகழ்வுகள் எல்லாவற்றையுமே மாற்றிவிட்டன. யாழ்ப்பாணம் என்பது எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு, பிரகடனப் படுத்தப்படாத ஒரு மூடுண்ட பிரதேசம் ஆயிற்று. இதே திகழ்வுகளும், சூழலும் ஈழத்து தமிழ்இலக்கியத்தின் பேசுபொருளையும் வேறொரு திசையை நோக்கி நகர்த்தின.

மூடுபனியின் திரையொன்று என் கண்களில் படாமல் மறைத்து வைத்த ஓர் உருவமாக சந்திரா இப்போது தென்படுகின்றார்.

சந்திராவின் ரசனைகளை அண்மைக்காலமாக ஓரளவு அறிவேன். அவருக்கு முருங்கைக்காய்க் குழம்பு என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். சாப்பாட்டு மேசையில் முருங்கைக்காய்க் கறியை எந்த ரூபத்தில் கண்டாலும் என் முகம் சுருங்கி விடும். எனக்கோ சோகமான சினிமாப் பாடல்கள் என்றால் வெகு இஷ்டம். 'ஏகாந்தமாம் இம் மாலையில்', 'கல்யாண ஊர்வலம் வரும்', 'கனவு கண்ட காதல்', 'மலரோடு

விளையாடும் தென்றலே', 'நிலவே என்னிடம் நெருங்காதே', 'உறவுமில்லை பிரிவுமில்லை'.... இப்படியான பல பாடல்களைக் கொண்டது என் விருப்பப்பட்டியல். ஆனால் சந்திராவுக்கு உற்சாகத்தைப் பிரதிபலிக்கும், கொண்டாட்ட மனநிலை கொண்ட பாடல்களில் மிகவும் ஆர்வம். எல்.ஆர்.ஈஸ்வரி அவருக்கு மிகவும் பிடித்த பாடகி. அதன் காரணத்தைக் கேட்ட போது அவர் சொன்ன பதில் இது. 'நிஜ வாழ்க்கையில் சந்தித்த துயரங்கள் போதாதா? பாடல்களிலும் அது தொடர வேண்டுமா?'

இப்படிப் பல விஷயங்களில் எமக்குள் ரசனை வேறுபாடுகள் இருந்த போதிலும் அவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் ஒதுக்கி வைக்க, எங்களை இணைத்துப் பார்க்க வெறும் ஒரு புள்ளி போதுமானதாக இருந்தது. உயிர்த் துடிப்பு நிறைந்த எந்த இலக்கியப் படைப்புக்கும் தேவையான 'பாசாங்கின்மை' என்ற அம்சம் அது.

ஈழத்தின் அநேகமான எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் என்னை அவ்வளவாகக் கவர்ந்ததில்லை. ஒரு படைப்புக்கான கடின உழைப்பை, அதன் பெறுபேறான கலைத் தரத்தை நான் இங்கு கண்டதில்லை. மேடையில் ஒலி வாங்கி முன்னால் தொண்டையை செருமிக் கொண்டு உரத்ததொனியுடன் தன் குரலின் எதிரொலியைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கும் பிரசங்கி ஒருவனின் உரைதான் அவர்களுடைய படைப்புகள். ஒரு திரளான கூட்டத்தை நோக்கியே தாங்கள் பேசுவதான பிரமை. தனக்குத் தானே அவர்கள் ஒரு போதும் மௌனமாக உரையாடியது கிடையாது. தன் ரசனைகளை, தெரிவுகளை ஒரு புறம் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு காலம், சூழல் அறிந்து நேயர்விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் வானொலி அறிவிப்பாளன் வேஷத்தையும் அவர்கள் போட்டுக் கொள்வதுண்டு. எழுபதுகளில் இங்கிருந்த அரசியல் தலைமைத்துவத்துக்கு அமைவாக வர்க்க முரண்பாட்டு இலக்கியப் படைப்புகளை அவர்கள் 'தயாரித்துக்' கொண்டிருந்தார்கள். 80களின் பிற்பகுதியிலிருந்து இங்கு மாற்றமடைந்த அரசியல்நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப இவர்களில் அநேகம் பேர் தங்களுக்கு 'சுண்ணாம்பு அடித்து' நிறத்தை மாற்றிக் கொண்டார்கள்.

அப்போதிருந்து சுமார் 2000 வரையிலான பகுதி தமிழ்த் தேசியம் பற்றிய போலி இலக்கியப் படைப்புகளின் உற்பத்தி காலம்.

இந்த வறட்டு எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகைகளிலும், அதிகாரமையங்களிலும் முக்கியத்துவம் பெற்று ஊர்வலம் வந்தார்கள். எந்தக் கொள்கைக்கும் விஸ்வாசமற்ற இவர்கள் காற்றின் திசையறிந்து பாய்மரக்கப்பல் செலுத்துவதில் வல்லவர்கள்.

அகத் தூண்டல், மன உந்துதல், சிருஷ்டித்துவம் சார்ந்த மன எழுச்சி என்பவை இல்லாமல் தயாரிக்கப்படும் படைப்புகளை கொண்டாடும் ஒரு போக்கு இங்கே நீண்டகாலமாக உண்டு. தீபாவளி, கிறிஸ்துமஸ், ஈகைத் திருநாள், சனாமி, முள்ளிவாய்க்கால், அரசியல்வாதிகளின் ஜனன, மரண தினங்கள், அப்பா-அம்மா, தாத்தா-பாட்டி, மாணவர்-ஆசிரியர், காதலர் -காவலர் தினங்களை ஒட்டி படைப்புகள் 'தயாரிக்கும்' ஒருபோக்கு அது. உலகத்தின் பிறபாகங்களிலிருந்து வெளியாகும் சிறந்த இலக்கியப் படைப்புகளை வாசித்தறியாத இவர்கள் குண்டுச் சட்டிக்குள் தங்கள் கற்பனைக் குதிரைகளை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஒரு கதை பண்ண பத்திரிகைச் செய்தியொன்று போதுமானது. அல்லது ஒரு சித்தாந்தம், தத்துவம் என்பவை போதுமானவை. ஈழத்து இலக்கிய சூழலில் இந்த 'பொய்மை களும்' 'பாசாங்குகளுமே' படைப்பாளிகளாக ஊர்வலம் வந்து பரிசு, விருது என்பவற்றைக் கையகப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

இவற்றுக்கெல்லாம் விதிவிலக்காக ஈழத்தில் சில எழுத்தாளர்கள் இல்லாமலில்லை. ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்து எழுதியமைக்கும், கற்றறிந்து எழுதியமைக்கும், கற்பனையில் கிறுக்கியமைக்கும் ஏகப் பட்ட வித்தியாசங்கள் உள்ளனவல்லவா? செயற்கைப் பூவை அடையாளங் காண இயலாத தோட்டக்காரன் எங்காவது இருப்பானா? அவற்றிலிருந்து நறுமணம் நுகர எவனாவது முனைவானா? உயிர்த்துடிப்புடன், அனுபவ வாசனையைப் பரவவிட்ட ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் வெகு சொற்பம். இந்தக் கதைகள் மூலம் அந்த சொற்பமானவர்களில் ஒருவராக சந்திராவும் இருக்கிறார். அவருடைய கதையுலகம் அனுபவ ஒளியால் பிரகாசிக்கின்றது. ஓர் இலக்கியவாசிப்பின் முக்கிய அம்சம் இதுதானே? தன் அனுபவங்களை ரத்தமும், சதையுமாகப் பகிர்தல். யதார்த்தமான உலகத்துக்குள் வாசகனுடன் சேர்ந்து பயணித்தல். சந்திராவின் பெரும்பாலான கதைகள் அதை நிகழ்த்திக் காட்டுகின்றன.

ஈழத் தமிழரின் துயர் நிறைந்த, அவலமான வாழ்க்கைக்கு இன்னமும் முடிவில்லை. 83 ல் கூர்மையடைந்த இனப் போராட்டத்தின் எழுச்சிகள்-வீழ்ச்சிகள், பெருமிதமான தருணங்கள், துன்பநிகழ்வுகள் என எல்லாவற்றின் போதும் ஒரு பார்வையாளனாக இந்த மண்ணில் நான் இருந்திருக்கிறேன். அரும்பு நிலையிலிருந்து, விருட்சமான அதனுடன் சேர்ந்தே நானும் வளர்ந்தவன்.

'நிஜத்தில் சந்தித்த சோகங்கள் போதாதா? பாடல்களில் வேறு அது தொடர வேண்டுமா?' என்ற சந்திராவின் கேள்விக்குப் பின்னால் ஆயிரம் அனுபவங்கள் இருந்திருக்கலாம். நேசத்துக்குரிய பலரை என்னைப் போலவே அவரும் இழந்திருக்கக் கூடும். வருகின்ற வழியில் மின்கம்பத்தில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டுத் தொங்கும் சடலங்களைக் கண்டிருக்கலாம். துண்டிக்கப்பட்டுக் கம்பொன்றில் கொழுவப்பட்ட தலையொன்றின் முழிகள் மூடாமல் விழித்த படி இருப்பதைப் பார்த்து அதிர்ந்து போயிருக்கலாம்... மீசை அரும்பாத சிறுவர்களின் படுக்கைகள் வெறுமையாயிருப்பதைக் காலையில் கண்டு மாரிலடித்துப் புலம்பியிருக்கலாம். வீடு துறந்து அக்கரை நோக்கிப் பயணப்பட்டவர்களை நோக்கி கண்ணீர் தளம்பக் கையசைத்திருக்கலாம். முறுக்கேறிய உடல்களுடன் நாடு நோக்கி மறுபடியும் வந்தவர்களைக் கண்டு பூரிப்பும், பதட்டமும் அடைந்திருக்கலாம்.. சென்ற வழியில், அல்லது வந்த திசையில் வழி மறிப்பட்டு படகுடன் மூழ்கி பாக்கு நீரிணை அதன் கரை நோக்கிக் கக்கிய சடலங்களைப் பார்த்திருக்கலாம். வேட்டை நாய்கள் போல் ஊர் வீதிகளில் இரவெல்லாம் உறுமிக் கொண்டு திரியும் இராணுவ வாகனங்களால் உறக்கத்தை இழந்திருக்கலாம். கூட்டிப் பெருக்கிய முற்றத்தை சப்பாத்துக் கால்கள் ஆக்ரோஷத்துடன் உழக்கியிருக்கலாம். ஊரையே உலுக்கி ஸ்தம்பிக்கச் செய்யும் கண்ணி வெடி சத்தங்களால் உடல் அதிர்ந்திருக்கலாம். செல்லும் வழியெங்கும் குறுக்கிடும் சோதனை சாவடிகளில் இனத்தின் பெயரால் அவமானப்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். மீட்பர்கள் போல் கைகளை அசைத்தபடி வந்த இன்னொரு நாட்டு ராணுவத்தினர் நெஞ்சில் பால் வார்த்திருக்கலாம். வந்த மணம் மாறு முன்பே அவர்கள் கைகளில் முளைத்த ஆயுதங்கள் மறுபடியும் நெஞ்சை நோக்கி வன்மத்துடன் திரும்பியிருக்கலாம். சுற்றிவளைப்புகளில்

சிக்கி மயான வெளிகளுக்கோ, இராணுவ முகாம்களுக்கோ அழைத்துச் செல்லப் பட்டிருக்கலாம். அங்கே முழங்காலில் மண்டியிட வைத்து, பின்னந்தலையில் கைத்துப்பாக்கி முனையால் அழுத்தியிருக்கலாம் இப்படி எவ்வளவோ.

இந்த நூலின் ஆசிரியை ஒரு கட்டத்தில், தவிர்க்க இயலாத சூழலில் துயரங்களை மனதில் சுமந்து கொண்டு நாட்டை விட்டு வெளியேறியவர். இந்தவகையில் அவருடைய கதைகளுக்கு இன்னொரு பரிமாணமும் கிடைத்து மூன்று வகையான நிலப் பகுதிகளுடன் தொடர்புபடுகின்றன. அவர் பிறந்துவளர்ந்த யாழ்ப்பாண மண். புகலிடம் நோக்கிய பயணத்தில் இடைத்தங்கல் நாடாக அமைந்த கெய்ரோ. இறுதியாக அவர் சென்றடையும் ஐரோப்பாவின் லண்டன். இந்த அனுபவம் எல்லா எழுத்தாளர்களுக்கும் வாய்ப்பதில்லை. வாய்த்தாலும் அநேகமான எழுத்தாளர்களின் அனுபவங்கள் இலக்கியப் படைப்புகளில் சிறப்பாக வெளிப் படுவதில்லை. இந்தக் குறிப்புகளின் பின்னணியிலேயே சந்திராவின் படைப்புகளைப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

இன்றைக்கு சந்திரா சோக ரசத்தைத் தவிர்க்க முயல்வதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தபோதும், அவருடைய கதைகளில், வெவ்வேறு வகையில் அது பின்னிரவில் பூத்த மல்லிகையின் மணமாகப் பரவியிருப்பதைக் காணலாம். துயரத்தின் வடிவம் ஒப்பாரியாகத்தான் இருக்க வேண்டுமா? மனதில் உறைந்துபோன கண்ணீர்ப் பாறைகளாகவும் இருக்கக்கூடும். சந்திராவின் கதைகள் சுமந்திருக்கும் துயரம் இரண்டாவது வகை சார்ந்தது. ஒரு பெருங் கடலின் சீற்றமான பேரலைகளாக இவை இல்லாமல், கரையோரம் மெல்ல வந்து தன் ரகசியத்தைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி மீள்கின்ற சிற்றலைகள் இவை.

தன் துயரம் பற்றி மட்டும் பேசாமல், தன்னை சுற்றியுள்ளவர்களின் துன்பங் கண்டும் அது பேச முயல்கின்றது. அவர்கள் பால் இரக்கம் கொள்கிறது. ஒடுக்குமுறை கட்டவிழ்த்து விடப்படும் போது அது செய்வதறியாது பீதியில் உறைகிறது. கதியற்று, மார்க்கமற்றுக் கைகளைப் பிசைகின்றது.

இத்தகைய துயரங்களுடன்தான் சந்திராவின் கதைகளும் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன. அவருடைய கதைகளில் துயரங்களின்

வடிவங்கள் மாறுபடுகின்றன. ஆனால் அவை எல்லாவற்றையும் துயரம் என்ற இழைதான் இணைக்கப் பார்க்கின்றது.

பாலயத்தில் சந்திக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தை சேர்ந்த பத்மாவதி தன் மனதில் போட்டு மூடி வைத்திருக்கும் துயரத்துக்கு ஓர் அளவில்லை. அவளை உயர்சாதியினரும் ஒடுக்குகின்றனர். சொந்த வீடும் வாட்டி வதைக்கின்றது. விசாலி ஒரு கட்டத்தில் பெண் என்ற அடையாளத்தின் கீழ் தன்னை 'அவளா'கக் காண்கின்றாள். உலகின் மொத்த ஆண்கள் மீதான வெறுப்புணர்வாக அது மாற்றமடைகின்றது. பின்னொரு காலத்தில் இன்னொரு 'பத்மாவதி' வேறொரு மொழி பேசும் 12 வயது சிறுமியாக -ஆபிரிக்காவின் மியாமி என்ற நகரத்தில்- தோன்றி மறைகின்றாள். மியாமி நகரத்தின் விடுதியொன்றின் அறையில் காத்திருக்கும் பணக்காரனைத் திருப்திப்படுத்த வந்து இரண்டு மணித்தி யாலங்கள் அவனுடன் தங்கி விட்டுச் செல்கிறாள் அந்தச் சிறுமி. துயரத்தின் வன்கரங்கள் நீளாத இடந்தான் ஏது?

தரிசு நிலத்து அரும்பாக வரும் ராசன் என்ற பையனுக்கு அம்மா அப்பா என்று யாருமே இல்லை. அப்பாவை அவனுக்கு அறவே தெரியாது. அம்மா யார் என்பதை அவள் பஸ் ஒன்றில் வைத்து வெட்டிக் கொல்லப்பட்ட பின்னரே அவனால் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மாங்குளப் பக்கக் காட்டுப் பகுதித் தோட்ட மொன்றில் வேலை பார்க்கும் அவன் முகம் கோணாமல் சிரித்த படி துடிப்புடன் இயங்குகின்றான். ஆனால் அவன் மனதில் ஒளிந்திருக்கும் துயரம் ஒரு பொழுதில் வெளிப்பட்டு விடுகின்றது. நகரத்துக்கு வந்து போக கொள்ளை விருப்பம் கொண்டுள்ள அவனிடம் தன்னை யாரென்று நிரூபிக்கத் தேவையான அடையாள அட்டை இல்லை. இந்த நிலையில் கூண்டுக் கிளி போன்ற அவன் விடுதலையை நாடுவதையும் வேறொரு திசையை நோக்கி நகர்வதையும் யாரால்தான் தடுக்க முடியும்? அவனுடைய இளமைக் காலத்தை இருட்காட்டுக்குள் தள்ளிய துயரத்தை என்னவென்பது?

இன்னொரு கதையில் வரும் வீடு அதன் குதூகலங்களை இழந்து சந்தித்த துயரங்கள்தான் எவ்வளவு? நிலவில் நீரைத் தெறித்து நீராடி மகிழ்ந்த பொழுதுகள், பந்தயங்கள் பிடித்து விளையாடிய

கணங்கள், தோப்படித்து விளையாடிய வேளைகள், அம்மா குழைத்துத் தந்த சோறை அடிபிடிப்பட்டு வாங்கி உண்ட சந்தர்ப்பங்கள், ஆளுக்காள் கேலி பண்ணி சிரித்த நேரங்கள்.. எல்லாம் பழங் கனவுகளாய் ஆன நிலையில் அந்த வீடு துயரம் மேலிட அழுது கொண்டிருக்கின்றது.

போர்க்களத்தில் நின்ற மகளின் அகால மரணச் செய்தி எட்டிய வேளையில் வாய் விட்டழக் கூட முடியாத நிலையிலிருக்கும் ஒரு தாயுடன் இன்னொரு வீடு. மனதுள் புதைத்து வைத்திருக்கும் துயரத்தை வெளியே கொட்டக்கூட அவள் தகுந்ததொரு தருணத்துக்காக காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அருகிலிருக்கும் இராணுவ முகாம் காலியான பின்னர்தான் அவள் மாரிலடித்து ஒப்பாரி வைக்கிறாள்.

இழந்து போன 'எமது கடலின்' துயரம் நெய்தல் நினைவுகளாக விரிகின்றது. 'நமக்கான கடல் இப்போது நமதல்ல' என்பதால் ஏற்பட்ட துயரம் அது. கடல் பற்றிய நினைவுகள் பின்னர் கடலின் தாண்டவம் பற்றியதாக நீட்சி கொள்கின்றது.

வல்லை வெளி தாண்டி சகோதரியின் வீட்டுக்கு தன் கணவனுடன் செல்லும் ஒருத்தி 'இருந்தும் இல்லாமல்' போன தன் சகோதரனைத் துப்பாக்கியுங் கையுமாக நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்னர் சந்திக்கின்றாள். அந்த சந்திப்பு தரும் பரபரப்பும், சந்தோஷமும் நீண்டநேரம் நிலைப்பதில்லை. காலம் தப்பி வந்து வயலின் பயிரை ஏமாற்றிச் செல்லும் சிறு மழை போல இழப்பின் துயரையும் ஏக்கத்தையும் மேலும் அதிகரிக்கச் செய்கிறது இந்த சந்திப்பு.

யாசகத்தில் வருகின்ற பெண் தன் கணவனுக்கும், கற்பனைகளுக்கும் ஈடுகொடுக்கக் கூடிய ஒருவன் கணவனாக வாய்க்காததில் துயருருகிறாள். வாய்த்த வாழ்க்கைக்கும், தாயின் சிறகடியில் வாழ்ந்த காலத்துக்குமாக அவளுடைய மனம் ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருக்கின்றது.

'அவர்கள் இல்லாத தேசத்தில்' ஒரு காலகட்டத்தில் பலரும் படகேறி அக்கரைக்குப் போகின்றார்கள். திடகாத்திரமான உடலுடனும் கம்பீரமான நடையுடனும், எம்.ஆர்.73 துப்பாக்கியுடனும் ஒரு நாள் கணைசு மாமா அக்கரையிலிருந்து மீண்டும் இங்கே வந்திறங்குகிறாள். அப்போது சின்னப் பையனாக இருக்கும் பகீருக்கு அவன் ஆதர்ஷ புருஷனாகத் தோன்றுகின்றான். ஒரு கட்டத்தில் கடற்கரையில் மூன்று

சடலங்கள் கரையொதுங்குகின்றன. அவற்றில் ஒன்று கணேசவினுடையது. இந்தப் பேரிடியான துயரத்துடன் இன்னொரு துயரமும் அந்த வீட்டை மூழ்கடிக்கிறது. இப்போது பகீரும் 'காணாமல்' போய்விட்டான்.

வேர்களை இழந்து பரதேசிகளைப் போல எங்கெல்லாமோ அலைந்து திரியும் ஒரு இனத்தின் துயரத்தைக் 'காற்றில்' காணலாம். அவர்கள் சிரிக்கிறார்கள். சமைக்கிறார்கள். சாப்பிடுகிறார்கள். நைல்நதியின் ஒரு துண்டை நிலவொளியில் கண்டு ரசிக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களின் மனங்களோ துயரங்களின் வலியை சுமப்பவை. பயணத்தரகன் ஒருவன் அத்துமீறும் போது கூட வேறு வழியில்லாமல் அவர்களில் ஒருத்தி அதனால்தான் மௌனமாக நகர வேண்டி இருக்கின்றது.

ஒருவழியாகப் போய் சேர்ந்த இடத்திலும் கூட சுக மனிதர்களை நேசிப்பவர்கள் அரிதாகவே இருக்கிறார்கள். விஷமமும், குரூரமும் கொண்ட மனிதர்களுக்கு அங்கும் பஞ்சமில்லை. ஒரு பையனின் பாலியல் சுதந்திரத்தையும், தேர்வையும் கேலிசெய்வதில் அவர்கள் குரூரமான சந்தோஷங் காண்கிறார்கள்.

அண்மையில் ஈழத்துப்பேராசிரியர் ஒருவர் இலக்கியக் கூட்டமொன்றில் எஸ்.பொ.வின் தேர் கதை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் 'அது மத்தியதர வர்க்கத்தின் வெறும் மன உளைச்சல் என்றும் அதனால் சமூகப் பயன்பாடு எதுவும் இல்லை' என்றும் சொல்கிறார். ஈழத்தின் இன்னொரு இலக்கியவாதியோ 'ஈழத்து சிறுகதை வளர்ச்சியற்று தேக்க நிலையில் இருப்பதாக' அங்கலாய்க்கிறார். இந்த இரண்டு கூற்றுகளுக்கும் நடுவில் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கவே செய்கின்றது.

முன்னர் குறிப்பிட்ட பேராசிரியர் பல்கலைக்கழகங்களில் இடும் இத்தகைய முட்டைகளிலிருந்துதான் வருஷா வருஷம் ஏராளமான குஞ்சுகள் வெளியேறுகின்றன. இத்தகைய பேராசிரியர்கள் சொல்வதை அப்படியே மறுபடியும் ஒப்புவித்து கீச்சிடுகின்றன. அதிகார மையங்களில், வெகு ஜன ஊடகங்களில். கல்விக் கூடங்களில் போய் அமர்ந்து கொண்டு இவை புரியும் அழிச்சாட்டியங்களுக்கு ஓர் அளவில்லை. பிறகெங்கே ஈழத்து இலக்கியம் வளரும்?

நல்ல வேளையாக சந்திரா இத்தகைய 'சமூகப் பயன்பாட்டு

விபத்துகளை' சந்திக்கவில்லை. எந்தக் கோஷங்களும் அவருடைய கதைகளில் காணக் கிடைப்பதில்லை. கதைகளில் அவர் பிரசாரம் செய்ததற்கான எந்தத் தடயங்களும் இல்லை. மண் வாசனை என்ற பெயரில் செயற்கை மழை பெய்வித்து புழுதி மணத்தை காட்ட அவர் முயன்றதில்லை. இவருடைய நிலப்பரப்பில் ஏற்கனவே வாழ்ந்த சில பிரபலங்கள் எழுதிய 'கதைகளோடு' ஒப்பிடுகையில் சந்திராவின் கதைகளின் அடக்கமான தொனியும் உண்மையின் ஒளியும் கலைத் தரமும் புலனாகும். முக்கியமாகக் குறிப்பிட்டு சொல்ல வேண்டியது அவருடைய எழுத்துகளில் தென் படும் நேர்மை.

மாறி வரும் அரசியல் காட்சிகளுக்கு அமைவாக தங்கள் நிறங்களை அடிக்கடி மாற்றிக் கொள்ளும் எழுத்தாளர்களை நான் அறிவேன். புலிகள் செல்வாக்குடன் விளங்கிய காலத்தில் 'கலிங்கத்துப் பரணி' பாடிய கவிஞர்கள் பலர் நிலைமை மாற்றமடைந்ததும் ரகசியமாய் சென்று 'பாண்டியன் பரிசு' பெற்ற இலக்கிய வரலாறு நம்முடையது.

சந்திரா அந்த வகை எழுத்தாளர் அல்ல என்றே நம்புகிறேன். அவருடைய பக்கசார்பற்ற பார்வைக்கு இரண்டு கதைகளை உதாரணங்களாக சொல்லலாம். 'என் மண்ணும், என் வீடும் என் வாழ்வும்', 'முறியாத பனை' ஆகியவை அந்தக்கதைகள். அவை இரண்டிலும் இந்திய ராணுவம் பற்றிய சித்திரிப்புகள் இடம் பெறுகின்றன.

முக்கியமாக 'என் மண்ணும், என் வீடும், என் வாழ்வும்' கதையில் இந்திய ராணுவத்தின் பேயாட்டத்தைக் காணலாம். ஆனால் அதை இந்திய ராணுவத்தின் பொதுவான குணாம்சமாக அவர் வெளிப்படுத்த ஒரு போதும் முயற்சித்ததில்லை. மிக மோசமான ஒரு சூழலிலும் மனதில் ஈரமுள்ள, நிதானமான இந்திய ராணுவ அதிகாரி ஒருவர் பற்றி சில வரிகள் வருகின்றன. தங்களுக்கு ஆபத்து வராத வரையில் சிநேக பாவத்துடன் பழகும் இந்திய இராணுவ சிப்பாய்களை 'முறியாத பனை'யில் காணலாம். உள்நோக்கமற்ற இந்தப் பரந்த பார்வை ஒரு படைப்பாளிக்கு மிகவும் அவசியமாகின்றது. 'யாரோ சிலருக்காக', அல்லது ஏதோ 'கொள்கை விளக்கத்துக்காக' கதைகள் எழுதுபவர்களுக்கு இந்தப் பார்வை ஒரு போதும் வாய்ப்பதில்லை.

யாழ்ப்பாணத்துடனான என் பரிச்சயம் மிகவும் குறைவு என்றே சொல்ல வேண்டும். 1974ல் கடைசியாக சென்றிருக்கிறேன். யாழ்ப்பாணத்துக்கான முதலும் முடிவுமான பயணம் இன்றுவரை அதுதான், ஒஸ்மானியாக் கல்லூரியின் அருகேயிருந்த எழுத்தாளர் இளங்கீரனின் வீட்டில் நான் தங்கியிருந்தேன். 04ம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு அங்கே அப்போது நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு மாலையில் வேடிக்கை பார்க்கச் சென்ற நானும் நண்பர்களும் அங்கு நிகழ்ந்த துப்பாக்கி சூட்டை அடுத்து திசைக்கொருவராக சிதறி ஓடினோம். 58 இனக் கலவரத்துக்குப் பின்னர் - சுமார் 16 வருடங்களுக்குப் பின்னர் - தமிழர்களுக்கு எதிராக நடந்த அடுத்த பெரிய வன்முறையாக இதை சொல்ல முடியும். தமிழர்களின் விரக்தியும், எதிர்ப்புணர்வும் வலுப்பட்டு செல்வதற்கு இந்த நிகழ்வும் ஒரு காரணம். கருமேகங்கள் வானில் திரளத் தொடங்கிய அந்தக் காலத்தின் பின் நான் யாழ்ப்பாணப் பக்கம் சென்றதில்லை. அதன் பின் காட்சி மாற்றங்கள் பல. யாழ்ப்பாணம் என்பது கிட்டத் தட்ட எங்களுக்கெல்லாம் மூடுண்ட ஒரு பிரதேசம் ஆகி விட்டது. பாதையில் முளைத்த ஏராளமான சோதனை சாவடிகளையும் பயண ஆபத்துகளையும் உத்தேசித்து யாழ்ப்பாணப் பயணத்தை பலரும் தவிர்த்து வந்தோம். வெகுஜன ஊடகங்கள் வாயிலாக கிடைத்த செய்திகளும், காட்சிகளுமே யாழ்ப்பாணம் பற்றிய மனச்சித்திரங்களை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

ஆனால் நான் அறியாத யாழ்ப்பாணத்தின் பலபகுதிகளையும், போராட்டத்தின் சில விளைவுகளையும் காட்சிகளையும் மிகை படாமல் கச்சிதமாக சந்திராவின் கதைகள் மறுபடியும் என் மனதில் எழுதிச் செல்கின்றன. அவருடைய உச்சமான கைத்திறனை 'தரிசு நிலத்து அரும்பு', 'அவர்கள் இல்லாத தேசத்தில்', 'முறியாத பனை', 'என் மண்ணும் என் வீடும் என் உறவும்' ஆகிய கதைகளில் காணலாம். ஏனைய கதைகளும் வாசிப்புக்கு திருப்தியளிக்கின்றவை என்பது இந்தத் தொகுப்பின் சிறப்பம்சம்.

இந்தத் தொகுதிக்கு அறிமுகக்குறிப்புகள் எழுதுவதில் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி..

[சந்திரா இரவீந்திரனின் 'நிலவு குளிர்ச்சியாக இல்லை' சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு வழங்கிய முன்னுரை- 26.09.2011]

சொர்க்கபுரிச் சங்கதி

நண்பர் நௌஷாத்தை நான் முதன் முதலாக சந்தித்து கிட்டத் தட்ட 30 வருஷங்கள் ஆகியிருக்கும். கையெழுத்துப் பிரதி வடிவில் அந்தக் காலகட்டத்தில் நௌஷாத்தின் ஒருகதையைப் படித்த மாத்திரத்திலேயே அவருடைய 'கைப் பக்குவம்' தெரிந்தது. ஒருசெடியின் தன்மையறிய ஒரு பூ போதும். அதை நான் எங்கள் 'வியூகம்' சிற்றிதழில் மகிழ்ச்சியுடன் பிரசுரித்தேன்.

பின் மிக நீண்டதொரு கால இடைவெளிக்குப் பின்னர் தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப்பீடம் ஒழுங்கு செய்திருந்த அனுபவப் பகிர்வு நிகழ்வொன்றில் அவரை சந்தித்தேன். நிகழ்வில் படைப்பாளிகளின் சுய அறிமுகத்தின் போது 'நான் நௌஷாத்' என தெரிவித்திருக்காவிட்டால் அவரை நான் அடையாளம் காண்பது சிரமமாக இருந்திருக்கும். இத்தனைக்கும் அவர் ஒரு தொலைவுர் வாசியல்ல. நான் பணிபுரிந்த நிறுவனத்தின் மூன்றடுக்கின் மேலுள்ள மொட்டைமாடியிலிருந்து மேற்குப் புறமாகப் பார்த்தால் அவருடைய பட்டினத்தின் பிரமாண்டமான தண்ணீர்த் தாங்கி தெரியும். அது மட்டுமல்ல, எங்களிருவருக்கும் ஓரளவு அருகருகான வயது. அருகருகான ரசனை. ஆனாலும் இடைவெளி என்ற திரை எப்படியோ விழுந்து விட்டது.

ஆயினும் இந்த இடைவெளியில் அவர் மழுங்கிப் போகாமல், உறங்கு நிலைக்குச் செல்லாமல் விழித்தபடிதான் இருந்திருக்கிறார் என்பதற்கு 34 சிறுகதைகளைக் கொண்ட 'சொர்க்கபுரிச் சங்கதிகள்' என்ற இந்தக் கனமான தொகுப்பு சாட்சி.

இந்தக் காலப் பகுதியில் அமைதிப் படை, அரசாங்கப் படை, புலிகள், நரிகள், பச்சோந்திகள் இப்படிக் காலந் தோறும் மாறிக்

கொண்டேயிருந்த எவ்வளவோ காட்சிகளை என்னைப் போலவே அவரும் கடந்து வந்திருப்பார்.

நௌஷாத் ஓர் அரசாங்க மருத்துவர். எவ்வளவோ நோயாளிகளை / மேலதிகாரிகளை / சிற்றூழியர்களை / புதுப்புது நோய்களை, மருந்து வகைகளை / ஜனனங்களை / மரணங்களை எவ்வளவோ புலம்பல்களை, முனகல்களை / அக-புற நெருக்கடிகளை அவர் சந்தித்திருப்பார். இவையெல்லாவற்றுக்கும் மத்தியில்தான் நண்பர் நௌஷாத் அநாயாசமாக, சிறப்பாக இவ்வளவு கதைகளையும் எழுதிவிட்டு 'ஆயிரம் முட்டைகளை இட்டும் அமைதி காக்கும் ஓர் ஆமை போல்' மிகவும் சுமக்கமாக எதுவும் தெரியாதவர் போல் இருக்கிறார்.

நான் கண்ட ஈழத்துக் கதாசிரியர்கள் பலரும் தங்கள் கதைகள் பேசியதை விட தாங்கள் உரத்ததொனியில் பேசியதுதான் அதிகம். ஆனால் மாறாக நௌஷாத் அடக்கத்துடனும் மௌனத்துடனும் இருக்க, அவருடைய கதைகளோ ஆச்சரியமான அதிர்வுகளை உண்டாக்கிச் செல்லுகின்றன.

எழுத்தாளர் என்றில்லாமல், சாமானிய மனிதர்கள் கூட ஒரு செய்தியை அல்லது கதையை அல்லது ஒரு சம்பவத்தை தத்தமக்கேயுரிய பாணியில் விபரிப்பதை சந்தித்திருக்கிறோம். ஒருவர் நீட்டி முழக்கும் சங்கதியை இன்னொருவர் நாலு வரிகளில் 'நறுக்'கென்று கூறிவிட்டு நகர்ந்து விடுவதுண்டு. ஒருவர் மிகவும் வெளிப்படையாகக் கூறும் விஷயத்தை இன்னொருவர் சூசகமாகக் கூறி விடுவார். ஒருவர் அக்கம் பக்கம் பார்த்து ரகசியமாக தெரிவிக்கும் விஷயத்தை இன்னொருவர் முகத்தில் அடித்தாற் போல் தெரிவிப்பார். ஒருவர் கிண்டலுடன் தெரிவிக்கும் விஷயமொன்றை இன்னொருவர் மிகவும் தீவிரமான அணுகுமுறையுடன் விபரிப்பார். ஒருவர் கவித்துவம் ததும்ப தெரிவிக்கும் விஷயத்தை இன்னொருவர் மிகவும் வறண்டவார்த்தைகளில் எடுத்துக் கூறுவார். ஒருவர் நாடகீய பாவனையுடன் தெரிவிக்கும் விஷயத்தை இன்னொருவர் மூன்றாம் மனிதனின் நிலைப்பாட்டில் இருந்து உப்புச் சப்பற்ற முறையில் தெரிவிப்பார். ஒருவர் நிதானம் தப்பாமல் கூறும் சங்கதியை இன்னொருவர் உணர்ச்சிப் பிழம்பாகிக் கக்கிக் கொண்டிருப்பார். ஒரு சம்பவத்தை அல்லது ஒரு கதையை விபரிப்பதிலேயே

இவ்வளவு வகை மாதிரிகள் உள்ளன. பாடகர்களில் கூட எவ்வளவு வகைகள்! இசையமைப்பாளர் சொல்வதை அட்சரம் தவறாமல் ஏற்ற இறக்கம் குலையாமல் ஒப்புவிக்கும் கிளிப் பிள்ளைகளும் உண்டு தங்கள் கற்பனை வளத்தை இறக்கைகளில் ஏற்றி சங்கீத வானின் அதி உயரத்துக்கு சென்று சஞ்சாரம் செய்யும் சாதகப் பறவைகளும் அங்கேயுண்டு.

சிறுகதைகளிலும் இதே போன்ற பல 'வகை மாதிரி' கள் உண்டு.

நாவல் வடிவத்தை எவ்வாறு மேற்கிலிருந்து பெற்றுக் கொண்டோமோ, அதைப் போலவே சிறுகதையையும் அங்கிருந்துதான் நமக்கு வந்தது. உலகெங்கிலும் கதைகள் பல்வேறு ரூபங்களில் இருந்திருக்கலாம். உருவான தோற்றுவாய் வெவ்வேறாக அமைந்திருக்கலாம்.

கதை என்ற பொதுவான சொல்லொன்றுக்குள் எல்லாவற்றையும் போட்டடைய விரும்பாதவர்கள்தான் சிறுகதை என்ற பிரத்தியேக வடிவத்தை நோக்கி நகர்ந்திருப்பார்கள். அந்த வடிவத்தில் வாழ்வின் வெவ்வேறுவிதமான தரிசனங்களை எட்டிவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை அவர்களை வழிநடத்தியிருக்கும்.

புதுமைப்பித்தன் தமிழ் சிறுகதையலகின் முக்கிய திருப்புமுனை. அவரிலிருந்து இன்று பல்வேறு கிளைகள் பிரிந்திருக்கின்றன. முக்கியமாக ரஷ்ய, லத்தீன் அமெரிக்க இலக்கியங்கள் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் செலுத்திய செல்வாக்கு அளப்பரியது.

வெறும் ஒற்றையும் தட்டையுமான எழுத்தைப் படித்து சலித்துப் போன தமிழ் வாசகன் ஒருவனுக்கு புதியன தேவைப்பட்டன. புதிர்த் தன்மையும், பல் பரிமாண புரிதல்களையும் கொண்ட படைப்புகளின் கவர்ச்சி ஈர்க்கத் தொடங்கின. யாதுமூரே என்ற பெருங்கடலில் ஒரேயடியாக மூழ்கிக் கரைந்து போகாமல் தமக்கான தனித்துவத்தையும், பண்பாட்டுக்கூறுகளையும் தொன்மங்களையும் படைப்புகளில் காண விழைந்தான். மாய நதியின் ஆழத்தை அறியும் ஆவல் அவனை உந்தியது.

இன்று வரும் தீவிர எழுத்தாளனும் வாசகனும் ரேய்மன்ட் கார்வர் [RAYMOND CARVER], ஹருகி முரகாமி [RUKI MURAKAMI],

இட்டாலோ கால்வினோ [ITTALO CALVINO], ஓரான் பாமுக் [ORAN PAMUK] போன்ற பல ஆளுமைகளை மொழிபெயர்ப்புகளின் வாயிலாக அறிந்து வைத்திருக்கிறான். நம்முடைய மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் அவர்களுக்குப் பெரிதும் உதவுகிறார்கள்.

இப்படி உலகளாவிய ரீதியிலும், தமிழ்ப் பரப்பிலும் சிறுகதைகளை எழுதும் முறையில் ஏகப்பட்ட மாற்றங்கள் வந்து விட்டன. எனவே சிறுகதைகள் பற்றிய அன்றைய வரையறைகள் இன்றைக்கும் செல்லுபடியாகும் என்று சொல்வதற்கில்லை. சிறுகதையில் ஒரு மையம் இருக்க வேண்டும், அசத்தலான ஆரம்பம், சுவாரஸ்யமான வளர்ச்சி, குறுகிய கால நிகழ்வு, குறைந்த பாத்திரங்கள், எதிர்பாராத முடிவு போன்றவை சிறுகதையின் லட்சணங்கள் என்று இன்றைக்கும் வகுப்பறைகளிலும், சிறுகதைப் பயிலரங்குகளிலும் நாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் அது சரியல்ல. அவையெல்லாம் மீறப்பட்டு விட்டன.

வழமை போல் இவற்றையெல்லாம் பெரும்பாலான நம் ஈழத்து எழுத்தாளர்களும், ஊடகங்களும், கல்விக்கூடங்களும் கவனத்தில் கொள்வதில்லை. நம்முடைய ஞாயிற்றுக்கிழமை வாரப் பத்திரிகைக் கதைகளை மாத்திரம் படித்துக் கொண்டிருந்தோமானால் இவை இந்த ஜென்மத்தில் நம் கண்களுக்குப் புலப்படப்போவதுமில்லை.

பெரும்பாலான நம்முடைய எழுத்தாளர்கள் - வாசகர்கள் - பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் என்ற முத்தரப்பினரும் 'வகை மாதிரி எழுத்து' முறை ஒன்றை முன்னுதாரணமாகக் கொள்பவர்களே. ஓரங்குலம் கூட, அதிலிருந்து நகர விரும்புவதில்லை. மாற்றங்களை, வித்தியாசமான சிந்தனைக் கோணங்களை, பரீட்சார்த்த முயற்சிகளை அவர்கள் அங்கீகரிப்பதில்லை. இத்தகைய முயற்சிகளை சலிப்புடன், சிணுங்கலுடனேயே அவர்களுடைய மனங்கள் எதிர்கொள்ளுகின்றன.

சிறுகதை ஒன்றை இரண்டு விதங்களில் அணுகலாம் என்று என் அனுபவம் எனக்கு கற்றுத் தந்திருக்கிறது. ஒன்று, 'அந்தக்கதை எதைச் சொல்ல வருகிறது?' மற்றையது, 'அது எப்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது?' நம்முடைய பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் இரண்டாவது விஷயத்தில் பலவீனமானவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் கதை கூற வரும்போது படைப்பாளிகளாக அல்லாமல் நீதிபதிகளாக, போதகர்களாக, கொள்கை பரப்பாளர்களாக, கண்கட்டு வித்தைக்காரர்களாக, இரவல் குரலுக்கு வாயசைக்கும் நடிகர்களாக மாறி விடுகிறார்கள். வறுமை, வர்க்க பேதம், எளியோனை வலியோன் பல தளங்களிலும் சுரண்டுகின்றமை, சீதனக்கொடுமை, சாதிவெறி, வேலை வாய்ப்பின்மை, லஞ்சம், ஊழல், போர்ப்பரணி, யுத்தத்தின் பேரவலம், புலம்பல் என்பவற்றைக் காலத்துக்குக் காலம் படைப்புகளுக்குரிய நிபந்தனைகளாகக் கருதி ஓர் ஒடுங்கிய பாதையின் ஊடாக தம்முடைய எழுத்தை வழிநடத்திச் செல்ல இவர்கள் முனைகிறார்கள். அதனாலேயே விதிவிலக்கான சில படைப்புகளைத் தவிர மற்றவற்றின் வீச்செல்லையும் வீரியமும் இந்தத் தீவைச் சுற்றிஇருக்கும் கடலைத் தாண்டாமல் முடங்கி விட்டதோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

இந்தப் பின்னணிகளை வைத்துப் பார்க்கும் போதுதான் நண்பர் எம்.எம்.நெளஷாத் அவர்களின் எழுத்துகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. ஏனென்றால் அவை வழி வழி வந்த கதை சொல்லல் முறையிலிருந்து ஒதுங்கி இன்னொரு பாதையைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றன. தமிழ் வாசகனின் சிந்திக்கும் திறன் ஒரேயடியாக செயலிழந்து போய் விடவில்லை என்பதை அவர் நம்புகிறார். அவர் எந்த 'இலங்களி'னதும் முட்டைக் கோதுகளை உடைத்துக் கொண்டு வெளியேறிய கோழிக் குஞ்சு போல் தோன்றவில்லை. அல்லது பிறர் காலடிகளைப் பின்பற்றி தவழ்நடை பயில்வதைப் போலவுமில்லை. அல்லது தான் எழுதியது தனக்கே புரியாத பிரகிருதி போலவும் தோன்றவில்லை. அவர் தன் இலக்கு நன்கறிந்த ஒருபயணி.

இந்த நூலில் தன்னுரையில் 'எனக்கு நவீன இலக்கியங்களில் பரிச்சயம் இல்லை' இலக்கியக் கோட்பாடுகள் எதுவும் தெரியாது. என்னுடையது பழைய தமிழ். எனக்கு விபரீத புத்தி, பிறழ்வு என்றெல்லாம் அவர் குறிப்பிடுகிறார். உண்மையிலேயே இந்தக் கூற்றுகளை தாழ்வுணர்ச்சியுடனோ, தன்னடக்கத்துடனோ குற்றவுணர்வுடனோ நாம் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டியதில்லை. எந்வொரு ஆற்றலுள்ள கலைஞனும் கொக்கரிக்காமல் இவ்வாறுதான் சொல்வான். அவன் கோட்பாடுகளின் ஊது குழலல்ல. அசாதாரண இயல்புகள்

ஒரு சிறந்த கலைஞனுடன் கூடவே பயணிக்கும் நிழல். உலகத்தின் மகத்தான கலைஞர்களின் சரிதங்கள் மடிப்பு கலையாத சட்டை போன்றோ, பூசி மினுக்கிய தரை போன்றோ இருப்பதில்லை.

பல்துறை சார்ந்த நௌஷாத்தின் உலகஅறிவை அவருடைய பல கதைகளிலும் நாம் காணலாம். இது வாசிப்பு அவருக்கு வழங்கிய கொடை.

நௌஷாத் அவர்களிடம் நான் ரசித்த இன்னோர் அம்சம் அவருடைய கதைகளில் வெளிப்படும் 'அங்கதச் சுவை'. -SATIRE-இந்த அடக்கமான தொனி கொண்ட அங்கதம் கதைகளுக்கு சுவை யூட்டுகின்றது.

அவருடைய இந்த நூலின் தலைப்பு 'சொர்க்குபரிச் சங்கதி'. ஆனால் இந்தக் தலைப்பில் எந்தவொரு கதையும் இடம் பெறவில்லை. என்னுடைய ஊகத்தின்படி நௌஷாத் கருதும் 'சொர்க்குபரி' புதுமைப்பித்தன் சிருஷ்டித்த பொன்நகரத்தை ஒத்ததாக இருக்கலாம். எதிர்மறையான அர்த்தம் இந்தத் தலைப்பில் உண்டு. 'இதுதானய்யா பொன் நகரம்' எனப் புதுமைப்பித்தன் கூறியது போல் 'இதோ, இதுதானய்யா உங்கள் சொர்க்குபரி' என அவர் எள்ளலுடன் கூற வருகின்றார்.

அவருடைய கதைகளின் தலைப்புகள் போலவே கதை மாந்தர்களின் பெயர்கள், இடங்களின் பெயர்கள் எல்லாமே விசித்திரமானவையாக, முன்பின் அறியாதவையாக இருக்கின்றன இவை நம்மை சற்று மருட்டிப் பார்க்கின்றன.

இந்தக் கதைகளில் பெரும்பாலானவற்றின் பொதுவான குணாம்சம் இதன் மறைமுகமான ஒரு தொனியென்று சொல்லலாம். நேரடியாகக் கதை சொல்வதுபோல் மேலோட்டமான ஒருபார்வைக்குத் தென்பட்டாலும் கூட உள்ளே ஒளிந்திருப்பது அதுவல்ல. Allegory எனக் கூறப்படும் உருவகத்துக்கு நெருக்கமான ஒரு வித்தியாசமான வடிவத்தை இந்தக்கதைகள் கொண்டிருக்கின்றன.

மொத்தமாக 34 சிறுகதைகள். இந்தக் கதைகளை மாமூலான வகைக்குள் அடக்கி விடவோ வழக்கமான முறையில் வாசித்துக் கடக்கவோ முடிவதில்லை.

விசித்திரமான அந்தப் புனைவுலகுக்குள் நுழைய அற்புத விளக்கு எதுவும் தேவையில்லை. அவருடைய அபரிமிதமான கற்பனைத் தடத்தை நாம் கண்டுபிடித்துப் பின் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தால் அதுவே போதுமானது. அது எங்கெங்கோ நம்மைக் கொண்டு செல்லுகின்றது. அவர் கதை சொல்லும் பாணி அலாதியானது. அமைதியான, ஆர்ப்பாட்டமில்லாத கடல் போல் அது வெளிப்பார்வைக்குத் தோன்றினாலும் உண்மையிலேயே அதன் அடியாழத்தில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் சூட்சும நீரோட்டம் வேறொன்றாக இருக்கின்றது.

யுக்வியி, ஜுவன், மிகா, ரிகா,ஸிகா, பாப்லு, பாஸ்மா போன்ற நமக்கு அந்நியமான பெயர்கள் நாம் முன் பின் கேள்விப்பட்டிராத ஊர்கள், நாடுகள். சிங்கமும், அன்டிலோப் என்ற பறவையும் மனிதர்களின் தந்திரக்குணம் பற்றி ஆற்றாமையுடன் உரையாடுகின்றன. இரண்டு சிறகுகள் வெளிப்படும் ஒரு கடிக்காரம் வருகின்றது. சாதாரண சைக்கிள் ஒன்றைக் கூட செலுத்த இயலாத ஒருவன் பேரூந்தை ஓட்டும் சூழ்நிலை வருகின்றது. புதையல் தேடிச் செல்லும் மனிதர்கள் எலும்புக் கூடாகின்றார்கள். இவையெல்லாம் ஒரு விநோத உலகத்தின் காட்சிகள் போல் நம்மை மருட்டுவது ஒரு தோற்ற மயக்கமே தவிர வேறில்லை. நம் கையருகிலும் காலடியிலும் உள்ள உலகத்தின் காட்சிகளே FANTASY யாக மாறுகின்றன என்பதைப் புரிந்துகொள்வது ஒரு தேர்ந்த வாசகனுக்கு அவ்வளவு சிரமமானதல்ல. அனுபவங்களை அப்படியே 'கடை விரித்துப் பரப்பாமல் மடைமாற்றும் ஒரு கலைஞராக நான் நெளஷாத்தைக் காண்கிறேன். அவருடைய அபூர்வமான, அங்கதம் நிரம்பிய கதை சொல்லும் திறன் அதை மேலும் மெருகேற்று கின்றது. மேலோட்டமான பார்வையில் பாட்டி சொன்ன மாயாலோகக் கதைகள் போலவும், அபரிமிதமான கற்பனைகள் நிறைந்த நீதிக் கதைகள் மாதிரியும், நம்முன் விரியும் கார்ட்டூன் காட்சிகள் போலவும் இவை தோன்றக் கூடும். ஆனால் ஆழ்ந்த, நுணுக்கமான வாசிப்பு இக்கதைகளின் பரிமாணங்களைக் கண்டெடுத்துத் தரும்.

வல்லரசுகளின் குப்பைக் கூடைகளாக, விளையாட்டு மைதானங்களாக, சந்தைகளாக மாற்றப் பட்ட 'மெலிந்த நாடுகள்', மனிதனின் அளவற்ற ஆசை, டாம்பீகம், பாசாங்கு,வறட்டு கௌரவம், மதங்கள், இனங்களின் பெயரிலான பிரிவினைகள், மூடநம்பிக்கைகள்,

அதிகாரங்களின் ஒடுக்குமுறை, அதன் விளைவாக எழும் குற்றவுணர்வு, பழைமைவாதத்தை எள்ளி நகையாடல் போன்ற அம்சங்கள் சூட்சுமமான முறையில், கலையழகுடன் இந்தக் கதைகளில் மிளிர்கின்றன.

மனதை நெகிழ வைக்கக் கூடிய ஓர் அருமையான காதல் கதை இந்தத்தொகுப்பில் உண்டு. அதன் தலைப்பு 'அழகு என்பதற்கான நிறமூர்த்த ஒழுங்கு'.

பள்ளிப் பராயத்தில் பாப்லூ என்பவன் பாஸ்மா மீது காதல் வயப்படுகிறான். என்ன அழகான காதல் அது! பாப்லூ அவள் மீது பித்துப் பிடித்தவனாகப் பின்தொடர்கிறான். அவள் செல்லும் பஸ்ஸிலேயே பயணிக்கிறான். அவள் வீட்டுக்கு முன்புறமிருக்கும் தேநீர்க்கடை வாங்கில் தேநீர் அருந்தும் சாக்கில் உட்கார்ந்து அங்கிருக்கும் பத்திரிகைகளை எடுத்து ஒரு வரி விடாமல், விளம்பரங்களைக் கூட விட்டு வைக்காமல் வாசிக்கிறான். இடைக்கிடை தேநீர் அருந்துகிறான். இருந்தாற் போல் முற்றத்தில் தோன்றி மறையும் பாஸ்மாவின் முகம் அவனுக்கு அளப்பரிய மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. பாஸ்மா வாழும் குக்கிராமத்திலுள்ள வாகனங்களின் நிறம், இலக்கம், அங்குள்ள மனிதர்களின் ஆடையமைப்பு, கடைகளின் பெயர்கள், பெயர்ப் பலகையிலுள்ள எழுத்துப் பிழைகள், மிருகங்கள், பசுக்கள் புல் மேயும் இடங்கள், வெட்டுக்கிளிகள் வாழும் இடம், புற்றில் வாழும் பாம்புகளின் தோல்வண்ணம், தவளைகளின் ஒலி எல்லாமே பாப்லூவுக்கு அத்துப்படியாகின்றன. ஆனால் அவர்களால் இணையமுடியவில்லை. பாஸ்மா அந்தக் காதலை நிராகரிக்கிறாள். உண்மையிலேயே மனதால் அவனை அவள் நிராகரித்தாளா? அவனும் அவளைக் காலப் போக்கில் மறந்தானா?

என்ன அழகான கதை!

'அண்டிலோப்பின் நளின நடை' என்றொரு கதை.

காட்டில் ராஜா போல் இருந்த சிங்கமொன்று மனிதர்களிடம் மாட்டிக் கொள்ளுகின்றது. சிங்கத்துக்கு உணவாக புண்ணாக்கைக் கொடுக்கிறார்கள். சிங்கம் 'சிங்கமாக' இருக்கும் வரையிலேயே சிங்கம், இல்லாவிட்டால் அது அசிங்கம். உண்மையிலேயே என் வாசிப்பில் சிங்கத்தை ஒரு 'குறியீடாகவே கண்டேன். இன்றைய

அரசியல் நிகழ்வுகளுடன் பொருத்தி வாசிக்க வேண்டிய கதையிது.

இந்தத் தொகுப்பில் எனக்கு மிகவும் பிடித்த ஏனைய கதைகள்:

அதிதுடி இமை குணாம்சம், இரு வீடுகள் உள்ள ஒரு கிராமம், எலும்புகூடு சித்தாந்தம், கடிகாரம் களவு போயிற்று, கணவன் மார்களுக்கு கல்யாணம், காணாமற் போகக் கடவாய், சொர்க்க மயானத்திலே நாட்டுப்புறத்தான், தீர்க்கதரிசியின் புதிய முகவரி, நாகபாம்பு மனைவி, கசாப்பு கடையில் புல் புல் பறவை.

ஈழத்து இலக்கிய சூழலில் நௌஷாத்துக்கு முன் மாதிரி என சுட்டிக் காட்டக் கூடிய ஓர் எழுத்தாளரை என்னால் காணமுடியவில்லை. பரந்த உலக ஞானம், செழுமையான சுவாரஸ்யமான மொழிநடை, அங்கதம், அனுபவமும் அபரிமிதமான கற்பனையும் சமாந்தரமாகப் பயணிக்கின்றமை, சமூகநோக்குநிலை என்பவை ஒரு படைப்பாளியிடம் ஒருங்கிணைந்து குவிவது வெகு அபூர்வம். நௌஷாத்துக்கு அது கை கூடியிருக்கிறது. இந்தவகையில் அவர் ஒரு முக்கியமான, தனித்துவமான சிறுகதை ஆசிரியராகத் தேறுகிறார்.

நௌஷாத்தின் இந்தத் தொகுப்பு எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. வாசகர்களும் நிச்சயம் மகிழ்ச்சியடைவார்கள்.

[எம்.எம்.நௌஷாத்தின் 'சொர்க்கபுரி சங்கதிகள்' சிறுகதைத் தொகுப்புக்கான முன்னுரை- 01.10.2016]

ஓயாப் பயணி

ஒரு புதியவரைப் பற்றி உற்சாகத்துடனும் சந்தோஷத்துடனும் எழுதுவதற்கு அவருடைய எழுத்துகள் நமக்கு இடமளிக்க வேண்டும். ஆனால் அத்தகைய ஒரு வாய்ப்பை அந்தப் படைப்பு தராத போது எதையும் எழுதாமல் விட்டு விடுவதே அவருக்கும் எனக்கும் நல்லது என்ற முடிவை நான் பல தடவைகள் எடுத்ததுண்டு.

நண்பர் நௌபல் எழுத்துலகுக்கு புதியவர் போல் தோன்றினாலும் புதியவர் அல்ல. அவருடைய முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பான 'மாம்பழக் கொச்சி' வெளியீட்டு நிகழ்வில் நானும் கலந்து உரையாற்றியது நேற்றுப் போல் இருக்கிறது. மாதம் மும்மாரி போல் அதற்குள் அவரிடமிருந்து அடுத்தடுத்து மூன்று தொகுதிகள்.

முகநூலிலும் அவர் மும்முரமாக இருக்கிறார். நீளத்தில் குறைந்த கவிதைகளுடன் அடிக்கடி தன் அபிமானிகளை முகநூலில் சந்தித்து தன் இருப்பையும், தொடர்பாடலையும் தக்க வைத்துக் கொள்பவர். முகநூல் சுவரில் பதியப்படும் பிறருடைய கவிதைகளையும் வஞ்சகமின்றி 'ஆஹா, அருமை' என்று பாராட்டுகிறார். விமர்சகர்களின் 'குசுகுசுப்புகளை' யெல்லாம் அவர் கண்டு கொள்வதில்லை. கோடையின் வெம்மையில் திட்டித் தீர்த்து சண்டையிட்டுக் கொள்ளும் இந்தப் 'பிரகிருதிகள்' மாரி மழையில் சமாதானமாகி அணைத்துக் கொள்ளும் காட்சிகளைக் கண்டு, கடந்து வந்தவர். காலம் இப்படி அவரை ஒரு பொன் மீனாக்கி ஆற்றிலும், கடலிலும் நீந்தி வாழும் வல்லமையை வழங்கியிருக்கிறது. அந்த உற்சாகத்துடன் ஓயாமல் இயங்குகிறார். 'எமக்குத் தொழில் கவிதை' என்று ஒருவன் நம்புவதும் அத்தகைய மனம் அவனுக்கு வாய்ப்பதும் எவ்வளவு பெரிய கொடுப்பினைகள்.

உலகின் பெருங்கவிஞர்களுடனோ, கவிதைக் கோட்பாடுகளுடனோ நண்பர் நௌபலுக்கு உள்ள பரிச்சயம் பற்றி நான் அறியேன். பரிச்சயமில்லாமல் கூட இருக்கலாம். ஒரு கவிஞனைக் கண்டனம் செய்யவும் குற்றம் சுமத்தவும், ஒதுக்கவும் இது மாத்திரம் போதுமான காரணமல்ல. எல்லாவற்றையும், எல்லோரையும் தெரிந்ததாக 'பாவ்லா' பண்ணுவதை விட இதொன்றும் பெரிய குற்றமல்ல. அவர் ஒரு பயணி. சிறிது வெளிச்சத்துடனையெனினும் ஆரம்பித்த இடமும் செல்லும் திசையும், அடைய வேண்டிய இலக்கும் அவருக்கு நன்கு தெரிந்தேயுள்ளது.

கவிதை பற்றி பலருக்கும் பல்வேறு பார்வைக் கோணங்கள் இருக்கலாம். நல்ல கவிதை, சுமாரான கவிதை, போலிக் கவிதை, மோசமான கவிதை என்பவற்றைப் பகுத்தறிவது அவ்வளவு எளிதான காரியமல்ல. துணுக்குகளை, வசீகரமான வரிகளை, அரசியல் கோஷங்களைக் கவிதையாகக் கருதுவோர் உள்ளனர். ஏற்ற இறக்கங்களுடன் வாக்கியங்களை வாசித்து அவற்றைக் கவிதையென நிரூபிக்க முயல்பவர்களைக் கண்டிருக்கிறோம். இதன் இன்னொரு பக்கமாக வரிகளை உடைத்துப் போட்டுக் கவிஞர்களான பலரையும் நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். கவிதைகள் மீதான தொடர்ச்சியான வாசிப்பு ஒரு வேளை கவிதை குறித்த தார தம்மியங்களை அறிந்துகொள்ள ஒரு வாசகனுக்கு உதவக் கூடும்.

இது முகநூல் காலம். ஏராளமான கவிதைகள் அங்கே பதியப் படுகின்றன. கவிதை என்பது கலையா அல்லது தொழில் நுட்ப வித்தையா என்ற குழப்பங்களை உண்டாக்கக் கூடிய பல கவிதைகள் அங்கேயுண்டு. பலவற்றையும் தெருச் சுவரொட்டிகளை வேடிக்கை பார்ப்பது போல் பார்த்து விட்டு நகர்ந்து செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. எங்கேயும் எல்லாவற்றிலும் ஓர் அவசரம் தெரிகிறது. எல்லோருக்கும் தேவை உடனடியான கைதட்டல். கவிஞன் என்ற அடையாளம். இத்தகைய வலிந்து எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களுடன் எனக்கு எப்போதும் ஓர் ஒவ்வாமை உண்டு. அவற்றுடன் ஒன்றிக்க முடிவதில்லை.

ஒரு கவிதை நம்மை வியக்கவும் ஈர்க்கவும் வைக்க வேண்டுமானால் நீண்டகாலப் பாரம்பரியமும் செழுமையும் கொண்ட தமிழ்க்

கவிதையின் பழைய சாதனைகளை அது தாண்டியிருக்க வேண்டும். அயலில் நிகழும் மாற்றங்களை உள்வாங்கி, தகுந்தவற்றைத் தன்னில் படர விட்டு, தன்னைப் புதுப்பித்து, எல்லையை மேலும் முன்னோக்கி நகர்த்தியிருக்க வேண்டும். அப்படியில்லையெனில் அங்கே விதந்துரைக் கப்பட எதுவுமிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. இவற்றைக் கணக்கிலெ டுக்காத கவிதைகள் ஒரு சீரிய வாசகனின் பார்வையில் காலாவதியான, நீர்த்துப் போன, சலிக்க வைக்கும் கவிதைகள் ஆகிவிடுவது இயல்பானது.

நெளபல் அவர்களிடமிருந்து நான்காவதாக வெளிவரும் இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு நினைவேக்கம் (பால்யகால நினைவுகள், உலக அரசியல் (நியாயங்களைத் தேடி, போர்க்காடு) குடும்ப பாசம் (அவள் வளர்ந்து விட்டாள்), சமூக விமர்சனம் (மெல்லச் சாகும் உயிர்கள், முறைப்பாடு, எமது மண், பரிணாமம், பொன்னாடை, முகப்புத்தகம், யாசகன்) என்ற சில அம்சங்களை தொட்டுச் சென்றாலும் அவருடைய கவிதை வெளியில் காலில் பிணைந்த சங்கிலியாகப் பின்தொடர்வது காதலின் தகிப்பு என்று சொன்னால் அது தவறில்லை.

இந்தத் தகிப்பு அஜந்தா சித்திரங்களில் ஒருத்தியைப் பொருத்திப் பார்க்க வைக்கிறது. ஒருத்தியின் புருவங்களில் மழையைக் காண்கின்றது. பெண்கள் தேவ கன்னிகளாகத் தெரிகின்றனர். ஒருத்தியின் நிழல் கூட சிரிப்பது போல் தோன்றுகிறது. தன் ஆயுள் ரேகையை ஒருத்தியின் காலடியில் காண்கின்றது. மெட்டிகள் ஒலிப்பது சினுங்குவது போல் கேட்கின்றது. ஒருத்தியின் சிரிப்பை சிந்திச் சிதறிய சில்லறைகளாகக் காண்கிறது. ஒருத்தியின் புன்னகை நீரில்லாமல் கவிதைகளெல்லாம் வாடிக்கிடப்பதாகப் புலம்ப வைக்கிறது. மனதின் படிக்கட்டுகளில் ஒருத்தியின் உயிர் வழக்கி வழக்கி ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது.

காதலின் இந்தப் பித்து நிலை, சொப்பனாவஸ்தை, வியாக்கி யானம் பல கவிதைகளிலும் வெளிப்படுகின்றன. அடிப்படையில் இவையெல்லாமே அதீத கற்பனையில் பிறந்தவை. ரொமேன்டிசி ஸ த்தின் [romanticism] சட்டகத்துக்குள் அமைந்தவை. ஆனால் எதேச்சையாக பல கவிதைகளிலும் ஓர் பயண மனநிலையும், ஏகாந்த உணர்வும் இழையோடுவதைக் காணலாம். இந்த மனவிம்மலும், மிதப்புணர்வும்தான் நெளபல் அவர்களின் பல கவிதைகளுக்கு நறுமணமூட்டுகின்றன என்று சொல்லலாம்.

முக்கியமாக அவருடைய சில கவிதைகளை அவ்வப்போதைய மனநிலை [mood] வழி நடத்திச் செல்கின்றன. தன் முன்னே தென்படும் காட்சிகளில் மனம் திளைக்கிறார். அகத்தூண்டலில் ஓர் மிதவை போல் அல்லாடித், தத்தளிக்கிறார். கவிதைக் கலையில் இது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் என்றே சொல்ல வேண்டும். அதற்கான தடயங்கள் அவருடைய கவிதைகளில் உள்ளன.

'...துளித் துளியாய் உயிர்
வழிந்து கொண்டிருக்கிறது
சில மாத காலமாய்
மெழுகுதிரியின் ஒற்றைச் சுடர்
காற்றின் திசைக்கேற்ப
அசைவது போன்று
நிமிடங்கள் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கின்றன ...'
உயிரின் கடைசித் துளி
கண்ணாடி நகருக்குள்
நகர்கிறது என் இரவு
இரவு நகர்கின்றது
மரங்களின் உயரம் தனைப் பூமிதனில் மடித்து
வைத்திருக்கின்ற நிழலின் ஊடே ...
பாசி உடலை மரங்களின் இலைகள்
ஸ்பரிசம் செய்கின்றன ...
பச்சை இரத்தம் நீந்தும் காட்டினுள்
நுழைந்து வெளியேறுகிறேன்
தேவதைகளின்
எல்லா வாசனைகளையும் சுமந்து ...
ஐயச்சை ரத்தம் நீந்தும் காடு ஸ
'..ஒரு துண்டு காடாய்
உன் மடியில் கிடக்கிறேன் நான் ..'
[ஒரு துண்டு காடு]

அண்மையில் நான் படித்த கவிதைகள் பலவற்றில் ஓவியத்தில் வரைந்த மீன் அதிலிருந்து வெளியேறி கடலை உருவாக்கி நீந்துவதையும், பறவை வானத்தை உண்டாக்கிப் பறப்பதையும், சிங்கம் காடொன்றை ஏற்படுத்தி கர்ஜிப்பதையும் அடிக்கடி பார்த்து சலித்து விட்டேன். (ஓவியத்திலிருந்து வெளியேறிய சிங்கம் இந்தக் கவிஞர்களை அடித்துக் கொல்ல வேண்டுமென்பது என்னுடைய மானசீகப் பிரார்த்தனை). இந்த வகையறா கவிதையொன்றை (காற்றில் வரையப் பட்ட ஓவியம்) நண்பர் நௌபலும் எழுதிப் பார்த்திருக்கிறார்.

பேருந்து வாசகம் போன்ற

‘உதடுகளில்

தனக்குத் தானே

சூடு வைத்துக் கொள்கிறான்

புகை பிடிப்பதனால் ..’ போன்ற வரிகளை மூன்று தொகுப்பு களைக் கடந்த பின்னரும் கூட அவர் கவிதையென எண்ணி மயங்க வேண்டியதில்லை.

அவருடைய அடுத்த கவிதைத் தொகுதி மேலும் சிறப்பாக அமையும் என்பது என் நம்பிக்கை .

24.02.2017

‘கொலைகாரர்கள்’

யதார்த்தபாணி காலாவதியாகி விட்டது என்று ஆங்காங்கே சில குரல்கள் ஒலிக்கும் ஒரு சூழலில் நண்பர் ராஜாத்தியின் (வி.தவராஜா) இந்த சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியாகின்றது. ராஜாத்தி தொடர்ச்சியாகக் கதைகளை எழுதிக் குவித்தவரல்ல. இந்தத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள எட்டு சிறுகதைகளும் 2000-2006க்கும் இடைப்பட்ட காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்டவை. எனினும் இன்றுவரை அந்தக் கதைகள் காலத்தால் ‘தள்ளுபடி’ செய்யப்படாமல் இருப்பதுவே அவற்றின் சிறப்பம்சம் .

மத்தளம் போல் இருபக்க அடிகளையும் தாங்கிக்கொண்டிருந்த ஈழத் தமிழர்களுக்கு மாத்திரமின்றி, ஈழத் தமிழ்ப்படைப்பாளிகளுக்கும் மேற்குறிப்பிட்ட காலகட்டம் சோதனை மிகுந்தது. அவர்கள் முன் சில தேர்வுகளே இருந்தன. ஒன்று மெளனித்திருத்தல். அல்லது உயிரைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள அதிகாரதரப்புகளுடன் ஒத்தோடல். அல்லது பூடகமாக, மறைபொருளில் படைப்புகளில் பேசல். அல்லது சூழலெங்கும் தீப்பற்றி எரிகையில், தெரியாப் பாவனையில் எழுதுகோலை இன்னிசை வாத்தியமாக மாற்றி மீட்டிக்கொண்டிருப்பது.

இவற்றில் எந்த வகைக்குள் ராஜாத்தி அடங்குகிறார் என்பதை இந்தக் கதைகள் சொல்லி விடும்.

தொடை தட்டி, சண்டைக்கு எவரையாவது அழைக்கும் பிரகடனங்களோ, தடயங்களோ அவருடைய படைப்புகளில் இல்லை. இந்தத் தொகுதியின் நான்கு கதைகளைத் (அழகுராணி, அந்தப் பெண், யுத்தகாண்டம், ஆடுகள்) தவிர்த்துவிட்டால் மற்றவையெல்லாம் யுத்தத்தின் அகோரத்தை, வலியை, அநீதியை, பக்கவிளைவுகளை நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ பேசுபவை. இந்தப் படைப்புகளில்

வெளிப்படும் அவருடைய கருத்துநிலை எந்த அமைப்பையும் சார்ந்த தல்ல; அவருடைய நோக்குநிலையும் எந்த அமைப்புக்கும் சார்பானது மல்ல. சாமானிய மக்களின் சார்பாக எழுகின்ற ஒரு குரல் இது. கையறு நிலையில் உள்ள ஒருவனின் ஈனஸ்வரத் தொனி. இயந்திரத்தின் முன் மண்டியிடும் ஒரு சாதாரணனின் துயரம். ராஜாத்தியின் கதைகளில் வருபவர்கள் சாகசங்கள் நிகழ்த்துவதில்லை. மாறாக அவர்கள் கையறு நிலையிலும், கைகள் கட்டப்பட்டுமுள்ள மனிதர்கள். மனம் எல்லையற்ற வெளிகளில் பயணிக்க விழைந்தாலும் கால்களால் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையைத் தாண்ட முடிவதில்லை. பெருங் கனவுகள் பெரு மூச்சுகளுடன் அவர்களுடைய வாழ்வு நகர்கின்றது.

படிக்க வேண்டிய காலத்தில் பையன் ஒருவன் வீதிகளில் பிச்சையெடுத்து அநாதரவாக அலைந்து திரிகிறான். திடீரெனப் பார்வையிலிருந்து மறைந்து போகிறான். இன்னொரு கதையில், நாலாபுறமுமிருந்தும் நடுச்சாமத்தில் வைரவர்கள் வருகிறார்கள். பெண்களெல்லாரும் கதறிக் கதறி அழுகிறார்கள். கதறலொலி காட்டிருளைக் கிழிக்கிறது. கண்ணைக் கட்டியிருந்தவர்களையெல்லாம் காட்டுப் பக்கமாக வைரவர்கள் இழுத்துச் செல்கிறார்கள். இறுதியில் இருட்டில் கேட்பது அந்தப் பெண்களின் அப்பா, மகன், கணவன், சகோதரர்கள் அழும் சத்தம் மாத்திரமே. மற்றொரு கதையில் 'காணாமல் போனோர்' பற்றிய விசாரணை நடக்கிறது. விசாரணையை நடத்தும் அதிகாரிக்கே ஒருகட்டத்தில் சந்தேகம் வந்து விடுகின்றது. ஒரு கண்துடைப்பு நாடகத்தின் பாத்திரமாக ஆக்கப்பட்ட தானும் கூட 'ஒரு காணாமல் போனவனே' என்ற குற்றவுணர்வில் மருகுகிறார். யுத்தத்தால் விரட்டப்பட்டு, லண்டனில் தஞ்சம் புகுந்த ஒருவனின் 'குருவித்தலை மீதுதான் எவ்வளவு சமைகள்! அவனுடைய கொல்லைப் புறத்தில் 'காசுமரம்' காய்த்திருப்பதாகத் தாயகத்திலுள்ள உறவுகள் ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக வைக்கும் கோரிக்கைகள்தான் எவ்வளவு ! மௌனத்துடனும் சகிப்புத் தன்மையுடனும் வண்டியை இழுத்துச் செல்வது இன்னொரு கதை. மற்றொன்றில் வித்தைக்காரனின் இழுப்புக்கெல்லாம் இசைந்து போகும் ஆடுகள். சுயாதீனமான மேய்ச்சல் அவற்றுக்கு இல்லை. அவை அசை போடுவதைக் கூட

அந்த வித்தைக்காரனே தீர்மானிக்கிறான். ஆடுகளின் வாழ்க்கைப்போக்கு வித்தைக்காரனின் கையில்..

வன்முறையால் உயிரொன்றை இழக்கச் செய்யும் செயலைக் கொலையெனவும், இப் பாதகத்தைப் புரிகின்றவர்களைக் கொலைகாரர்களெனவும் நாம் பொதுவாக அர்த்தப்படுத்துவதுண்டு .அதிகாரத்தின் பெயரால் அரசோ அல்லது அமைப்புகளோ அதையே செய்யும்போது வேறுபெயர்களால் அதைக் குறிப்பிட்டு நியாயப்படுத்த முயல்வதுமுண்டு. கொலை என்பது வெறுமனே உயிரொன்றை இழக்கச் செய்யும் வன்முறை மாத்திரந்தானா? 'கொலை'க்கும், 'கொலைகாரர்களு'க்கும் இன்னமும் வேறுமுகங்கள் உள்ளனவா?

'ஆம்' என்றே ராஜாத்தி கூறவருகிறார். அத்தகையவர்களையும் ராஜாத்தி 'கொலைகாரர்களாக'வே அடையாளம் காண்கிறார். 'கொலைகாரர்கள்' கதையில் அந்த சிறுவனின் அப்பாவை சுட்டுக்கொன்று நிராதரவனாக்கியவன் மாத்திரமா கொலைகாரன்? பள்ளிக்கூட நாளாந்த வரவேட்டிலிருந்து அவன் பெயரை எந்த மனஉறுத்தலுமின்றி வெட்டி நீக்கியவன் கொலையாளியில்லையா? அவனுடைய எதிர்காலத்தையும் இளவயதையும் பொருட்படுத்தாமல் 'வீட்டுக்கு வேலைக்கு வருவாயா? எனத் தவித்த முயலை அடித்துத் தின்னத் துடிப்பவன் ஒருவகையில் கொலையாளி இல்லையா? விளையாட வேண்டிய குழந்தைகளின் தோள்களில் புத்தகச் சுமைகளை ஏற்றி, அவர்களின் குழந்தைமையைப் பறித்து, பந்தயக்குதிரைகளைப் போலாக்கியவர்கள், யுத்தம் புரிவதற்கு ஒப்பான சூழலுக்குள் அவர்களைத் தள்ளியவர்கள் ஒரு வகையில் கொலைகாரர்களில்லையா? ராணி தெருத்தெருவாக அலைவதற்குக் காரணமானவர்களும், அவளின் அவலநிலையைப் பரிகாசம் செய்பவர்களும் கொலையாளிகள் இல்லையா? விசாரணை என்ற பெயரில் நாடகம் நடத்துபவர்கள் கொலையாளிகள் இல்லையா?..... இத்தகைய அர்த்தம் நிறைந்த கேள்விகளையே ராஜாத்தியின் கதைகள் நம் முன்னே வைக்கின்றன.

ராஜாத்தியின் கதைகளில் தென்படும் சகமனிதர்கள் மீதான பரிவு குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டிய ஒன்று. இந்தப் பரிவுதான் தன்னுடன் நெருங்கிய சம்பந்தம் எதுவுமற்ற, பன்னிரண்டோ, பதின்

மூன்றோ வயது கொண்ட அந்தப் பையனைப் பற்றி சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றது. அவனைத் தேடிப் போக வைக்கின்றது (கொலைகாரர்கள்). ராணியின் துன்பம் நிறைந்த கதையை எண்ணி அங்கலாய்க்கின்றது (அழகுராணி).

ஒரு படைப்பாளிக்கு இத்தகைய மனம் வாய்த்திருப்பது அவசியம். நம்மைச் சூழ நிகழ்கின்றவை நமக்கு ஏமாற்றத்தையும், விசனத்தையும், அவநம்பிக்கையையும், விரக்தியையும் அளிக்கக்கூடும். அத்தகைய தருணங்களிலும் நிலைகுலையாமல், சக மனிதர்கள் மீது அன்பை விதைப்பதும், அதையே அறுவடையாய்ப் பெறுவதுமே ஒரு சிறந்த படைப்பாளியின் லட்சணமாய் இருக்கும். அந்த ஈரம் வற்றா அன்பை ராஜாத்தியின் பெரும்பாலான படைப்புகளில் துய்க்கிறோம்.

'ஒரு துப்பாக்கியைக் கதையில் காண்பித்தால் அது சுட்டே தீர் வேண்டும்' என்பது அன்ரன் செக்கோவ்வின் கூற்று. 'அவசியமற்ற எதற்கும் ஒரு நல்ல சிறுகதை இடம் தராது' என்றும் சிறுகதையின் 'கச்சிதத்தை' வலியுறுத்தும் ஒரு கருத்தாகவும் இதனைக் கொள்ளலாம். ஒரு சிறுகதை குறித்து நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டிய இன்னும் சில அம்சங்கள் உள்ளன. முக்கியமாக அதன் மொழிப்பிரயோகம். ஒரு படைப்பின் மொழிப்பிரயோகம் என்பது பிரமிக்க வைப்பதற்கானது என சிலர் எண்ணுகிறார்கள். வாசகமனங்களில் உணர்வலைகளைத் தோற்றுவிக்காத சொற்கூட்டங்கள் ஏற்படுத்தும் பிரமிப்புக்கும் வான வேடிக்கையின் ஜீவித காலத்துக்கும் அவ்வளவு வித்தியாசமில்லை என்பதை ஒரு தேர்ந்த வாசகன் அறிவான். மிகவும் எளிமையான மொழிப்பிரயோகத்துடன் வாசக மனங்களைத் தொட்ட எழுத்தாளர்கள் பலரை நாம் கண்டிருக்கிறோம். ராஜாத்தியின் கதைகளும் எளிமையான மொழி நடையிலானவை. அவருடைய சில கதைகள் (யுத்தகாண்டம், ஆடுகள்) பூடகமான, மறைபொருள் தன்மைகொண்டவை. தொகுப்பின் இன்னொரு கதையான 'வயிரவன் சடங்கு' ஒருவித மயக்கநிலை எழுத்து. 'நம் ஐதீகங்களுடன் இணைத்து அது நகர்த்தப்படுகிறது. 'மயக்கநிலை எழுத்து'ம், 'தெளிவற்ற எழுத்து'ம் ஒன்றல்ல. முன்னையது ஓர் உத்தி. பின்னையது பாசாங்கு. இதை ராஜாத்தி சரிவரப் புரிந்து வைத்துள்ளார் என்பதற்கு 'வைரவன் சடங்கை' உதாரணமாகக் கூறலாம்.

கொலைகாரர்கள், அழகுராணி, என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே, விசாரணைகள், ஆடுகள், வயிரவன் சடங்கு ஆகிய கதைகள் இந்தத் தொகுப்பில் உயிர்த்துடிப்புடன் தனித்துத் தெரிவதற்குப் படைப்பாளியின் அனுபவத் தாக்கம் காரணமாக இருக்கலாம்.

இந்தத் தொகுதியின் பலவீனமான கதைகளாக 'அந்தப் பெண்', 'யுத்தகாண்டம்' ஆகிய இரண்டும் உள்ளன. 'யுத்தகாண்டம்' நம் மத்தியில் உள்ள கல்விமுறையின் அபத்தத்தையும், வன்முறையையும் எள்ளலுடன் சித்திரிக்க முயற்சிக்கின்றது. புராணத்தில் உள்ள ஒரு சம்பவத்தை மறுவிசாரணைக்குள்ளாக்கும் ஒரு படைப்பாக்க முயற்சி 'அந்தப் பெண்'. இந்த இரண்டும் இலக்கியப் படைப்புகளாக திரட்சி கொள்ளவில்லை. ஓர் எழுத்தாளன் தன் நம்பிக்கையை, அபிலாஷையை, குணாதிசயத்தைத் தன் பாத்திரங்களின் மேல் ஏற்ற முற்படும் போது கலையின் அழகும், அமைதியும் குலைந்து விடும் என்பதற்கு இந்தக் கதைகள் உதாரணம்.

ராஜாத்தி ஓர் எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, நாடகக் கலைஞரும் கூட. இதன் தாக்கத்தை -நாடகியக் கட்டமைப்பை-அவருடைய பல கதைகளில், கதைகளில் குறுக்கிடும் சம்பவங்களில், உரையாடல்களில் சந்திக்க முடிகின்றது. ('அந்தப் பெண்'ணில் இடம் பெறும் சம்பவங்கள், உரையாடல்கள், யுத்தகாண்டத்தில் பாத்திரங்களை அறிமுகம் செய்து வைக்கும் பாணி, 'ஆடுகள்' கதை கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும் முறை). இந்த நாடகிய பாணி சில கதைகளுக்கு வலுவூட்டுகின்றன. சிலவற்றில் துருத்திக் கொண்டு நிற்கின்றன.

ராஜாத்தியை ஒரு முக்கியமான எழுத்தாளராகவே அடையாளம் காண்கிறேன் .

அவர் தொடர்ந்து எழுத வேண்டும்.

15.06.2017

‘காலடியில் ஓட்டிக் கொள்ளும் பட்டு மணல்’

தொகுப்பின் தலைப்பிலுள்ள ‘ஒரு தேநீர்’ என்ற வார்த்தைப் பிரயோகம் இலக்கண நேசர்களுக்கு அவ்வளவு உவப்பானதல்ல. இந்த வார்த்தை மட்டுமல்ல, ஃபைசலின் அநேகமான கதைகளும் இலக்கணம் மீறியவைதான். ஒரு நேர்கோட்டில் அவை செல்வதில்லை. ஓர் அணில் போல் மரக்கிளைகளில் அங்குமிங்கும் தாவிச் செல்லும் கதை சொல்லல் முறை. எதிர்ப்படும் காய்களைக் கணிகளைக் கோதுகின்றன. வெகு விழிப்புடன் அக்கம் பக்கம் பார்க்கின்றன. பின் இன்னொரு காய் நோக்கி நகர்கிறது.

கவிதையும், சிறுகதையும் வெவ்வேறு இலக்கிய வடிவங்கள், கவிதைக்குத் தேவைப்படும் சொற்செட்டு சிறுகதைக்குத் தேவையில்லை யெனப் பலரும் தாராள மனம் காட்டிப் படித்தும், எழுதியும் வரும் ஒரு சூழலில் அகமது ஃபைசலின் அநேகமான சிறுகதைகள் தம் கவித்துவ மொழிநடையால் ஈழத்து சிறுகதை இலக்கியத்தை மேலும் முன்னகர்த்துகின்றன.

மொழிவளம், சொற்செட்டு, மண்வாசனை, புற உலகு மற்றும் மாந்தர் மீதான அவதானிப்பு, விவரணம் எல்லாமே ஒரு படைப்பில் ஒன்று கூடித் திரள்வது அபூர்வமான நிகழ்வு. அந்தக் கலை அநேகமான கதைகளில் ஃபைசலுக்கு சாத்தியமாகியிருக்கிறது என்றே சொல்ல வேண்டும். சில கதைகளின் பலவீனமான அம்சங்களையும், நாடகீய தருணங்களையும், செயற்கையான முடிவுகளையும் கூட ஃபைசலின் கவித்துவமாக சொல்லும் ஆற்றல் ‘போட்டுத் தாட்டு’ லயிக்கச் செய்து விடுகின்றது.

அவருடைய கதை மாந்தர்களையும், சம்பவங்களையும் நாமும் கடந்து வந்திருக்கக் கூடியவர்கள்தான். வீதியில் திரியும் மன நோயாளி

(மணல் நடிகை), பிள்ளையில்லாக் குறையுடன் வைத்திய ஆலோசனைக் காக மருத்துவமனையில் காத்திருக்கும் பெண், மிஸ்டர் பீன்ஸ் போன்ற தோற்றத்துடன், அசட்டு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும் கணவன் (கர்ப்பம்), பஸ் நிலையத்தில் கச்சான் கொட்டை விற்கும் பையன் (உறவு), மேனியை அதுசைப் படுத்தும் 'கவறை' என்ற பெயரால் அழைக்கப்படும் வெண்படைக் குறைபாடு (vitiligo) கொண்ட பெண் (இரண்டு தோல்), கமுகு மரத்திலிருந்து விழுந்த 'கோப்பத்தை'யில் தன் தோழியை இருத்தி ஊர் ஒழுங்கையெல்லாம் இழுத்து வருகின்ற சிறுவன் (கோப்பத்தை), பிறர் கண்களுக்குப் புலப்படாத அம்மாவுடன் சேர்ந்து மழையில் சூழலையும் தன்னையும் மறந்து நடனமாடிக் களிக்கும் பெண் (மழை நடனம்), கணவனால் விரட்டப்பட்டு பிறந்த வீட்டின் மடியில் முகம் புதைக்க வந்திருக்கும் பெண் (தூக்குப் புடவை), கடல் கடந்து சென்ற வாழ்க்கை பொய்த்துப் போனதில், தன் காலடிக் கடலுக்கு மீண்டும் வந்து சேரும் பெண் (நர்ஸ்), பள்ளிக் கூடம் கலைந்ததும் அது கொள்ளும் வெறுமையும், அகக்கண் வழியாக அங்கே புலப்படக் கூடிய உயிர்மையும் (காகமும், கரும் பலகையும்), போர் சூழலில் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் சிதைத்த தங்கள் வீட்டுப் பப்பாளி மரத்தையும், பூசணிக்காயையும், சுவரையும் சக ஜீவன்களாகக் கண்டு கலங்கும் மனித மனங்கள் (பிளாஸ்டிக் நிலவு, 90களில் ஒரு சுவர்) என எல்லோரையும், எல்லாவற்றையும் நாம் கடந்து வந்திருக்கக் கூடியவர்கள்தான். ஆனால் இவர்களின், இவற்றின் பின்னால் விரிகின்ற களங்களும், கதைகளும் ஃபைசலின் எழுத்தில் துலக்கம் பெறுகின்றன.

அவருடைய கதைகளில்தான் எவ்வளவு அழகிய சித்திரங்கள். அவ்வப்போது கடல் கை நீட்டும் போது ஒருவன் சோற்றுப் பருக்கைகள் சிலவற்றை வீசுகிறான். ஒரு தீப்பெட்டிக்குள் உறங்கும் காதல் சோடி போல் எஞ்சிய இரு குச்சிகள் தோன்றுகின்றன. தூரத்தும் வாழ்க்கைக்கு முன்னால் தூரம் தெரியாமல் ஒருவன் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறான். அசையாத திரியில் அசைந்தசைந்து அணைந்து விடும் சுடர் தன் ஒற்றைத் தங்கப் பல்லை இறுதி அடையாளமாக விட்டுச் செல்லுகிறது. ஆணின் முதல் ஸ்பரிசுத்தின் சிலிர்ப்பையும் குளுமையையும் ஒரு பெண் தன் வீட்டுக் கிணற்று நீரில் உணர்கிறாள். குகைப்பாதையைக்

கடக்கும் ரயில் வண்டி போல ஒருத்தியின் தாவணியிலிருந்து சவர்க்கார வாசனை நாசிகளில் புகுந்து செல்கிறது. குளித்துக் கொண்டிருக்கும் தன் மனைவியைத் 'தண்ணீர்ச் சிலை'யாக ஒருவன் மனக்கண் வழியே காண்கிறான். (மனைவியின் தோலை மறந்த மனம் தாபமும், மோகமும் மேலோங்க நெருங்கும் தருணம், காமத்தின் கலாபூர்வமான வெளிப்பாடு), ஒரு கடலை வெறும் இரண்டு கண்களால் பார்த்து முடிக்கும் பேராசையுடன் மழையின் துளிகள் அனைத்தையும் பருகி முடிக்கும் உன்மத்தத்துடன், உடலில் ஆடையாக அணிந்திருந்த சட்டை தொப்பலாக நனைந்து தோல் போல் மாறி விட்ட அதிசயத்துடன் மழை நீராடுகிறான். (இந்த மழை நடனத்துக்குப் பின்னுள்ள துயரம் இந்தப் படைப்பை வெகு உயர்ந்த தளத்துக்கு இட்டுச் செல்லுகின்றது.) குசினிக்குள் இருந்து 'மல்லிகை என் மன்னன் மயங்கும் பொன்னான மலரல்லவா ..' என ஒலிக்கும் நபீஸாவின் அந்த மெல்லிய குரலினிமை அவள் காய்ச்சிக் கொண்டிருக்கும் பால் பொங்கி மணப்பதைப் போன்றிருக்கிறது. (தூக்குப் புடவை), கடற்கரையில் உடல் திரட்சியுடன் அணிவகுப்பில் நிற்பவர்கள் பாடும் 'ஏலேலம்மா... ஏலேலோ' பாட்டு மீன் வாசனையுடன் கடற்கரைக் காற்றில் தவழ்ந்து வருகிறது. கடலில் செக்கச் சிவந்த அரைத் தலையுடன் தோன்றும் அரைத் தூரியன் அந்தப் பொழுதை ஓர் அப்பழுக்கற்ற காலை ஆக்குகின்றது. கடற்கரை மணல் மனதுக்கு இதம் தரும் நதியாகத் தோன்றுகின்றது. சிங்கப்பூர்க் கடலைப் போல் மெல்லிய சலனம் கொண்டதல்ல இந்தக் கடல். அலையை உயரே விரிக்கின்றது. இந்தக் கடலில் விரிவது அலையல்ல இதழ். விரித்து விரித்துப் பூத்துக் கொண்டேயிருக்கும் பூ. அது தலையில் தூடும் பூவல்ல, காலில் தூடும் பூ. (பிளாஸ்டிக் பூ) இருள் சூழச் சூழ சிமினி விளக்கின் ஒளி மஞ்சள் பூவைப் போல் மெல்ல இதழ் விரிக்கத் தொடங்குகிறது (90 களில் ஒரு சுவர்), பிரியாணி வாசத்தை முகர்ந்த படி ஓர் அசல் கல்யாண வீட்டுக்குள் நுழைவது போலுள்ளது (தம்பி கல்யாணம்).

ஃபைசலின் கதைகளின் சில கூறுகள் இவை. முழுமையாக வாசிக்கும் போது மேலும் பல வெளிச்சங்களைக் கண்டடைவோம்.

(20.12.2019)

ஓர் எழுத்தாளன் நினைவுகளின் சாரத்துடனும்,
அனுபவத்தின் சூட்டுடனும் மனதின்
விசித்திரங்களை எழுத்தில் பிரதிபலிக்கும் போதே
அது பரிசீலனைக்கு உரியதாகின்றது.
காலத்துக்குக் காலம் வெவ்வேறு 'இசங்களுடன்'
இலக்கியப் பேரலைகள் தோன்றுகின்றன,
ஆர்ப்பரிக்கின்றன.
கோட்பாட்டாளர்கள் மருட்டுகிறார்கள்.
இவற்றைப் பற்றி எனக்கு எந்த மிரட்சியும்,
மலைப்பும் இல்லை.

என்னுடைய எழுத்து தனக்குரிய பொருளையும்,
உருவத்தையும் பரிபூரண சுதந்திரத்துடன் தானாகத்
தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுகின்றது.
அது பிள்ளையாராக இருக்கலாம்.
அல்லது குரங்காக இருக்கலாம்.
ஒரு படைப்புக்குப் பொருளைக் கொடுப்பதுதான்
எனது வாசிப்பே தவிர, அதற்குத் தீர்ப்பு
வழங்குவது அல்ல. தீர்ப்பு கூற வருபவன்
என்பவன் நியம அளவுகோல்களைக்
கடைப்பிடிப்பவன். ஆனால் எந்த நியம
அளவுகோல்களும் என்னைக்
கட்டுப்படுத்த நான் அனுமதியேன்.

-உமா வரதராஜன்

ISBN : 978-624-98246-0-7

cover foto abthul hameed
design rashmy